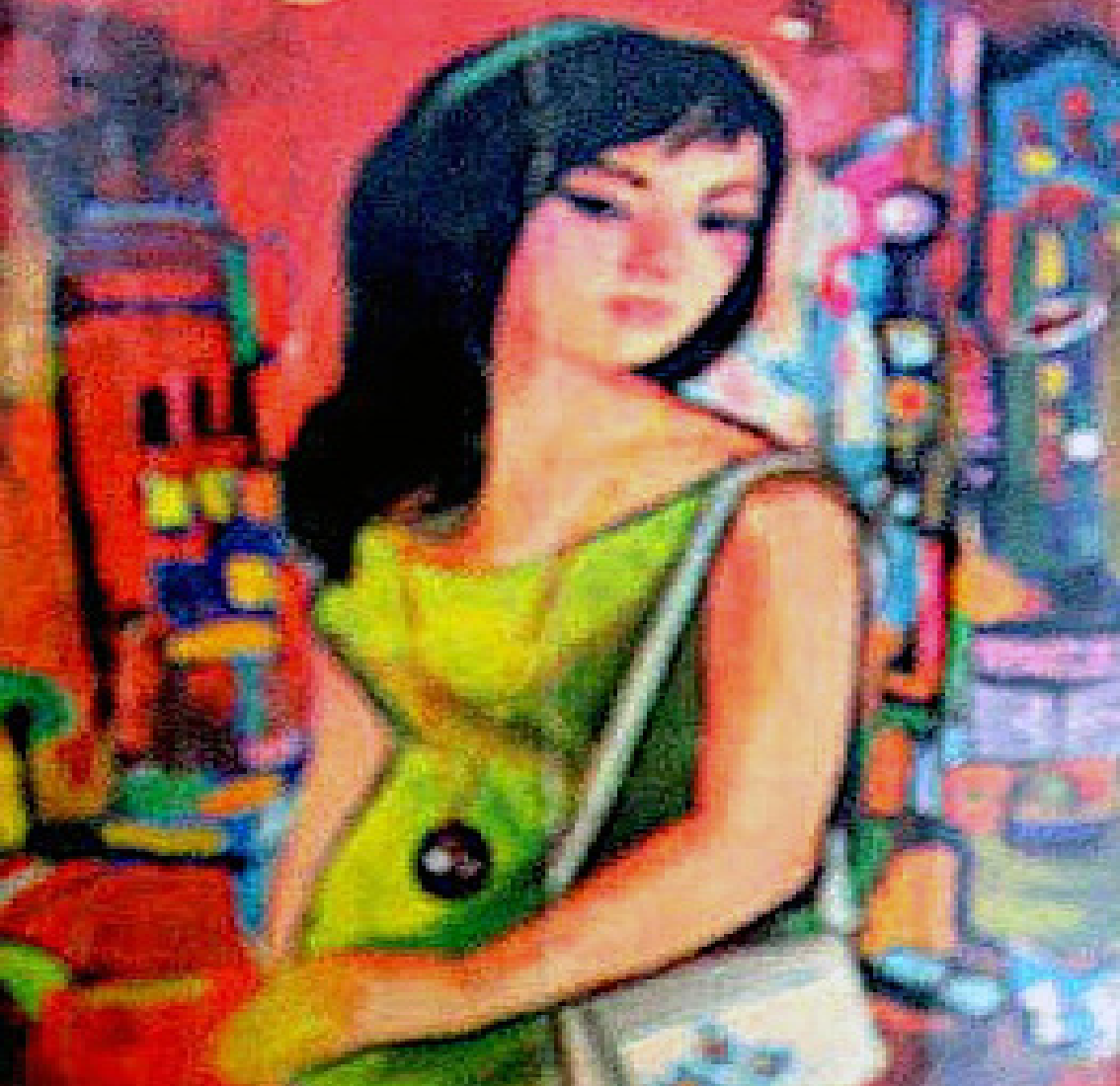

Bình-nguyên Lộc

đừng hỏi tại sao?

tiểu thuyết,
Nhà xuất bản Tia Sáng
- 1965, Sài Gòn-

ĐỪNG HỎI TẠI SAO BÌNH NGUYÊN LỘC

@TIEULUN 2024

Phần I

K hông nghiên cứu thái độ, Toàn tự nhiên mà hành động đúng theo lẽ phải. Công việc đầu tiên từ ba ngày nay là làm quen lại với cuộc sống mà chàng đã ở ngoài lề non ba năm rồi.

Chàng đã đi xem Saigon như người nhà quê mới lên tỉnh, đã qua tất cả các khu phố từ xóm Labbé bê bồi đến xóm «cao nguyên» quý phái, và đường Tự Do là nơi mà chàng thám hiểm sau cùng hết, vào sáng hôm nay.

Phố này đại khái không có gì thay đổi trừ gương mặt của công viên trước Quốc Hội. Quả các «ba» được mở thêm khá nhiều, nhưng những quán rượu ấy, ban ngày, không hề biến bóng dáng của con phố cho khác đi.

Có một điều mới lạ nho nhỏ, khó thấy nhưng rất quan trọng: đó là máy điện thoại công cộng đặt ngoài phố.

Toàn dừng chon lại trước một «quán» điện thoại, nhìn qua và thấy rằng không tiện dùng lắm.

Toàn nghĩ thế vì thoát tiên, chàng định gọi một người bạn cũ để xin tiền. Chàng đã xin tiền nhiều thằng rồi, trừ thằng này, vì nó dọn nhà đi đâu mất, mà chàng thì không dám đến ngay sở của nó, sợ nó xấu hổ với làng nước.

Trước kia, họ rất thân nhau, mặc dầu không làm chung sở và anh Mục ấy có tánh chung thủy lắm !

Đứng tần ngần giây lâu, Toàn cả quyết sử dụng điện thoại của phòng này. Chàng vào lấy «dơ tông» mở cửa kiếng rồi quay gọi con số mà chàng không thể quên vì đó là số điện thoại của buồng giấy của một người bạn thân mà trước kia chàng gọi ngày hai ba bận, vì tổng số của những con số trong ấy là 9. Đó là số 20.133.

Mục rất tin dị đoan. Sắm xe, hấn cũng chạy chọt xin cho được một con số mà hấn gọi là hên, số gì cũng được, miễn các con số cộng lại ra chín là hấn sung sướng như trúng độc đắc.

Nhìn xe qua lại, xe nào mang số chẳng hạn như EA 343, N.B.L 622, hấn lắc đầu nói :

- Bù trót !

Và có vẻ thương hại chủ xe lắm vì hấn tin chắc như đinh đóng rằng chủ xe sớm muộn gì cũng sạt nghiệp, hoặc sắp đụng vào góc cây gãy giò, nát óc nay mai gì đây.

Hôm nay là ngày mừng năm, lại là thứ sáu mười ba dương lịch, bị bạn cũ xin tiền, chắc hấn sẵn lòng bố thí vì hấn sẽ nghĩ rằng ngày xấu mà bị xin tiền là cái rủi ro dễ chịu nhất có thể cứu hấn thoát nhiều tai họa khác.

- A lô ! Có phải hãng Xucamêcô đó không ạ ?

- Phải, ông muốn nói chuyện với ai ?

Hễ gọi điện thoại thì luôn luôn Toàn dùng giọng Bắc để được nói cái tiếng «ạ» cuối câu, nó có vẻ lễ độ, nhún nhường mà chàng thích lắm.

Riêng hôm nay, chàng rất mịch lòng trước câu đối thoại không được nhã của cô điện thoại viên. Tuy nhiên, bị xúc động thành linh lúc nghe giọng nói của cô ấy ở bên kia đầu dây, chàng quên mất sự khó chịu nơi chàng...

Đó là một giọng rất quen thuộc, hơn thế, một giọng thân yêu, tuy chỉ thân yêu có một chiều hướng thôi.

- Thưa cô, tôi xin nói chuyện với ông Mục, chủ sự phòng Khai thác.

- Ông Mục đã đi Hậu giang từ ba ngày nay.

- Vậy à ? Cám ơn cô. À này, cô ơi khoan cúp đã !

- Chi nữa đó ông ?

- Xin lỗi cô, hình như là tôi đã quen với cô. Cô điện thoại viên cười rất dòn đáp :

- Rất có thể. Nhưng nếu đó là lời bắt đầu tán tỉnh, thì tôi nói rằng lời bắt đầu ấy đã xưa lắm rồi.

- Xưa chừng mấy ngàn năm, thưa cô ?

- Chừng mười năm thôi.

- Tức là họ đã dùng hỏi tôi mười sáu. Năm mười sáu tôi chưa biết dùng thì... cũ người mới ta vậy.

- Ông không được vô lễ, tôi nói cho ông biết. Đừng có núp sau bức màn nặc danh của điện thoại để mà...

- Cô Thúy ơi, cô máng tôi chi nặng nề lắm thế ?

Im lặng mấy mươi giây. Toàn hình dung ra một gương mặt kinh ngạc, kinh ngạc vì bị nhận diện - nói nhận giọng thì đúng hơn

- Bị nhận diện mà chính mình không nhận ra người nhận diện mình, hẳn bỗng có vẻ một kẻ vô hình rất đáng sợ.

- A lô ! Cô Thúy còn đó hả ?

Tiếng đáp rất khẽ và có vẻ mệt nhọc của một buồng phổi vừa phải thở mạnh và thở nhiều :

- Ông là ai ?

- Toàn đây cô Thúy à !

- Toàn ? Toàn nào ?

- Toàn của hãng địa ốc «Sài Gòn Tổ ấm» cách đây ba năm đó mà !

- À, anh Toàn.

- Lâu quá mới gặp cô. Cô vẫn mạnh ?

- Cám ơn anh. Anh cũng mạnh chứ ? Thế nào, đã có gia đình chưa ? Hiện anh làm ở đâu mà kêu đến đây ? Thúy vẫn đơn đả hỏi thăm rồi rít, nhưng giọng nàng không hết mệt nhọc mà có phần còn mệt nhọc hơn nữa. Toàn đã đoán thấy nàng thở hồn hển, giờ chàng nghe được cái nghẹn ngào cố nén trong giọng nói của nàng.

- Tôi sung sướng lắm, cô Thúy ơi, mà được cô nói chuyện với, khá nhiều như thế này.

Chàng gián tiếp nhắc đến chuyện ngày xưa, thuở hai người cùng làm chung một sở, cả hai cùng mới vào đời, chàng hăm ba nàng mười chín, đồng nghiệp với nhau, mà Thúy khinh khỉnh xem chàng như kẻ dưới tay. Chàng vô tình mà ám chỉ như thế, và chợt thấy mình đã ác, đã vụng về nên vội gỡ tội :

- Cô Thúy ơi, còn cô, đã có đôi bạn rồi chứ ?

- Đã. Cảm ơn anh.

Người ta đã nói đến hai tiếng «ăn ảnh» từ nhiều năm nay rồi và bắt đầu nói đến mấy tiếng «ăn máy vi âm». Nhưng người ta quên tánh cách «ăn điện thoại» của nhiều giọng nói. Giọng của Thúy là giọng «ăn điện thoại» ấy.

Giọng của nàng vốn ở ngoài vừa trong vừa âm, khi mà không thấy mặt người, giọng đẹp ấy giúp người ta thưởng thức nhiều hơn lên, người nghe giống hệt kẻ mù lòa thu nhận rất tinh tế các thứ âm thanh.

Toàn đã mê cái giọng đó, đã si con người ở bên kia đầu dây và sau mấy năm vắng mặt, chàng thành linh bất gặp lại người ấy, không thay đổi chút nào

- Ít ra cũng ở phương diện đó

- «Chắc nàng vẫn trẻ đẹp y như ngày nào». Toàn nghĩ.

Phải, Thúy phải còn trẻ đẹp. Sức khỏe của nàng dồi dào, nàng có tiền, biết trang điểm thì không thể già và xấu được.

Toàn thất vọng lắm. Không hiểu sao, chàng cứ yêu, người con gái đã coi rẻ chàng và cứ mơ hão nàng ở vậy cho đến ngày kia, phần lọt hương phai, nàng sẽ bám níu vào một người đàn ông xoàng xoàng nào đó, có thể là chàng lắm. Chuyện tương lai xa ấy, chàng biết chắc rằng hiện giờ nó chưa xảy ra, vì nàng mới có hăm ba, nhưng vẫn cứ mong. Mong và tuyệt vọng khi hay rằng nàng đã có chồng.

- Tròi !

Tiếng kêu than này, Toàn buộc mồm thốt ra, quên day mặt đi nơi khác, thành thử nó theo sợi dây thép nhỏ xíu, của đường điện thoại để chạy đến tai của Thúy.

- Tròi, cái anh thợ ấy, đóng đinh mạnh tay quá, không nghe gì được hết !

Mặc dầu Toàn đã lạnh trí, mau miệng, vội chữa lời kêu than cụt ngùn mà rất đau thương của chàng thành ra một câu phàn nàn anh thợ vô tình nào đó, Thúy vẫn hiểu được tình cảm của người bên kia đầu dây. Nàng không thích Toàn, nhưng thương xót hẳn quá, an ủi bằng một cử chỉ đẹp : - Sáng chúa nhật, mời anh đến nhà chơi.

- Vâng, cảm ơn cô.

Thúy mời bậy một tiếng như vậy cho đỡ tội nghiệp người thanh niên không có gì đặc biệt cho nàng phải lưu tâm đến, mời xong, nàng hồi hận ngay, sợ hẳn nhận lời thì phiền.

Nhưng hắn chỉ nói cảm ơn, rồi nín thinh luôn mà không hỏi địa chỉ, nàng đợi mấy mươi giây thì hiểu rõ nghĩa của hai tiếng cảm ơn đó. Đó là lời nhận bậy rồi thôi, cũng như nàng đã mời bậy cho qua đường.

Tự ái của Thúy bị va chạm mạnh quá. Nàng tức và biết không làm gì người ở bên kia đầu dây, nên chỉ còn biết xuống nước, mời hắn cho kỳ được, cho đỡ xấu hổ với chính mình.

- Anh nhận lời chứ ?

- O...vâng, rất hân hạnh mà được cô tiếp !

- Đừng khách sáo. Vậy mấy giờ ?

- Dạ chín giờ.

- Ô. Kê. Anh có bút chì đó không ?

- Có.

- Vậy ghi địa chỉ đi : 399.178 F đường Bàn cờ.

- Bàn cờ, nhưng đường nào cô Thúy ?

- TÔI NÓI ĐƯỜNG BÀN-CỜ. Đó là một con đường không tên, đi song song với đường Nguyễn Thiện Thuật mà dân chúng gọi là đường Bàn-Cờ. Anh cứ hỏi tài xế tắc xi là họ đưa tới nơi.

Toàn nghe Thúy móc máy nói lại, kêu một cái cụp mau lẹ quá, chàng không kịp hỏi thăm gì thêm.

Chàng rất khó nghĩ về cuộc thăm viếng ba hôm nữa đây. Thúy đã lấy chồng, chàng thật không có lý do để gặp lại nàng.

Tệ hơn thế, lối đối xử của nàng với chàng khi này, sự móc máy nói một cách vòng vằng, thật là không khác sự thờ ơ, sự khinh bạc ngày xưa chút nào cả. Nhưng đã trót nhận lời thì...

Rời phòng điện thoại, chàng rẽ tay trái nơi góc La Pagode để lại Kho Tiết kiệm Đô thành hỏi xem chàng còn được đồng xu nào trong đó hay không.

Ba hôm rồi, chàng chỉ tiêu xài bằng tiền bố thí của bạn hữu, quên mất rằng mình có chương mục ở Kho Tiết kiệm. Chắc cũng không còn đồng nào. Chàng đã rút tiền ra để làm bánh với Thúy một cách trèo đèo, thật là buồn cười, rút nhiều lắm, đối với của cải của chàng mà cũng chỉ sắm nổi một chiếc Vết Ba khổ mà chàng không có can đảm mời Thúy cùng đi lần nào cả.

Thúy là con của một thương gia sắp lên. Ông ấy quyết biến vợ con thành phụ nữ «mông đen» một cách tốc hành. Ông nhà giàu mới nào lại không thế, nên ngay từ lúc nàng mới mười sáu, đã bỏ văn hóa để học dương cầm, học khiêu vũ, học xã giao, học hai ba thứ ngoại ngữ cùng một lúc, học lái xe, tập vài môn thể thao sa lông vân... vân... Đùng một cái năm ấy ông ta xuống đột ngột hết sức, bị khánh tận và suýt vào tù vì một ngân phiếu không tiền bảo chứng. Thúy phải đi làm, chỉ làm thư ký đánh máy lương tháng ngàn rưởi thôi cho hãng «Địa ốc Tổ ấm» mà chủ nhơn ngày xưa là cai phu của ông ta, nên mới vì tình cũ, nhận Thúy.

Nhưng Thúy vẫn sang y như hồi còn là tiểu thư, vì đã trót trèo cao, không thể xuống được.

Lúc đi làm, nàng còn đầy đủ tham vọng của những ngày ngồi đánh dương cầm trong biệt thự nhà và nhứt là cố giữ đầy đủ phong độ của những ngày ấy.

Các bạn đồng sở khác của nàng đều biết thân, thủ phận gổi rom, chỉ có cái anh thủ quỹ tầm khùng Toàn là dám cả gan si nàng thôi.

Nhớ lại sự thờ ơ, lãnh đạm, hơn thế, thái độ kiêu hãnh của Thúy đối với chàng năm ấy, Toàn đau xót quá, và sự căm hận bị đè nén, giờ lừng lên, lừng lên không phải để xui chàng trả thù mà để ràng buộc chàng thêm với kẻ mà chàng căm hận.

Ấy, có một điểm tâm lý rất kỳ dị đó nơi lòng người. Họ có thể gần bó hơn với người mà họ yêu nhưng không được, gần bó chỉ vì bị hắt hủi, càng bị hắt hủi, càng gần bó chặt chẽ.

Trong trường hợp của chàng với Thúy, sự gần bó này được tăng cường gấp hai vì chàng đã là nạn nhân của Thúy, đã vào tù vì Thúy.

Không, Thúy không hề gián tiếp hay trực tiếp hại chàng, nhưng chàng vẫn mang hại vì Thúy.

Số là ông chủ hãng địa ốc ấy có một người em họ du học ở Âu-Châu mới về, đến tìm mua một biệt thự và gặp Thúy.

Người thanh niên ấy đẹp trai vô cùng, giàu có và rất nhiều tương lai. Nghề nghiệp của ông ấy lại làm cho Thúy mê chết đi: ông ta học nghề điện ảnh và định sản xuất phim.

Thúy không lên được trong xã hội nhờ của phụ âm, toan lên bằng đường nghệ thuật. Nàng đã học ca hát, nhưng không thành công, nàng buồn lắm. Gặp cái ông sản xuất phim tương lai ấy, nàng thấy ngay rằng đó là nẻo tiền thân của nàng.

Hắn không phải nhọc một tí công nào mà cũng chinh phục được Thúy mà chàng xem là một thành trì kiên cố quá sức tấn công của chàng.

Khi nghe phong phanh Thúy sắp thôi việc để theo về với ông ấy, chàng quỳnh lên ngõ mình còn có thể cứu vãn tình thế và đã làm một chuyện hết sức điên rồ : chàng thụt kết.

Vâng, chàng ngõ phải có tiền mới chinh phục Thúy được. Vâng, thì đúng như vậy. Nhưng số tiền chàng thụt có là bao đâu mà Thúy thì lại cần một triệu phú.

Trẻ tuổi còn khờ, chàng nóng mũi làm bậy vậy thôi. Mà có lẽ đó là một hình thức tự tử. Biết rằng phải vào tù mà cứ làm, tức là hủy mình một cách nhẹ nhẹ, quyên sinh mà không chết vậy.

Ngày ông chủ hãng phát giác vụ thụt kết của Toàn thì Thúy đã thôi việc hơn một tuần lễ rồi.

Toàn đã tới Kho Tiết Kiệm từ lâu rồi nhưng không vào vì bận nghĩ vợ vẫn trên vỉa hè.

Vụ thụt kết bị khám phá ngay, Toàn nhớ tiếp, và số tiền thụt kết chàng phải lòi trả ra hết.

Ăn cắp tiền để đi ăn xài với một ả bá vợ nào, tuy cũng điên, nhưng chỉ điên có bằng phân nửa cái điên của chàng, vì ít ra, kẻ ăn cắp như vậy cũng đã hưởng cái gì.

Thế nên nói rằng Toàn đã tự tử một cách kém can đảm, không phải là bịa chuyện đâu. Chàng thấy rằng đời chàng đã sụp đổ nên thay vì hủy mình, chỉ dám hủy hoại tương lai thôi.

Người thanh niên lạc hướng này đã tìm thấy tại lòng tin trong khám đường, yêu lại cuộc đời tốt đẹp mà chàng quyết chen vào để tái khởi hành. Nhưng vừa ra khỏi nơi đền tội có ba hôm thì sự tình cờ lại dắt chàng vào tình trường nguy hiểm.

Lâu lắm, Toàn mới bước vào trong hỏi thăm và quả chàng không còn tiền thật.

Trở ra vỉa hè, Toàn do dự chưa biết đi đâu. Hôm nay là thứ sáu. Ngủ hai đêm là đến ngày hẹn với Thúy.

Không thể mang chai, mang lưới như thế này để đến nhà nàng. Phải về bỏ giặt tóc hành hăm bốn tiếng một bộ y phục đã nằm trong va ly ở nhà trọ mà đợi chàng ngót ba năm, vàng hoe vì thời gian, y như bộ chàng đang mặc trên người hôm nay.

Nhưng mà... Có nên đến hay không ? Thật là vô lý ! Đến để làm gì mới được chứ ?

Đừng hỏi tại sao rồi rồi cuộc chàng lại quyết định không sai hẹn. Chàng đã tự hỏi rồi mà không đáp được. Hay đáp được mà không muốn đáp vì những lý do thúc đẩy chàng, vừa lẩn lút, vừa phức tạp, phân tách ra một trí lẩn.

Đừng hỏi gì hết, cũng như đừng hỏi tại sao mà chàng lại điên rồ đến nỗi thụt một món tiền không đủ sang một căn phố đẹp cho Thúy ở, chớ đừng nói chi tới việc trang hoàng căn phố ấy, tới việc cùng ăn xài về sau, nếu số đào hoa mà có chiều mạng chàng đi nữa.

Đừng hỏi tại sao hết. Cuộc đời không phi lý đến như một phái triết lý đã quả quyết. Cái gì cũng có lý do của nó, không lộ liễu thì sâu kín.

Nhưng con người không ưa nói rõ lý do của hành động của họ cho kẻ khác biết mà cho chính cả với họ, họ cũng không nói.

Toàn chỉ còn bản khoả tự hỏi không biết Thúy đã «biết» hay không.

Thúy nó không bao giờ đọc báo mà vụ một anh thơ ký thụt kết cũng không phải là đầu đề câu chuyện trong giới của nó thì có thể là nó không hay gì cả.

Khổ ở chỗ đó. Chàng sợ từ đây đến ngày hẹn, rủi ro Thúy nghe ai kể chuyện chàng thì phiền. Chàng quên hỏi nó xem Mục chừng nào về. Nếu bạn chàng về sớm sáng thứ bảy, thế nào Thúy cũng cho hắn biết cú điện thoại của chàng rồi có thể họ nói về chàng và sẽ lòi chành ra hết.

Nếu Thúy đã biết thì không sao cả. Nàng biết mà cứ dám mời chàng đến nhà, tức là không khinh chàng đã phạm tội. Xem ra Thúy không đạo đức lắm bề mặt ấy. Con một ông thương gia xem tù nợ, tù thụt kết hẳn phải thường. Huống chi chính ông bố nàng cũng đã suýt ngồi khám vì cái séc kia mà !

«Vái cho nó đã biết, hoặc không bao giờ biết cả, hay có biết cũng để gặp mặt nhau rồi nó hẳn biết. Nó biết bây giờ thật ngỡ ngàng, mà có thể nó sẽ đóng cửa không tiếp mình cũng nên.

«Nhưng tại sao nó lại tử tế với mình đến thế, mời mình đến nhà chơi, như mình là một người bạn cũ mà nó thích lắm ?

«Hay nó đã già quá rồi, xấu xí quá rồi nên mới hạ mình chơi với kẻ dưới tay cho đỡ cô đơn cái phận không mong với lên được nữa ?

«Nhưng không ! Nó đã lấy chồng rồi kia mà !

«Không, ta đừng hỏi tại sao mà nó thay đổi thái độ. Chưa chắc nó đã biết rõ lý do của một lời mời tùy hứng.

«Không biết nó còn đẹp như xưa hay chẳng. Cái giọng thì y hệt giọng cô gái mười chín thuở nào.

«A, mà nó lấy ai ? Chắc chắn không phải lấy anh sản xuất điện ảnh đâu, vì vợ anh đó, mà cho cả vợ bé hoặc nhơn tình của anh đó, đâu có phải chui trong Bàn-cờ»

o o o

Thúy móc máy nói lại rồi đâm hoảng không biết làm thế nào để hồi lời mời của nàng vì quên mất hỏi xem Toàn làm ở đâu mà gọi lại.

Nàng không tìm thấy thú vị nào trong việc tiếp một người con trai không có gì hấp dẫn như Toàn. Nhưng nếu phải chịu khổ dịch đó một lần thì cũng chẳng sao. Phiền lắm là hấn có thể trở lại lần thứ nhì, lần thứ ba, lần thứ tư vì nàng đã đại dột cho hấn biết nhà.

Không lẽ mới dọn lại chỗ ở bây giờ có mười ngày lại dọn đi nữa để trốn một kẻ không có quyền hành gì hết đối với nàng.

Thúy bứt tóc bứt tai, tức cho mình sao đã ngốc quá như vậy. Thương xót hấn, thì cứ thương xót, nhưng thiếu chi cách an ủi hấn, lại đi mời hấn đến nhà ?

Không, không thể được ! Nàng có thể nghèo xác nghèo xơ, có thể già xấu ra rồi, nhưng không thể nào để cho hấn thấy cái...

Thúy có nghĩ đến việc đợi thầy Mục về để hỏi cho biết số điện thoại của Toàn. Mai thầy ấy về vào giữa buổi làm việc sáng; còn hỏi thăm và gọi Toàn kịp trước chiều thứ bảy mà sở nào cũng nghỉ việc.

Nhưng nàng lại thôi. Không nên gọi cho họ nói chuyện về nàng. Nghe nàng quen với Toàn, thế nào thầy Mục cũng sẽ gọi Toàn để nói xấu nàng. Đàn ông họ cũng bép xép ghê lắm.

Tuy rồi về sau, họ cũng nói với nhau về vụ ấy, nhưng nàng cũng tìm thế ngăn Toàn đến nữa. Nàng sẽ xấu nặc danh, không còn gặp hấn mà phải sợ hấn cười chê gì.

Miễn là lần gặp gỡ này khỏi phải ngỡ ngàng thì thôi. Không, lần này thì hấn không thể biết gì đâu mà phải lo sợ lắm.

Nhưng những lần sau ?

Sáng mốt đây, nàng có thể đóng cửa lại, hắt gọi mãi không được, ngỡ nàng quên buổi hẹn và hắt bỏ đi. Được lắm. Nhưng lần thứ nhì, thứ ba làm thế nào mà biết được ngày giờ hắt đến để đi trốn hoặc bế môn cho kịp lúc.

«Nhưng mà kệ, ngày mốt, mình sẽ tùy cơ ứng biến. Nếu không tìm được mẹo gì cho đẹp để cho lịch sự một chút thì mình cứ nói thẳng cho hắt biết rằng không nên đến nữa. Á, mà cũng dễ giải thích lời yêu cầu ấy, và cần phải giải thích cho sự đuổi xô bót tàn nhẫn một chút, mình sẽ nói là chồng mình ghen ghê lắm.

Về sau, nhờ thầy Mục cho biết sự thật hắt sẽ tự nhiên không đến nữa.

Hôm ấy ra sở, Thúy ghé hiệu ba za mua một cái gạt tàn thuốc, không phải để cho người khách tương lai dùng mà để cho hắt thấy là nhà có đàn ông. Nàng lại mua một gói thuốc thơm rồi về nhà, cố hút ba bốn điếu gạt tàn trong đó, vút que diêm và mẩu thuốc vào đó.

Nhưng tối lại, ngồi nhìn lối nguy trang ấy một hơi, nàng thấy là không ổn, vì gạt tàn thuốc không chứng tỏ điều nàng muốn chứng tỏ. Nàng không có bạn trai đến chơi sao chứ ? Bằng có là hắt đến đây, đã gạt tàn thuốc vào đó, chứ không cứ gì phải là một người chồng.

Nàng mặc kệ. Hiện giờ cái anh chồng ấy không cần thiết lắm. Về sau, hắt sẽ cần thiết, nhưng chỉ đối với người khác thôi, người khách này đâu còn đến nữa mà lo.

Sáng chúa nhật, lúc vào ngõ hẻm, Toàn càng tin chắc rằng chồng Thúy không phải là nhà sản xuất phim. Chàng nghe lại thì ông ấy không thềm sản xuất gì cả, nhưng lại làm giàu, nhờ nhập cảng phim Ấn Độ, giàu, giàu ghê lắm. Mà xóm này lụp xụp quá đâu để xứng đáng với vợ một nhà triệu phú.

Thúy đã sẵn sàng để tiếp khách : cửa mở toát ra, nàng ngồi không nơi ghé xa lông mà đọc báo, nàng làm như ân cần với khách lắm, để rồi có căn cứ tổng cổ hủ đi, hủ cũng không giận.

Nhà Thúy ở lụp xụp như tất cả mọi nhà khác trong ngõ, nhưng bên trong trang trí sang và khéo lắm.

Thấy rõ rằng chủ nhà là một kẻ đã «chọn nhầm thế kỷ» vì thiếu tài chánh, một người sang phải tạm ở xóm lao động, nhưng không để thiếu hụt tiện nghi bên trong.

- Anh ! Anh tìm nhà có khó lắm không ?

- Cũng dễ thôi.

- Thế nào ? Đời sống có được cải thiện hay không, ở sở bây giờ ?

- Cám ơn cô, cũng vậy vậy thôi.

Toàn rảo mắt qua khắp bốn bức tường và mấy đầu tủ nhỏ, mấy bàn con ở buồng tiếp khách mà không thấy ảnh của vợ chồng chủ nhân để xem mặt mũi người tốt phước ra thế nào. Điều đó cũng không lạ gì, vì treo ảnh chơn dung ở phòng khách không phải là cái lệ phải theo, hơn thế, lối chường mặt ra như vậy còn hơi quê nữa là khác. Thế nên chàng phải hỏi lần lần :

- Cô được mấy cháu rồi ?

Câu hỏi xã giao này rất là tầm thường, nhưng không hiểu sao lại làm cho Thúy giựt nảy mình. Nàng cố trấn tĩnh nhưng không giấu được sự bối rối, ấp úng đáp :

- Cảm ơn anh...ơ... nhưng... tôi... chưa có cháu nào hết.

- Còn... anh ấy... ? Cũng làm chung sở với cô hay nơi khác ?

Thúy lại bối rối lên, ú ớ những gì mà Toàn đoán rằng : «Vâng, cũng cùng sở».

Chàng ngạc nhiên hết sức, không biết tại sao cô gái, không, người thiếu phụ rất hách này, lại bỗng dưng bị mặc cảm trước một anh con trai mà trước đây nàng đã xem như là không có.

Và chàng chợt thấy rằng chàng đã biến ra một con người khác rồi. Chàng đã tự tôn mặc cảm được đối với nàng, không phải vì nàng đã tự ti, mà có lẽ vì chàng đã sống thêm được mấy năm nữa, mà là sống nhiều quá mức thường, và cũng có lẽ vì chàng đã nghiền ngẫm nhiều quá về sự nhút nhát của mình nên đã thủ tiêu được mặc cảm cũ.

- Khi này cô hỏi tôi làm ở sở mới thế nào, sao cô biết tôi đã đổi sở ? Thúy cười dòn lên mà rằng :

- Không cần là thánh cũng biết được điều ấy vì hăng địa ốc Tổ Ấm đã đóng cửa từ lâu rồi.

Đó là một điều mà Toàn mới biết. Nhưng chàng không ngạc nhiên, và còn bình tĩnh cười nói, y như chàng đã hỏi vặn Thúy chơi vậy.

- Tôi ngỡ cô không thềm biết đến việc xưa nữa chứ.

- Không muốn biết cũng phải biết vì ông Tổ Ấm ông qua đời, tôi có đi đưa đám ma của ông.

- Vậy à.

Toàn giựt mình vì cái tin buồn hay trễ này, và hơi bùi ngùi thương cho con người cần cù là ông chủ hăng địa ốc Tổ Ấm, ông ta là người tốt rất hiếm hoi thời nay.

- Chớ anh không hay sao ?

- Không. Tôi đi làm trên Ban mê thuộc mới về đây có hai tháng.

- Lạ quá ! Ngày xưa anh hay đọc báo lắm mà !

- Thì bây giờ cũng vậy. Nhưng ai lại đọc tới những lời cáo phó đăng ở dưới trang tư.

- Tôi thì tôi không đọc báo bao giờ cả, nhưng tôi biết hết thời sự.

Cái thời sự mà Thúy vừa nói đến là thời sự nhỏ trong thành phố, những việc quan, hôn, tang, tế, những đám đánh ghen, những cuộc giựt hụi, những xì căn đan ái tình do một vài đào kép trẻ gây ra.

Như vậy, một vụ thật kết cũng nằm trong mớ thời sự ấy. Lần này, Toàn kinh sợ hết sức chứ không còn tự tôn được như nãy giờ nữa.

Lạ quá. Khi lo lắng trước lúc đến đây, chàng suy nghiệm rồi dám liều. Chàng suy nghiệm rằng Thúy đã chịu mời chàng đến thì cho dầu nàng biết được sự thật đi nữa, chắc nàng cũng đã bỏ qua đi cho, nên mới chịu ban ân cho chàng làm một người khách ngày chúa nhật.

Nhưng nãy giờ, thấy rằng Thúy không biết, giờ chàng lại hoảng mà ngỡ nàng biết. Sự liều mạng của chàng bị mềm yếu đi vì hết lý do. Cái lý do đó là sự không biết của Thúy.

Toàn nhìn thẳng vào mặt Thúy để quan sát xem nàng có mĩa mai, có khinh bỉ, có chế giễu gì hay không. Nhưng Thúy chỉ hơi sốt ruột thôi.

Không, chắc là Thúy không biết. Thụt kết hai trăm ngàn bạc là một vụ nhỏ quá, đối với giá của tiền bạc đời bây giờ. Kẻ thụt kết cũng không vì mê cô vũ nữ nào thì các báo khó lòng mà khai thác rùm beng được. Chắc họ đã bố thí cho vụ chàng một cột ba phân, lẫn lộn trong mớ tin xe hơi cán chó thì những người đàn bà ăn không ngồi rồi không buồn bàn đến làm gì thì Thúy không sao hay được tin đó.

Còn nàng sốt ruột, chắc chỉ vì đang bươi trí tìm cách để tống cổ chàng đi mà thôi.

Toàn là người lịch sự, chàng biết rằng hễ người ta không ưa mình thì nên rút lui ngay.

Nhưng đã trót... Chàng dư biết rằng Thúy không ưa chàng, mà trót đến thì chàng vẫn làm lì ngòi la cà mãi nơi đây, cũng như đã làm lì mà đến. Đã trót mặt chai mày đá thì cứ tiếp tục không biết điều luôn, có lợi hơn là lịch sự nửa chừng, lịch sự ở giai đoạn sau.

Toàn lại rảo mắt quan sát sự trang trí nhà cửa của Thúy.

Nước sơn vách và trần còn mới lắm. Có thể là chủ nhà mới cho sơn lại, nhưng Toàn xem kỹ thì thấy đó là sự mới sửa sang, chứ không phải chỉ mới cho sơn mà thôi.

- Cô ở đây được bao lâu rồi ?

Một lần nữa, Thúy lại bối rối nhưng tương đối ít hơn mấy lần trước.

- Hai tuần.

- Vậy à ? Xin lỗi cô, ông cụ bà cụ của cô vẫn mạnh chứ ?

Thúy chau mày :

- Ba má tôi đã qua đời hết rồi.

- Trời, tôi nào có hay biết gì. Vậy xin phân ưu trễ muộn cùng cô.

- Cảm ơn anh.

- Tôi muốn ra mắt... anh ở nhà... cô cho phép... tôi...được...

- Nhà tôi đi vắng. Rất tiếc.

- Đáng tiếc thật. Thôi để khi khác.

Thúy sực nhớ lại kế hoạch đã sắp đặt là nếu không tìm được mẹo gì để tống cổ khách thì cần bịa rằng chồng nàng ghen ghê lắm.

Bây giờ là dịp thuận tiện nhứt để đưa chuyện bịa ấy ra, nhưng không hiểu tại sao, nàng lại không có gan thực hiện cái mẹo rất hiệu quả ấy.

Đời bây giờ bọn trẻ tuổi hãnh diện vì sự ghen tuông của chính họ, của người hôn phối của họ hoặc của nhơn tình của họ, chứ không phải xấu hổ vì thứ tình cảm ấy như ngày xưa mà phải che giấu.

Một ý nghĩ thoáng hiện qua ý thức của người chủ nhà xấu bụng này. Đó chỉ là ý nghĩ còn lẫn lút thôi, nàng chưa nghe rõ trí nàng muốn cái gì đích xác, nàng vừa hoài thai một kế hoạch, nhưng lại hoài thai bằng linh cảm hơn là bằng trí thông minh và chính vì thế mà nàng chưa biết được ý muốn của nàng.

- Vâng, thật đáng tiếc, nhưng anh còn đến chơi chứ lẽ nào không.

Thúy kinh ngạc không hiểu vì sao nàng lại nói như vậy. Đó là lời mời mọc hẳn rồi, hơn thế, đó là lời mời mọc hàm ý hơi cố nài, chứ không phải là nói lấy lệ đâu.

Toàn thấy rõ là Thúy đã xuống chân sánh với mức sống của nàng mấy năm trước. Tuy nhiên, nàng vẫn sang hơn chàng nhiều bậc mà con người này lại phân biệt giai cấp lắm thì lòng tử tế của nàng thật khó hiểu.

- Ngày thường và ngày nghỉ, cô thường rảnh rang vào lúc nào ?

- Cố nhiên là ngày thường tôi rảnh ban đêm như anh, như bất kỳ người đi làm nào. Còn ngày nghỉ thì không biết chừng. Nhưng dạo này tôi không đi đâu cả thì có thể nói rằng tôi có mặt ở nhà trong những giờ mà các công tư sở nghỉ việc.

- Nhưng tôi đến thăm cô lúc nào tiện cho cô nhứt ?

- Lúc nào cũng tiện cả. Anh khỏi bận tâm về điều ấy.

Người chủ nhà sang trọng này tiễn khách ra tới khúc quanh ở ngõ hẻm thứ nhứt đưa vào đây.

Toàn lưỡng thưởng bực, cứ bần khoản mãi về thái độ mới của con người kiêu hãnh và phách lối ngày xưa.

Chàng cảm nghe mang máng như là cái nhà mà chàng vừa rời khỏi, không có đàn ông.

Bỗng chàng vụt cười khan lên rồi tự chế giễu mình : «Mây vẫn cứ còn ngốc như hồi đó. Cỡ như nàng không có chồng đi nữa, và đang cần một người chồng, hoặc một người yêu lắm đi nữa, thì nàng cũng không chọn mây đâu. Không, nàng tử tế với mây là vì lẽ khác, vì một lẽ bí mật nào đó mà mây chưa khám phá ra, chớ không phải là muốn o mây đâu, ngốc ơi, đừng có hy vọng hão, đoán bậy, mừng hựt, rồi phải xấu hổ với chính mây»

T

rái hảnh với sự lo sợ của hai người, không ai nói với ông Mục về người kia cả. Ông này đi công tác về, Thúy làm bộ quen luôn cú điện thoại của Toàn mà nàng có bản phận nhận ghi vào sổ đảng hoàng để báo cáo lại. Ông Mục là nhơn viên cao cấp ở hãng Xucamêcô chứ không phải tay vừa. Còn Toàn thì cũng thôi, không buồn gọi người bạn cũ nữa.

Cả hai đều sợ bị lộ tẩy. Nếu Thúy báo cáo, có thể ông Mục sẽ gọi Toàn và nói : «À, toa gọi mỗ có việc gì» Và Toàn sẽ đáp : «Đề rủ toa tới hôm ấy đi nghe nhạc vậy mà !»

- Tiếc quá !

- Nhưng mỗ thì không tiếc vì mỗ được dịp gặp lại cố nhân của mỗ là cô điện thoại viên.

- A, té ra cô Thúy là cố nhân của mỗ ?

- Ừ.

Rất có thể vì tự ái hão, vì tánh khoe khoang, Toàn sẽ nhận bừa như vậy cho le chơi, và ông Mục sẽ nói :

- Tội nghiệp, giờ cô ấy xuống dữ lắm. Mỗ có biết chuyện...

Không, nguy lắm, không nên để cho ông Mục có dịp mách lẻo.

Còn Toàn thì tưởng tượng ra câu chuyện sau đây giữa ông Mục và Thúy :

- À, cô Thúy, té ra cô quen biết với Toàn à ? Tội nghiệp nó bây giờ xuống lắm. Cô còn nhớ vụ thụt kết...

Không, Thúy không nên biết điều đó. Mặc dầu sự không biết của nàng cũng không giúp chàng thêm được đồng xu hy vọng nào nhưng... không thể để nàng biết.

Không ai dám nói với ông Mục về người kia nhưng ai cũng ngửa miệng, muốn nói ghê lắm. Để trả thù ấy mà !

Trả thù ? Vâng.

Này nhé, nếu người kia nói với ông Mục về mình thì hẳn ông Mục đã kể chuyện mình cho y nghe. Như vậy đại gì mình lại không nói với ông Mục về y để ông ấy kể chuyện y cho mình nghe.

Ngửa miệng, nhưng không có gan nói, vì chưa chắc người kia đã nói, vì chưa chắc người kia đã nói, mình nói, tức khui chuyện ra tùm lùm.

Không nói mà cứ lo rằng người kia đã nói, và nhờ thế đã biết, nên lần gặp mặt thứ nhì cả hai đều sượng sùng, làm như người đối thoại với họ đã rõ từng chi tiết một đời tư không sạch sẽ của họ.

Toàn trở lại thăm Thúy sáu hôm sau, vào đêm thứ sáu.

Thường thì các gia đình ở nhà, vào đêm ấy, trong mỗi tuần, một là họ đã mệt mỏi sau một tuần làm việc, hai là họ muốn dự trữ sức lực để thứ bảy chúa nhật có đi chơi đâu cũng không mệt lắm.

Đến chơi hôm thứ sáu, Toàn hy vọng sẽ được nhiều may mắn gặp mặt Thúy hơn hết trong tuần vì có đi xi nê, chắc nàng đợi đêm sau.

Và đến ban đêm, Toàn hy vọng may mắn gặp chồng Thúy hơn là đến ban ngày, ngày chúa nhật chẳng hạn. Chàng tò mò về anh chồng này ghê lắm, định ninh rằng hẳn rất bảnh trai, và Thúy không lấy được chồng giàu, ắt hẳn phải lấy chồng đẹp.

Chàng muốn sự gặp mặt giữa hai người thanh niên sẽ xác nhận dự đoán của chàng và như thế chàng sẽ «được» tủi thân vì sự lép vế của mình.

Tủi thân, nhưng chàng nhờ thế mà sẽ biết thân. Mà hề biết thân được rồi, chàng sẽ hết hi vọng hảo huyền và sẽ đỡ khổ.

Với lại, chàng cứ nghe như có điều gì bí ẩn trong gia đạo của Thúy. Không có dấu hiệu gì khiến chàng nghĩ như vậy nhưng chàng cứ linh cảm rằng Thúy đang khổ.

Khi Toàn bước gần tới ngưỡng cửa của căn nhà đặc biệt ở con đường không được đề tên trên bảng đường mà vẫn có tên là đường Bàn Cờ, con đường không phải là một con phố chính thức, thưng cũng chẳng phải ngõ hẻm tư nhon, thì chàng nghe tiếng dương cầm và chợt nhớ ra là hôm nọ đã thấy một chiếc dương cầm nhỏ đặt ở góc trong của buồng khách.

Đã bảo là Thúy đã được giáo dục để sống một đời sống «mông đen». Nhưng cha mẹ nàng là nhà giàu mới, không sành đời cho lắm, nên cho nàng học dương cầm chỉ cốt le mà không cần luyện cho con họ thạo nhạc.

Thúy lại lười, vì học nhạc một cách nghiêm trang còn khó học hơn học chữ nữa, thành thử nàng học theo lối rùng, nghĩa là bất kể căn bản nhạc lý, nhảy vào là muốn chơi những bản lớn ngay từ lúc chưa biết xướng thanh là gì. Toàn cũng dốt

nhạc lắm, nhưng chàng vẫn nghe được là Thúy đang chơi bản «Giòng sông Danube xanh đẹp» mà chơi sai be bét cả.

Tuy nhiên, chàng lặng lẽ đứng nơi ngưỡng cửa mà sững sờ nhìn vào trong, không phải để thưởng thức bản nhạc danh tiếng bị cưỡng hiếp ấy, mà để ngắm một cảnh đẹp vô song.

Không có gì đẹp bằng một người đàn bà đẹp ngồi trước cây dương cầm, đẹp hơn cả cảnh họ đứng bên cạnh một chiếc xe hơi đồ lujt nữa.

Toàn chỉ tiếc là Thúy mặc ki mô nô nên, y như lần viếng thăm trước, chàng không thưởng thức được thân thể của con người có gương mặt chiếm lòng ấy.

Lần trước nàng mặc đầm bùng rền. Cả hai lần, nàng đều sẵn sàng tiếp khách. Nhưng lần trước hai đảng có hẹn với nhau, chớ đêm nay, chàng đến bất thành linh, sao nàng cũng không mặc bi-da-ma ?

Ở đây, cái gì cũng làm cho Toàn thắc mắc cả, vì không có cái gì tự nhiên, không có cái gì ổn hết.

«Hay là nàng đang chờ một người khách nào khác ? »

Toàn tự hỏi như vậy rồi toan rút êm đi. Nhưng không kịp nữa. Thúy chơi xong bản nhạc rồi thì hình như là trực giác được một sự có mặt sau lưng nàng, nàng day lại rồi đứng lên ngay mỉm cười rồi nói :

- Anh, anh vào chơi.

- Nếu tôi không làm thì cô sắp có khách ?

Toàn hỏi vậy, nhưng vẫn bước vào nhà.

- Không. Cái gì làm cho anh tưởng như vậy ?

- Chiếc ki mô nô của cô.

- A...ơ hơ... không. Tôi vẫn mặc ki mô nô ở nhà.

Không rõ phụ nữ các nước có bắt buộc phụ nữ Nhứt Bồn, mặc ki mô nô ở nhà hay không, chớ phụ nữ miền Nam thì nhứt định không.

Tuy ki mô nô rộng rãi, nhưng trong khí hậu nóng bức của miền Nam này, người mặc thứ áo ấy vẫn nghe bức bối hơn là mặc bi da ma hay bà ba, hay áo cánh.

Thúy đã giải thích không ôn lồi ăn mặc của nàng, khiến Toàn càng thắc mắc hơn lên.

Sau mấy phút linh hoạt ấy, không khí trong nhà bỗng lặng trang. Không ai có gì để nói với nhau nữa, và ai cũng bần khoản tự hỏi không biết kẻ kia đã biết chuyện mình chưa.

Nếu biết chắc rằng kẻ kia đã biết, họ sẽ cố lì được trong sự khiêu khích câm lặng : «Ừ, tôi như thế đó, rồi sao ? Tôi có quyền sống đời riêng của tôi với những màu hồng và màu đen của nó, ai được phép phê bình tôi ?»

Nhưng khổ lắm là họ không thể biết chắc được nên không lì được. Cả hai người đều mặc cảm phạm tội, đều sợ sệt người đối thoại và mắc cỡ với người ấy.

Họ len lén liếc nhìn nhau để quan sát nhau, nhưng may quá, bốn mắt chưa bắt gặp nhau lần nào.

Đây là hai đạo binh đang đánh mò với nhau, không đạo nào nắm được tin tức bên kia, do thám báo của mình mang về cả.

Trong khi còn hoang mang, bên nào cũng cố nguy trang kéo bên kia tóm được cái ưu thế mà mình không có.

Một hồi lâu, dĩ nhiên là có một khi kia, bốn mắt rình mò ấy phải bắt gặp nhau và họ phải nói với nhau cái gì. Thúy gọi người nhà mang món giải khát ra. Lần trước Toàn không được hưởng ơn huệ này và đây là một cuộc cải thiện tình thế của chàng mà chàng rất biết thưởng thức.

Toàn hỏi :

- Hôm nay anh ấy có nhà phải không cô Thúy ?

Buồng trong chỉ bằng phân nửa buồng ngoài, lối ba thước trên ba thước thì ông chủ gia đình này không thể nằm trong đó mà chịu nóng bức khi bà nội tướng xinh đẹp ngồi thoải mái ngoài này để đánh đàn. Toàn hỏi thế để được dịp biết tin tức của anh chồng bí mật của Thúy thôi.

- À, thật đáng tiếc. Anh ấy vừa bước ra khỏi nhà. Mời anh xơi nước.

Học làm sang, Thúy đã học được động từ «xơi» lịch sự đó.

Trời nóng quá mà cây quạt máy đứng thì rất nhỏ nên Toàn không đợi chủ nhà mời lại lần thứ nhì. Chàng nâng ly Bireley lạnh lên và hỏi :

- Cô làm ở Xucamêcô từ bao lâu rồi ?

Câu hỏi tầm thường này lại làm cho Thúy bối rối lên.

May cho nàng quá, vừa lúc ấy có tiếng đàn bà la bài hã ở cách đây độ năm căn nhà.

«Nó giết tôi đây nè ! Trời ơi ! Bà con cô bác xóm giềng cứu tôi !»

Toàn tin chắc rằng chỉ vì tuột thang xã hội mà Thúy phải vào ở trong xóm lao động thôi, chớ nàng đã sống theo nếp sống trưởng giả nhiều năm rồi, đâu có tinh thần chạy xem chười lộn, đánh lộn.

Thế mà nàng bỗng đứng dậy, chạy bay ra cửa. Thúy đã tìm được cách thoát một câu đáp khó. Khó vì lý do bí mật nào chưa rõ.

Toàn cũng cầm ly nước cam bước theo cô chủ nhà. Cả hai đứng nơi ngưỡng cửa mà nhìn cảnh một anh chồng võ phu, áo thun trắng, quần lãnh đen, đang nện chị vợ ngay ngoài ngõ, trước cửa nhà anh ta.

Đáng lý gì Thúy nói bậy ra vài nhận xét là chôn luôn cái vụ Xucamêcô. Nhưng không hiểu sao, nàng lại chạy lại đằng ấy, vừa chạy vừa ngó ngoái lại, mắt như muốn hỏi : «Kìa. Sao anh không ra mà can thiệp giúp chị ấy với tôi ? « Tiếng dương cầm khi nãy và tà áo ki mô nô bây giờ, ở giữa xóm bình dân, thật giống như một nốt đàn lạc điệu. Đối với người biết phong cách thật của Thúy, là dầu sao, Thúy cũng đã trưởng giả thật chớ không trưởng giả mới như cha mẹ nàng, thì cái vụ Thúy chạy

xem đám đánh lộn này lại càng giống một tiếng đàn lạc điệu hơn.

Có lẽ Thúy đang can thiệp cũng nên, nhưng Toàn không trông thấy gì nữa vì con sen, cái con bé bung nước ra khi nãy cũng vừa chạy ra đây. Nó đứng nơi cửa với chàng mà nhìn đám đánh lộn chớ không ra. Có lẽ nó được dạy dỗ theo nếp nhà trưởng giả là không nên chạy xem những cảnh như vậy. Thế mà chính cô chủ nó lại làm cái việc ấy, thế mới kỳ !

Chàng do dự rồi hỏi nó :

- Em nè !

- Dạ !

- Thầy em đi đâu mà đi vắng mãi, cậu tới chơi đã mấy lần rồi mà cô em cứ bảo thầy em đi rồi. Con bé chung hững rồi đáp :

- Không, cô em đâu có chồng.

Tới phiên Toàn kinh ngạc :

- Cô không có chồng ?

- Dạ.

- Em ở với cô từ bao lâu rồi ?

- Từ ngày cô em dọn về đây. Cô em chỉ sống một mình.

- Trước cô em ở đâu ?

- Dạ, em không biết.

- Hay thầy em đi xa lâu rồi ?

- Chắc không phải, vì trong nhà không hề có món đồ nào của đàn ông hết.

- Không có lấy một chiếc sơ-mi cũ, một đôi dép đàn ông ?

- Tuyệt nhiên không.

Thình lình Toàn vụt chạy đi, chạy tìm Thúy. Con sen hoảng hốt không biết mình có nói hớ cái gì hay không nên sợ quá, rút lui vào trong rất lẹ.

Nghe tiếng giày của Toàn, Thúy day lại rồi lắc đầu nói :

- Anh coi, em đã nghe lời anh, năn nỉ anh đây nói tay cho vợ anh, nhưng anh không nghe.

Cả xóm đều bu quanh đám đánh vợ và đều nghe cái câu tâm thường nhưng đã làm cho đôi mắt của Toàn thiếu điều nháy ra ngoài vì chàng trở mắt thật lớn mà nhìn Thúy, tự hỏi có phải là Thúy, trong một lúc lãng trí, lầm lẫn chàng với người khác hay không.

Thở hồn hển, chàng nói một câu mà không ai hiểu gì cả trừ Thúy :

- Toàn đây Thúy.

Thúy hiểu, và sợ Toàn đánh chính nên vội nắm tay chàng mà lôi đi, vừa trở gót vừa nói :

- Thôi, đi về anh Toàn.

Không, nàng không lắm. Nàng vừa gọi đúng tên chàng. Nhưng chàng đâu có bảo nàng đi năn nỉ anh chàng võ phu ấy bao giờ ? Và sao tự nhiên chàng được hưởng cái tiếng xưng hô «em» dịu dàng mà không hề chàng dám mong ấy ?

Lại còn nắm tay nữa ?

Toàn như vừa ra khỏi một giấc chiêm bao không có đầu, không có đuôi, câu chuyện của giấc mơ lộn xà ngẫu. Thần trí chàng mơ mơ, màng màng, chàng thất thểu bước theo người thiếu phụ xinh đẹp như một gã mục đồng vốn là tiên mắc đọa xuống trần, vừa được một vị tiên nữ thứ thiệt phải lòng.

Khi họ về tới trước nhà của Thúy thì Thúy buông tay Toàn ra. Vì nàng buông khó khăn và đến phải giựt tay nàng lại thật mạnh nên Toàn mới chợt nhận ra rằng chính chàng cũng đã nắm lấy tay nàng.

Thúy bước mau vào nhà trước rồi ngồi lại trên ghế sa lông mà rằng :

- Tôi thấy y đánh vợ mà tôi đau như chính tôi bị đánh. Ghê quá ! Tôi sảng hoảng như lên cơn sốt rét, không biết mình đang làm gì, đang nói gì nữa.

Toàn đặt mạnh ly Bireley xuống bàn, bật cười rồi cười dài một chuỗi cười rất mỉa mai.

Thúy nhột nhột, nhưng không dè là Toàn quyết tấn công mình, nên nàng bị bất chợt thành linh bởi một câu nói, không còn biết đối phó ra sao nữa :

- Cô Thúy, tôi tưởng cô khỏi giải thích một cách không thành thật những gì cô vừa nói, vừa làm khi nãy. Nếu cần phải nói thế, làm thế, tạm bợ trong giây lát rồi thôi, thay giọng đổi lời liền, cũng chẳng sao kia mà, và tôi làm con vật hi sinh cho cô, tôi cũng chẳng kêu ca gì kia mà ! Thúy sợ điếng hồn.

Và Toàn ngã lưng trên cái dựa của ghế ngồi, sung sướng vô cùng vì đây là lần đầu tiên trong đời chàng mà chàng lần lượt được cô gái kiêu hãnh đã xem chàng không vào đâu cả.

Chàng đã bỏ lời ngời mặc cảm của kẻ dưới đến nhà người trên, mà tréo ngoáy hai chơn lại, ra vẻ kẻ cả lắm.

Chàng thường thức sung sướng của mình trong sự ngắm nhìn người đẹp lăm lăm lét lét không thương xót nàng một chút nào. Chàng không căm thù vì không được cảm tình của Thúy, nhưng thấy rằng nàng phải chịu trừng phạt như vậy một khi nàng đã lợi dụng chàng giữa đám đông.

Lợi dụng chàng ? Ừ, rõ như ban ngày là Thúy đã lợi dụng chàng. Nhưng để làm gì ? Chàng chưa đoán được một phần ngàn của vụ lợi dụng này.

Lâu lắm, chàng mới lên tiếng :

- Cô Thúy nè, cô có khinh tôi hay không ?

Vẫn không ngược nhìn lên, Thúy đáp thật khế : - Anh đã bảo rằng chẳng kêu ca gì kia mà !

- Không phải chuyện đó. Tôi nuốt trôi vai trò bất đắc dĩ của tôi khi nãy. Nhưng không thể nào tôi tiêu hóa được sự phỉnh phờ của cô về gia đạo cô.

- Tôi phỉnh phờ ? Hỏi nào ? Và về vụ gì, anh nói rõ nghe coi ?
- Tại sao, độc thân, cô bảo với tôi là có chồng ?
- Ai nói với anh rằng tôi độc thân ?
- Tôi nắm bằng cứ trong tay đây.

Thúy đoán rằng Toàn quả đang có bằng cứ ấy thật, nên đành phải xoay qua chiến thuật khác. Tuy nhiên bị mắc cảm phạm tội nhiều quá rồi, nàng do dự rất lâu mới cố liều mà đương đầu lại với khách.

- Ủ, nếu thế thì đã sao ?

- Thì tôi không nghe cho cô. Bởi vì đó là một sự gạt gẫm. Kẻ bị gạt có quyền phản đối.

- Nhưng anh có quyền gì xen vào việc gia đạo của tôi ?

- Tôi không xen vào. Tôi hỏi thăm về gia đạo của cô là đúng theo phép lịch sự xã giao. Không lẽ quen với gái có chồng, đến nhà thăm người ta, tôi lại kém lễ độ đến nỗi không thèm biết tới chồng người ta. Mà khi tôi cư xử đẹp như vậy, cô không được phép gạt gẫm tôi.

Thúy đuối lý, ngồi làm thinh mà cắn một ngón tay trở co lại. Lâu lắm nàng nói :

- Tôi cứ ngỡ anh bị mích lòng về vụ khi nãy hơn.

- Vụ khi nãy là cô gạt người trong xóm cô. Cái chuyện gia đạo ấy chính tôi bị gạt.

- Tôi xin lỗi anh vậy.

Bây giờ Toàn mới nghe thương xót người thiếu phụ mà chàng biết chắc đang mang nặng một nỗi niềm gì khác hơn là sự xuống chơn trong đời sống vật chất.

Chàng dám đổi lời xưng hô mà rằng :

- Thúy ơi, sự tình cò dung rủi Toàn trở lại đây nghĩa là trở lại sự quen biết với Thúy chớ không phải trở lại nhà này đâu, và vô tình, Toàn được biết rằng có gì bí ẩn trong đời Thúy mà cái điều bí ẩn ấy xem ra không phải là điều lợi cho Thúy, nếu không phải là nguồn đau khổ.

Nếu Thúy nghe cần người giúp đỡ về tinh thần, Thúy cứ xem Toàn như là một người bạn cũ, tâm sự với Toàn chắc nhẹ phần nào nỗi khổ của Thúy.

Thúy mỉm một nụ cười héo hon rồi đáp :

- Không, không có gì hết.

- Sao Thúy lại không chịu thành thật với người thành thật ? Dầu sao, Thúy cũng biết được lòng tôi đối với Thúy, thì Thúy khỏi phải ngại ngùng.

- Anh không nên hỏi gì cả.

- Thúy ơi, không có gì của một người bạn mà mình xem là xấu hết. Thúy là bạn của tôi, mặc dầu Thúy không nhận thế, tôi cũng cứ nhận là thế, thì tôi không hề...

- Đừng, anh đừng hỏi tại sao mà tôi như vậy tôi như khác cả.

- Tôi hỏi không vì tò mò mà chỉ để an ủi Thúy thôi.

- Cảm ơn thiện chí của anh. Nhưng tôi không nói, là vì anh chớ không phải vì tôi đâu.

- Vì tôi ?

- Ừ, bởi vì người hỏi luôn luôn bị thiệt chớ không phải người đáp.

- Sao lạ vậy ? Cô có nguy hiểm hay không ? Tôi ngỡ người đáp sẽ thiệt thòi vì y cần phải giấu những điều không đẹp chớ. Xin lỗi cô, đó là tôi chỉ nói thí dụ thôi, chớ tôi tin chắc đời cô không có cái gì không đẹp cả.

- Dầu sao, anh cũng không nên tò mò về đời tôi. Tôi có bao giờ hỏi về mấy năm qua của anh đâu, mặc dầu tôi đã biết một phần sự thật. Thế là huê. Ta nên sòng phẳng với nhau.

Bấy giờ, chính Toàn lại sợ điếng hồn. Những lúc chàng chuẩn bị tinh thần xong để liệu thì chàng bất kể bí mật đời chàng bị tiết lộ. Nhưng khi nào cuộc chuẩn bị ấy đã được dẹp đi là chàng hoảng lên nếu ngỡ người đối thoại biết sự thật.

Giờ chính nàng đã xác nhận rằng nàng biết chớ không là do chàng lo hão nữa thì chàng kinh khủng biết bao nhiêu. Toàn toát mồ hôi ra đầm dề, chết lạng đi mấy mươi giây rồi thở hổn hển hỏi :

- Thăng Mực đã bép xép với cô hử ?

Thúy ngạc nhiên hỏi lại :

- Mục nào ?

- Mục, chủ sự phòng khai thác cửa hăng Xucamêcô.

Dưới lớp phấn son, mặt Thúy bỗng tái xanh trông đến đổi thấy được.

Toàn buồn cười quá, té ra chàng sợ vô ích, vì sự không may đã xảy ra, không thể nào ngăn được cả. Chàng cười dài, thấy nàng đã thế thì còn giấu giếm làm gì :

- Tôi đã gọi điện thoại cho hấn, lúc đi công tác xa, và chính nhờ thế mới gặp lại cô, cô đã quên rồi à ?

- Không quên. Nhưng tôi lại quên báo cáo về cú điện thoại khi ông ấy trở về. Chúng tôi không có nói gì với nhau về anh hết, vì không có dịp nói, vì ông Mục không dè rằng anh quen biết tôi.

Thúy cố tự trấn tĩnh, nhưng vẫn không che được lo sợ. Ủ, ông Mục không dè rằng Toàn quen biết với nàng, nên không có nói gì về chàng cả.

Nhưng Toàn hấn có thể hỏi ông ấy về nàng mà không cho ông ấy biết hấn đã quen với nàng. Chẳng hạn như hấn nói : «Hăng anh có cô nữ điện thoại viên có giọng nói sao mà nghe như nhạc. Có đẹp không ? Cô ta xưng tên là Thúy» Rồi ông Mục sẽ cười ha hả kể hết chuyện nàng ra.

Tuy nhiên giờ thì Thúy được ưu thế rõ rệt. Nàng chỉ lo thôi, chớ không chắc gì là Toàn đã biết. Còn Toàn thì thấy mình đã lợn chon tưng nên sợ lắm. Chàng hỏi :

- Không phải thằng Mục nói, thế sao cô biết ?

Thúy cười hiền lành, một nụ cười hàm khoan dung đại độ trong đó :

- Thế mới tài.

- Nhưng cô đã biết cái gì kia chứ ?

Tuy thế, cái sự thật mà Thúy đã khoe rằng biết ấy, chưa hẳn là chuyện chàng đã vào tù, vì thế chàng muốn chắc bụng về cái biết của nàng.

- Lại hỏi nữa. Đã bảo kẻ hỏi luôn luôn chịu thiệt thòi kia mà, em không hỏi gì hết thì anh cũng đừng nên hỏi gì hết. Tại sao thế này ? Tại sao thế kia ? Chính người làm một việc gì, lắm khi cũng không rõ tại sao họ làm việc đó, hay có biết đi nữa, mà lý do phức tạp và tế nhị quá, họ khó lòng mà phân tách để tự biết hành động của họ. Hỏi chỉ làm phiền cho họ. Hỏi xong, nếu họ bị đẩy vào thế phải nói, người nghe luôn luôn lại phải buồn hoặc đau khổ.

- Nhưng thà là cô đừng nói biết gì hết, chớ cô đã khoe ra rồi làm thinh, tôi sợ cô ngộ nhận, hay nghe lời đồn huyền sai lầm, hại cho tôi, vì tôi không thể tự bào chữa được. Xin cô cứ nói thẳng ra cả, may mà sai lầm thì tôi có dịp tự mình oan.

- Tại anh cứ nài nỉ mãi và lý luận chặt chẽ quá, đưa tôi vào thế bí nên tôi buộc lòng phải nói. Nhưng rồi anh đừng có trách nhé.

- Không, Tôi xin hứa.

- Có phải là anh ở tù mới ra không ?

Toàn giựt nẩy mình, rụng rời trong mấy mươi giây. Nhưng rồi chàng phá lên cười cười ha hả rất dại, vì chàng thấy thái độ đúng hơn hết trong những trường hợp như thế này là cố lì, khiêu khích, và bắt kẻ ý nghĩ của kẻ khác. Giây lâu nín cười được, chàng hỏi :

- Do đâu mà cô biết tôi vừa ở tù ra ?

- Không cần là thầy bói cũng biết được điều đó.

- Tôi vẫn chưa hiểu.

- Cái đầu anh.

Toàn lại bật cười. Lần này chàng cười vui thật tình vì câu chuyện buồn cười quá. Chàng có một cái đầu tổ cáo nhưng quên mất nó, mang nó đi khắp nơi, sợ người ta biết sự thật về mình một cách rất vô ích, trong khi người ta chỉ liếc sơ qua người chàng là rõ ngay chơn tướng của chàng.

- Kha... kha... kha... ờ... cái đầu...cái đầu của tôi... cái đầu đặc biệt, dị hợm, trọc lóc rất buồn cười... kha...kha... kha...

«Khô thật ! Ở các nước, ai cũng đội nón cả, tôi không hiểu sao dân miền Nam nước Việt, trời nắng chang chang như đỏ

lửa vậy mà ai ra đường, cũng để đầu trần. Nếu đội nón, có phải đỡ khổ được phần nào hay không ?» Nhưng cô Thúy nè, vì tôi đã trót nhận thì không thể chối được nữa, chớ thật ra, cô đoán không có căn cứ vững, không khoa học lắm.

- Sao lại không vững ?

- Tôi có thể đau ốm, đau ban của chẳng hạn. Cô biết chớ, người đau ban của khi khỏi xong là rụng tóc hết. Tôi cũng có thể thí phát quy y.

- Không ! Ngày xưa chưa có thuốc trị bệnh ban của, con bệnh nằm liệt giường liệt chiếu hằng tháng thì như vậy, chớ giờ họ chữa chạy trong một tuần là khỏi ngay, không thể có chuyện rụng tóc.

«Anh lại rất tò mò ham nghe chuyện đời tư của đàn bà thì không thể là người tu hành.

- Hay ! Khá vững. Nhưng tôi cũng có thể là một kép hát cải lương, hy sinh mớ tóc để thủ vai thầy tăng trong ít tháng.

- Tôi coi cải lương rất thương, mà không hề thấy anh làm kép hát bao giờ.

- Kha... kha... kha... buồn cười quá !

- Thoạt tiên, tôi ngỡ anh theo mốt...

- Có một cạo trọc đầu sao ?

- Có, mấy năm trước đây, hồi anh mới vào tù.

- Sao cô lại biết tôi vào tù từ mấy năm trước ?

- Thì anh đi vắng đã ba năm rồi.

- À, ra vậy. À, cái một gì mà kỳ cục thế ?

- Chẳng, có anh kép chớp bóng tên là Yul Brynner, anh ấy rất được hoan nghinh...

- Thôi hiểu rồi. Anh ấy trọc đầu và họ cố làm cho giống anh ấy cũng như thuở đó tôi để râu Cờ Lạc Gạp vậy hả ?

- Đúng như vậy.

- Cô nói «thoạt tiên» nghĩa là rồi sau đó thì...

- Giây lát sau, tôi chợt nhớ ra rằng một ấy đã xưa rồi mà anh thì không hề trễ tàu về phương diện theo một, thì anh chỉ trọc đầu vì lẽ khác thôi.

- Ủ, nhưng sao cô không hỏi tôi sao tôi ở tù ?

- Không đại, vì kẻ hỏi luôn luôn chịu thiệt thòi như tôi đã nói kia mà.

- Tôi thật không hiểu.

- Thì có gì đâu. Thí dụ tôi hỏi anh, anh sẽ đáp láo rằng vì anh làm cách mạng nên bị vào tù. Tôi sẽ phục anh lắm, nhưng đồng thời cũng sẽ sợ anh lắm.

- Sợ hả ?

- Ủ, sợ liên lụy chớ sao lại không sợ.

- Hèn ! Tôi không dè mà cô hèn đến thế.

- Ai cũng hèn như tôi cả, chớ không riêng gì tôi đâu.

Ông Nguyễn Thái Học chết rồi thì thiên hạ áp nhau mà viết sách ca ngợi ông. Nhưng hỏi ông còn sống chưa chắc ai đã dám chứa ông, trừ cô Giang và cô Bắc.

- Thế nghĩa là ít ra có hai người không hèn, cô Giang và cô Bắc.

- Nhưng trên đời chỉ có một cô Giang và một cô Bắc thôi. Tôi không là cô Giang hay cô Bắc thì bất quá tôi cũng như hàng triệu cô gái khác. Toàn nói một mình : «Hèn !»

- Dầu sao tôi cũng hèn; đúng như anh nói. Không phải vì mọi người đều hèn mà tôi hết hèn được. Nhưng anh có thấy hay không là kẻ nào hỏi là kẻ đó chịu thiệt ?

- Chịu thiệt cái gì ?

- Đang hành diện với làng nước rằng ta đây bảnh lắm rồi đột nhiên thấy mình hèn, bị mặc cảm đến suốt tháng, không thiệt à ?

- Nhưng tôi không có làm chính trị, cô đừng lo.

- Nếu như thế, tôi cũng bị thiệt hơn nữa.

- Thiệt như thế nào ? Toàn sừng sốt hỏi.

- Không làm chính trị mà ở tù thì tức là đã phạm thường tội rồi vậy. Anh thật kết hả ? Anh lường gạt hả ? Anh cướp giựt hả ? Anh hiếp dâm hả ? Dầu sao tôi cũng sẽ khinh anh và có thể giấu không kỷ tình cảm, rồi chọc giận anh, bị anh mắng nhiếc, như thế không thiệt hay sao ?

- Trời ơi, thì ra cô khinh tôi ?

- Ấy, thấy chưa, tôi đã thiệt thòi mà chính anh, anh cũng thiệt. Anh đã kêu than tức là anh buồn trước tình cảm của tôi.

- Trời ơi !

- Nhưng tôi đã nói hết đâu. Nếu anh lại bảo rằng anh lường gạt vì tôi rồi kể ơn với tôi thì tôi sẽ phủ nhận ơn anh. Như vậy cả hai lại phải buồn giận nữa.

- Trời ơi !

- Thấy chưa ? May là tôi hỏi đa, mà anh còn đau như thế, nếu anh hỏi, không biết anh sẽ đau đến đâu.

- Trời ơi !

- Vì vậy mà châm ngôn của tôi là : «ĐỪNG HỎI TẠI SAO».

Toàn đang ôm mặt, buông tay ra, ngược lên nói :

- «Sự thật thì tôi đã thật kết vì cô đó.»

- Tôi không hề xúi dục anh.

- Biết vậy, nhưng...

- Nhưng nói ra để kể ơn hả ?

- Không phải để kể ơn, nhưng phải nói ra để cô khỏi khinh tôi. Tôi làm xứng thật, nhưng chẳng qua là vì quá yêu cô.

- Quá yêu tôi hử ? Chớ không phải vì quá yêu chính anh ?

- Sao lại chính tôi ?

- Anh nghĩ rằng có tiền mới mua chuộc tôi được. Mà mua chuộc tôi là để anh hưởng tôi. Đó là anh mua sung sướng của anh, chớ có phải là anh kiếm tiền để giúp tôi hưởng cuộc đời đâu. Tôi có hưởng cuộc đời hay chẳng, chẳng qua là gián tiếp mà được hưởng vậy thôi.

- Trời ơi !

- Hỏi anh cầm xấp bạc trong tay, anh đâu có nghĩ : «Hà, để ta cho con Thúy nó tắm rửa lạnh để có nước mát nó uống cho khỏe người nó»

- Mà anh chỉ nghĩ : «Hà, để ta cho con Thúy cho nó mê, nó ưng thuận lấy ta». Có phải như vậy hay không nè ?

- Cô đã bôi lọ tất cả mọi hành động, mọi ý nghĩa, mọi tình cảm tốt đẹp trên đời một cách rất tài tình, rất văn nghệ và rất triết lý. Cô Thúy ơi, tôi không dè...

- Ai biểu hỏi. Tôi đã báo trước với anh là người hỏi sẽ thiệt thòi lắm. Ta chỉ nên sống với những gì ta đang thấy trước mặt thôi, không nên tìm biết cái bề sâu của sự việc.

Toàn lại cùi chỏ chống gối, tay ôm đầu rất lâu rồi mới ngược lên, thở dài mà rằng :

- Hình như là cô có lý, cô Thúy à ! Tôi ngồi tù ngót ba năm, học đời rất nhiều với bọn lưu manh, nhưng quả thật chỉ mới biết được triết lý của cuộc đời từ nãy đến giờ.

Cám ơn cô đã khai quang điểm nhãn cho tôi. Vâng, tôi sẽ không bao giờ hỏi ai tại sao thế này tại sao thế kia nữa cả, nhứt là về đời tư và hành động, phản ứng của họ. Họ không thể giải thích được mà cỡ họ cắt nghĩa được đi nữa, chỉ có hại cho cả đôi bên thôi.

- Anh có thành thật hay không ?

- Nói dối với cô, tôi có lợi gì ?

- Vậy đừng hỏi gì về tôi nữa hết.

- Nếu tôi hấp thụ được nhơn sinh quan của cô, tôi có xứng đáng được tiếp tục quen biết, với cô hay không ?

- Rất được. Miễn là anh giữ lời bừa.

- Xin thề. Tối mai tôi mời cô ăn cơm, cô có xấu hổ mà ngồi cùng bàn với một kẻ vừa ở tù ra hay không ?

- Cái đó còn tùy. Nếu anh đưa tôi đến những nơi mà giới của anh thường lui tới thì không, vì tôi sợ họ nhận ra anh.

- Tôi sẽ đưa cô đến những chốn quen thuộc với giới của cô.

- Nhưng anh làm gì đã có tiền mà...

- Tôi sẽ xoay.
- Đừng làm xằng nữa đa nhé.
- Không đại đến hai lần đâu mà cô lo.

o o o

Đừng hỏi tại sao. Vâng, chàng sẽ không bao giờ hỏi tại sao cả, nhưng không vì thế mà chàng bỏ cuộc. Chàng sẽ khám phá âm thầm và sẽ biết hết.

Cho dầu biết rồi để phải đau, như Thúy đã báo trước, chàng vẫn cứ muốn biết, vì sự lạ lùng này không thể cắt nghĩa được bằng giả thiết nào cả. Chỉ có biết sự thật chàng mới an lòng.

Nếu chàng bảnh trai, hoặc có tiền mà vì một lẽ gì đó Thúy sợ chàng đeo đuổi, chẳng hạn vì đang yêu ai, thì còn hiểu được con bù nhìn «chồng» mà nàng đã đưa ra để dọa chàng.

Đằng này, chàng kém cỏi về đủ mặt, nàng có thể đuổi khéo chàng, hoặc chàng mà có cổ lì đi nữa, nàng cứ bất lịch sự, đuổi ra mặt cũng được chớ sao lại... Phải tìm cho ra sự thật mới được.

Thúy rất ngạc nhiên mà thấy sao đêm nay Toàn khá trai lắm. Chàng đã biết ăn mặc, không cho sự chải chuốt lộ rõ ra, nhưng vẫn có chải chuốt, đơn giản một cách lịch sự và hợp thời trang.

Có lẽ những tháng cuối cùng mà nàng sắp đi theo nhà sản xuất kiêm đạo diễn phim, chàng đã quýnh lên, cố chạy đua để theo kịp thiên hạ về mặt vật chất và đã thành thạo, ít lắm là về phục sức. Nhưng tác phong của chàng chưa biết ra thế nào.

Để lát nữa xem sao. Chàng vụng về hay bảnh lúc đưa bạn gái đi ăn cơm, đó là một khả năng riêng biệt nữa, cũng học tập được như ăn mặc, nhưng không rõ chàng đã học chưa và đã thành thuộc chưa.

Đêm nay Thúy lại mặc đầm bùng rền khiến Toàn rất bất mãn.

- Sao cô không mặc ta ? Chàng hỏi thế khi bước vào nhà, thấy Thúy đã sẵn sàng để đi ra ngoài.

Thúy mặc ta đẹp hơn mặc đầm nhiều mà nếu nàng mặc duyp-sê-rê thì cũng còn đỡ khổ hơn là mặc bùng rền. Và chàng không có tướng sang trọng, thì một cô gái ăn mặc đầm đi với chàng, thiên hạ cảm thấy đó là cô gái ăn chơi chớ không phải cô gái quý phái được Âu hóa. Chàng không thích họ tướng như vậy.

- Anh sợ đầm lắm sao ?

- Không, nhưng tôi thích cô mặc ta hơn.

- Đã lỡ rồi, thôi để khi khác.

Toàn rất sung sướng vì đó là một lời hứa. Chàng còn sẽ được đi với Thúy nữa, ít lắm là một lần.

Chàng có cảm giác rằng Thúy cố ý đi thật chậm trên ngõ, và cố ý nói chuyện huyền thiên, không lạnh nhạt như mấy lần họ ở trong nhà. Nàng cố ý cười dòn lên, những lúc không có gì đáng tức cười cả.

Người trong ngõ ai cũng dòm ra để xem cặp trai gái sánh vai nhau đi ăn cơm tối. Đó là hai kẻ tuy cùng xóm với họ mà không đồng địa vị với họ, nên họ chú ý tới lắm.

Ra tới trước chùa Kỳ Viên Tự, họ dừng bước lại và Toàn không bắt những chiếc tắc xi trống không chạy ngang qua đó. Chàng đợi một lát để đón một chiếc mới, cho Thúy đỡ khổ vì sự cách biệt quá nhiều giữa những chiếc xe nhà sang trọng mà nàng thường đi với những chiếc tắc-xi tiền sử mà thùng xe đã han rỉ và sàn xe vá năm bảy lớp thiếc, thắng xe không ăn, cửa xe đóng không được, mà mở cũng chẳng ra.

- Cô thích ăn ở đâu ?

- Tùy anh. Không phải anh chỉ huy đêm nay sao ? Em sẽ nhắm mắt theo anh.

Thúy đã trở lại lối xưng hô trong đám đánh lộn, xưng «em» chứ không «tôi» nữa. Sở dĩ nàng không chọn nơi ăn cơm là để xem coi Toàn có đủ phong cách hay không.

- Ra Saigon !

Người thanh niên vừa vay được mấy trăm bạc hô lên cái lệnh đó, nhưng cũng chưa biết nên đi đâu mà vừa dễ coi, không xấu mặt cho Thúy, vừa không thiếu tiền mà phải ê mặt chàng.

- Chắc anh không có gọi ông Mục nữa ?

Thúy vẫn còn lo sợ nên hỏi thế. Không phải hễ Toàn gọi ông Mục là Thúy biết được luôn luôn. Đôi khi nàng mượn bạn thay đỡ cho nàng, giữ tổng đài của hãng vài phút để ra buồng vệ sinh hay đi giải khát.

- Không. Anh nghĩ lại thì vô ích nên thôi.

- Anh nghĩ có lý. Ông ấy ích kỷ lắm.

Thúy nói đúng phần nào sự thật về lối xử thế của ông Mục, nhưng nàng cũng có hậu ý gián tiếp ngăn Toàn đừng liên lạc với ông ấy. Nàng thêm :

- Từ ngày ông ta sắm được biệt thự, ông ta hách lắm.
- Vậy à ? Phát tài rồi à ? Nhưng biệt thự nó ở đâu ?
- Nghe đâu như là ở Phú Nhuận.

Sự thật, ông Mục chỉ mua được có một căn phố lâu ở đường Trần Quý Cáp. Thúy quyết đánh lạc hướng cho Toàn không sao tìm nhà ông ấy được.

Tối ngã sáu Quẹt Đon, Toàn bảo tài xế :

- Ra bờ sông !
- Em đi ăn cơm ở ngoài lần này là lần đầu từ hai tháng nay. Thúy nói.

- Vậy à ? Tôi cứ ngỡ cô thích đi ăn cơm ở ngoài lắm.
- Sao lại «tôi» ? Phải xưng là «anh» cho tiện, cho ăn khớp với lối xưng hô của em.

- Đồng ý.
- Mà đừng hỏi tại sao hết đa nhé.
- Xin chừa.

- Ừ, anh tưởng đúng. Em chẳng những thích đi ăn cơm tối ở ngoài, mà chỉ đi ăn cơm tối ở ngoài không mà thôi. Quen như vậy từ mười năm nay rồi, từ hồi ba má em còn sanh tiền, còn làm ăn được, nên đã thành thói, ăn cơm tối ở nhà nuốt không vô.

Toàn hiểu làm nên nói :

- Ăn ở nhà ít tốn kém hơn.

- Không phải vậy. Em cô đơn lắm anh à ! Ngồi ăn một mình ở các hiệu ăn, em còn nghe cô đơn hơn, nên thà là ăn ở nhà. Vả lại gái mà ngồi ăn một mình, sẽ khiến họ ngộ nhận mà không hay.

- Có phải thật em cô đơn lắm hay không ?

- Nếu anh không tin thì anh kém thông minh lắm.

Toàn chột hiểu. Phải. Nếu nàng không cô đơn lắm, nàng đã không nhận lời đi với chàng. Chàng vừa tủi thân vì bị người ta xem là một món đồ thay thế tạm bợ đỡ một lúc, mà cũng vừa sung sướng vô cùng.

Thế là nàng cần chàng, có lẽ không lâu lắm, cho đến khi nào nàng gặp một người bõ, mà với nhan sắc ấy thì có thể ngay đêm nay, sẽ có người chú ý đến nàng.

Nhưng mặc. Được nàng cần đến, cho dầu chỉ trong vài tiếng đồng hồ thôi, cũng đủ cho chàng lắm rồi.

Buồn dầu dầu chàng than :

- Rất tiếc là anh không đủ điều kiện giúp em đỡ cô đơn lâu dài.

- Nếu anh muốn thì anh sẽ có điều kiện.

- Sao anh lại không muốn ?

- Đêm mai, em sẽ mời anh đi ăn cơm để đáp lễ bữa ăn nay. Thế là em lại đỡ cô đơn một đêm nữa.

Rồi một ngày, anh sẽ có chỗ làm, được ứng lương trước, và sẽ mời em đi ăn cơm thường.

- Ai bảo với em là một ngày anh sẽ có chỗ làm ? Có lẽ anh sẽ thất nghiệp trọn đời vì tờ trích lục tư pháp của anh có tì có vết.

- Em bảo. Vì chính em sẽ tìm chỗ làm cho anh, ngày mai này. Và bảo đảm là sẽ tìm được. Một là đi làm ngay.

- Nhưng anh lại có án thì...

- Mấy trăm án họ cũng phải nhận anh.

- Sao lạ vậy ?

- Đã bảo đừng hỏi tại sao kia mà !

- Anh không tin.

- Ừ, nhưng rồi một, anh sẽ phải tin chứ. Tối mai anh cứ đến thăm em, em sẽ trao giấy gọi anh đi làm.

Nè, lương cao, lại ứng trước một tháng mà khỏi phải trừ lần vào những tháng sau, tức là cho không đó.

- Chỉ có làm việc bất lương mới được ân huệ như vậy thôi.

Xe đã tới bờ sông, Thúy bảo tài xế chạy dài trên bến Bạch-Đằng để hứng mát. Nàng nói tiếp câu chuyện bỏ dỡ :

- Không, anh sẽ làm thư ký cho một hãng buôn.

- Nhưng có vẻ gì mờ ám trong đó. Tôi nhứt quyết không hưởng ân huệ mà cô muốn ban cho tôi.

- Em nói, anh đừng giận, nhưng bất lương nào cũng chỉ bằng một vụ thụt kết là cùng chứ gì.

- Không, có những việc bỉ ổi hơn thụt kết nhiều lắm. Thúy cười rồi đặt nhẹ bàn tay lên vai bạn mà rằng :

- Ba năm đủ lý không làm hỏng con người của anh, mà trái lại đã giúp anh hoàn lương. Anh còn trong trắng như một cậu học sinh trung học. Em mừng cho anh đó. Nhưng em xin lấy danh dự em mà thề rằng đây là một chỗ làm thường, y như chỗ làm của anh ngày xưa.

Xe chạy lên tới đầu đại lộ Cường Để rồi quanh chữ U trở xuống và Toàn bảo tài xế ngừng trước hiệu ăn Ngân Đình.

Thúy đưa tay ra cho bạn dìu để băng ngang con đường hai chiều là bến Bạch Đằng ở đoạn đó mà xe cộ qua lại dập dìu.

Họ vào quán ăn và Thúy kín đáo quan sát thì thấy rằng người thư ký tối tăm đã bớt vụng về nhiều lắm, tuy chưa thật bảnh hẳn, nhưng nàng khỏi phải xấu hổ bao nhiêu mà đi với chàng.

Ở đây quả không ai biết Toàn cả, nhưng Thúy thì được họ nhận ra ngay là người quen mặt thường lui tới những hiệu ăn cỡ này sắp lên, trước đây, nhưng với những tay hào hoa phong nhã hơn người thanh niên bây giờ nhiều lắm.

Họ đoán có lẽ thiếu phụ này đã lấy chồng, mà con gái lấy chồng thì không thể tự do chọn lựa cho lắm. Hơn thế, có lắm cô gái bảnh ghê hồn, nhưng vẫn chịu lấy chồng cùi dãi, có lẽ chỉ để cho có một tấm bình phong mà che khuất nếp sống quá bừa bãi của họ.

Hai người còn đang giải khát thì bỗng Thúy chợt thấy một người quen biết thật nhiều. Người ấy ngạc nhiên giây lát, toan đến với nàng, khiến nàng hoảng lên.

Nhưng may quá có lẽ nhờ hấn thông minh, kịp nghĩ rằng nên để yên nàng, nhờ thế mà nàng được yên. Tuy nhiên, nàng không hết nơm nớp sợ hãi, vì khách cứ ra vào hoài và có thể bất kỳ lúc nào, nàng cũng gặp người quen. Con người thường thì rất vô ý, rất vụng lời và rất kém lịch sự. Họ có thể hỏi bậy một câu, chỉ một câu thôi, là đã cho Toàn đoán biết một phần sự thật về đời nàng, hay tất cả sự thật cũng nên.

Thúy không uống rượu, nhưng Toàn sung sướng quá gọi món cua rang muối để nhắm chơi trước. Càng cua đã được đập bể vỏ sẵn, nhưng chàng vẫn ra công lột hết vỏ ra để trao thịt không cho bạn. Chàng hỏi :

- Thúy ơi, anh được gọi em bằng em như thế này tới bao lâu ?

- Cho anh sáu tháng, được không ?

- Khá nhiều. Nhưng túi tham của con người không có đáy, em nên biết điều ấy và anh sẽ khổ.

- Anh còn sẽ phải khổ nhiều nữa nếu anh còn cứ hỏi «tại sao».

- Anh thắc mắc lắm lắm Thúy à ! Tại sao xinh đẹp như em, mà cô đơn được. Anh dám chắc trong bọn thực khách đêm nay, có ít lắm là năm mươi thằng sẵn sàng an ủi em, nếu chúng nó không giúp đỡ em được gì thì tệ nào, cũng dám đưa em đi ăn cơm mỗi đầu hôm như vậy.

- Ấy thế mà không có đó.

Toàn lại được dịp sung sướng. Chàng đã ghen với tất cả mọi người thanh niên và đàn ông còn trẻ mà chàng cho rằng người nào cũng là nhơn tình của Thúy cả. Nhưng Thúy quả quyết rằng không được ai sẵn sóc đến thì có lẽ là nàng nói thật, chớ nào có hãnh diện gì cái kém ưu thế đó đâu mà khoe ra. Như vậy là chàng tốt phúc hơn lũ nó rồi vậy.

- Anh biết lái xe hay không ? Thúy đột ngột hỏi.

- Biết, và anh định mượn taxi chạy kiếm ăn cho qua ngày.

- Xuyt đừng có nói to quá điều ấy ra chớ.

Đề em thử can thiệp cho chủ hãng ứng trước tiền cho anh sắm một chiếc cũ, anh có bằng lòng hay không.

- Anh chỉ lo lương anh không đủ tiền đồ xăng.
- Xe nhỏ ấy mà, chẳng hạn một chiếc hai ngựa.
- Nếu như ngày xưa thì anh cần xe lắm, để le với em nhưng giờ thì, nghe đề nghị, anh không thấy phần khởi nào cả.
- Nhưng em thì cần.
- Sao em không sắm lấy ?
- Em cần chính cái người săn sóc em có xe, chứ không phải cần cho em.
- Em xấu mặt với thiên hạ mà đi với một thanh niên chỉ đủ tiền trả tắc xi à ?
- Đừng hỏi. Vả chỉ có xe, ta mới đi ăn ở các quán ngoại ô xa được.
- Nhưng trả góp tức bị trừ lương mỗi tháng, anh còn đâu tiền để mời em đi ăn cơm ?
- Khỏi trừ lương. Nếu trừ thì không còn vấn đề can thiệp của em. Em vay tiền giùm anh cũng được.
- Khả nghi ghê quá.
- Nếu anh có sợ lắm thì để em đứng tên chiếc xe ấy cũng được, anh khỏi lo nhún tay gián tiếp và bắt thức vào một vụ mờ ám mà anh tưởng tượng là có.
- Em xin cho anh một chỗ làm với một tháng lương thưởng trước, anh đã phát sợ rồi. Đến như xin một chiếc xe nữa thì...

- Nè, không bao nhiêu đâu. Một chiếc hai ngựa rệu rạo, chừng năm sáu ngàn thôi, làm máy lại hết, làm mui mới, sơn phết xong, tốn thêm độ ba mươi ngàn nữa là xe tốt như ở trong hãng mới lấy ra.

- Nhưng em không sợ xấu mặt mà ngồi xe hai ngựa sao ?

- Không. Ngày nay, không những nhà nghề biết giá trị của xe hai ngựa, mà cho đến cả phụ nữ cũng biết. Có những cô rất đẹp lái xe hai ngựa nữa là khác. Có chủ xe hai ngựa chắc chắn là không giàu, nhưng cũng chắc chắn là đủ tiền đồ xăng, không như chủ nhơn vài chiếc xe lộng lẫy quýt xăng nhót của các cây xăng đến bị đưa ra tòa.

- Điều kiện gì để đáp những ân huệ của em ? Anh thích sòng phẳng, phân minh và không ưa bị đặt vào một tình thế không lối ra.

- Khá lắm. Anh sống có ba năm mà đã thành người chín chắn hết sức. Nhưng không có điều kiện gì hết. Hay có mà rất dễ nhận. Anh chỉ phải thỉnh thoảng đưa em đi ăn cơm tối thôi. Còn như mà em muốn đi ăn mỗi hôm thì chính em sẽ trả tiền ăn, anh chỉ phải tốn công đưa rước và ngồi ăn với em mà thôi.

- Thúy ơi, anh thật không hết hồ nghi.

- Em đã bảo rằng em cô đơn lắm, chỉ còn đi ra ngoài để thấy người thấy đèn cho đỡ buồn.

- Ngồi với anh, em có đỡ buồn hay không ?

- Cái đó tùy anh chớ. Nếu anh biết làm cho em đỡ buồn thì tuyệt. Nhưng em không thể đòi hỏi một điều mà em không chắc anh sẽ thỏa mãn được hay không.

Toàn len lén liếc nhìn thực khách chung quanh, họ đông hằng trăm và đã bắt chọt được không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn Thúy.

Có những kẻ liếc sơ một cách kín đáo, có những thằng mắt dáy, nhìn thiếu điều rớt con mắt xuống đất.

Chàng nhìn lại Thúy thì thấy nàng đẹp kinh hồn, ở nhà, chàng không có đối tượng so sánh nên chỉ biết vậy vậy thôi rằng nàng đẹp lắm. Nhưng ra ngoài mà quanh nàng có hằng trăm người đẹp khác, chàng mới hay rằng nàng đẹp nhứt chớ không phải đẹp lắm nữa, không phải chỉ đẹp nhứt ở quán này thôi, mà dám đẹp nhứt Sài Gòn lắm. Hãnh diện thì chàng rất hãnh diện, sung sướng, chàng đã sung sướng vô bờ bến, nhưng chàng cũng vừa chọt nhận ra sự quá chênh lệch giữa đôi bên, nhận ra cái ưu thế vô biên của Thúy rồi tuyệt vọng vô cùng.

Buông đũa, chàng nhìn xa ra ngoài sông, nhìn bờ sông đen thui bên kia, leo lét mấy ngọn đèn dầu. Đó là hình ảnh của Thúy và chàng. Thúy là bờ bên này, sáng choang đèn, còn chàng là bờ Thủ-Thiên tăm tối mà không triển vọng được khai quang về sau.

Buồn một lát lâu, chàng đâm sợ. Chắc chắn là Thúy định lợi dụng chàng đi làm cái gì. Chàng si Thúy quá dễ dãi lương tâm lại được, bất kể thiện hay ác, nhưng cứ lo.

Đó là nỗi lo của một con người đã quyết liều mà thiện căn vẫn còn lấp ló để cảnh cáo. Nhưng chàng si Thúy quá, biết sao bây giờ !

Thúy không hề liếc nhìn nơi nào khác hơn là ngó xuống những món ăn, hoặc ngược lên để đàm đạo với chàng. Chàng dư biết rằng Thúy chỉ kiêu hãnh thôi vì giáo dục gia đình sai lầm của cha mẹ nàng, chớ nàng không lẳng lơ, không dĩ tách bao giờ.

Biết thế, chàng vẫn thưởng thức tác phong đoan trang của nàng hôm nay, vì chàng cứ cố mà tưởng tượng ra rằng nàng đoan trang vì chàng, vì thấy không ai hơn được ông hoàng tử đẹp trai đang ngồi trước mặt nàng cả. Đó là thứ ảo tưởng mà anh con trai kinh nghiệm nhưt nước cũng nuôi nấng vì tự ái giống đực của họ.

- Anh đã đủ y phục để mặc đi làm chớ ? Thúy hỏi.

- Đủ, vì quần áo cũ, bà chủ nhà trọ vẫn cất giữ giùm kỹ lưỡng. Nhưng quần áo sạch sẽ để mặc đi ra ngoài với em thì chỉ có mỗi một bộ này thôi, của một thằng bạn may cho, ngày anh mới ra tù, mới lấy hôm kia, bỏ giặt gấp hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nên đêm nay anh mới khỏi mang chài, mang lưới.

- Em cũng không khá bao nhiêu, nhưng vẫn tặng anh vài bộ đồ mới được. Mà em không tặng, sợ chạm tự ái anh.

Anh cứ dùng tháng lương ứng trước đó mà may sắm.

- Cám ơn lòng tốt của em. Nhưng anh hồ nghi và không muốn nhận ơn huệ của em chút nào.

- Tùy anh, anh dám liều mà tin em không bắt lương thì tin, bằng không thì thôi, em không ép.

- Anh dám liều, nhưng làm sao mà khỏi lo được.

- Thì cứ mà lo sợ, nhưng đừng nói ra. Em không thích bị lây nỗi lo sợ của anh.

Toàn lại trầm ngâm suy nghĩ. Hay là Thúy làm... ! Trời ơi ! Ghê gớm quá ! Chàng không dám đi sâu vào giả thuyết đó, mặc dầu chàng dư biết có hạng gái nhảy dù, rất cần một anh chồng để làm bình phong.

Nhưng mà... ừ, Thúy có nhờ chàng làm chồng mướn bao giờ đâu ! Cho đến yêu chàng nó cũng chẳng thèm làm bộ yêu để mua chuộc lương tâm chàng cho chàng bị bùa mê mà làm ma cô, thì không lẽ... Vả xem ra thì nó cũng không cần mình lắm kia mà. Nó đã bảo liệu không dám liều thì thôi.

Đôi bạn đã ăn xong. Toàn nhắm tính trong bụng thì bữa ăn này đã lên đến ba trăm rồi. Nếu kể sặc vớt cả phê nữa thì chàng vừa đủ tiền. Tuy thế, chàng vẫn mời bạn ăn tráng miệng, vì không có món ấy không được.

- Em ăn món ngọt nào ?

- Một cúp trái vải.

Toàn điếng người đi. Hôm qua, uống nước ở đây với thằng bạn, chàng đã ăn món ấy, một cúp không đầy, mà hiệu nó tính đến bốn chục bạc. Nếu thế thì không còn tiền về xe, mà chính chàng lại phải nhin cả phê nữa. Chàng gọi bồi cho cúp trái vải theo đòi hỏi của bạn và một tách cà phê.

- Anh không uống gì nữa sao ?
- No muốn bẻ bụng.
- Thì uống trà.
- Ấy uống trà chúng nó cũng tính tiền !
- Anh cử món kích thích, trà và cà phê.

Nhưng khát quá ! Nhơn ly nước cam vắt của Thúy còn được một phần ba, chàng vói tay qua, bung về uống róc hết.

- Chắc anh sẽ thọ thai.

Toàn nói đùa rồi cười trong khi Thúy ngơ ngác.

- Em không hiểu.
- Thuở bé em không có nghe chuyện cô tích nàng Út hay sao?
- Không.

- Ngày xưa ngày xưa có vợ chồng ông kia, giàu có nhưng rất hiềm hoi về đường tử tức. Bà đi cầu tự từ chùa này đến miếu khác năm mươi năm mới có tin mừng.

Nhưng chín tháng sau, bà hạ sanh được một đứa con gái nhỏ bằng ngón tay út.

Thúy toan đưa muống trái vả vào miệng, cười dòn lên mà hỏi rằng :

- Nhỏ thế, sao biết được là con trai hay con gái ?

- Ấy, chuyện đời xưa đâu có cần khoa học lắm. Anh đã kể tới đâu rồi ? À, bà ấy sanh được một đứa con gái nhỏ bằng ngón tay út.

Cô con gái ấy mới vừa lọt lòng mẹ, đã biết đi đứng và đã biết nói.

Thúy sợ sặc vì nước trái vải hộp ngọt quá, rất làm dễ sặc nên ngưng ăn, bởi nàng bật cười khi nghe đến đoạn dị kỳ.

- Hai ông bà sâu muộn lắm, ngõ mình kém đức, nên quỷ nó mới nhập vào cái thai.

Họ bàn tính nên giết đứa bé, nhưng lòng thương con vẫn mạnh, nên rốt cuộc họ không nỡ thực hiện ý định. Giải pháp mà họ thấy là ổn thỏa hơn hết là cắt một cái chồi trên rừng rồi đưa nàng Út lên trên ấy, cho nàng sống một mình, đã không mang tội sát tử, lại tổng khứ yêu quái được ra khỏi nhà nếu nàng Út là yêu quái.

Ông bà để gạo, khô lại cho con, và một mớ đủ thứ hột giống. Không biết làm thế nào mà con bé bằng ngón tay ấy phát rẫy được để trồng dưa. Rẫy dưa của nàng Út là rẫy dưa tốt nhất vùng, chỉ phiền là chỉ trở có mỗi một trái thôi. Là con chí hiếu, nàng Út săn sóc rất kỹ trái dưa hầu độc nhưt đó, các ca, các củm để dành tặng cha mẹ nàng khi nào ông bà lên thăm nàng.

Nàng nhớ cha mẹ ghê lắm, nhưng đợi mãi mà ông bà không lên bao giờ cả...

Thúy đã ăn hết cúp trái vải từ lâu, nàng lắng tai nghe bạn kể và mặt nàng buồn vô hạn. Toàn nói :

- Anh kể cốt chuyện giúp em vui, nhưng em đã buồn thì...

- Không, anh cứ kể. Em buồn vì em thương nàng Út. Nỗi buồn này... vui lắm, thú lắm và chính muốn tình cảm mình được khỏi luôn luôn phẳng lặng mà em cần anh. Vui hay buồn gì cũng đỡ cô đơn cả.

- Thế thì anh kể tiếp. Ồ... à nàng Út đợi cha mẹ lên để thết hai người trái dưa hấu duy nhứt cửa nàng, duy nhứt nhưng rất to, rất tốt mã, và nàng đoán là ngon lắm.

Một hôm thình lình, nàng nghe quan quân rầm rộ xông vào chòi nàng.

Hoảng sợ nàng Út chun vào trốn trong ống tre, cái ống tre có nút đẩy lại, bằng rễ cây bần mà cha mẹ nàng sắm để con ngủ trong ấy, và để nàng an thân mỗi khi có biến. Cái nút ống tre làm bằng bần cũng là để cho nàng kéo cho nhẹ hàu tự đóng cửa thành của nàng lại cho dễ dàng.

Trú ẩn trong ấy, nàng Út lắng tai nghe động tịnh và qua những câu đối thoại ngoài này thì nàng biết rằng đó là vị Hoàng thế tử trong nước đi săn, và nhơn muốn nghỉ chơn, tìm chòi tranh của tiều phu vào ngồi đỡ một buổi. Hoàng thế tử kêu khát nước, nhưng nhà không có lu nước nào cả. Một tên quân hộ vệ đề nghị hái dưa hấu cho Hoàng thế tử giải khát đỡ.

Họ lên tiếng gọi chủ nhà để nài mua dưa nhưng gọi mãi không nghe ai thưa, họ bèn tự ban cho họ cái quyền hái dưa vô chủ.

Đến xế chiều, nghe bên ngoài hoàn toàn im lặng, nàng Út mới dám ló mặt ra.

Thấy trái dưa ngon đã bị xơi hết, người con chí hiếu này khóc sụt sùi, thương cha mẹ không được hưởng lòng thảo của nàng, tiếc công mình săn sóc trái dưa.

Nhơn nàng cũng thềm dưa hấu lăm, và Hoàng thế tử ăn theo lối giàu sang, nghĩa là bỏ chất đỏ lại rất nhiều, nên nàng Út lượm vỏ dưa mà ăn mót cái chất đỏ còn dính vào bên trong vỏ.

Cuộc đời của nàng Út nơi chòi tranh hẻo lánh giữa rừng cứ đều đều tiếp tục, buồn tẻ, phẳng lì.

Nhưng lạ lùng thay, hai tháng sau đó, nàng Út nghe trong người khác lạ một ít lâu, rồi thì thọ thai.

- Lạ chưa ? Thúy cười nói. Ăn mót vỏ dưa mà thọ thai ?

- Ủ, vì trong vỏ dưa có hơi của Hoàng thế tử. Thế nên anh mới sợ thọ thai khi uống mót ly nước cam vắt của em. Cả hai cười xòa và đây là lần đầu có sự cảm thông thật sự giữa đôi trai gái tuy đánh bạn với nhau mà mỗi bên cứ giữ thế mãi.

- Rồi câu chuyện ra sao nữa đó anh ?

- Hể có thai thì đẻ chớ còn gì nữa.

Toàn thoảng thấy là Thúy hơi khó chịu, cúi xuống quây muống trong tách cà phê đen.

- Bảy tháng sau, nàng Út hạ sanh một đứa con trai.

Toàn trông đợi bạn hỏi : «Cũng nhỏ bằng ngón tay ?» Nhưng Thúy cứ thờ ơ như không tham dự vào câu chuyện nữa, Toàn cảm thấy có cái gì khác thường, nên quyết tìm biết, nên cứ kể tiếp, mặc dầu không chắc lần này đã còn thính giả.

- Thằng bé mới sanh ra cũng nhỏ xíu cố nhiên là phải như vậy. Nhưng nó lớn như thổi. Nàng Út rất thương con vì nó là nguồn an ủi độc nhất của nàng. Lật bật mà thằng bé đã lên một.

Năm ấy vua cha thăng hà và Thế Tử lên ngôi báu. Buồn quá, Thế Tử lại đi săn. Nhớ lại chòi tranh của tiều phu năm xưa, Thế Tử bây giờ là Hoàng Đế, khiến quân lính tìm cho được chủ nhà để Hoàng Đế vào thăm hầu trả món nợ cũ là trái dưa ăn quít.

Cả Hoàng Đế và đoàn tùy tùng đều kinh ngạc mà tìm thấy trong đó một đứa bé trai mới biết ngồi, giống Hoàng Đế y như đúc một khuôn.

Số là nàng Út lại sợ hãi, chun vào ống tre mà trốn. Nhưng thằng bé to quá, nàng đành để nó ở ngoài, an dạ được là sẽ không ai nhần tâm hại trẻ con.

Hoàng đế cho gọi chủ nhà nhưng như năm ngoái, gọi mãi mà không nghe ai thưa. Quân lính nổi giận hăm đốt nhà. Sợ mất mặt, nàng Út bèn ra mặt, phủ phục lạy Hoàng đế, xin tha tội đã không tiếp rước long nhan, Hoàng đế và cả đoàn tùy tùng đều kinh ngạc khi nhìn thấy con người bé tí hon ấy. Hỏi nàng thằng bé là con ai, nàng tâu là con của nàng, không ai tin cả, lại cho biết trong trường hợp nào mà nàng thọ thai, và Hoàng đế bắt đầu nổi giận vì đoán thấy ẩn ý phạm thượng của người sơn nữ bé tí tẹo ấy.

Thình lình nàng Út rùng mình một cái thì bỗng nhiên nàng lớn lên như thổi, lớn bằng y bất kỳ phụ nữ nào và đẹp như một tiên nữ giáng trần.

Bấy giờ Hoàng đế mới thấy là nàng Út không nói ngoa và tin nàng là một nàng tiên phải đọa nên rước nàng về trào phong làm Hoàng hậu.

Không có gì sượng sùng cho bằng khi ta kể xong một câu chuyện mà không được lấy một tiếng vang nào đáp lại.

Đề đỡ trơ, Toàn nói :

- Nhưng then chốt của câu chuyện là cái điểm ăn mót mà thọ thai.

Thúy châu mày mà không nói không rằng gì cả. Toàn thấy nàng hơi bối rối, hơi lo nghĩ.

Bỗng một đám thực khách vào và một người đàn ông quen biết với Thúy chào nàng rồi nói :

- Kia cô Thúy ! Lâu dữ không gặp.

Thúy tươi tỉnh lại ngay, cười rất xinh và đáp :

- Tôi đi xa với anh tôi đây và chỉ mới về nước thôi.

Người ấy bắt tay Toàn, coi bộ muốn hỏi gì, nhưng lại thôi. Lắm thiếu phụ nói với thiên hạ về chồng họ thì nói «anh tôi» chứ không chịu nói chồng tôi. Lỗi ăn nói hàm hồ ấy làm cho người ta thắc mắc và có lẽ người kia định hỏi khéo xem «anh tôi» của Thúy là anh thật, là nhon tình, hay là chồng.

Trong số con gái ăn nói hàm hồ như vậy, phần lớn cố ý đánh lận con đen, gây rối loạn trong trí người ta, để dễ bề tráo trở về sau. Thúy ở trong bọn ấy chẳng ?

Một số ít, chỉ vì thiếu giáo dục, bắt chước tâm bậy mà nói mờ ám thế thôi chứ không ản ý gì.

Thường thì người ta thắc mắc, nhưng không hỏi. Cái ông này hơi dại, đã định hỏi đấy, nhưng rồi khôn ra kịp nên nín luôn.

- Thôi, đi về anh, Thúy giục.
- Anh thích ngồi thêm một lúc nữa, nếu em chưa mệt lắm.
- Em mệt.
- Thật à ? Xem em hồng hào thế kia !

Thúy giựt nảy mình và Toàn rất ngạc nhiên không hiểu sao nàng lại bất thường hơn xưa quá như vậy.

Ngày xưa nàng vững tinh thần như bàn thạch, có sao giờ nàng lại thường sợ hãi, bối rối mất bình tĩnh một cách không đâu.

Lúc gọi bồi trả tiền, Toàn hơi hụt hẫng ghê lắm, Nhưng may quá, số tiền của chàng vừa khít nút.

Lên xe, chàng nói với bạn :

- Anh bạn ghé quán Kim Sơn để nói một câu chuyện quan trọng với một người bạn mà anh có hẹn. Em cứ về một mình và tha thứ anh đã không đưa em về tận nơi.

Thúy hiểu ngay là Toàn không còn lấy một đồng xu để trả tiền xe ở bạn về nên kiếm có xuồng dọc đường, kẻ nào dùng xe ấy tiếp tục đi nữa thì phải trả vậy.

- Không, nàng nói bằng giọng ra lệnh, anh phải đưa em về tận nhà, rồi ở lại đó với em độ nửa tiếng đồng hồ nữa. Toàn rầu chín ruột nhưng Thúy vịn vai bạn mà nói bằng tiếng Pháp cho tài xế không nghe được :

- Đừng lo gì hết về tiền xe.

Toàn bật cười, hỏi, nhưng bằng tiếng Việt :

- Em hiểu sự thật à ?

- Thấy bộ mặt anh lúc trả tiền ăn ai lại không hiểu ngay.

Thúy quả thật mệt. Vừa vào nhà là nàng nằm dài trên chiếc ca na bê, làm thỉnh rất lâu, tay ôm mặt, có lẽ vì choáng váng hay sao đó.

Lâu lắm, hơn mười lăm phút qua, nàng mới căn dặn :

- Nhớ rằng em mời anh ăn cơm tối mai đây nhé. Và sẽ trao thơ gọi đi làm cho anh.

- Anh sẽ y hện.

- Thôi, giờ thì anh về được rồi đó.

- Nhưng em còn mệt.

- Ừ, nhưng hồi này không phải là em cảm anh ở lại để đỡ đàn em đâu. Em không muốn anh về ngay. Chỉ có thể thôi.

- Thôi, anh về.

Khi này chàng vào sau Thúy và nàng đã bảo chàng khép cửa lại. Giờ chàng kéo cửa thật nhẹ vì xóm bình dân đã bắt đầu đóng cửa ngủ, chàng ngại làm ồn.

o o o

GIÁM ĐỐC CÔNG TY TƯ HIỆP

Đại lộ Nguyễn Huệ

Kính gửi ông Lê văn Toàn, Thưa Ông,

Sau khi cứu xét đơn xin việc của ông, công ty chúng tôi lấy làm hân hạnh mà được tiếp nhận sự cộng tác của ông.

Vậy, kính mời ông ngày mai 28 tháng 4 năm 1963 hồi 7 giờ rưỡi sáng, đến nhận việc tại địa chỉ ghi trên. Lương bổng và công tác của ông, chúng tôi sẽ thỏa thuận với ông hôm đó.

Trân trọng kính chào ông.

Ký tên : NGUYỄN-VĂN-THÀNH

Toàn đọc xong bức thư mà Thúy trao cho, trong lúc chàng còn uống khai vị để đợi bữa ăn, nhìn Thúy mà cười rồi hỏi :

- Em đã mạo chữ ký của anh để ký vào đơn xin việc ?

Thúy cũng cười :

- Mong anh không truy tố em về tội giả mạo chữ ký.

- Té ra là Công ty Tứ Hiệp. Họ bán cái gì ? Anh thấy bảng hiệu, nhưng không rõ bên trong họ làm gì.

- Đó là công ty nặc danh, tức là gặp cái gì làm cái nấy, buôn món này, bắt món khác.

- Có buôn lậu hay không ?

- Em làm sao biết được. Nếu có thì đó là bí mật của ban giám đốc, và vợ con họ, không như viên và thân hữu nào rõ cả.

- Nhưng em quen lớn thế nào với...

- Ông Thành nguyên trước kia là người đã thọ ơn ba em.

- Nếu thế sao em không xin việc cho em ở hãng ông Thành ?

- Vì em đã có chỗ làm đảng Xucamêcô rồi.

- Nhưng Tứ Hiệp trả lương cao hơn nhiều, lại cho mượn tiền sắm xe nữa ?

- Lương em cũng khá cao ở hãng em, vì trong lúc ngồi không, mà một ngày ngồi không không biết là bao nhiêu giờ mà nói, em làm thêm công việc của một người thư ký đánh máy, em ăn tới hai đầu lương, còn xe thì em chỉ cần một chiếc xe buýt mà ông Thành không thể cho mượn nhiều thế.

- Anh cứ lo họ làm gì mờ ám trong đó.

- Gì khiến anh lo như vậy ?

- Họ nhận một nhân viên mới dễ dàng quá, với lại trả lương hậu quá, ứng tiền trước như anh là một chuyên viên rất cần thiết cho họ

- Lương hậu đâu mà hậu.

- Em đã chẳng nói sáu ngàn là gì ?

- Phải, sáu ngàn, nhưng công việc anh quan trọng lắm. Anh là chủ sự phòng nghiên cứu thì sáu ngàn là ít lắm đó.

- Ấy thế mới khả nghi. Họ nghiên cứu cái gì ?

- Nghiên cứu thị trường thương mại kế hoạch khuếch trương vân... vân...

- Nhưng nào anh có biết nghiên cứu cái khi khô gì đâu ?

- Tại em bảo đảm với họ là anh giỏi lắm.

- Thế thì nguy cho uy tín của em lắm.

- Anh lạc đề rồi. Anh chỉ lo sợ họ làm chuyện bắt lương nên nhận người dễ dãi. Em đã cắt nghĩa lý do dễ dãi của họ rồi thì thôi, chớ sao anh lại bắt sang chuyện uy tín của em ?

- Thú thật là anh đã tổn tới già, không thích vào tù một lần nữa.

- Nếu có gì mờ ám thì chính ban giám đốc (mà các nước gọi là ban trị sự) mới phải vào tù, chớ không phải bọn chuyên viên nhỏ như anh.

- Anh đã thấy vài anh trưởng phòng bút toán vào tù. Họ cũng là chuyên viên chứ.

- Nhưng họ đã từng đảng với ban giám đốc để gian lận sổ sách. Anh nghiên cứu thì không hề đồng lõa với ai được. Mai đi nhận việc nhé, anh nhé !

Toàn cứ ngần ngừ, khiến Thúy đâm câu :

- Tìm việc cho anh, mà anh làm như là nhờ anh hi sinh danh dự gì ấy.

- Ủ, mai anh đi nhận việc, em đừng có làm rầy. Giờ tới phiên anh làm rầy đây. Đêm hôm qua, em đã hứa với anh là «khi khác» em sẽ mặc ta để đi với anh.

Đêm nay phải chăng là «khi khác» nhưng em vẫn cứ mặc đầm.

Toàn đoán rằng Thúy sẽ cười khòa lấp để khỏi phải cắt nghĩa lời thôi, khỏi phải hứa mà cũng khỏi phản đối việc đòi hỏi hơi độc tài của bạn, nhưng nàng lại châu mày day mặt ra ngoài, nhìn cái đảo con giữa hồ sen dưới quán ăn.

Toàn vẫn không tha :

- Mà phải chi em mặc duýp sê-rê thì cũng đỡ phần nào. Em lại mặc bùng rền, trông già đi.

- Em già lắm sao ?

- Không, em vẫn trẻ đẹp. Nhưng già hơn là một cô Thúy mặc duýp sê-rê.

Thúy vẫn không day vào trong, nói :

- Em cứ ngỡ anh chê duýp sê-rê không đứng đắn.

- Đâu có. Không hiểu sao người mình lại nói như vậy chứ loại y phục ấy là loại y phục mà bất kỳ phụ nữ Âu châu tử tế nào cũng mặc.

Hiệu ăn cất cao cằm trên một đám ruộng mà chủ hiệu đào cho sâu thêm để biến thành hồ sen, chừa vài hòn đảo con con giữa hồ sen vây quanh nhà sàn, thấp đèn màu trên đảo, trông khá đẹp. Toàn nói đùa :

- Cả quán đều nhìn em, mà em bỏ người ta, cứ ngấm đèn màu ngoài đảo mãi, tội nghiệp thiên hạ lắm.

Thúy cười rồi day vào trong với bạn.

Hiệu ăn thấp đèn mờ như ở phòng trà, bóng đèn thường nhưng giấu trong những chiếc lồng đèn Trung Hoa và Nhứt Bồn treo trên những cây xà, cây xiêng, cây trính bằng tre, thành thử Thúy trông càng như tiên nữ giữa một hiệu ăn mà phụ nữ nào cũng sang và đẹp cả.

Càng thấy Thúy sang và đẹp, Toàn càng nhận thức ra thêm sự đứng sai vị trí của chàng và ảo tưởng mà chàng thích nuôi nấng, ảo tưởng là nhơn tình của Thúy cứ thoát hiện thoát biến, không thể nuôi bền được.

Thúy nói :

- Mai ông Thành sẽ đưa tiền cho anh ngay, em đã được lời hứa chắc chắn và danh dự của ông, một tháng lương, không trừ lần, và năm trăm ngàn đồng để sắm xe, cũng không trừ lần. - Lại còn vụ chiếc xe rắc rối đó nữa.

- Không có gì mà rắc rối. Em có một người quen mua được rất nhiều xe hai ngựa của hãng Cao Su Đất Đỏ bỏ ra, họ mua đâu có hai mươi ngàn một chiếc, bằng lòng bán lại năm trăm ngàn.

- Xe vẫn chạy được hay phải đẩy ?

- Cố nhiên là chạy được, nhưng cứ vài bữa là nó đau ốm một lần : Em cho anh vay thêm ba mươi ngàn nữa để làm lại hết, một tuần lễ là anh có một chiếc xe như mới.

- Vay của em, bao giờ phải trả ?

- Em không lấy tiền lời, mỗi tháng anh góp năm trăm cũng phải, một ngàn cũng xong.

- Ô. Kê.

- Nhớ kỹ điều này. Em đã nói với ông Thành rằng anh là anh rể của em.

- Sao lại anh rể ?

- Vì anh rể không bị thiên hạ hồ nghi như anh họ. Anh họ là một chức mà nhiều cô gái lợi dụng để che giấu nhơn tình, không ai còn tin nữa cả.

- Vậy à ? Anh không hề biết điều đó.

- Em cũng đã nói thật cả về dĩ vãng của anh cho ông Thành biết.

Toàn tái mặt, rụng rời giây lâu rồi trách :

- Trời, sao em lại đưa anh vào một...

- Không nói thật cũng không xong, vì hăng tư lăm hăng vẫn đòi tư pháp lý lịch như công sở. Thà thú nhận trước, nó rõ lòng thành thật của ta hơn.

- Thế mà ông vẫn nhận ?

- Đã bảo ông nhận vì em kia mà, thì dầu gì đi nữa, ông cũng phải nhận. Nhớ nhé, đừng nói gì trái lại với em hết.

- Em nói ông là bạn của ba em ngày xưa, như vậy ông không biết là em không có chị sao ? Không có chị, làm gì có anh rể.

Thúy bối rối rồi cố trấn tĩnh :

- Không, ông không biết điều ấy. Em bảo rằng anh là chồng của người chị một cha khác mẹ với em.

Quanh quán là dừa nước, là ruộng, là đồng không mông quạnh. Đèn màu ở đây như bị lạc loài. Toàn cũng nghe như mình lạc loài trước cô gái kiêu diễm và có phong thái quý phái này.

Sung sướng và hãnh diện của chàng chỉ lên tới nửa chừng thôi. Sự sang trọng vay mượn của chàng khiến cho chàng bị mặc cảm, nhắc nhở mãi với chàng là chàng chỉ đóng kịch chứ không phải là sống thật đâu.

Văn hát rồi thì lột máo gỡ râu vua ra, chàng sẽ hiện nguyên hình là một anh thơ ký đánh máy.

«Ra rạp ngồi trên ba đũa hiệu

«Vô buồng, đứng dưới mây ông làng

«Mượn màu son phấn, ông kia nọ, «Cởi lột cân đai, chú điểm đàn.

Hiệu ăn này ở ngoại ô xa, mà ai cũng có xe cả, trừ chàng. Cũng may là đêm nay chính Thúy mời. Nàng có tiền nên neo tắc xi để đi về.

Không, chàng không ân hận đã không được Thúy, không tủi thân nữa.

Chàng rất thiếu điều kiện, cho đến đổi neo tắc-xi mà cũng không đủ tiền neo. Cả thuở đó cũng thế. Neo một lần thì được đó. Nhưng muốn chinh phục Thúy, không lẽ lại chỉ mời nàng đi ăn có một lần.

«Gối rơm, theo phận gối rơm»

Chàng đang đóng kịch, chàng ý thức rõ ràng như vậy, đóng kịch mà không thuộc vở, không biết kết cuộc tuồng tích này ra thế nào, tròn trịa hay bi thảm, và nhứt là không biết còn mấy màn nữa mới văn hát.

Diễn viên muốn diễn xuất thần phải «sống» hẳn vở kịch thì đóng mới hay. Nhưng chàng có cần khán giả nào vỗ tay đâu nên không thèm «sống».

Quyết không sống, chàng hết mặc cảm thành linh. Ừ, người con gái tuyệt sắc đang ngồi trước mặt chàng, chỉ là một cô đào đóng cặp với chàng thôi.

Trên sân khấu này, hai đứa anh anh, em em với nhau thế mà cô đào đã và sẽ yêu người khác, chứ nào có yêu anh kếp đâu.

Thế thì anh kếp tội gì phải lộn xộn về tình cảm cho mệt.

Nhưng Toàn liếc nhìn khách chung quanh và kinh ngạc hết sức mà thoáng nghĩ rằng bọn ấy cũng đóng kịch tuốt, cho đến cái ông chủ quán cũng đóng kịch nữa, ông ta đang ngồi đàm đạo thân mật với một bàn thì vụt đứng lên, đi thân mật với bàn khác và quên mất cái bàn mà ông ta vừa rời.

A... ha... ha... Thì ra đời là kịch, mà kịch là đời. Nói một cách khác, không có đời mà chỉ có kịch. Nếu không sống trong kịch thì hóa ra không bao giờ được sống cả.

Nhân sinh quan của Toàn, trong vòng có mấy mươi giây bị thay đổi hẳn. Chàng vừa quyết định không thèm sống cái vai của chàng thì lại quyết định phải sống.

Ừ, chỉ có thế mới vô vọng cổ cho mùi được.

«Đời chỉ là kịch, nếu không sống hẳn trong mấy màn mà mình đóng, Toàn nghĩ, thì hóa ra đến trọn kiếp mình cũng không được dịp ca mùi lần nào cả hay sao ? Không, mình phải ca ít lắm là 2 câu vọng cổ với cô đào Thúy mới được, hai câu ngắn ngủi rồi hạ màn cũng còn sung sướng hơn là không hề được ca. Mai này, ừ mai này, mình sẽ ca. Chỉ có đủ điều kiện trong tay mới ca hay được. Mà mai này là đã bắt đầu có chút đỉnh điều kiện rồi.

Mai này, mình sẽ nói lời, mình sẽ ngâm thơ, sẽ hò vài câu dân ca, rồi thì tuần sau, khi chiếc xe sơn xong, làm mui lại, cất kiếng sau đàng hoàng rồi thì... vô sáu câu liền, nếu may ra «xuống xề» được một cách tuyệt diệu thì ba năm đủ lý sẽ được bù lại trọn vẹn.

Trên đường về, khi xe qua khỏi cầu Bang Kỳ, Toàn đột ngột hỏi :

- Em thấy anh có ná lắm hay không ?

Thúy nhìn vào kiếng chiếu hậu để xem phản ứng của anh tài xế tắc xi rồi cười đáp :

- Nếu là một anh chồng thì tạm được. Còn như nhơn tình thì phải bảnh hơn nhiều.

o o o

Ông chủ sự phòng nhơn viên đã được báo trước nên tiếp Toàn mà không ngạc nhiên. Toàn lại được tiếp rước đồng hàng vì chàng sẽ giữ một chức vụ ngang với ông ta, chức vụ chủ sự.

Ông ta nói :

- Thường thì đến chín giờ ông giám đốc mới tới nơi. Nhưng ông cho biết rằng hôm nay ông tới sớm hơn, có lẽ để gặp ông. Như vậy, ông chỉ phải đợi độ nửa tiếng đồng hồ. Ông ở Pháp về từ bao lâu rồi ?

Toàn kinh ngạc có hai giây đồng hồ thôi, rồi chợt hiểu là ông Thành đã nói láo với ông chủ sự phòng nhơn viên về chàng, y như Thúy đã nói láo với ông về chàng, mà ông còn láo hơn một bậc nữa, nên tỉnh lại được ngay và buồn cười quá, chàng nghĩ thầm : «Thì ra, toàn là kịch ! Lũ nó đóng kịch từ sáng đến chiều và ở khắp nơi».

- Từ hơn một năm nay. Nhưng ở các nơi khác, họ đề nghị lương thấp quá nên tôi không buồn nhận làm. Ở đây lương cũng rất thấp, còn thấp hơn chỗ khác nữa, nhưng tôi nhận vì ông Thành cho tôi một phần hùn mà khỏi phải mua số cổ phần nào hết.

- Như vậy tức là lợi hơn lương cao rồi.

- Có thể, nếu công việc không lổ lỗ.

- Không, hăng ta đang hỏi thịnh vượng. Mà có ông là người tốt nghiệp Cao Đẳng Thương Mại Bá Lê tiếp tay vào thì có hi vọng còn lên nữa.

Toàn thấy mình đóng kịch cũng khá, vừa biết nói láo, lại vừa biết nói thật. Chàng nhận rằng lương ở đây thấp vì làm sao mà giấu được số lương của chàng với ông chủ sự phòng nhơn viên?

Quả thật thế, ông Thành tới sở hồi tám giờ kém năm. Năm phút sau ông chủ sự nhơn viên đưa Toàn vào văn phòng của ông ta rồi rút lui êm thấm.

Ông Thành trạc bốn lăm hay cao niên hơn thế cũng nên. Thật là khó biết tuổi tác của những người no đủ, họ phì nộn, hồng hào trông cứ như trẻ hơn tuổi thật của họ. đành rằng tóc ông ta đã bắt đầu nhuốm sương, nhưng điều đó không chứng tỏ được cái gì hết bởi có những người bạc đầu ngay từ năm họ ba mươi tuổi. Khi Toàn an tọa rồi, ông ta nói :

- Ông cũng dư biết rằng chúng tôi không cần thêm người và sở dĩ chúng tôi nhận ông là vì cô Thúy thôi.

Đành rằng ông không cần phải làm gì cả, nhưng nếu thi thố được gì ông cứ trở tài thử. Cô Thúy chỉ gởi ông có một năm. Sau đó, nếu ông cứ là người không cần thiết thì cố nhiên là tôi buộc lòng phải... phải... chắc ông đã hiểu ?

- Vâng.

- Thôi ông về văn phòng ông, đã được dọn sẵn để rước ông. Ông chủ sự nhơn viên sẽ đưa ông đến đó.

o o o

Suốt tuần lễ đầu đi làm, Toàn không có đến thăm Thúy lần nào cả.

Liên ngay sau khi nhận phòng giấy, chàng gọi điện thoại Thúy đề hỏi địa chỉ người có dư xe cũ muốn bán. Số tiền ba mươi ngàn để làm xe lại thì Thúy đã đưa cho chàng, bằng séc, đêm hôm qua, lúc đôi bạn ngồi ăn tại quán Bình Triệu.

Chàng quyết «sắm tuồng» xong mới ra sân khấu với đầy đủ phong độ, cái phong độ ấy phải tương đối tương xứng với đào.

Đào đã không cho chàng hưởng giải «anh kép trẻ đẹp» thì chàng phải cố gắng vậy.

«Chồng thì tạm được, còn nhơn tình thì phải bảnh hơn nhiều». Chàng không sao quên được câu nói rất chí lý của Thúy đêm đó.

Một anh chồng đã đem lại cho vợ nhiều cái khác rồi thì thiếu điều kiện bảnh trai cũng có thể tha thứ, chớ còn một anh nhơn tình mà bê bối thì đừng có mong gì.

Một tuần lễ sao mà dài như là ba năm tù của chàng ? Toàn muốn hưởng cuộc đời trong khi nắm được tiền trong tay, nhưng cũng không dám hưởng. Phải hà tiện, dự trữ tài chánh để đủ mà cung phụng người đẹp.

Vì thế mà mặc dầu có lời trong tiền sửa xe, lời hơn mười ngàn bạc, vì chàng cho làm chiếc xe lại cả mà chỉ tốn có mười chín ngàn chớ không phải ba chục như Thúy đã dự trù và đã ứng cho chàng

- Mặc dầu có lời, lại được tháng lương thưởng trước, chàng vẫn thắt chặt dây nịch lại, ăn cơm nhà trọ và uống cà phê các chú như thường.

Một tuần lễ sao mà dài quá ? Nhưng gara họ có đúng hẹn đâu! Lời phàn nàn đồng thanh nhứt của người ngoại quốc cư ngụ tại xứ ta, có phải chẳng là sự sai hẹn của thợ người mình ?

Họ hẹn một tuần nhưng mười bữa họ mới xong.

Thợ may cũng thế.

Nhưng mà họ trề ăn khớp với nhau như vậy cũng được vì nếu xe làm rồi mà y phục chưa có, cũng chẳng ra sân khấu được.

Không phải là Toàn không thấy đây là một cuộc phiêu lưu nguy hiểm, có thể đưa chàng trở lại khám Chí Hòa dễ như chơi nhưng chàng lại liều.

Cho đến đôi những con người mang hai màu tóc trên đầu mà lắm khi còn liều thì anh con trai này làm thế nào nghe lời dạy bảo của lý trí được khi mà trò chơi kỳ lạ và hấp dẫn vô song.

Ngày sắm tuồng xong, chàng vẫn chưa tiếp xúc với Thúy. Để thử xem chiếc xe ra sao cái đã chớ còn nó mà lui đui giữa đường Tự do với người đẹp trên ấy thì người đẹp sẽ cần nhẫn chịu làm sao cho thấu.

Đây là chiếc xe ho lao vừa ở bệnh viện Hồng Bàng mới ra, cần thử sức coi phổi nó còn thở ề ề hay chẳng.

Khá quá ! Chàng chạy thử một ngày một đêm thì thấy rằng nó đã lành bệnh, duy chỉ còn cái tiếng kêu đặc biệt và kỳ dị của loại hai ngựa cũ thì đành phải chịu vậy, không làm sao xóa được.

Sáng hôm ấy, Toàn cầm máy nói hách không thua gì ông Thành. Mười ngày ngồi bàn chủ sự với gần hai vạn bạc trong túi, hăm bốn giờ làm chủ ô tô, đã bôm tự tôn mặc cảm vào người chàng.

- A lô, Thúy đó hả.

- Vâng, anh Toàn đó à ?

- Ủ, nhận được giọng anh rồi à ?

- Đã nhận được rồi. Ta nói chuyện với nhau ngay mặt trên mười lần rồi kia mà.

- Tối nay đi ăn cơm với anh, em nhé !

- Ô. Kê.

- Em có hiểu tại sao mà anh bất tin từ hơn mười ngày rồi hay không ?

- Hiểu.

- Em có giận anh không ?

- Không.

- Nhưng vẫn buồn chứ ?

- Cố nhiên.

- Nè, đây là điều kiện mà anh quyết liệt đòi hỏi. Tối nay em phải mặc ta, hay ít lắm là mặc duýp sê-rê. Cầm hân bùng rên.

Im lặng hoàn toàn.

Toàn hình dung ra một gương mặt căm tức của con người vừa thi ơn thì bị kẻ chịu ơn trở mặt ngay, ra điều ta đây kẻ cả, có quyền hành, mà lại độc tài nữa chứ.

Chàng chờ đợi nghe Thúy cười mỉa mai và nói : «Nếu em không bằng lòng thỏa mãn ý muốn của anh thì sao ? « Hoặc tệ hơn : «Nè thằng ăn mày, mi đừng có làm tàn, tao buông mi ra thì đầu hôm sớm mai, mi ra rơm, biết chưa ?»

Nhưng lạ kỳ thay, Thúy lại mặt nhọc đáp :

- Vâng !

Chàng nghe được cả hơi thở mạnh của nàng trong ống nghe nữa.

Không thương xót, chàng nói thêm câu cuối cùng :

- Em phải sẵn sàng hồi bảy giờ rưỡi để anh khỏi phải đợi.

Chàng không thương xót vì chàng là nạn nhân của Thúy thì trả thù được mách nào hay mách nấy, cho bỏ những ngày đau khổ sau này mà chàng sẽ vào tù một lần nữa vì công việc bắt lương mờ ám nào của Thúy chưa rõ mà chàng bắt đầu bị lôi cuốn vào đó hiện giờ.

- Vâng. Nhưng xin anh lái xe thẳng vào trước nhà. Ngõ hẻm khá rộng.

- Đồng ý.

Chàng móc máy nói lại đúng cái điệu mà Thúy đã móc ngày hai người mới tái ngộ nhau trong điện thoại, nghĩa là móc mau lẹ mà mạnh tay, cho bên kia nghe tiếng kêu cái cụp mà hiểu rằng người đối thoại với y không thềm nói thêm nghe thêm gì nữa hết.

o o o

Trong ngõ hẻm không có ai có xe cả. Chiếc hai ngựa màu vàng của Toàn vào đây với tiếng động cơ ro ro của nó, giống như tiếng kéo thuốc phiện của các tiên ông, làm cho cả xóm xôn xao lên.

Người dân ngụ cư mới là Thúy đã được họ chú ý đến một cách đặc biệt rồi, thì thêm hào nhoáng nào chung quanh cô ta, sự chú ý ấy càng tăng thêm.

Thúy đã thay đổi cửa của căn nhà tồi tàn này ra cửa ba-nô, cố nhiên là mặt tiền của căn nhà cũng được thích nghi theo là xây bằng gạch chứ không phải bằng ván.

Cửa sổ đóng kín. Cửa lớn khép sơ. Chàng đẩy cửa bước vào, thấy Thúy đã trang điểm và ăn mặc xong, ngồi sẵn nơi ghế sa lông mà đợi bạn.

Chàng hài lòng lắm mà thấy bạn chiều ý chàng, mặc ta, một chiếc áo màu và các bông vẽ trên đó đều lập thể. Quả Thúy đẹp hơn, khi mặc áo dài Việt Nam. Không hiểu sao nàng lại không té nhận được ưu điểm của nàng mà cứ mặc bùng rền mãi.

Chàng tươi cười, nhưng Thúy thì buồn dàu dàu và bối rối khi thấy mặt bạn.

Đứng nơi ngưỡng cửa, chàng nói :

- Nếu em đã xong thì ta đi ngay.

Thúy do dự rất lâu mới chịu đứng lên.

Bổng Toàn trở mà ra nhìn người con gái yêu kiều trước mặt chàng, cố cầm giữ để khỏi kêu lên một tiếng kinh đi. Bụng Thúy đội vạt áo trước, trông là thấy ngay. Người đàn bà đã sanh đẻ nhiều lần rồi, cái này phải lớn nhưng không lớn kiểu đó. Rõ ràng là Thúy có thai !

Trong giây phút bổng chàng hiểu cả, hiểu tất cả những gì không ôn đã xảy ra tại nhà này và ở những nơi khác ! Thúy đã mặc ki-mô-nô mà tiếp chàng, đã bám nít vào chiếc bùng rên không hợp với nàng, chỉ để mà che giấu cái thai đã bắt đầu đội áo.

Hèn chi mà trông nàng hồng hào ra hơn ngày xưa bội phần. Chàng những ngỡ sắc đẹp của nàng đã được tăng lên vì nàng thành đàn bà rồi. Nhưng không ! Qua mấy tháng ốm nghén đầu, người đàn bà mang thai lại hồng hào ra như vậy, nhứt là thai con so, và nhứt là khi người ấy dồi dào sức khoẻ.

«A ha... ! Sao mình lại ngốc thế, quên mất một điều mà mình đã biết ! «

Toàn chửi thêm chàng vậy vì chàng chợt nhớ có lần đã đi một đám cưới nhà quê. Cô dâu là thôn nữ nhưng lại mặc đầm. Có người rõ chuyện rỉ tai cho chàng biết rằng cô dâu đã có thai được bốn tháng rồi.

Trong khi Thúy đưa tay ra sau lưng để vói lấy chiếc áo che thai trắng may bằng vải reng thì Toàn bước vào hai bước và kêu:

- Thúy !

Thúy không đáp, lặng lẽ mặc chiếc áo ngắn ấy vào, chồng lên chiếc áo dài bên trong rồi toan bước ra.

- Vô ích ! Thúy ! Ta không đi đâu nữa cả !

Chàng lại bước tới thêm hai bước nữa rồi thả rơi mình lên chiếc ghế kê ở ngoài hết.

Sức lực của chàng đã bỏ thân thể chàng mà biến đi đâu mất vì vở kịch mà chàng sắp đóng, nhưng chưa thuộc vở để biết nó ra sao, vở ấy lại mở màn bằng một tấn bi kịch.

Lần này chàng sống hẳn vở kịch chứ không phải cố mà sống một cách miễn cưỡng để hưởng cái gì nữa.

Toàn muốn hạ màn ngay chứ không chịu diễn tiếp. Không ! Bị Thúy dụ dỗ vào cuộc buôn lậu nào để rồi vào tù cũng được, chàng cũng đành bụng phiêu lưu mạo hiểm luôn trong bất kỳ trò chơi phạm pháp nào, trừ tấn bi kịch này. Nhứt định không !

Từ mấy tuần nay, thỉnh thoảng một giả thuyết đã thoáng hiện trong trí chàng : là Thúy buôn hương và định lợi dụng chàng để làm bình phong.

Hư ảnh ấy quả thật không tốt đẹp gì đó, nhưng không làm cho chàng đau đớn ê chề bằng hình ảnh thật đang hiện ra trước mắt chàng.

Nếu Thúy buôn hương bán phần, chàng sẽ ghê tởm nàng, xa lánh nàng, nhưng còn tha thứ nàng được trong tinh thần chàng. Nhưng chàng không thể nào tiêu hóa nổi một tình trạng bị lợi dụng mà không mong xơ múi gì, không thể nào nuốt trôi tình trạng lố bịch của một thằng ngốc bị kẻ lợi dụng chế nhạo, bị hai

đứa nó rỉ tai nhau rồi cười xòa : «Nè cái thằng khờ ấy, em đã cho nó vào tròng rồi».

Phải, hai đứa ! Có hai đứa trong vụ này mà đứa kia là tác giả của cái thai mà Thúy đang mang.

Toàn đã ghen. Ừ, chàng ghen, và tin rằng mình có quyền ghen. Chàng hy vọng nhiều quá và cứ ngỡ rằng Thúy đã yêu chàng, hay ít lắm khuyến khích chàng, đã hứa hẹn cái gì.

Vì thế mà đã rụng rời, đã đuối sức, thỉnh linh Toàn như vừa được tiếp hơi, sức mạnh của chàng vùng lên.

Mồ hôi lạnh không toát ra nữa. Mặt chàng đổi màu trông thấy, từ xanh lợt, nó hồng lần lên rồi đỏ kè ra. Biết cơn sóng gió sắp bùng nổ, Thúy bước ra ngoài để đóng cửa ba nô lại.

Trẻ con trong xóm, chơi giỡn trên ngõ, khi nãy đã ủa ra để tránh đường cho chiếc xe của người khách nhà «cô áo đầm», bây giờ chúng nó bu quanh xe và vài đứa thót lên ca-bô ngồi mà nhún.

Thúy không buồn la rầy chúng nó mặc dầu chúng nó hét vang trời, mà chỉ vội vàng đóng cửa thôi.

- Khốn nạn !

Toàn vừa giậm chơi lên gạch, vừa đâm lên đùi chàng, vừa quát to câu đó.

Quát xong, chàng hét hồn, chợt thấy rằng mình bậy. Nhưng con giận không chịu dịu xuống, chàng lại quát :

- Cô Thúy ! Tôi không dè mà cô kém lương thiện đến thế. Trời ơi ! Cô đã khinh tôi ngày xưa thì còn được đi, tôi không có quyền phản đối tình cảm ngằm ngằm trong lòng của ai hết. Nhưng bây giờ thì khác. Rõ ràng là cô gạt gẫm tôi.

Nè, tôi nói cho cô biết, tất cả những ân huệ mà cô ban cho tôi, tôi xem như rơm như rác. Ngày mai này, tôi sẽ vứt đi mà không tiếc một chút xíu nào. Còn chiếc xe, tôi trả lại cô ngay bây giờ với điều kiện là cô phải nhận ngay sự sang tên của tôi ngày mai này, kéo cô lại cán chết ai, tôi mang họa oan uổng.

Đáng lý gì tới đây là chấm dứt và tôi phải đi ngay. Nhưng không thể dứt được. Nạn nhân cần phải nói thẳng vào mặt cô cho cô biết rằng trong con người xinh đẹp của cô ẩn trú một tâm địa đê tiện, một căn bản hèn mạt, cô biết chưa !

Toàn hét lớn, gân cổ chàng nổi lên to bằng những cọng mì ống. Nhưng chàng không hả giận mà còn run bắn người lên khi nhìn thẳng vào mặt Thúy, chàng không thấy nàng xấu hổ chút xíu nào hết, mà cứ bình thản như thường, chỉ hơi thoáng buồn một tí thôi.

Thúy ngồi lại nơi ghế, mỉm cười và chậm rãi hỏi :

- Anh bảo em gạt gẫm anh là gạt gẫm chỗ nào đó hở anh ?

- Không anh em gì nữa cả ! Từ đây ta sẽ xa lạ với nhau. Đó là tôi tốt bụng lắm mà không thù hằn đa.

- Sao lại thù hằn ? Nhưng xin anh trả lời câu hỏi của em.

- Cô quả thật là một con người không biết xấu hổ. Như thế mà bảo là không gât gắm à ? Lại còn hỏi vặn, bộ cô muốn tôi trắng trợn nói thẳng vào cô nữa hay sao chứ.

Chà ! Em với anh ! Đã mang bầu tâm sự gần năm tháng. Thúy cười dòn lên mà rằng :

- Em có thai thì không được phép có một người bạn trai như anh hay sao ?

- Nhưng con trai không hề thích kết bạn với một đàn bà có thai. Nếu tôi là bạn của cô trước thì đó là chuyện khác.

- Nhưng em làm sao mà biết được sở thích của con trai để cung khai trước cái điều mà anh cho là tội trọng.

- Chớ không phải cô dụ dỗ tôi à ?

- Nào em có dụ dỗ anh điều gì đâu. Em mời anh đến nhà chơi là sự thường. Rồi anh mời em đi ăn cơm lần đầu cũng là sự thường. Rồi em giúp anh cũng là sự thường.

- Á thôi đi, đừng già hàm lẻo mép. Chớ không phải cô có chữa hoang, cô dụ cho tôi nôm cô. Thúy phá lên cười :

- Coi kìa ! Sao anh lại nói lạ vậy ? Anh nhớ kỹ lại thử xem. Khi em đề nghị giúp anh, anh hồ nghi lo sợ hỏi điều kiện. Em đã lương thiện cho anh biết điều kiện rồi.

- Điều kiện gì ?

- Thỉnh thoảng anh đưa em đi ăn cơm ở ngoài, bằng xe của anh, chỉ có thể thôi.

- Chi vậy.

- Em cũng đã giải thích rồi. Em quen tánh ham vui mà nằm nhà mãi em buồn; em đang cô đơn.

- Chà, nếu không có cái bụng thì nghe được lắm. Nhưng dầu sao, cô cũng không thể chối được rằng cô đã gạt gẫm tôi. Tại sao cô lại không cho tôi biết sự thật ngay từ ban đầu, lại còn cái trò mặc ki-mô-nô ở nhà, mặc bùng rền lúc đi ra ngoài, toàn là trò lấy miệng thúng mà úp... à không, cũng chưa phải là voi đâu, nhưng rõ ràng là bất lương, cái trò... à cô có biết hay không rằng nói láo bằng sự làm thính cũng đã là có tội rồi, huống hồ gì cô còn nói láo bằng hành động ?

Vậy, đích thị là cô có ân ý, có hậu ý không tốt.

Nếu tôi không bị gạt, tôi không nhận lãnh vai trò khôn nạn này bao giờ. Cô biết rõ tình cảm thật của tôi đối với cô chứ ? Tôi ngốc, đành vậy, nhưng con người luôn hi vọng và sở dĩ tôi nhận tất cả là vì tôi còn chút ít hi vọng mong manh ấy nơi tôi.

Cô quỷ quyết, cô nuôi cái hi vọng ấy mà cô dư biết chỉ là ảo vọng thôi, cô nuôi nó bằng cách che lấp sự thật với chiếc ki-mô-nô, với cái bùng rền. Hừ, thật là con người vô liêm sỉ !

Thúy ôm lấy mặt rồi khóc oà. Lâu lắm, nàng vừa tám túc, tám tưởi, vừa nói :

- Có chữa hoang nào tốt lành gì là khai ra với một người bạn cũ vừa tái-ngộ. Anh ở vào địa vị em, anh có khai hay không ?

- Tôi không khai, nhưng tôi không gạt-gẫm người bạn ấy.

- Anh cứ nói mãi hai tiếng gạt gẫm. Em không gạt anh, còn em che giấu vì làm sao mà em khỏi xấu hổ với anh ?

Em biết rằng thế nào ngày kia anh cũng thấy và có gạt-gẫm hay không là ở cả cái lúc mà anh thấy.

Anh đã thấy rồi, và em đã nói sự thật vì không còn giấu được nữa, em gạt anh ở chỗ nào ?

Anh tàn nhẫn lắm, anh còn mắng em về cái thai này nữa, anh có biết đâu rằng em là nạn nhân.

Toàn đã nguôi giận vì uất-hận của chàng đã xì cả ra rồi theo bao nhiêu lời mắng nhiếc ấy. Hơn thế, chàng nghe thương yêu Thúy trở lại y như cũ. Thế nên chàng cứ muốn cho Thúy tự bào chữa một cách hữu-lý để chàng tha thứ. Nhưng Thúy là một nữ luật sư biện-luận không vững. Trong vụ chữa hoang nào, cũng phải có hai đứa đồng lõa với nhau, trừ phi các vụ chữa hoang sau khi bị hiếp dâm thì không kể. Vậy thì không có ai là nạn nhân cái khổ khô gì hết ráo. Đôi khi đứa có chữa hoang lại là thủ phạm nữa, nó bắt xác mấy thằng ngốc như chàng để được có chữa, được níu kéo rồi hoặc là được chàng hoặc là được tiền bồi thường, cả hai lối ra đều có lợi.

Tuy nhiên đã bảo Toàn chỉ đợi Thúy tự biện hộ để mà tin kia mà.

Thế nên chàng gọi :

- Thúy !. .. Thúy ! Trời ơi, té ra Thúy là nạn nhân ?

Thúy vẫn làm thình, khuỷu tay chống gối và hai bàn tay ôm mặt lại. Hết ghen ngào và nói suôn sẻ được, Toàn tiếp :

- Anh cứ ngỡ là em toa rập với nhơn tình em để lôi cuốn anh vào một vụ mờ ám nào. Anh tức và nhứt là anh ghen. Anh ghen ghê lắm, mặc dầu anh không có quyền ghen.

Nhưng chắc em đã biết tình cảm âm thầm của anh đối với em thì chắc em không còn cho cái ghen của anh là vô lý nữa.

Thúy vẫn làm thình.

- Thúy ơi ! Tha lỗi cho anh Thúy nhé ! Vẫn cứ im lặng hoàn toàn.

- Thúy ! Thúy ơi ! Sao em không nói năng gì hết vậy ? Anh van em ! Anh lạy em ! Em cứ mắng anh, chửi anh cũng được, miễn là em nói ra lời nào.

Thúy nấc lên một tiếng nấc ngắn rồi lấy tay ra. Toàn thấy nước mắt nàng ràn rụa.

Chàng đứng lên, toan đến gần Thúy, nhưng chợt nhớ ra là chàng còn chưa được là bạn khá thân của Thúy nữa thì nàng có thể cự chàng rồi chàng phải mang xấu thêm.

- Thúy ơi ! Em có vui lòng tha lỗi cho anh hay không ?

- Không, anh không có lỗi gì cả. Phản ứng của anh là như vậy, không thể khác được. Em đã tiên liệu thế nào cũng có trận sóng gió đêm nay.

- Nếu thế, ta đi ăn cơm em nhé ! Đã trễ quá rồi.

Thúy đứng lên và nói :

- Anh đợi em giây lát.

Toàn biết là nàng đi rửa mặt. Nhưng rửa mặt xong lại phải ma-ki-dê trở lại. Chàng đói bụng ghê lắm. Con giận vừa qua đã tiêu xài nhiều ca-lô-ri quá nên cơ thể chàng đòi hỏi dữ. Chàng sốt ruột mà nhớ ra rằng phụ nữ ngày nay bỏ ra nửa tiếng đồng hồ là ít để làm lại một điểm hóa trang đã hỏng.

Cửa ba nô đã biến căn buồng này thành ra một lò lửa mà cây quạt máy nhỏ quá không đủ sức thổi cái bức ra phía sau nhà.

Toàn vội bước ra đi mở cửa trước. Chàng mở thành linh quá, và bất chợt được mấy mươi chị đàn bà đang đứng trước nhà Thúy để nghe ngóng. Trẻ con phá xe và la hét khi này đã bị họ dẹp nín khe hết để họ lắng nghe cho rõ trận phong ba trong nhà.

Toàn kinh sợ hết sức nhưng bỗng bật cười rồi lảm bảm :

«Không, cửa ba nô không để lọt ra ngoài lời nào đâu. Quả họ đã nghe la hét, nhưng không thể biết mình nói cái gì». Bấy giờ sức nhớ ra con nhỏ ở, chàng lại hoảng, chạy vào buồng Thúy mà quên dè dặt. Chàng gọi lớn :

- Thúy ơi !

- Chi đó anh ?

Buồng ngủ không thắp đèn. Đèn nhà bếp sáng trưng và Thúy đang rửa mặt ở cái bồn rửa mặt gần nơi bìa tấm vách sau, kế cửa ra nhà bếp.

- Anh đừng ra đây.

Toàn đoán rằng Thúy đã cởi áo dài để rửa mặt cho khỏi ướt áo.

- Không, anh không ra. Nhưng con nhỏ ở đâu ?

- Em đã cho nó đi coi hát. Anh khát nước, cứ mở tủ lạnh.

- À, không... không khát.

- Chớ anh cần sai khiến nó cái gì ?

- Không. Chỉ để biết có nó ở nhà hay chẳng.

Chàng nghe Thúy cười dòn lên và thấy rằng Thúy rất thông minh. Nàng đã tiên liệu có trận sóng gió nên đã tống cổ con nhỏ ở đó đi. Và nhất là nàng hiểu được ngay vì sao mà chàng lo sợ, tìm coi nó có ở nhà hay không, nên cười một chuỗi cười hóm hỉnh như vậy để ghẹo chàng chơi

Mấy chị đàn bà tò mò kéo nhau đi hết vì sóng êm gió lặng rồi, đâu còn gì nữa mà rình. Thúy đã vào buồng trong để hóa trang lại.

Toàn ngồi thừ ra, lòng bàng hoàng không chịu được.

Khi này chàng muốn hạ màn ngay vì tấn kịch thật của sân khấu đời, thiệt hại cho chàng quá. Nhưng giờ thì chàng đã đổi ý, muốn diễn cho hết vở tuồng.

Màn đầu, thật ra không bị thảm quá, như chàng đã ngỡ. Thúy rõ ra là cô gái can đảm vô cùng. Nàng đã khóc, nhưng chưa chắc vì sầu thảm mà khóc. Nàng khóc vì bị mắng nhiếc thậm tệ mà phải còn ráng chịu vì còn cần chàng, khóc vì tức mình đó thôi.

Riêng đối với chàng thì màn đầu này lại còn mang một màu xanh hi vọng. Chàng có mất Thúy đầu, không mất vì chưa được bao giờ. Trái lại, từ đây chàng có thể mong được Thúy. Hi vọng này không phải là sự tham lam vô độ và điên rồ của mấy năm trước nữa đâu.

Và màn chót rất có thể là một màn «tròn trịa» xây dựng hợp với tình cảm của quần chúng ghê lắm, vì chàng sẽ ra tay nghĩa hiệp và cái cảnh «bá niên giai lão» ở màn đó không phải là ảo tưởng suông đâu.

«A... ha... ha... phải ở tù ba năm... phải ghen tức một tiếng đồng hồ rồi mới đạt thành sở nguyện. Kể ra thì cũng đắt giá thật đó, nhưng khổ hạnh của mình không hoàn toàn vô ích».

Bấy giờ Thúy đã xong, bước ra ngoài, tươi cười như không có gì xảy ra.

Trông nàng không kém đẹp hơn trước phút chàng biết sự thật chút nào cả, mà có phần đẹp hơn nữa là khác vì chiếc áo che thai trông bên ngoài chiếc áo dài là một món trang sức tuyệt hảo mà loài người đã sáng chế ra cho đàn bà. Lạ quá ! Khi này bất chợt được bí mật của Thúy, Toàn nghe như trời đất đều sụp đổ quanh chàng và Thúy hóa ra một con vật gì đáng nhèm lắm.

Nhưng bây giờ thì chàng lại thấy trước sự hãnh diện của chàng lát nữa đây, khi chàng cùng đi với một thiếu phụ có thai.

Phải, chàng sẽ hãnh diện lắm, vì người ngoài không thể đoán chàng là ai khác hơn là chồng của Thúy.

Trong khi Thúy khóa cửa thì Toàn mở cửa xe đợi bạn. Thúy bước xuống thêm lên xe ở phía tay lái... tức là phía trong nhà, Toàn lên theo và hỏi :

- Chạy tới luôn để ra bằng lối khác được không em ?
- Em không biết vì mới dọn về đây.

Vừa de xe lại, Toàn vừa nghĩ đến chi tiết mới dọn nhà về đây của Thúy, lên hỏi :

- Sao em lại dọn về đây ?
- Vì em cần tiền. Em sang nhà gạch cũ được sáu mươi ngàn.
- Còn ở đây ? Vào có tiền nước chớ ?
- Không, chỉ phải trả trước một năm rưỡi, tức mười tám ngàn. Toàn cười thâm trước lời nói láo một cách tự nhiên của Thúy.

Bỏ nhà gạch vào xóm lao động mà ở, tức phải cần tiền ghê lắm. Nhưng lấy được sáu mươi ngàn rồi thì phải trả trước tiền nhà mười tám ngàn, trang trí căn nhà này và sửa sang lại, không mất dưới mười ngàn. Cho chàng vay ba mươi ngàn nữa là đi tuốt hết năm mươi tám ngàn rồi, còn lại chỉ có hai ngàn, làm sao mà thỏa mãn được sự cần tiền lớn lao đến phải rời một căn nhà hợp với phong cách của nàng.

Ra tới đường, Toàn hỏi :

- Em thích ăn ở đâu ?

- Ở nơi nào mà kêu món ăn là có ngay vì đã tám giờ rồi và em đói lắm.

- Nhưng anh ở tù mới ra, không còn biết nơi nào phục dịch lệ nữa.

- Cứ vào các hiệu cơm Tây, đặc biệt cơm Tây, không xen ta, Tàu vô là họ làm lệ.

Cho xe chạy trên đường Hồng thập Tự, Toàn suy nghĩ nhiều về sự giả dối nho nhỏ của Thúy trước vấn đề nhà cửa. Có lẽ nàng không thích bị người ở xóm cũ thấy một cô gái độc thân mang thai. Dọn về đây, người mới sẽ ngỡ chồng nàng đi xa, hoặc du học, hoặc là quân nhân ngoài tiền tuyến. Họ ngỡ như vậy và có thể nàng cũng sẽ nói láo như vậy.

Chỉ phiền một điều là nàng không dám lui tới những chốn vui chơi cũ, những rạp chiếu bóng, những hiệu ăn. Có lẽ nàng quyết nằm nhà suốt mấy tháng thọt thai để đợi ngày sinh nở.

Và may mắn cho nàng và rủi ro cho chàng là chàng rơi ngay vào lối bí của Thúy.

Thúy chụp ngay lấy vị cứu tinh mà trời đã sai xuống giúp nàng. Nàng sẽ không mất liên lạc với cuộc sống mà nàng thích, mà gặp người quen, cũng khỏi ngỡ ngàng.

Đành rằng không có tin báo hỉ nào về nàng đăng trên báo cả, nghĩa là nàng vẫn chưa có chồng. Nhưng có một anh chàng nhơn tình không bỏ rơi nàng lúc nàng mang thai thì cũng đỡ xấu.

Mà anh nhơn tình ấy phải tương đối có phong độ : một chiếc hai ngựa với lại lương tháng khả dĩ đủ mời bạn đi ăn mỗi tuần đôi lần, đi xi nê mỗi bận đổi phim v. v...

«A... ha... ha. nó gạt gắm mình thật đó, mặc dầu nó chôi leo leo nhưng quả thật không đáng giận lắm»

- Bậy quá, khi nãy anh la hét làm em bẽ mặt với xóm giềng.

- Không hề gì. Anh không nhớ thằng cha đánh vợ hôm nọ đó sao. Xô xát với nhau là sự thường. Trái lại người ta càng tin là ta đã là bạn với nhau lâu rồi.

Thúy đã mặc nhiên xác nhận gián tiếp rằng nàng dùng chàng làm bình phong.

Toàn lại hiểu thêm được thái độ của Thúy hôm nọ. Nàng chạy đi xem đám đánh lộn chỉ cốt lôi kéo chàng theo, để rồi nàng được dịp nói lên cái gì đã gây ngộ nhận cho người trong xóm.

Thật là một cô đào diễn tuyệt diệu. Nàng đóng kịch tài, lại viết tuồng cũng giỏi vì chính nàng đã nghĩ ra những trò mà nàng diễn.

- Còn ở sở em ?

Xe đã đậu trước một hiệu cơm tây bên hông nhà đèn, sau Quốc hội.

Hiệu ăn có hai buồng ăn, buồng phía trong rất đông ngoại kiều, và khi Thúy chọn buồng ngoài. Toàn ngỡ nàng không ưa chung đụng với ngoại kiều.

Sự thật thi đến lúc đẩy cửa kiến vào trong, Toàn mới biết : Thúy gặp rất nhiều người quen biết ô đây.

Nàng mỉm cười chào họ và đi qua rất mau, chắc để khỏi phải giới thiệu chàng với họ, để mặc họ đoán gì thì đoán. Thúy đã sợ chàng rồi, không dám nói càng nữa; để họ ngầm tưởng, có lợi cho nàng hơn.

- Ở sở em ấy à ? Thúy đáp muộn lúc họ ngồi lại bàn và Toàn gọi món giải khát và trao thực đơn cho nàng. Ở sở em thì là họ biết em có thai thôi, chứ không ai tò mò thêm gì.

- Nhưng phòng nhân viên hẳn phải ngạc nhiên chứ ?

- Đành rằng hồ sơ của em ghi là «độc thân», nhưng em không thể lấy chồng mà làm hôn thú sao ?

- Em có cần anh tới sở không ?

- Nếu anh đưa rước em đi làm và về nhà thì tuyệt, nhưng sợ phiền anh. Đã bảo ở đó họ không tò tò như người trong xóm.

- Còn ông Mục ?

- Ông Mục cũng không biết gì.

- Nhưng anh đã quan sát và đoán biết rằng em sợ ông Mục nói gì với anh về em.

- Đúng như vậy. Em sợ ông ấy cho anh biết rằng em có thai. Chỉ có thể thôi.

- Nhưng nếu giờ anh đưa em tới sở thì ông Mục sẽ ngỡ anh nôm em, hay anh «lầm» em.

- Ông Mục có biết anh ra khỏi khám từ bao lâu rồi hay không?

- Không. Mà chắc nó cũng không hề hay biết rằng anh đã trả xong món nợ đó.

- Vậy thì dễ lắm. Hiện em được bốn tháng rưỡi. Anh cứ bảo là anh mãn tù chín tháng rồi. Uống chén công-xôm-mê nóng, ăn xong đĩa thịt bò, họ mới nói chuyện tiếp :

- Em định sinh nở rồi sẽ làm gì ?

- Làm lại cuộc đời, cố nhiên.

- Với một đứa con trên tay ?

- Sao lại không. Đời này có phải như đời xưa đâu.

- Dầu sao cũng không bằng nếu em son rồi.

- Cố nhiên. Nhưng em có thể gởi con cho một người bà con nuôi.

Thúy khôn ngoan, thực tế và khôn khéo quá. Nàng đã chọn hiệu ăn Tây, nói là để được mau có món ăn, và có lẽ đã đoán rằng rất có thể chàng đưa nàng đến đây vì hiệu cơm tây xứng đáng với nàng thì chỉ có vài hiệu thôi.

Ở đây, có lẽ là hiệu ăn quen thuộc của nàng nên nàng đã gặp nhiều người quen. Nàng cố ý tạo cuộc gặp gỡ ấy.

Nàng sẽ được làm lại cuộc đời với một đứa con trên tay một cách dễ dàng vì nàng sẽ là gái bị chồng bỏ chớ không phải gái chữa hoang.

Với cái đức tiêu xài đế vương của nàng mà ai cũng biết thì chủ của chiếc xe hai ngựa ọp ẹp ấy chỉ có thể là chồng thôi.

Muốn được làm nhơn tình của nàng, phải giàu sang lắm lắm.

Thì ra, một người chồng, vẫn còn giá trị đối với hạng gái như Thúy !

- Được, bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ đưa rước em. Nếu họ, và nhứt là thằng Mục có hỏi gì về anh, em cứ nói từ bao lâu nay, anh bận làm ăn trên Ban-mê-thuật.

- Đồng ý.

Đến món tráng miệng, Toàn nhắc lại cái đêm mà chàng tái mặt khi nghe nàng gọi một cúp trái vải. Đôi bạn cười xòa với nhau rồi Thúy nói :

- Em cũng sợ lắm, vì không lẽ em lại đưa tiền cho anh.

Giờ phút này, họ đã hoàn toàn cởi mở. Toàn không còn cảm hận, cũng như chẳng ngỡ ngàng, còn Thúy thì dĩ nhiên là hài lòng lắm. Nàng khen bạn :

- Anh hiểu biết rộng rãi lắm và em thành thật cảm ơn anh lắm.

- Nếu anh không chịu hiểu biết thì sao ?

- Cái trận sóng gió hồi đầu hôm, em đã tiên liệu rằng thế nào rồi ngày kia nó cũng nổi lên, nhưng em cố làm cho nó càng nổi lên trễ càng hay.

Em cũng đã trù liệu về cái trường hợp anh không chịu hiểu biết.

- Ủ, nếu thế thì sao ?

- Thì thôi vậy.

- Em chịu mất tiền, mất ơn huệ mà không được đền bù à ?

- Cũng không sao.

Thúy chắc rất ít tình cảm, mà có lẽ không có tình cảm cũng nên. Nhưng Toàn ngạc nhiên mà thấy chính chàng cũng không có tình cảm tuốt.

Những ngày đầu mới vào khám, chàng đau khổ ghê lắm. Có lẽ đau khổ nhiều quá, đã thiết giáp tim của chàng rồi chăng ? Nhưng không, ngày tái ngộ lại với Thúy, chàng cũng đã ngậm ngùi đến muôn rung rung lệ.

Có sao mà từ nãy giờ, chàng ăn nói y như là chàng sẵn sàng nhận trò đùa này và thủ vai tằm bình phong một cách dửng dưng như là một tên lính đánh giặc muôn. Ăn tiền thì đánh, cũng làm tròn phận sự một chiến sĩ vậy, nhưng hoàn toàn không tự hỏi mình chiến đấu có lý do, có chánh nghĩa hay không.

Thử phân tách lòng mình, Toàn cảm nghe mình thoáng thấy được cái gì, còn lẫn lút lắm mà không phải thử lại xem để cho chắc ý đó là cái gì.

Họ ra bằng cửa trở ra đại lộ Hai Bà Trưng, không đi ngang qua mấy bàn quen nữa. Đôi bạn đã cúi đầu chào chung tất cả rồi đẩy cửa bước ra vỉa hè liền.

Toàn xuống dốc Hai Bà Trưng, chạy trên đường bờ sông, im lặng lâu lắm rồi đột ngột hỏi Thúy :

- Hấn bỏ rơi em, nhưng em còn yêu hấn lắm hay không ?
- Em đã quên được.
- Nhờ em can đảm hay nhờ hấn không đáng nhớ lâu ?
- Nhờ em thực tế và can đảm.

Toàn có thể tin bạn bằng lời. Vả lại, nếu nàng nói láo bây giờ thì ngày kia sự giả dối cũng sẽ hóa thật, vì rồi thế nào nàng cũng quên được.

Bấy giờ Toàn mới thấy rõ nguyên nhân của tâm trạng chàng. Không có tấn bi kịch nào cả và Thúy cứ là Thúy. Thúy với một bào thai trong bụng nhưng không niềm riêng trong lòng thì y như là Thúy son rỗi.

Chàng là bạn của một cô gái bụng xẹp y như bất kỳ cô gái nào, chứ không phải của một bà mẹ tương lai mà nỗi sâu khôn nguôi không cho phép chàng lại gần về mặt tình cảm.

- Còn số phận của anh ?

Đây là một câu hỏi trắng trợn mà đáng lý gì tự ái của Toàn không cho phép chàng thốt ra.

- Thì anh cứ là bạn của em.

- Mãi cho đến khi em không cần anh ?

- Em đâu có bạc bẽo như anh tưởng.

- Nhưng hẳn là khi em làm lại được cuộc đời rồi thì anh không còn được đưa em đi ăn cơm như thế này nữa ?

- Cổ nhiên.

- Nghĩa là anh sẽ chỉ là bạn vậy thôi, có phải không ?

- Nhưng chuyện ấy còn lâu. Sao anh không chịu sống đầy đủ giờ phút này ?

- Em nói có lý. Nhưng anh cũng có lý mà bản khoản về chuyện ngày sau. Tình cảm của anh đối với em, em dư biết. Tại sao em không nghĩ đến làm lại cuộc đời với một viên tư chức tối tăm, em sẽ không sung sướng nhưng mà chắc chắn là bảo đảm hơn những ảo ảnh mà em còn tham vọng.

- Té ra anh vẫn còn gắn bó với... với tình cảm buổi đầu của anh ?

- Làm thế nào mà anh hết yêu em được.

Thúy lẩm bẩm một mình : «Té ra ngày nay, trên đời này vẫn còn những tấm lòng chung thủy, những mối tình lớn và bền...»

Đoạn nói lớn lên, nàng hỏi :

- Anh không nhiễm tiểu thuyết lắm chứ ?

- Hoàn toàn không, Vả anh chỉ đọc truyện trinh thám và võ hiệp thì anh yêu là tự anh yêu, chứ không hề bắt chước tiểu thuyết.

- Em muốn lương thiện.

- Anh không hiểu.

- Nếu vì lợi mà bắt anh phải gánh nặng vì một cô gái không yêu anh thì hóa ra cô gái ấy làm chuyện lường gạt.

- Có thể rồi ngày kia anh đến sẽ phải liệu không đòi hỏi tình yêu của em mà chỉ xin được làm chồng em thôi. Ừ, có thể anh sẽ đi tới chỗ ấy lắm. Nhưng vẫn không chắc sẽ được toại nguyện. Hình như là em còn tham vọng.

- Nhưng nếu quả thế thì không chánh đáng hay sao ?

- Chánh đáng chứ sao không. Còn trẻ rất đẹp như em, ai lại không tham vọng tài cao. Tuy nhiên cũng rất khó đạt thành sở nguyện lắm Thúy ơi.

Thúy không nói gì, vì ý nghĩ của nàng để đáp lại ý bạn, rất khó mà thoát ra. Đành rằng rất khó mà đạt thành sở nguyện bởi có hàng triệu người thích hưởng nàng nhưng chưa chắc đã có một người thích cưới nàng. Nàng dư biết những lẽ đó, nhưng đầu sao cũng cứ thử cho hết sức mình chớ lẽ nào lại đầu hàng ngay từ lúc xuân sắc của nàng đang độ tốt tươi.

Chùng nào phân lọt hương phai rồi thì chùng ấy, nàng mới chịu hạ mình xuống mà lấy một thầy ký ! Cái đó thì đã hẳn. Nhưng có lắm sự thật không nên nói ra.

Toàn cũng há không biết lẽ đó hay sao, nhưng chàng cứ suy luận khác, theo cái quan điểm mà các thiếu phụ còn trẻ đẹp như Thúy cho là thiên cận, hẹp hòi, là ích kỷ.

- Giờ ta đi đâu đây em ?

Toàn hỏi, khi xe chạy ngang qua hội trường Diên-Hồng. Đã đến đầu con đường một chiều, không hưởng gió sông được nữa, bởi phải quẹo qua bên phải nên gã si tình mới hỏi thế. Bỗng chàng lại kêu lên; không đợi Thúy trả lời :

- A, con gái đẹp đi đâu mà đông quá như vậy vào giờ này ?

Bên trái của họ, sát công viên bờ sông đậu năm chiếc xe ca khổng lồ và hàng trăm thiếu nữ Trung-Hoa đang lên xe. Cô nào cũng mặc bơ-lu-din và có ít lắm là ba mươi cô đẹp và mười cô tuyệt đẹp. Thúy giải thích :

- Đó là ê kíp thợ làm đêm trên hăng dẹt Bà Quẹo, sắp lên trên ấy để thay thế cho ê kíp trước về đây nghỉ ngơi.

- Thợ à ? Những con người đẹp như vậy mà chỉ làm thợ thoi à ? Em thấy chưa ? Không phải á xắm sắc nước hương trời nào cũng trở thành Dương-Quý-Phi được hết đâu.

Thật là khó chịu. Thúy đã tiên liệu được trận phong ba ở nhà lúc đầu hôm nhưng cái đám mưa dầm dai dẳng này quả thật bất ngờ.

Nó sẽ kéo dài như thế từ tháng này đến tháng khác, rỉ rả, mà nhức xương nhức cốt ghê hồn.

Nàng làm sao mà ngờ được rằng anh con trai này vẫn đeo đuổi một người đàn bà mang thai. Nàng cứ ngỡ một khi bị đặt trước sự thật đã rồi thì một là hấn tuyệt vọng rồi rút lui, hai là hấn sẽ ham lợi mà thủ cái vai hộ tống viên mà nàng cần, chỉ có thể thoi. Nào ngờ...

Nếu bây giờ mà nàng hứa bậy một tiếng hấn nàng sẽ được yên thân cho đến ngày nàng lâm bồn. Chừng đó, bội ước, nàng sẽ bị một trận sóng gió nữa rồi thoi, chớ cũng chẳng chết chóc gì.

Nhưng mà nàng lương thiện về mặt đó. Thúy hòng nhưng không phải là kẻ bất lương. Nàng biết kính trọng lời hứa và biết tự trọng.

Xe đã đỗ ra bồn binh và Thúy nhìn đồng hồ chợ thì thấy đã gần mười giờ rồi. Bây giờ nàng mới đáp trả muộn một câu hỏi của bạn khi nãy :

- Thoi thì anh đưa em về nhà chớ còn biết đi đâu nữa bây giờ, vì đêm nay cả hai ta đều mệt.

Quả đúng như vậy. Chàng mệt mỏi ghê hồn. Những tình cảm mà chàng đã trải qua từ đầu hôm đến giờ có sức tàn phá như là hằng tuần thiếu thốn thực phẩm, hằng tháng làm việc nhọc nhằn.

Giây lát sau, họ chia tay nhau trước nhà Thúy mà chàng không vào.

- Mai đưa em đi làm anh nhé ! Thúy căn dặn lần cuối cùng.
- Anh sẽ không quên đâu. Chúc em ngủ ngon giấc !
- Chúc lại anh y như vậy.

Thúy không đóng cửa ngay, đứng đó mà nhìn bạn de xe. Toàn không rõ đó là lưu luyến hay xã giao. Dầu sao, hình ảnh ấy sẽ đeo đuổi chàng suốt đêm nay và sự cảm động trong giây phút này cũng khiến chàng bận bịu không muốn rời nơi đây.

- Good night !
- Good night !

Phần II

Củ nhà trọ còn thức. Người gia trưởng làm thợ đồng cho một ga ra Tây, không cò bạc nên hơi khá giả. Bà vợ thì làm đủ thứ áp phe nho nhỏ, chơi hội, buôn son phấn lậu, thuốc điều ngoại quốc lậu, và nấu cơm thánh. Vừa thấy mặt Toàn bà ta hỏi ngay :

- Thầy ba sang phố hay không ?

Toàn cười hỏi lại :

- Bộ chị muốn đuổi tôi hả ?

- Thầy nói ác ôn. Đồ đặc của thầy, người ta cất kỹ ba năm để đợi thầy, giờ thầy khá hơn xưa nữa, ai lại đuổi.

- Nhưng sao chị hỏi như vậy ?

- Vì tôi thấy thầy khá lên mà cũng thấy có dịp tốt về nhà cửa nên...

Cả nhà ai cũng đinh ninh rằng Toàn đã khai gian lúc bị bắt, bảo với nhà chức trách rằng tiền thụt kết chàng tiêu pha hết rồi, còn thật ra thì nhờ ai cất giùm không rõ, nên vừa ra khỏi khám là sắm xe hơi ngay. Toàn chưa nghĩ đến việc thay đổi lối ăn ở, tuy nhiên cũng hỏi cho vui :

- Biệt thự hay buyn đin chị ?

Hai vợ chồng chủ nhà càng tin hơn rằng Toàn còn giấu được rất nhiều tiền.

Bà vợ cười mà rằng :

- Không có thứ dữ vậy đâu. Đây là một căn phố lâu, nói đúng ra là một căn lâu, từng trên, chỉ từng trên thôi.

- Bất tiện lắm vì hôm nào về khuya kêu cửa sợ người ở từng dưới họ cần nhân.

- Đâu có, thang lâu riêng mà ! Số là tại đầu cầu chữ Y, tây nó cất một dãy phố lâu mà người ở từng trên có thang riêng.

Từng trên chỉ muốn có ngàn rưởi một tháng thôi mà không có tiền nước, ở dưới có sân trong để xe, tiện lợi vô cùng.

- Nhưng có hàng ngàn đơn xin muốn.

- Ủ, đó là tình trạng năm ngoái, hồi nhà mới cất. Giờ thì không còn căn nào trống nữa hết. Nhưng có một người ở từng trên muốn đi. Họ chỉ xin mười ngàn thôi và bảo đảm với mình rằng chủ nhà sẽ sang tên cho mình.

Toàn chú ý đặc biệt đến câu chuyện mà lúc khởi đầu chàng chỉ nghe bằng hai tai lơ đễnh thôi.

Mặc dầu chưa thấy mặt mũi căn nhà ra sao, chàng cũng đoán được rằng đó là một dãy nhà đẹp và bền chắc. Tây cất kia mà !

Một căn nhà như vậy mới tạm xứng với phong cách của Thúy. Chàng sẽ tặng Thúy căn nhà ấy. Nhưng mà... khổ ! Phải đợi một tháng nữa, lãnh tháng lương đầu mới có tiền. Mà cũng không đủ. À... nhưng vay tạm ba ngàn không khó lắm khi chàng có chiếc xe. Lắm người sắm xe chỉ để vay tiền cho dễ thôi.

- Để tôi tính lại xem, chàng nói và thêm câu thòng kéo chủ nhà buồn : «Tôi không muốn phụ lòng anh chị. Hối nào ăn đây ở đây, giờ mới có tiền là vượt mặt ngay hay sao ! »

Nói rồi chàng đi tuốt lên gác, cái gác lửng mà chàng chiếm ngụ một mình, vì khách ăn cơm tháng đã đi hết, bởi bà nội trợ bận buôn lậu, không sẵn sóc họ.

Toàn vận sà rong, nằm rải tay trên chiếc chiếu trải ngay trên sàn ván chó không có giường.

Chàng nghĩ về món nợ tương lai. Trèo đèo thật khổ thân. Chàng đã vào tù một lần rồi chỉ vì trèo đèo, giờ chưa chi đã tính chuyện vay nợ để cung phụng đàn bà.

«Tháng lương cho không bây giờ, chàng nhắm tính phải để dành bao ăn uống cho Thúy, chó không thể rở tới hầu làm việc khác. Với lại còn phải đồ xăng nữa chó.

«Hai mươi bảy hôm nữa, sẽ được lãnh tháng lương đầu. Vay thêm ba ngàn để sang nhà. Ừ, rồi tiền đâu mà lo xăng nhớt, lo ăn uống ? Vay cố nhiên sẽ đồ nợ. Cái đó cũng cố nhiên. Nợ nó cứ nở phình ra chó không bao giờ xẹp xuống cả. Điều này lại càng cố nhiên hơn.

«Lối thoát duy nhứt là làm xăng. Giờ không có kết để mà thụt thì sẽ phải lường gạt. Rồi vào tù. Dĩ nhiên là con đường đã rõ rệt như thế, không sao khác được.

«Vào tù thì không còn Thúy nữa, nếu may ra có được Thúy ngày nào trước khi vô khám.

«Không còn một cách vĩnh viễn cô Thúy này hay bất kỳ cô Thúy nào khác vì khó lòng mà làm lại cuộc đời một lần thứ nhì, nếu không nói là không thể được. Ngay trong lần thứ nhứt này mà không gặp một cô gái chữa hoang cần một tấm bình phong, mình sẽ phải lang thang không biết bao nhiêu năm nữa. Người mang án thụt kết bị họ sợ như sợ vi trùng dịch hạch».

Nhưng mà hình ảnh của thiếu phụ đứng nơi khung cửa quyền luyện nhìn bạn ra về, hình ảnh ấy vụt hiện lên trên căn gác trọ không thấp đèn này.

Chàng đã trông thẳng nàng, nên không thấy cái bụng. Chiếc áo che thai đã được cởi ra lúc về gần tới nhà và nàng đã vút nó vào trong. Thân thể nàng chưa bị cái thai làm méo mó và cái eo của nàng thật không kém eo của những cô gái nước Sở, tả trong văn thơ Tào. Ngõ hẻm tối thui vì xóm đã ngủ yên và Thúy nổi bật lên nền đèn của buồng khách.

«Quyển luyện» là chàng tưởng tượng ra thể thôi chớ biết đâu là Thúy chỉ coi chừng coi chàng de xe trong ngõ hẹp có đụng gãy hàng rào của xóm giềng hay không, để sáng ra, xin lỗi họ cho kịp lúc, trước khi họ phát chưởi lên «cái quân có xe hơi làm tàn».»

Toàn tưởng tượng và tưởng tượng mạnh lắm và tin Thúy quyền luyện chàng thật. Sung sướng quá !

«Chắc giờ này nàng cũng chưa ngủ, nàng nhớ mình. Ừ, sao lại nhớ mình chứ ? Mình là kẻ độc nhút trên đời này còn trọng nàng. Người đã biến nàng thành một bà mẹ đã bỏ rơi nàng mà bao nhiêu người khác cũng xa lánh nàng vì cái thai không người thừa nhận. Mình đã mặc nhận cái thai ấy nên người ta mới còn biết đến nàng.

«Nàng không yêu mình ư ? Có lẽ. Nhưng nàng không đến đổi lòng dạ chai đá mà không thương lại mình. Nhút định là nàng phải cảm động và phải nhớ đến người mà nàng tội nghiệp».

Đêm ấy giấc ngủ của Toàn bị hai thứ mộng phá quấy ghê lắm : mộng đẹp và mộng dữ.

Mộng đẹp cho chàng thấy chàng được Thúy yêu. À, không yêu lắm, nhưng vẫn yêu để đáp ơn chàng.

Mộng dữ là mộng trốn chui trốn nhủi sau khi làm bậy một số để kiếm tiền. Chàng bị săn đuổi như một con thú rừng rồi rốt cuộc bị bắt bỏ rọ.

Sáng ra, mệt dẫy không muốn nổi. Tuy nhiên, Toàn vẫn cố làm xong mọi việc để đi đưa cho Thúy kịp lúc.

Làm điện thoại viên, hẳn Thúy không được đến sở trễ phút nào hết. Đã vậy còn phải đưa nàng đi ăn sáng nữa. Nàng không có đòi hỏi chuyện này nhưng Toàn quyết làm.

Khi đến trước nhà Thúy. Toàn thất vọng lắm mà thấy nhà còn đóng cửa kín mít. Chàng gõ cửa, con nhỏ ở ra mở, chàng ló đầu vào thì thấy Thúy cũng nhìn ra.

Thúy chỉ mới dậy thôi, chưa trang điểm gì cả. Nàng lại còn hỏi :

- Sao anh đến sớm thế ?

- Trời, bộ em là giám đốc hãng Xucamêcô sao chứ ? Không sợ trễ giờ à ?

- Không lo. Nữ đồng nghiệp của em, đưa nào cũng giúp em hết nếu em có đi trễ. Vả sáng sớm, không có ông bự nào gọi điện thoại cả vì ông chủ hãng cố nhiên chưa đến. Mấy ông nhỏ gọi không được thì thôi, có sao đâu. Lâu lắm Thúy mới trang điểm xong, và Toàn xem lại đồng hồ thì đã quá giờ mở cửa sở hơn mười lăm phút. Chàng không có công việc, nên cũng không phải đến đúng giờ. Tuy thế, chàng vẫn sốt ruột.

Toàn nghe nói nhiều người đàn bà vuột lông mi từ tám giờ rưỡi sáng đến mười giờ mới xong. Chàng thích thấy phụ nữ đẹp, nhưng chắc không đủ kiên nhẫn để chờ đợi họ làm đơm kiêu đó. Đợi Thúy có nửa tiếng đồng hồ mà chàng đã bực mình lắm rồi.

Khi ra xe, Thúy nằng nặc đòi đi ăn sáng ở Thanh-Thê thì Toàn không ngạc nhiên như trước nữa mà thấy nàng cả quyết tranh đấu một điều nhỏ nhặt như thế.

Thúy chỉ muốn thiên hạ thấy rằng nàng có chồng, chỉ giản dị như vậy thôi vì một thanh niên không thể bắt bớ với một cô gái đã mang thai với người khác.

Hôm nay, Thúy gặp được sáu người quen và xem ra nàng hài lòng lắm. Sáu người ấy đã trở mắt nhìn chiếc áo che thai và nhìn anh con trai hộ tống nàng. Có lẽ họ tự hỏi nàng lấy chồng hồi nào mà đã sắp làm mẹ rồi.

Dẫu sao, họ cũng không nghi gì bất lợi cho nàng và sáu cái miệng ấy là sáu đài phát thanh sẽ loan tin cho cả giới biết rằng Thúy đã có chồng, đang có thai.

Hai người tới trước sở Thúy thì đã tám giờ hai mươi rồi.

Cả sở đều trông ra ngoài khi thấy cô điện thoại viên của sở, hôm nay được chồng hộ tống.

Ông Mục lúc đó cũng vừa ra khỏi buồng giấy của ông ta, mà cũng chứng kiến được cảnh Toàn vói tay ra trao cho Thúy cái xác mà Thúy đã bỏ quên lại trên ấy.

Ông ta ngạc nhiên hết sức. Ông ta cứ ngỡ Thúy không chồng mà chữa, mặc dầu Thúy đã cho cả sở biết rằng chồng nàng đi làm ăn xa.

Ông giám đốc hãng Xucamêcô, khi gọi gắm Thúy với các ông chủ sự, không có nói về gia đạo của nàng nhưng ông ta diễn ý vụng về thế nào mà họ hơi đoán được rằng có cái gì không ổn nơi Thúy. Nhận ra Toàn ông chạy bay ra xe :

- A Toàn !

- Rua Mục !

Mục khom lưng trong khi Toàn nghiêng mình qua bên cửa phía tay mặt, và hỏi người bạn cũ, hạ giọng xuống thật thấp :

- Ê, ra hỏi nào vậy ?
 - Gần một năm rồi.
 - Nhưng sao không thấy ?
 - Khai khẩn trên Ban mê thuật.
 - Đi xa dữ !
 - Phải làm lại cuộc đời chứ.
 - Đúng rồi, và mả rất phục toa đủ can đảm. Hình như là khá lắm phải không ?
 - Nhờ trời, cũng kiếm ăn được.
 - Còn cô Thúy là gì của...
 - Vợ mả đa.
 - Trời, mả nào có biết.
 - Nó không dè ta quen nhau. Ê mà đừng có nói về quá khứ của mả cho ẻn biết nha.
 - Ai phá gia cang toa làm gì.
- Toàn làm bộ như là Thúy chưa biết sự thật về chàng, có thể người ta mới tin rằng quả chàng đã chinh phục được Thúy, với lại cũng để cho Mục tin rằng chàng đã lập lại cuộc đời rồi.
- Mả tin cậy nơi toa lắm đó. Lỡ lời thì chết mả đa nghen.

- Ai mà ác như toa khéo lo hã. Toa giỏi thật. Toa làm lại nhưng làm còn tài hơn tui không hề lâm nạn lần nào. Toa đã có xe, còn mỗ vẫn đi bộ.

- Bữa nào đi ăn cơm với vợ chồng mỗ nhé.

- Có nhiên. Nhưng mỗ mời.

- Đâu có được. Mỗ phải hồi lộ với xếp của vợ mỗ chớ. Đôi bạn cười xòa với nhau.

Cả sở đều ngán Thúy. Chồng Thúy không bảnh trai lắm nhưng hẳn y phải ở trên cái giới dân thầy ký vậy. Y lại là bồ của một ông chủ sự quan trọng ở đây.

- Anh ấy làm gì chị Thúy ? Cô Diệp, nữ thư ký đánh máy hỏi bạn. - Ông cuộc đất chớ làm gì ?

- Kỹ sư canh nông à ?

- Không, anh canh tác trên Bamêthuột.

- Sở lớn lắm không ?

- Cũng chỉ độ năm mẫu thôi. Tui này còn yêu vốn lắm.

Nói điều ấy với một ông nhà giàu thì ông ấy hẳn đồng ý với Thúy ngay. Nhưng người nghe Thúy lại là một nữ đồng nghiệp của nàng, lương tháng hai ngàn rưỡi, thì người ấy phải le lưỡi hít hà cho rằng chồng Thúy giàu quá xá ngán.

Cái trò đua rước này, tốn xăng quá. Toàn lại không chỗ cất xe về đêm, cứ để trước nhà chàng ở trọ, trong ngõ hẻm, cho trẻ con nó leo lên đó mà nhún chơi.

A, lũ trẻ con thật là mê xe hai ngựa hết sức. Chúng nó thót lên đó ba bốn đũa một lượt rồi vừa nhún vừa khen là êm như nệm lò xo.

Cứ năm phút một là chàng phải ra ngõ để la hét chúng nó. La hét xong, trở vào nhà nằm chưa nóng lưng thì chúng nó đã tự trở lại rồi.

Hễ chàng mà làm dữ quá thì bị cha mẹ chúng nó rửa lén : «Hứ mới sắm được chiếc xe mạt rệp mà đã làm tàn».

Nhưng sợ nhút không phải những lời chưởi bới thâm, những câu nói xiên nói xỏ công khai, mà là những lần gạch nước sơn xe bằng đầu đinh, những mảnh giấy viết con số 55 to tướng dán lên kiếng xe bằng bún, trong lúc cả xóm đều ngủ yên.

Cũng may là chúng nó chưa dùng đến lối trả thù ác độc là dùng mũi dao nhọn để chọc cho thủng vỏ ruột. Đêm ấy ăn cơm với nhau trong hiệu Diamond, Toàn hỏi bạn :

- Anh có bất lịch sự không nếu anh muốn biết về một khía của đời tư của em ?

- Cái đó còn tùy.

- Có nhiên, anh dư biết rằng có những điều không nên hỏi. Nhưng điều này không hại gì cho em. Em nè, nếu quả thật em bị anh ấy bỏ rơi, thì ít ra hiện nay, trong thời kỳ thai nghén, em không có bạn trai nào khác trừ anh ra phải không ?

- Đúng như vậy.

- Nếu ta ở chung ?

- Không thể được.
- Có sợ ai bắt gặp đâu mà em lo.
- Ta không là vợ chồng với nhau, cũng không phải nhơn tình với nhau.
- Chỉ ở chung nhà thôi, nhưng vẫn riêng biệt, vì nhà ngăn làm hai buồng y như là ở buyn đin vậy mà, ai tự do trong buồng nấy.
- Mục đích gì ?
- Cho đỡ tốn xăng.
- Ở đây hẳn không được rồi vì nhà em chỉ có một buồng ngủ.
- Anh đã tìm được một căn nhà thật tốt, xứng đáng với phong thái của em, chứ không lụp thum như vậy.

Rồi chàng tả tỉ mỉ căn nhà lầu ở đầu cầu chữ Y cho bạn nghe, căn nhà mà chàng đã đi xem, sau cái đêm bà chủ nhà trọ mách cho, Toàn thêm :

- Hai người đàn ông độc thân đã sống ở đó. Buồng ngoài ngăn cách buồng trong bằng một bức tường.

Họ đã bỏ tiền túi ra xây một bức tường dày biến hai buồng ăn thông với nhau ấy thành hai buồng độc lập, chừa hành lang đi ra sau là nơi có các buồng vệ sinh. Y như loại buồng của buyn-đin rẻ tiền, với buồng độc lập nhưng nơi vệ sinh thì chung.

Ở đó có sân trong để xe, khỏi sợ trộm tháo bánh, khỏi sợ trẻ con phá phách, nhứt là ta sẽ cùng đi một nơi, về một chỗ, đỡ tốn cho anh một số tiền đáng kể.

Thúy ăn cho xong chiếc càng cua rang muối, vừa ăn vừa nghĩ thật nhiều, và lúc lau tay, nàng nói :

- Hiện giờ thì em không có đời tư. Nhưng chừng em sanh rồi, em sẽ phải sống.

- Anh dư biết điều đó, nhưng anh sẽ đi, ngày em sanh nở.

- Không có gì bảo đảm cho lời hứa suông của anh.

- Em cứ đứng tên căn nhà ấy. Anh là người ở trọ, ký hợp đồng sáu tháng phải đi.

- Nhưng tiền sang bao nhiêu và tiền nhà mỗi tháng có cao lắm không ?

- Rẻ mạt. Phở của hãng tây mà ! Họ lấy có ngàn sáu mỗi tháng thôi. Còn người thuê cũ thì chỉ đòi lại vốn y đã bỏ ra để xây buồng, vào khoản mười ngàn.

- Em muốn xem căn nhà đó.

- Em sẽ vừa lòng ngay. Sang lắm.

- Em chỉ ngại phải khó chịu với anh.

- Anh ở riêng mà.

- Nhưng ai cấm được anh lân la để quấy rầy em.

- Em cứ đóng cửa.

- Nhưng anh cứ gõ cửa thì có khổ hay không.

- Em nên nghĩ đến cái đêm mà em chuyển bụng. Ai đưa em đi nhà hộ sinh ?

- Em đã đóng tiền trước ở nhà thương Đồn đất và sẽ vào đó một tháng trước ngày sanh nở.

- Ai tới lui với em để an ủi em ?

- Ở riêng, anh vẫn có thể tới.

- Nhưng đó không là bốn phận. Anh chỉ tới vì tình cảm thôi mà muốn có tình cảm ta phải gần gũi nhau hơn.

- Đồng ý, nhưng để em xem nhà rồi tìm người sang nhà này vì em sửa sang cũng tốn hao lắm, trả không cho chủ nhà thì cũng phí.

- Em nên làm lệ, kéo người khác họ đi trước ta thì uống không biết bao nhiêu.

Tuần lễ sau đó, vào một ngày chúa nhật, Toàn thuê xe ca đi dọn nhà cho bạn.

Cả hai người không ai có nơi tiếp khách nữa, nên họ chia hai bộ sa lông ra, mỗi người hai chiếc ghế để ngồi chơi. Toàn sắm giường và tủ cho chính chàng và đi đặt thợ dũa dưới Chợ cũ làm một chiếc chìa khóa thứ nhì cho cái cửa chung ở ngoài, một trong hai người không phải tùy thuộc kẻ kia những lúc đi, về.

Tuy nhiên chỉ có Toàn là đi, còn Thúy thì không hề ra khỏi nhà.

Bụng nàng đã to quá rồi, không phải là một món nên triển lãm mãi cho dân thành phố ngắm.

Nàng chỉ thỉnh thoảng đi ăn, cho hằng ngàn người quen biết nhiều hoặc ít với nàng thấy là nàng có chồng.

Con nhỏ ở đã được cho về hưu và họ ăn cơm xách, lấy một phần mà hai người ăn.

Quần áo của họ đã có hiệu giặt xóm đó cho người đến lấy, một tuần ba lần.

Đêm đầu sau bữa ăn, Toàn mệt nhoài vì việc dọn nhà. Bọn xe cá ăn rẻ, nên xem bàn ghế tủ giường như là trái ba lông, thải đại ra đó, bất kể trầy trụa. Chàng đã phải theo nhắc chừng họ từng giây từng phút, mệt y như là chính chàng khuôn vác.

Họ đi rồi, Toàn cũng chưa an thân. Thúy nó bắt chàng đòi mãi các món đồ từ khí mà vị trí nào cũng không vừa lòng nó.

Khi Thúy hài lòng, Toàn thấy rằng làm chồng giả cũng khổ thân không kém làm chồng thật chút nào.

Chàng đóng cửa lại và nghe buồn ghê. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng mà chàng sống độc thân thật sự. Ở trọ, chàng còn được nghe chủ nhà vào ra, nói năng, nghe những người khách cùng trọ đàm đạo, nghe hàng xóm la hét, cười giỡn.

Nơi đây im lặng hoàn toàn.

Khổ lắm là ở bên kia vách có một người mà chàng thích thấy mặt và đàm đạo với.

Đêm nay mệt mỏi thì không nói gì, chờ tối mai tối mốt chàng sẽ khổ sở không biết bao nhiêu vì ý muốn này.

Chàng không có hứa gì hết, nhưng vẫn quyết không tìm cách gặp Thúy, sợ Thúy nó khinh. Như thế cái sức mạnh vô hình nó xúi giục chàng gõ cửa buồng Thúy, sức mạnh ấy, chàng sẽ khổ sở không biết bao nhiêu để chống lại với nó.

Nằm gác tay lên trán để tìm mưu, Toàn nghĩ được một mẹo mà chàng thấy là đắc sách nhưng khó thực hiện vì nền tài chánh eo hẹp của chàng.

Thúy vốn mê nhạc mặc dầu đàn rất dở. Chàng sẽ sắm một chiếc máy âm thanh nổi, mua một mớ đĩa để dụ Thúy qua buồng chàng cho đỡ nhớ nàng.

Nhưng phải tốn ít lắm là mười lăm ghim.

Nằm nghĩ vợ nghĩ vẩn như vậy không biết bao lâu, Toàn bỗng nghe gõ cửa.

Kinh ngạc đến cực độ, chàng tự hỏi : «Lạ. Nó mới sồn sồn hồi đầu hôm, không lẽ mắc dịch mắc gió gì mà cầu cứu đến mình ? Còn qua đây để mà an ủi mình, thì khỏi mong».

Uể oải, chàng ngồi dậy đi mở cửa.

Hành lang không chong đèn, và Thúy hiện ra dưới ánh đèn mờ của buồng chàng trong chiếc áo ki-mô-nô thùng thình, vẫn như nàng tiên nữ của ngày mà hai người mới tái ngộ với nhau.

Chiếc áo ki-mô-nô vô lý ấy, trước đây nàng đã mặc nó luôn luôn trong nhà, để đề phòng chàng trở lại bất cứ vào lúc nào,

hầu ngăn chàng thấy cái thai vừa bắt đầu đội áo. Và nàng đã che giấu sự thật được một thời gian bằng chiếc áo rộng Nhựt bồn đó và bằng cái bụng rên.

- Em ! Em cần gì ?

- Không, chỉ qua thăm anh thôi.

Toàn trở mặt nhìn bạn, chưa dám tin ân huệ đó.

- Em cứ vào ngồi đi chớ, sao cứ đứng mãi nơi cửa.

- Ấy, để xem buồng anh dọn ra sao.

Nói rồi Thúy đi vào trong và Toàn không đóng cửa lại. Đó là một cử chỉ cố ý chớ không phải vô tình. Chàng không thích Thúy có cảm giác nặng nề nào hết về chàng. Mặc dầu nàng đang thai nghén, nàng vẫn có thể cảm nghe rằng anh con trai si tình có ý không tốt khi đóng cửa lại.

- Sao em đợi tới giờ này mới sang ?

Toàn xem đồng hồ tay, thấy đã hơn chín giờ rồi nên mới hỏi.

- Em đợi...

- Đợi gì ?

- Đợi xem anh có sang bên em không.

- Em đã nói là rất sợ anh quấy rầy kia mà.

- Đúng thế. Nhưng em lại sợ rằng sợ mà vẫn không khỏi.

- Như thế là đã khỏi rồi, vào giờ này, và em đã thoát, sao còn đứng đây làm gì ?

- Em nghĩ rằng anh đang muốn qua bên em lắm, và giúp cho anh đỡ khổ sở.

- Cám ơn lòng tốt của em. Quả có thế. Nhưng đêm nay thì anh không muốn bao nhiêu. Dời nhà mệt lắm, và lại ta mới ở chung nhau có đêm đầu thôi. Dầu sao, em đến, anh cũng vui mừng lắm. Ở đây dễ chịu chứ ?

- Gần gần như ngày trước. Nhưng giá em được ở buồng ngoài này của anh, em sẽ mở cửa sổ ra để đón gió sông thì mát lắm.

- Có khó gì. Mai ta sẽ dọn lại. Hay là cứ để y thế này, chỉ dời quần áo đi mà thôi là xong. Anh giành phía ngoài để bảo vệ em mà quên mất rằng mình đã giành cái buồng tốt.

- Em cám ơn anh đã giúp cải thiện đời sống vật chất của em.

- Nhưng tại sao em lại vào xóm ?

- Tìm nhà ưng ý không kịp, mà phải rời nhà cũ ngay vì cái thai đã bắt đầu thấy rời. Em nói ở đây tốt gần gần như ngày trước, nhưng em lại nghe sung sướng hơn ngày trước vì sự đổi chọi rõ rệt giữa tiện nghi bây giờ và sự lụi thum hôm qua. Chuyện này nhắc em nhớ đến một cổ tích Âu Châu mà em đã được nghe thầy học của em kể những năm trước.

Câu chuyện xảy ra bên nước Nga cổ thời.

Một hôm, một nông dân kia phải cho cha mẹ vợ hắn đùm đậu một thời gian trong chòi hẹp của anh ta vì nhà của ông bà này vừa bị một trận bão tuyết thổi bay mất.

Nhà chỉ có một căn hẹp té mà chứa đến bốn người. Ông bố vợ và bà mẹ vợ lại hách dịch làm như chú rể cứ phải dưới quyền ông cụ bà cụ.

Anh nông dân khó chịu vô cùng nên chúa nhựt ấy sau khi xem lễ, anh ta tâm sự với ông Cha sở trong vùng và nhờ ông ấy giải quyết giúp.

Ông Cha sở suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười bảo :

- Con cứ đem vào nhà một con dê.

- Một con dê ? Trời, Cha nói cà rồn sao chớ ? Tình trạng bây giờ, con chịu đã không nổi rồi đem thêm vào đó một con vật khó chịu nữa thì...

- Ấy, con cứ nghe theo lời Cha thì con sẽ thấy kết quả.

Vốn là người ngoan đạo, và cũng đoán rằng cha mẹ vợ sẽ khổ vì con dê rồi đi ở nơi khác chẳng, nên anh nông dân bèn nghe lời Cha Sở.

Vợ hắn dậy này lên khi thấy hắn cột con dê vào một cây nọc trồng giữa nhà.

- Mày có muốn đuổi tao với ba mày đi hay không nè ? Bà mẹ vợ hét. Nếu muốn vậy cứ nói, chớ sao lại chơi cái trò ác thế ?

Anh nông dân cứ một mực ngâm cầm trong khi đó thì dê ta cứ be be tối ngày thật điếc cả tai. Bị tù túng, nó tức giận đá lung tung và ông bố vợ suýt què giò vì bị đá ngược.

Còn nói gì đất nền nhà thì đầy dẫy thuốc tể.

Mọi người đều đổ quạu và chuyện vật vạnh nào cũng bị họ quan trọng hóa để làm có mà gây gổ với nhau.

Anh nông dân chịu đựng được một tuần lễ thì kiệt sức và chúa nhựt sau ấy, sau buổi lễ, hấn lại cầu cứu với ông Cha.

Ông Cha sờ vẫn cười mà rằng :

- Con nên đem thêm vào nhà một con vật nữa nếu được là con bò thì tốt lắm.

- Chúa ơi, bộ Cha muốn giết con sao chứ ? Nội một con dê nhỏ mà nó đã làm xáo xáo gần tan nát gia đình con rồi, con bò to lớn và khó chịu sẽ xui cả nhà giết nhau vì bực mình.

- Con cứ nghe cha. Nếu con không gặt hái được kết quả, thì Cha sẽ không xứng đáng là một mục đồng dìu dắt con chiên ở vùng này.

Anh nông dân lại nhần nại vâng lệnh nhà lãnh đạo địa phương về linh hồn một lần nữa.

Ý trời ơi ! Phen này mới chết chứ. Con bò nó to sầm sầm, nó phóng uế bậy ra đó cả bãi, nó gù lên muốn bẻ nhà và mỗi lần nó ngứa da, nó cạ lưng vào vách thì cả nhà sợ mất mật vì cái nhà lắc lư như say rượu, tưởng chừng như sắp sập đến nơi.

Bận này anh nông dân không đợi kỳ xem lễ chúa nhựt nữa, vì cả nhà đều bắt đầu loạn trí và cả bốn người gây gỗ, chưởi mắng nhau suốt ngày.

Con bò vào nhà được ba hôm thì anh nông dân hỏa tốc chạy bay đi tìm ông Cha Sở để bắt đền ông ấy đã xui dại anh ta.

Ông Cha Sở ôn tồn nói :

- Giờ, con về nhà, thả con dê ra.

Sướng nhé, cả nhà nghe nhẹ nhõm sau khi chú be he đi vất thuốc tể nơi khác.

Sáng hôm sau chính ông Cha Sở đến nhà anh nông dân và khiến thả luôn con bò.

Nếp chòi tranh hẹp, bấy giờ vẫn chứa bốn người, y như trước, thế mà họ nghe dễ chịu lạ kỳ, họ sống có thể nói là thần tiên vì không có hai con thú làm ồn trong đó nữa.

Kể xong, Thúy bình thêm :

- Biệt thự của ba em to và sang bằng mười thế này, căn nhà em ở trước, cũng tiện ghi bằng hai thế này. Vậy mà dọn về đây em cứ nghe sướng lắm.

- Có quả em qua đây để giúp anh đỡ khổ hay không ?

- Đúng như vậy. Nhưng em cũng buồn. Anh có ở buyn đin lần nào chưa ?

- Chưa, nhưng anh biết. Tự do lắm nhưng cũng cô độc lắm.

- Buồng của ta giống buồng buyn đin quá.

- Anh cũng nghĩ như em.

Toàn đã bỏ dự định sắm máy hát âm thanh nổi. Không cần có môi gì để nhử, Thúy vẫn sang đây thường thường.

Thoạt tiên, chàng định sắm tủ lạnh. Nhưng tủ lạnh còn mắc tiền hơn là máy hát âm thanh nổi nữa, nên cũng lại thôi.

- Em nè, số giày em là bao nhiêu ?

- 37.

- Mai anh sẽ mua dép cho em.

- Chi vậy ?

- Em đã gần ngày, đi giày cao gót nguy hiểm lắm, nhứt là phải lên xuống thang gác, em quên rồi à ? Thúy cảm động lắm, ngồi lặng thinh một hồi rồi nói :

- Được anh săn sóc đến, em sung sướng lắm. Em chỉ sợ anh mua phải thứ dép không hợp thời trang.

- Em đừng lo. Anh cứ rình các bà ăn mặc sành là mua đúng chớ gì ?

- Được như vậy thì quý lắm.

- Em không uống thuốc gì để dưỡng thai à ?

- Thầy thuốc bảo đừng.

Toàn không hết hy vọng và không bỏ mộng chinh phục người đàn bà mang thai này. Chàng thấy rằng đây mới là dịp may mắn nhứt cho một thanh niên kém cỏi là chàng, mua lòng được một thiếu phụ hơn hẳn chàng về mọi mặt và còn đường tương lai nhiều.

- Thúy ơi !

- Gì đó anh ?

- Đứa bé được thừa nhận, hẳn phải tốt cho nó về sau, phải không em ?

- Em hiểu anh muốn nói cái gì. Nhưng xin cảm ơn suông anh vậy thôi.

- Tại sao em không nhận cái lợi ấy cho con của em ?

- Rắc rối lắm. Rồi anh lại kể ơn và đòi hỏi lời thôi

Toàn không cãi, vì quả chàng sẽ kể ơn để lấy cho được Thúy. Nhận một đứa con của kẻ khác làm con mình, là một hi sinh to lớn quá sức, không lẽ lại không đổi chác sự hi sinh ấy với cái gì.

- Thúy nè !

- Sao đó anh ?

- Thúy bị bỏ rơi, mực sống của Thúy cao quá, mà đồng lương của Thúy thì rất thấp, anh tự hỏi làm thế nào mà...

- ĐỪNG HỎI TẠI SAO.

- Buồn quá Thúy ơi ! Anh cứ tưởng tượng đến ngày ấy rồi anh ngậm ngùi trước.

- Ngày nào ?

- Ngày mà anh rước em từ nhà thương về đây.

- Rồi sao ?

- Rồi anh phải ra đi, đúng theo lời hứa.

- Hay để em đi.

- Anh đi hay em đi, nào có khác gì. Đàng nào ta cũng phải xa nhau.

- Ta phải xa nhau anh à, mặc dầu em mến anh lắm. Thú thật với anh rằng ban đầu, em chỉ định lợi dụng anh thôi, để làm tấm bình phong che cho em đỡ xấu hổ. Nhưng mà rồi em thấy cỡ em lấy anh làm chồng cũng được. Nhưng như anh đã thấy, em đã quen ăn xài như bà hoàng...

- Tại sao em không nghĩ đến tương lai để tập tiện tặn ngay từ bây giờ ?

- ĐỪNG HỎI TẠI SAO. Nhưng anh đã trót hỏi, em cũng xin trả lời. Là lên thì dễ mà xuống thì khó lắm, nếu không bị hoàn cảnh bắt buộc.

- Nếu ngày kia em bị hoàn cảnh bắt buộc ?

- Thì em thì vui lòng kho cá và lau gạch. Nhưng hoàn cảnh đã bắt buộc đâu, thì tội gì lại...

Nghe Toàn thở dài, nàng nói :

- Anh nên quên đi là hơn nếu anh đã trót yêu em. Hiện giờ em không thể sống thiếu tiện nghi, thiếu sung sướng vật chất. À quên...

Thúy vụt đứng dậy, chạy ra ngoài, giây lâu trở lại với hai chai nước ngọt ủ trong chiếc tủ lạnh nhỏ của nàng. Nàng nói :

- Mai ta đổi phòng, nếu anh sẵn lòng nhường phòng tốt cho em. Nhưng cứ để y đồ đặc, em có khát nước chỉ chạy qua buồng anh mà uống.

- Cũng được.

- Anh thấy không, quen uống nước mát nếu không có tủ lạnh thì khó chịu lắm.

- Nếu anh trúng số độc đắc.

- Cũng không nên yêu em. Em đã thích đời sống mông đen rồi, mà anh thì cần một nội trợ dịu hiền. Nội cái vòng giao thiệp rộng rãi của em cũng đủ làm cho anh ghen đến điên lên.

- Anh sẽ không ghen.

- Đâu có được Anh phải tập đời sống ấy năm bảy năm mới quen với nó và mới hết ghen. Nhưng trong mấy năm học tập ấy, anh đã phải đi Biên Hòa rồi, còn đâu đi làm người chồng không ghen của em.

- Chớ ai dám cưới em ?

- Không ai dám cả.

- Em sẽ ở vậy tới già ?

- Nếu bị bắt buộc thì cũng đành phải chịu chứ biết sao.

- Sao đám họ cũng mông đen mà họ vẫn lấy chồng được ?

- Vì đòn ông Âu Châu đã quen rồi. Đòn ông ta mới bắt chước theo, thích phụ nữ mông đen y như Tây thích, lại không muốn vợ họ mông đen.

- Buồn quá Thúy ơi, cái ngày ấy !

- Anh có thể ở lại vài tháng.

- Nhưng ích gì ?

- Để anh đủ thì giờ tìm chỗ ở khác.

- Buồn quá !

- Em cũng buồn quá ! Vì anh đầu độc không khí. Anh muốn chinh phục đàn bà mà không làm gì cho họ vui, họ thích thì bao giờ thành công.

- Anh còn biết làm thế nào cho em vui bây giờ ?

- Nói chuyện con Tuyết.

- Ừ, Tuyết làm sao ?

- Chớ anh không đề ý đến nó à ?

- Anh chỉ thấy có mình em thôi.

- Nó muốn gò anh đó.

- Trời ơi ! quái dị ! Anh đã có vợ rồi, hay nói đúng, nó tưởng anh là chồng của em.

- Mặc chớ, em đương thai nghén, nó đoán anh cô đơn và muốn an ủi anh đó. Nó đẹp chớ ?

- Đâu có bằng em.

- Nhưng nó lại yêu anh.

- Sao em biết ?

- Thì nó cứ khen anh mãi, nào là anh biết thương vợ, lịch sự với phụ nữ v.v... và nó rửa em mãi sao có hành tội anh tới trước giờ, ngồi ngoài xe mà đợi đến rục xương. Anh mà bỏ rơi em là nó nhào vô liền.

- Ai có dè đâu. Nhưng nó không sợ em sao ?

- Nó dữ như dịch. Em chỉ mong nó o được anh là anh thoát, vì anh sẽ không dám hó hé để đòi cái gì nữa.

- Nó đẹp không ?

- Cũng khá xinh.

Con nhà nghèo đó. Không có tham vọng lớn nào, và sẵn lòng thôi việc để ở nhà nấu cơm anh ăn.

- Sao em biết ?

- Nó nói như vậy.

- Trời, quá quắc em.

- Cũng lại em tuyên truyền rằng anh trắng hoa lấm và đã chán em rồi nên nó mới cả gan như vậy. Em làm mai cho, anh chịu không ?

- Anh không yêu được nó, biết làm sao giờ ?

- Anh dại lắm !

- Đúng như vậy. Nhưng kẻ nào khôn thì không yêu nhiều được.

- Yêu nhiều mà làm gì ? Em đã yêu nhiều, nhiều lắm; chung qui rồi ra thế này.

- Anh sản xuất phim ấy à ?

- Ủ.

- Là tại em đã bị một keo nên lòng em chai được. Anh chưa bị keo nào cả.

- Anh cứ kể như là em đã phụ anh.

- Kể như vậy làm sao được đó em.

- Em thờ ơ thì cũng bằng như phụ anh rồi.

- Khác xa. Kẻ bị phụ thì căm hận kẻ phụ tình. Anh không căm hận em được.

- Kẻ thờ ơ cũng đáng căm hận lắm chứ !

- Không. Anh chỉ tủi thân và càng yêu em hơn lên.

- Lạ kỳ !

- Thật là vô lý và điên. Nhưng lòng anh nó như vậy mà anh có muốn thế đâu. Hay em cứ giả yêu anh đi, rồi phụ anh là anh sẽ khỏi cái bệnh si tình này.

- Giờ thì em hết giả được rồi, vì em đã mến anh nhiều lắm.

- Em thử yêu anh chừng hai tháng, không được sao ?

- Nếu giả thì được. Nhưng em không đủ can đảm giả dối với anh nữa rồi.

- Anh đợi em mười lăm năm có được không ?

- Vô ích, vì em sẽ trốn mất khi em già và xấu. Em nở lòng nào hiến dâng cho anh thân tàn ma dại của em. Cứ lấy Tuyết đi anh nhé.

- Không. Nhưng nếu anh nhận thì cái thai của em...

- Không sợ. Đàn bà có thai, bị chồng bỏ rơi là thường, không xấu hổ gì cả. Có chữa hoang mới là đáng ngại. Tuyết nó...

- Cứ Tuyết mãi !

- Để em quảng cáo cho nó chó. Tuyết nó không éo lả như em. Sức khỏe nó dồi dào nên mười năm sau, nó vẫn còn trẻ trong khi đó thì em đã già rồi.

- Nhưng con gái mà quái dị như vậy, anh làm sao yêu được.

- Có gì đâu mà quái dị. Em bảo là anh đang yêu người khác, nghĩa là dầu sao em cũng mất anh, thì mất vì nó hay vì cô khác cũng thế thôi.

- Nhưng em là bạn của nó.
- Chỉ là đồng nghiệp một năm thôi, ăn thua gì.
- Nhưng anh yêu cầu em đừng nói chuyện Tuyết nữa. Nếu em còn lải nhải những điều ấy anh sẽ giận đũa.

o o o

Thúy không được một sức khỏe bình thường. Cái thai mới có sáu tháng rưỡi mà lại là con so nữa, thế mà nàng mang nó một cách nặng nề mệt nhọc quá sức.

Lên thang lầu, xuống thang lầu, Toàn phải cầm tay nàng mà dìu nàng đi thì đã đành rồi, chí như từ ngoài xe vào sở và từ sở ra xe nàng vẫn cần sự giúp đỡ của bạn.

Toàn không thấy đó là một khổ dịch, trái lại rất sung sướng mà được phục dịch và hãnh diện vô cùng mà được cầm tay Thúy trước mặt mọi người.

Những ông láng giềng ở chung dãy nhà với họ, đi về cùng một lúc với họ, nhìn họ và cảm động mà rằng :

- Bà ấy gần ngày, trông mệt dữ. Sao ông không xin phép cho bà nghỉ sớm một chút ?

- Ấy, nhà tôi làm hăng tưng, Toàn đáp, nghỉ sớm thì mất tiền lương. Nữ công chức cũng chỉ hưởng được có hai tháng thôi, nhưng họ có thể nằm nhà thương trước rất lâu vì một bệnh sơ sịa nào đó, còn nữ tư chức thì không.

Thúy yếu thật, nên Toàn không còn cầm tay bạn mà dìu nữa. Chàng phải nắm bạn ở nách, đôi khi phải đỡ xóc nách nàng như đỡ em nhỏ.

Đến đúng bảy tháng, thì Thúy xin nghỉ phép. Nàng đặt Toàn trước một việc đã rồi.

Sáng hôm đó, Toàn qua gõ cửa buồng bạn như thường lệ để gọi bạn đi làm thì nghe vắng vắng, qua cánh cửa ba nô, tiếng Thúy xa xăm trong ấy :

- Cứ vô.

Chàng hơi ngạc nhiên. Thường thì Thúy đã sẵn sàng cả, chàng gõ cửa là nàng bước ra ngay.

Toàn đẩy cửa vào buồng bạn thì thấy Thúy mặc đồ mát, nằm trên giường, mùng còn treo, chỉ được vén ra cho bạn thấy mặt thôi.

Chàng lo lắng hỏi :

- Trời, Thúy sao thế ? Khó ở à ?

- Không, em mệt lắm và đã xin nghỉ ngày hôm qua.

- Té ra chỉ có vậy.

Chàng bước đến ngồi trên mép giường của bạn, đây là lần đầu tiên mà anh chồng giả hiệu này sờ sảng như vậy. Thúy không phản đối. Toàn bần khoản :

- Em chỉ được quyền hưởng có hai tháng nghỉ đẻ. Nhưng em lại nghỉ trước ngày lâm bồn đúng hai tháng. Như vậy em sẽ phải đi làm ngay trong lúc còn non ngày bất tiện và hại quá.

- Hằng tư dễ lắm anh à. Nếu có quen với chủ hãng thì nghỉ mấy tháng cũng được. Và lại em cũng định thôi luôn. - Em thôi luôn ? Tốt lắm ! Em ở nhà lo việc nhà, lo con cái, anh đi làm nuôi em.

Toàn mừng rỡ mà sắp đặt tương lai như vậy. Thúy không nói gì cả, nên Toàn ngỡ nàng bằng lòng dự định ấy. Chàng sung sướng vô cùng, cúi xuống hôn lên trán bạn một cái thật nhẹ.

- Thôi, em ở nhà, anh đi nhé. À, còn ăn sáng ?

- Nhà có rêu-sô, có phin, có cà phê bột, có bánh hộp, lo gì.

- Em có cần dùng mua sắm gì chăng ?

- Trong nhà thương dặn sắm bốn mươi tám tả với lại quần áo cho bé. Ở nhà thương ra, bé lại phải có nôi, có mùng cho nôi v... v. Nhưng không gấp. Hôm nào rảnh rang đi mua cho em. Có hiệu chuyên làm sẵn cả, ta chỉ phải bỏ tiền ra là xong và em sẽ đưa tiền anh.

- Em có cần thuốc men gì chăng ?

- Không, bác sĩ căn dặn đừng uống thuốc gì hết.

Toàn lại cúi xuống hôn lên trán bạn một lần nữa, rồi cầm tay Thúy bạn bịn bịn không đứng lên được để mà đi.

Chàng sung sướng vì Thúy đề vạ, như là họ là vợ chồng với nhau.

Thúy mệt mỏi quá, không buồn phản đối, phản kháng gì cả. Vả lại nàng cũng tội nghiệp cho hấn không nỡ hắt hủi hấn lúc không cần hắt hủi. Phải, không cần dè dặt nữa mà phải phản kháng hay hắt hủi. Nàng đã gần ngày rồi, hấn mà có yêu đến đâu, cũng không thể liều mạng để đòi hỏi cái gì.

- Chừng nào em vào nhà thương ? Toàn hỏi lúc đứng lên.

- Nếu không có anh, có lẽ em vào đó ngay từ hôm nay, vì em mệt mỏi quá, cần được săn sóc.

Nhưng em muốn ở nhà, tự do hơn càng lâu càng hay. Vậy nếu anh sẵn lòng giúp đỡ em thì em chỉ vào đó trước nửa tháng thôi, trái với dự định ban đầu là vào trước một tháng và trái lại nhu cầu hiện tại là vào trước ngay bây giờ.

- Nếu anh hứa rằng em có thể tin cậy nơi anh thì hóa ra nói dư. Em biết tình cảm của anh đối với em chứ ? Như vậy mà còn băn khoăn làm gì. Thôi anh đi nhé. Em hiện chỉ mệt thôi hay trong người có gì khác lạ ?

- Chỉ mệt thôi.

- Nếu không, anh mời thầy thuốc cho chắc bụng.

- Không anh à.

Toàn không lại sở ông Thành mà đi tuốt vào tư thất của một nhà doanh nghiệp kia ở gần góc đại lộ Ngô đình Khôi và đường Trương tấn Bửu.

Đó là tư thất của ông Hiệu, mà ai cũng bảo là một nhà doanh nghiệp nhưng Toàn không thấy ông ta làm gì cả.

Mấy tháng nay vào làm với ông Thành, chàng không có thi thố gì cả theo như ông ấy đã yêu cầu.

Ông Thành ngỡ Toàn là anh rể của Thúy thật và rất muốn chàng trở tài để có thể giữ chàng lại.

Toàn không giấu tài, không xấu bụng với ông Thành, nhưng ngành hoạt động của ông này rất xa lạ đối với khả năng của chàng, chàng không nghĩ ra được sáng kiến nào đối với ông.

Tuy nhiên chàng vẫn mở mắt ra để quan sát, không phải quan sát rình mò bí mật của ông Thành, mà quan sát giới làm ăn trong nước.

Chàng biết địa vị chàng rất bấp bênh. Ông Thành chỉ hứa với Thúy giúp chàng có một năm thôi. Nhưng tệ hơn thế, Thúy nó có thể khuyên ông đuổi cổ chàng sớm hơn vì nó hết cần chàng rồi. Hết cần chàng, nó đại gì mà mang ơn ông Thành thêm vài tháng nữa.

Hết cần chàng ? Ừ. Lúc sau này nó mệt mỏi quá, ít muốn đi ra ngoài và cả tháng mới đòi chàng đưa đi ăn một lần.

Vả lại bạn hữu nó và người quen biết với nó đều đã xem «chứng chỉ» rồi thì cái chứng chỉ ấy đốt đi cũng được.

Chính chàng là cái chứng chỉ nói to lên rằng nó có chồng đang hoang.

Nhưng nó không tàn nhẫn mà làm như vậy và chàng thầm cảm ơn nó lắm.

Vai trò của một anh chồng giả hiệu chỉ cần thiết cho một cô gái chữa hoang có độ hai ba tháng thôi, mà chàng đã hưởng nhiều rồi thì được hưởng thêm là ân huệ lớn vậy.

Tuy nhiên không có tánh ỷ lại, Toàn cố tìm cách tự lập.

Đã bảo chàng quan sát giới làm ăn và biết được rằng hiện nay có rất nhiều ông nhà giàu, rất khổ tâm không biết đầu tư thế nào cho giàu thêm, để tiền nằm đó thì phí khả năng sinh lợi của nó mà lại còn sợ nó hao mòn vì ăn xài thâm thủng, vì giá trị tiền tệ lên xuống lồi thoi.

Họ làm giàu lúc nào không ai hay, có lẽ nhờ buôn lậu mà góp được nhiều tiền quá rồi, nên định hoàn lương chăng ? Họ chỉ còn thiếu sáng kiến thôi. Kẻ nào đưa sáng kiến ra và một kế hoạch đầu tư hữu lý, có nghiên cứu một cách khoa học với những con số cụ thể rành mạch là kẻ ấy sẽ được một địa vị trong cuộc đầu tư tương lai.

Toàn không có vốn trong tay, lại có một cái vốn ác hại là tờ tư pháp lý lịch đã hết trình bạch, nhưng chàng bắt khuất, nỗ lực để vươn lên, một là để làm lại cuộc đời, hai là để phòng con thất nghiệp sắp đến, ba là

- Nhứt là cái điểm thứ ba này

- Ba là để xứng đáng với Thúy, xứng đáng về bề ngoài ấy.

Mấy tháng trường suy tính, chàng phát kiến ra được một công cuộc làm ăn rồi tìm «chúa thánh» để mà phò. Vị «Thánh chúa» ấy là ông Hiệu. Chàng được biết ông ta khi ông ta đến thăm ông Thành, điều tra về ông ta, như chàng đã điều tra về tất cả mọi ông nhà giàu khác, và biết căn kẽ về ông còn hơn ông Thành biết nữa.

Biệt thự của ông Hiệu cất cạnh một ngôi chùa, kiến trúc tối tân và huê dạng của biệt thự này giống như một bản Mambo chơi cạnh một bài ca Nam Bường.

Chàng có hẹn trước với ông nhà giàu này bằng điện thoại nên vừa được người nhà đưa vào trong là chủ nhơn đã sẵn sàng để tiếp chàng ngay.

- A, ông chủ sự. Mong đợi ông như là đợi tình nhơn.

Ông Hiệu nói thật chớ không phải xã giao, vì Toàn đã «chơi» thủ đoạn với ông ta, xin buổi hẹn này trước đến bốn hôm, lại nói úp mở về sáng kiến làm ăn «rất có đường».

Ông Hiệu cũng thủ đoạn lại, đãi rượu người khách mới quen, rồi nói chuyện mưa chuyện nắng mãi không thôi. Lâu lắm, và chính ông đã sốt ruột ghê hồn, ông mới nói :

- Nào, ta bàn chuyện đầu tư vậy.

Toàn nâng ly rượu lên rồi nói :

- Xin mừng trước sự thắng trận của nhà tỷ phú.

- Mừng sức khỏe của ông cái đã. Tôi chưa là tỷ phú.

- Nhưng ông sẽ tử phú khi ông làm cái vụ này.
- Nhưng xin ông cho những con số.
- Cố nhiên.

Hai người đều nốc cạn hai ly rượu một lượt, đoạn hạ ly xuống. Toàn bắt đầu :

- Tôi không phản chủ nhưng ông Thành không muốn phải bê bối thêm vì công việc, nên tôi mới muốn đầu quân nơi ông.

- Tôi không nhiều thành kiến đâu mà ông phải rào đón.

- Xin nói mau rằng vụ đầu tư này là kỹ nghệ, chớ không phải thương mại.

- Kỹ nghệ ? Hừ...ừ... lâu ăn lắm lại nhiều phiêu lưu.

- Đành rằng kỹ nghệ lâu ăn hơn thương mại, nhưng ăn chắc. Nói phiêu lưu thì canh nông, chăn nuôi, buôn bán gì cũng phiêu lưu suốt hết chớ không riêng gì kỹ nghệ. Ông mở xưởng ra, như lỗ lã, ông còn bán xưởng được, chớ thương mại thì lắm khi phải đổ hàng xuống sông.

- Có đâu mà tệ lắm thế.

- Sao không. Chẳng hạn ông trữ Dagenan

- Tôi nói như hồi còn Pháp thuộc. Đùng một cái thuốc trụ sinh ra đời, có phải ông đành ôm bụng đồ Dagenan xuống sông Bến Nghé hay không.

- Rủi ro rất ít xảy ra lắm.

- Hơn thế, làm kỹ nghệ mới là phục vụ xứ sở thật sự, chứ như thương mại chỉ thì là một cuộc ăn hại thôi. Thương mại là trung gian, mà trung gian có sản xuất gì đâu. Tiềm lực của một quốc gia nằm cả trong việc sản xuất.

- Hay ! Quả xứng đáng là tốt nghiệp Kinh Tế Tài Chánh Bá Lê. Vậy kỹ nghệ gì ?

- Kỹ nghệ pha lê.

- Đã có rồi.

- Mấy chú Ba Tàu mà làm ra hồn gì.

- Không, đã có xưởng pha lê lớn do chuyên viên Nhựt Bồn điều khiển.

- Cũng không ăn nhằm gì vì họ chưa sản xuất được kiếng. Mà ve chai họ sản xuất cũng chưa đủ dùng. Ta sẽ đi đến việc sản xuất thủy tinh nữa kia.

- Nhưng mà những điều ông nói có vẻ tiêu ri quá. Xin thực tế thêm chút nữa.

- Vâng. Đồng ý và tôi sắp đi tới kế hoạch thực tế đây.

Cốt là làm sao cho kỹ nghệ ta đứng vững cái đã rồi mới nói chuyện tiến đến việc sản xuất kiếng và thủy tinh.

- Ủ, làm sao cho đứng ?

- Tôi có thể lấy còm mặng ngay trong tháng đầu mười triệu cái chai lít, tức đem vào cho ông một rờ xét đáng kể là năm mươi triệu đồng.

Ông Hiệu le lưỡi rồi nói :

- Nghe mê lắm, nhưng có vẻ hoang đường quá.
- Mời ông nghe tiếp đây.
- Rất nóng lòng nghe.
- Ông dư biết rằng nước mắt tĩn rất thiếu vệ sinh. Họ rửa bên trong không kỹ vì dơ bẩn còn sót, không ai thấy, nên họ không cần làm cẩn thận lắm.

Ông Hiệu phá lên cười mà hỏi :

- Vậy ông định bắt họ đựng nước mắt bằng chai ?
- Ủ. Bắt. Ông nói đúng và chính xác kiến của tôi ở đó.
- Phải rồi. Làm sao mà bắt họ được ?
- Mới xét sơ qua vấn đề, ai cũng ngăn sự phản kháng của các lều nước mắt vì không thể bắt họ hi sinh hàng triệu bạc trong mớ tĩn mà họ phải đập bỏ.

Vì thế mà ai cũng thấy rằng cái tĩn dơ bên trong, bẩn bên ngoài rất bất tiện chuyên chở, bung rách, nhưng không thể nào tiêu diệt loại bình xấu xí đó.

- Nhưng chai mắc tiền hơn tĩn nhiều quá, không thể để người tiêu thụ phải hi sinh.

- Chai Vichy ông bán bao nhiêu một cái ?
- Tôi nào có biết. Bậy a !

Toàn nghe dạ một tiếng rồi một con sen chạy ra :

- Dạ, ông gọi tôi ?

- Ủ, chai Vichy bây bán cho chệt bao nhiêu một cái ?

- Dạ năm cắc.

Toàn nói :

- Ông thấy chưa ? Một tĩn chứa được ba lít, mà giá một đồng hai. Ba chai Vichy cũng ba lít mà giá đồng rưỡi, thì có mắc hơn là bao đâu. Hơn thế, nhà nghèo mua một lít vẫn đỡ hơn là phải mua y tĩn ba lít.

- Không, họ mua từng đồng bạc.

- Ấy, ta nên xin cấm bán lẻ. Bọn bán lẻ luôn luôn pha nước muối vào nước mắm, hại cho dân lắm. Từ thuở giờ không ai cấm bán lẻ vì dân nghèo mua y tĩn không nổi. Nếu nước mắm vô từng chai lít một, thì lý do giúp nhà nghèo đỡ tốn tiền là cấm bán lẻ, không còn tồn tại nữa mà biện pháp vệ sinh rất cần thiết đã có cơ thi hành rồi. - Nhưng cái giá nói khi nãy : năm cắc là giá bán cho chệt ve chai. Qua tay nhiều trung gian, cái chai Vichy khi tới nhà sản xuất nước mắm có thể mắc hơn bằng ba.

- Thì cái tĩn cũng thế.

- À, mà nếu thế thì người ta dùng chai Vichy, chớ ai thèm mua chai của mình.

- Ấy, chai Vichy màu xanh, khó lòng kiểm soát sự tinh khiết của nó. Ta sẽ sản xuất chai trắng, hình vuông như loại chai rượu rôm Saint James cho dễ chuyên chở.

- Vẫn cứ còn vấn đề các nhà sản xuất nước mắm họ phản kháng.

- Không sợ. Như ta xin được cái đạo luật bắt buộc nước mắm phải đựng bằng chai thì ta nên gọi phương pháp thi hành đạo luật ấy cho đừng ai thiệt hại cả.

- Thế nào ?

- Như vậy. Luật chỉ thi hành một năm sau ngày ký sắc lệnh, để cho các nhà sản xuất đủ thì giờ bán hết nước mắm đựng bằng tĩn.

- Ha... ha... Như vậy thì các nhà tiêu thụ sẽ thiệt thòi vì nhà nào cũng sẽ có ít lắm là ba tĩn nước mắm không, phải đập bỏ.

- Ừ. Nhưng sự hy sinh của giới tiêu thụ không quá giá của ba bốn cái tĩn. Vả, họ có bỏ đâu. Họ dùng đựng món khác chứ.

- Rồi, kể như tôi đồng ý. Bây giờ làm thế nào để xin cái đạo luật ấy ?

- Ta sẽ đệ trình mọi lý lẽ, mọi biện pháp lên hội đồng liên bộ, nhứt là bộ Kinh Tế, bộ Y tế, bộ Quốc Phòng...

- Sao lại bộ Quốc phòng ?

- Quân đội mua nước mắm chai vẫn tiện hơn nước mắm tĩn.

- Rồi sao nữa ?

- Khi hội đồng liên bộ thấy rằng kế hoạch của ta hợp lý và không gây thiệt hại cho ai, trái lại giúp dân thêm sức khỏe thì hội đồng sẽ đưa nội vụ ra Quốc hội và luật ấy được ban hành.

- Ông nói nghe hay lắm về tiểu ri.

- Nhưng tất cả những gì tôi vừa nói CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC hay không nè ? Hay hoàn toàn bất khả áp dụng ?

- Có thể. Nhưng tôi phải nghiên cứu lại.

- Cố nhiên. Còn một bài toán nữa là ta mở xưởng gần nơi có nguyên liệu, tức là cát ở bãi biển Nha Trang, hay mở nơi có thị trường là Saigon này.

- Ông chu đáo lắm, không quên chi tiết nào cả. Nếu công việc thành, tôi xin đề ông giữ chức tổng giám đốc của công cuộc đầu tư này.

- Ông chưa nghe con số. Từ Bến Hải đến mũi Cà Mau đồng bào ta sẽ tiêu thụ ngay mười triệu chai nước mắm.

- Tôi đã thấy con số ấy trước khi ông trình ra.

o o o

Toàn yêu đời ghê lắm. Chàng đến sở Xucamêcô để hỏi xem ai có nhẵn gì với «vợ tôi hay không», rồi ghé sở chàng năm phút cho có mặt, đoạn đi mua sắm ngay những thứ mà Thúy bảo rằng cần.

Chàng thấy mình đã là tổng giám đốc một cơ sở đồ sộ, mức sống sẽ cao không thua gì mức sống của ông bố của Thúy ngày trước.

Trưa hôm ấy về nhà, Toàn dùng chìa khóa riêng mở cửa, xách gàu mên com mà người ta đặt ngay ở bệ cửa mang vào trong, rồi thay vì về buồng chàng, chàng gõ cửa buồng Thúy ngay.

Nằm nhà một mình suốt buổi, Thúy buồn không thể tưởng tượng được. Cô gái ham vui này, lần đầu tiên phải chịu giam hãm mình như vậy vì cái thai gần ngày làm cho nàng đuối sức, đã khóc trót giờ, rồi đọc tiểu thuyết trinh thám, đọc gần xong nửa cuốn, mệt trí quá nhưng cũng chưa tới giờ tan sở.

Và đây là lần đầu tiên mà nàng mong đợi người thanh niên mà nàng không yêu. Nàng mong hắn như một thiếu nữ mong người tình đến trong buổi hẹn đầu, cứ năm phút một là xem đồng hồ một lần và có cảm giác rằng đồng hồ nàng đã yếu máy rồi nên chạy chậm quá.

- Cứ vô.

Toàn nghe tiếng bạn hôm nay reo vui lạ kỳ và khi cánh cửa mở ra, chàng bắt gặp một gương mặt được hóa trang cẩn thận, mặc dầu cô bạn không đi đâu cả.

Gương mặt đẹp, được làm đẹp thêm ấy, tươi hắn lên khi người khác vào và Thúy cười một nụ cười xinh không tả được.

Nàng vui tươi thật sự, chớ không phải xã giao, và nàng đã hóa trang vào phút chót để đón tiếp Toàn mà nàng thấy rằng phải được thưởng một cách xứng đáng : hân an ủi nàng được trong lúc buồn chán này.

Toàn bước mau lại, vứt gói đồ xuống gạch đá, vào tay bạn gói kẹo, và đặt lên trán bạn một cái hôn.

Kỳ lạ thay, chàng ngóc đầu lên không được, Thúy đã buông gói kẹo rồi níu đầu chàng xuống bằng cả hai tay nàng, đoạn hôn lại chàng, cũng nơi trán.

Toàn thù người ra, ngây người ra, ngỡ rằng mình chiêm bao.

Khi Thúy buông đầu chàng ra, chàng ngóc lên nhìn đắm đuối đôi mắt của nàng còn nghẹn ngào chưa nói gì được.

- Nhớ anh lắm.

- Thúy... trời ơi ! .. Thúy đã yêu anh ?

- Không anh đừng nuôi ảo tưởng. Em nhớ anh thật tình và thương anh thật tình... hôm nay. Nhưng yêu thì không, và ngày mai, không biết tình cảm của em đối với anh sẽ tăng hay sẽ giảm.

- Thúy ơi, dầu sao anh cũng nhớ mãi giây phút này đây là giây phút quý báu nhứt của đời anh.

Lần nữa, Toàn nghẹn ngào và lần này chàng rơi lệ, khóc ra những giọt nước mắt sung sướng chân thành.

- Đỡ em đây coi.

Thúy nặng nề như đá treo. Tụ nàng, nàng đã dậy được để đi pha cà phê, đi buồng vệ sinh, đi hóa trang. Nhưng nàng lười ghê lắm.

Toàn lòn một cánh tay dưới ót bạn, nhưng Thúy nói :

- Không ! Anh cứ ngồi trước mặt em như khi nãy rồi cúi sát xuống !

Anh chồng giả hiệu vâng lệnh rồi người đàn bà gần ngày này bá lấy cổ anh ta.

- Giờ anh ngồi thẳng lên.

Toàn lại vâng lời, và kéo theo người bạn nặng nề này.

Chàng nghe Thúy nức nồng mùi nước hoa và cứ ngỡ Thúy làm dáng vì chàng nên sung sướng lắm.

Nhưng không phải thế. Thúy biết rằng nàng có mùi rất nặng khi mà cái thai đã đến tháng thứ bảy rồi, và đã trót để Toàn gần gũi khi sáng, nên nàng tắm nước hoa thật nhiều để xóa cái mùi ấy đi. Thúy nhìn gói đồ dưới gạch rồi hỏi :

- Anh sắm những gì đó ?

- Đủ cả, trừ chiếc nôi. Tã bằng vải tra ngoại quốc dày nhưng mát và êm lắm, quần áo của bé thì may bằng vải phin cũng của ngoại quốc.

- Đúng y rồi. Trong nhà thương mấy cô y tá đã dặn mua loại đó.

- Y tá, sao người dặn bảo không là cô đỡ ?

- Trong nhà thương Đồn Đất không có cô đỡ.

- Sao lạ vậy ?

- Vì chính bác sĩ tiếp sanh, còn săn sóc thì mấy cô y tá cũng biết làm, nên họ không có mượn cô đỡ nào giúp việc hết, vì cô đỡ lương cao, tốn hao vô ích.

- Anh dọn cơm ra, ta ăn em nhé.

- Hông, anh đi thay đồ mát đi cho nó khoẻ cái đã.

- Sao em đòi ngồi dậy.

- Chớ hổng cho em ngồi dậy, bắt em nằm hoài hay sao ?

Thúy nững nịu như em nhỏ vì trong thời mệt nhọc nằng nghe như đau ốm và thích được dỗ dành.

Toàn thích ghê và cung em nhỏ quá, nên chàng lại hôn lên tóc em nhỏ và không muốn đi đâu nữa cả.

- Anh.

- Gì đó em ?

- Em lo sợ sau kỳ sanh nở, em sẽ già đi, xấu đi.

- Anh mong mỗi như vậy.

- Tàn nhẫn lắm !

- Không, chính vì thương yêu em mà anh mong mỗi như vậy. Chỉ khi nào em sa sút về nhan sắc, anh mới có hy vọng được em thôi.

- Nhưng anh đâu còn hưởng được một cô con gái đẹp nữa.

- Anh đã hết cần cô gái đẹp rồi. Giờ đây, chỉ còn lại mối tình mà thôi, mà mối tình thì bất diệt.

Thúy rung rung lệ cảm động. Người con gái lòng sắt dạ đá này ngã đầu vào ngực bạn rồi òa lên mà khóc.

Lâu lắm, nàng mới tấm tức tấm tưởi và mới nói được :

- Thì ra tình yêu là chuyện có thật à ? Chớ không là chuyện hoang đường ?

- Có chớ sao không ?

- Anh, em cũng đã qua một thời thấy rằng tình yêu có thật. Nhưng rồi sau đó, bị bỏ rơi, em đau đớn ê chề, mà quan niệm sai lầm rằng chỉ có em là ngốc nên mới yêu, bao nhiêu người khác, cả nam lẫn nữ, khôn hơn, gần nhau chỉ vì xác thịt thôi.

- Nhưng em nè, em chưa hề cho anh biết ai là cha của đứa bé này.

- Đừng hỏi, anh đừng hỏi gì cả.

- Anh tức lắm.

- Tức gì ? Em có bắt anh nuôi bé đâu.

- Tức hắn đã bỏ rơi em. Có thật không phải cái thằng đạo diễn ấy hay không ?

- Không, không phải hắn đâu.

- Nhưng chính hấn đã làm cho em đau đớn ê chề ?

- Cũng không tuột. Hấn chỉ là người thứ ba thôi.

Toàn chết lặng đi đến mấy phút. Thì ra trước khi anh đạo diễn đẹp trai về nước, chàng đã si một cô gái mà chàng cứ ngỡ là còn trắng trong.

Thúy nhìn bạn mỉm cười mà rằng :

- Anh hay hỏi lời thôi để rồi khổ. Ở đời không nên biết nhiều quá, không có lợi đâu. Nhưng em muốn cho tim anh thiết giáp như tim em, cho anh khỏi phải đau khổ về sau này với người khác, em quyết nói hết ra. Anh sẽ đau đớn ê chề như em, và tim anh sẽ chai cứng.

Đó là em thương anh mến anh lắm, mới hành động như vậy, vì nghe xong, có thể anh sẽ hết yêu em ngay và ngay từ bây giờ anh hết khổ liền.

- Không, anh không bao giờ...

- Đừng thề cái gì hết. Có lẽ anh thành thật đấy. Nhưng lòng anh sẽ biến chuyển.

Cái anh đạo diễn ấy chỉ là người thứ ba thôi. Nhưng em đã yêu anh ấy nhiều nhưt.

- Còn người thứ nhưt ?

- Hấn chỉ là cái đại của một cô gái ngây thơ. Hấn không để dấu vết nào lại trong đời tình cảm của em hết.

- Trời ơi !

- Tại cái luồng gió Tây phương nó khiến ta xem thường những thí nghiệm ấy, y như phụ nữ Tây phương.

Còn cái anh thứ nhì, em cũng đã yêu hắn. Chính hắn đã để nhiều vết thương nơi lòng em nhưng chưa giết chết nỗi tình cảm nơi em.

- Thằng nào giết ?

- Anh đạo diễn.

- Thằng khốn nạn ! Anh sẽ giết nó để trả thù cho em.

Toàn giận run lên và Thúy lại kéo đầu chàng vào người nàng mà hôn lên trán chàng một lần nữa.

- Té ra nghe sự thật, anh vẫn cứ còn yêu em. Con giận của anh đã nói ra một cách hùng biện tình cảm của anh.

- Anh có đau đớn ê chề thật đó nhưng vẫn cứ còn yêu em y như trước đây nửa tiếng đồng hồ.

- Thôi ta đi ăn cơm. Trưa nay, anh nghỉ trưa luôn ở buồng em, em buồn ghê lắm và rất cần một người bạn túc trực cạnh em, mặc dầu em sẽ ngủ say như chết. Em ngủ nhiều quá. Các cụ ta bảo rằng như vậy có hại. Nhưng bác sĩ lại nói không sao, nên em cứ ngủ.

Khi sáng em trải qua mấy tiếng đồng hồ chỉ để ngủ và để thức đợi anh.

- Cảm ơn em.

- Đừng có cảm ơn dễ dàng quá như vậy. Em mong anh vì em chịu không được quanh hiu, chớ không phải nhờ vì yêu đâu.

- Mặc. Miễn là em có nghĩ đến anh là đủ rồi.

Thúy ăn trưa xong thì lăn đùng ra mà ngủ đùng như nàng đã báo trước.

Toàn thấy vai trò bình phong của chàng đã hết rồi, và rất mừng mà vừa nghe rằng Thúy vẫn còn cần chàng.

Nhưng giờ phút này đây, chàng lại thấy trở lại cái vai trò vô lý và vô ích của chàng.

Chàng nằm gần bên một chiếc gối dài, không hơn không kém. Thúy nó chỉ cần chàng có mấy phút thôi, lúc nó lim dim và không nhéo bắt chàng quạt lưng nó.

Nó nằm nghiêng, day qua phía chàng, gác tay lên ngực chàng để chàng có thể với qua mà quạt lưng nó.

Toàn không nghe sự rung động mãnh liệt của xác thịt, nhưng thần trí chàng êm dịu một niềm an ủi vô biên, và chàng nghe như chàng là một anh chồng thật sự.

Cái thai máy động và chàng nghe rõ ràng chân thẳng bé đập vào hông chàng. Trong giây phút, chàng thương cái bào thai ấy vô cùng, cứ ngỡ đó là chính tác phẩm của mình. Thúy đã ngủ khò, nhưng Toàn vẫn tiếp tục quạt. Chàng rung rung lệ sung sướng nghe rằng bấy nhiêu đây cũng tạm đủ cho chàng lắm rồi.

Chàng ý thức rằng chàng là một cây si số một dưới trần này, vì ngoài chàng ra không hề có một người đàn ông thứ nhì nào mà lại yêu dại như chàng.

Yêu dại. Phải, dại lắm. Nhưng chàng không thấy rằng mình ngốc mà trái lại nghe tình mình vĩ đại lên.

Trưa hôm đó, chàng không có nhắm mắt, hay có, nhưng không phải để ngủ mà chỉ để nhìn những cảnh tương lai mà chàng tưởng tượng ra.

Chàng và Thúy sẽ đi dạo phố với một đứa bé gái mới biết đi lững chững giữa hai người, hai tay nó đưa lên để nắm tay chàng và tay Thúy.

Tại sao lại bé gái ? Toàn không biết nữa, ý niệm con gái tự nhiên đến với chàng, chàng thấy ý niệm ấy ổn ngay nên không buồn xét coi tại sao lại con gái chứ không con trai.

Bé không giống chàng. Nhưng bé con giống ai, thật khó lòng mà biết. Có thể nó giống Thúy chứ không giống cha nó, và như vậy là ổn, khách qua đường sẽ không đặt câu hỏi đâu.

Bé dễ thương lắm và mẹ nó thì... ôi thôi, khỏi nói. Ai lại không trầm trồ trước sắc đẹp của một người đàn bà một con ? Và ai lại không xầm xì rằng người thanh niên đi với vợ con là kẻ tốt số. Bé nhìn vào tủ kiếng một hiệu buôn, thấy con búp bê, nó vò :

- Ba mua cho con em nhỏ.

Má mắng :

- Mày thì bạ gì cũng đòi mua cho ba mày tốn tiền.

Toàn sung sướng đến ứa nước mắt trước cảnh tưởng tượng này.

Bé lại máy và đập vào hông bụng chàng. Chàng nghe thấy được cái bàn chơn nhỏ xíu của bé, qua lớp da bụng của Thúy, chạm vào da bụng chàng.

Thương quá, thương cả mẹ lẫn con, chàng day lại, nằm nghiêng và hôn lên thái dương của Thúy, Thúy cũng nằm nghiêng như chàng.

Thúy nửa say ngủ nửa tỉnh vì sự đụng chạm đó, kêu lên những tiếng ừ ừ rất nhõng nhẽo và rất sung sướng như một con chó con. Toàn nghĩ rằng trong tình trạng bán ý thức này, nàng ngỡ kẻ áp yêu nàng là người yêu của nàng, là cha của đứa bé. Nghĩ tới đó, chàng tủi thân quá rồi lại rung rung nước mắt nữa.

Quả thật thế, Thúy đã ngỡ như vậy, đã ngỡ người hôn nàng là người yêu của nàng, tuy không phải là cha đứa bé. Không, tác giả của cái thai này không phải là người yêu của nàng. Nàng nũng nịu cắn rần :

- Hồng thêm, bắt đền đó, làm mất giấc ngủ của người ta hè !

Thình lình, Thúy tỉnh hẳn. Không biết nàng có thất vọng hay không, khi thấy người nằm cạnh nàng không phải là «người ấy» !

Tuy nhiên, nàng vẫn như thường được và hỏi :

- Anh không có ngủ trưa à ?

- Không.

- Tại lạ buồng hả ?

- Không. Anh bận ngắm em.

- Có giả dối hay không ? Nhan sắc của nột người đàn bà gần ngày, còn gì để mà ngắm.

- Nịnh em ích lợi gì. Em vẫn đẹp ấy chứ.

- Em mệt mỗi ghê đi anh ơi. Chắc là con gái.

- Anh cũng nghĩ là con gái, nhưng không biết tại sao mà nghĩ như vậy. Con gái hay làm mệt mỗi à ?

- Các cụ nói như vậy.

- Không có căn cứ. Em thích con trai hay con gái ?

- Con trai. Làm thân con gái khổ lắm anh ơi, em không ưa thấy con em khổ.

- Con gái được người ta mê, người ta cung, sướng hòng chết.

- Và cũng được người ta bỏ rơi.

- Nhưng lại có kẻ khác nâng đỡ cho

- Những kẻ nghĩa hiệp rất hiếm hoi trên đời này, có thể nói là độc nhứt vô nhị.

- Hiếm như thế mà không được quý, không được thưởng.

- Em đã nghĩ kỹ về những đòi hỏi của anh. Anh mong mỗi một việc mà em không hề tiếc với anh, nhưng em thấy rằng đó không phải là phần thưởng xứng đáng. Em có còn trong sạch nữa đâu.

- Cái đó còn tùy quan niệm từng người và tùy tấm lòng của em.

- Nếu anh không chê thì em sẽ làm vợ anh ba tháng. Toàn vụt ngồi dậy, trở mắt nhìn bạn mà hỏi :

- Em không đùa chứ ?

- Sao em dám đùa với vấn đề quan trọng đó ? Em chỉ sợ rồi anh sẽ chợt thấy rằng em bản thủ, không nhận, rồi em sẽ phải tử thân.

- Ba tháng ít quá !

- Tức là anh nhận ?

- Cổ nhiên. Một ngày anh cũng nhận. Nhưng quả thật là ít.

- Không thể lâu hơn được. Vì hề kéo dài thêm, ta sẽ thành vợ chồng thật với nhau mất, em có thể có con với anh và không thể dứt được nữa.

- Nhưng ba tháng kể từ ngày hôm nay hay ngày nào khác.

- Kể từ ngày ăn lễ đầy tháng bé.

Toàn nằm trở xuống gác tay lên trán rồi thở dài. Thúy cũng

thở dài nói :

- Làm thân con gái khổ lắm anh ơi, khổ ngay từ trong lúc còn nằm trong bụng mẹ. Người mẹ mệt, người ta đổ là tại bào thai là con gái. Thử nghĩ, con trai mạnh mẽ, rút rĩa nhiều hơn chất bổ của mẹ, thì chính con trai mới làm cho các bà mẹ mệt chớ sao lại con gái.

Ồ... hơ... em nói gì. À, làm thân con gái khổ lắm. Lắm khi muốn làm một cử chỉ đẹp, cũng không được, vì bị rất nhiều yếu tố khách quan chi phối hành động của mình. Chẳng hạn như em rất muốn đáp ơn anh mà vẫn không được.

Thúy thuộc loại người ít tình cảm và rất ghét buồn. Nàng vội lãng sang câu chuyện khác.

- À, anh nè !

- Chi đó em ?

- Anh lấy séc đi lãnh tiền rồi mua cho em một cái tuột đít và một mớ đĩa mới.

- Ừ.

- Mua ngay chiều nay.

- Ừ.

- Vội lại mua cho em vài cuốn tiểu thuyết vui.

- Ừ.

- Không biết có tiểu thuyết vui hay không. Sao mà em đọc, cứ gặp mãi những câu chuyện sâu thẳm. Cuộc đời vốn đã không vui bao nhiêu, mình muốn thấy toàn là màu hồng mà các ông viết tiểu thuyết lại cứ bắt tâm trạng mình phải đen, khổ chưa.

Rán tìm anh nhé !

- Có, anh nhớ đã thấy ở thị trường năm ba quyển tiểu thuyết vui nhộn, để anh mua cho em. Em nè.

- Hử ?

- Em chịu làm vợ anh ba tháng, kể từ ngày ăn lễ đầy tháng cho bé. Sao không cho thêm anh hai tháng nghỉ là, kể từ hôm nay ?

Thúy cười dòn lên :

- Hiện giờ em đâu có đủ điều kiện để làm vợ anh.

- Em hiểu lắm ý anh. Anh có đòi hỏi gì đâu. Chỉ vợ chồng sông thôi.

- Như vậy thì được, nhưng ích lợi gì cho anh ?

- Rất cần cho anh về mặt tình cảm.

- Chớ như vậy không là vợ chồng sông à ?

- Quả ta đang sống đời vợ chồng sông với nhau mà... không... chính thức... đối với... lòng em. Anh muốn được em xác nhận, được em cho phép.

- Xác nhận đó.

- Cảm ơn em lắm !

Toàn vừa nói vừa day lưng lại mà nằm nghiêng rồi ngốc đầu lên, hôn nơi má Thúy.

- Em !

- Anh !

Họ nhìn nhau trong mắt, Toàn đắm đuối nhìn bạn và rất đau lòng mà thấy bạn chỉ nhìn chàng bằng đôi mắt tuy nhiều cảm tình, nhưng không say sưa như chàng một chút xíu nào cả. Tuy thế, chàng vẫn hỏi một câu xuẩn ngốc :

- Em !

- Dạ.

- Em không yêu anh ?

- Anh dại lắm. Đã bảo đừng hỏi gì hết kia mà.

- Em nhận làm vợ anh trong năm tháng, không tạo hạnh phúc cho anh bằng nhận yêu anh trong nửa phút đồng hồ.

- Em đã nói mà. Con người hễ được voi đòi tiên. Ban đầu thì đòi ở chung nhà cho đỡ tốn kém. Được nằm chung buồng lại đòi làm vợ chồng. Làm vợ chồng xong, lại đòi được yêu trong nửa phút. Anh sẽ đi tới những đòi hỏi khác nữa, chẳng hạn như đòi triển hạn cuộc yêu đương kéo dài cái một phút ấy thành một tuần, một tháng, một năm. Đừng có ăn gian chớ.

Em đã nhượng bộ rất nhiều mà ký một hiệp ước bất bình đẳng thì anh phải trọng các điều khoản trong hiệp ước ấy, không thôi đồ vỡ cả.

Chiều hôm đó. Toàn mang về đủ cả những món mà Thúy đòi hỏi.

Thúy cho quay đĩa ngay, một đĩa nhạc Jazz rồi đi nằm liền, vừa ngã lưng xuống nệm vừa than to :

- Mệt ơi là mệt. Thật là mang nặng đẻ đau.
- Nếu anh đỡ được cho em gánh nặng này, anh sẽ sẵn lòng đỡ.
- Cái kiếp đàn bà là phải đi biển lẻ loi một mình.
- Không, em phải đi biển có đôi phần nào, và cái thằng đã bỏ rơi em phải bị trừng phạt. Anh sẽ giết nó, nếu em chịu vạch mặt chỉ trán nó.

Toàn giận run lên, la hét như kẻ thù đang đứng trước mặt chàng. Thúy châu mày, bình thản khuyên :

- Anh chớ nên giận cho mệt trí và nhọc xác. Em đã không giận y thì anh tội gì lại phải giận.

Toàn lại càng tức mình hơn, giậm chân lên nền gạch thành thành mà hỏi gần :

- Em không giận nó ? Sao em lại tha thứ kẻ khốn nạn một cách dễ dàng như vậy ?

- Ấy đừng. Anh nên nhớ rằng ở dưới có người ở. Đây không phải nền nhà xây trên đất, đừng lảm rầm rầm mà họ phiền.

Toàn sức nhớ đến điều ấy và sợ hãi, không dám giậm chân nữa. Đồng thời cơn giận của chàng cũng nguôi đi.

Thần thờ, chàng đứng giữa buồng mà nhìn gạch, nghĩ rằng phải có những ẩn tình gì lạ lẫm trong vụ mang thai của Thúy, nên nàng mới tha thứ thủ phạm được. Trước đây nàng không hề phản nản một tiếng về tình cảnh nàng, không hề nói xấu kẻ vắng mặt lần nào cả.

Hắn từ chối tình yêu của nàng và chỉ tại nàng đòi yêu ? Không Thúy đã bảo rằng đã ê chề từ lâu và chàng tin được tâm sự của nàng.

Toàn thấy rằng còn nhiều việc mà chàng phải khám phá cho ra manh mối, và cái vụ làm chồng bù nhìn này, nhờ thế, cứ còn thú vị mãi như lúc ban đầu.

o o o

Bảo rằng Toàn đã sống những ngày thần tiên là nói quá lố, nhưng quả thật chàng đã tìm thấy hạnh phúc trong tình chồng vợ suông với Thúy.

Ngồi ở sở, chàng nhớ Thúy quá và cứ xem chừng đồng hồ mãi để về nhà với vợ.

Tuy chàng không có công việc, chàng vẫn ngại không dám không đến sở, cũng không dám bỏ văn phòng.

Gốc là thơ ký, chàng có tinh thần tư chức, và lại sợ xóm giềng nói ra nói vào đặt dấu hỏi khi thấy chàng nằm nhà trong lúc phần đông đi làm.

Toàn quên mất rằng có rất nhiều người khỏi phải đi làm như chàng mà vẫn sống sung sướng, lại có những người đi làm ngoài giờ làm việc và nằm nhà trong những giờ ấy.

Mùa mưa đã đến và sau cái trận mưa đầu mùa xối xả, trời mưa dầm dai dẳng mãi không thôi.

Đây là mùa mà con người rất ưa cái tổ ấm của họ và tính từ «ấm» ở đây thật là đầy đủ nghĩa.

Và cả hai, Toàn lẫn Thúy đều may mắn. Toàn được làm chồng trong cái mùa mà người nội tướng hay đi cũng không thể đi đâu được vì trời ướt át, vì cái thai đã nặng quá rồi. Còn Thúy thì khỏi phải chịu cảnh bị chồng cấm cửa vì nàng mà có muốn đi cũng không đủ sức đi.

Toàn sung sướng nhưt là buổi chiều. Không có gì dễ chịu bằng sau mấy mươi phút dầm mưa, dầm mưa từ sở ra xe, dầm mưa trên xe vì cái mui bố cũ bị lỗ một chỗ mưa rơi sừng sừng trong xe dầm, mưa từ sân vào nhà.

- Không có gì dễ chịu bằng sau khi đi trong một bầu trời u ám và lạnh, rồi vào ngay trong một căn phòng ấm và sáng đèn, có nhiều tiện nghi và một bà mẹ tương lai còn rất đẹp đang ngồi đợi mình.

Ừ, chính Thúy cũng đợi bạn. Bên ngoài trời mưa rỉ rả mãi, nàng buồn muốn chết đi lặn. Người thiếu phụ ham vui, ham

phồn hoa náo nhiệt, ham thấy cảnh hoạt động trước mắt, ham đèn, ham tiếng động này, lần đầu tiên bị «về vườn» nên chịu đựng cảnh khuê môn bất xuất một cách rất khổ sở. Vui thật là vui, cảnh gặp lại nhau sau mấy tiếng đồng hồ cách mặt...

Thúy ma-ky-dê như để dự tiệc và lại mặc trở lại chiếc áo ki-mô-nô ngày nào. Nàng muốn cho Toàn hưởng được đôi phút ảo tưởng nàng còn son rồi và mặc dầu biết người vợ trẻ của mình là một người đàn bà gần ngày, Toàn quả cũng hãnh diện với mình trong đôi phút, hãnh diện mà có một cô vợ đẹp đến như thế.

Chiếc tuốt đít mà Toàn đã sắm bằng tiền của Thúy nó tự động trở đến mười chiếc đĩa. Và họ cho nhạc làm ấm thêm căn phòng của Thúy từ lúc họ gặp mặt nhau đến xong bữa ăn, đến lúc đi nằm.

- Ấm quá Thúy ơi ! Và anh cứ lo ngày kia anh sẽ phải lạnh.

- Em đã cấm anh nói chuyện buồn kia mà ! Thế nào, hồi chiều xem cái phim ấy thế nào ?

- Vui nhộn.

- Kể lại nghe coi.

- Phim vui đâu có kể được như phim buồn, vì những chi tiết vui rải rác khắp nơi, ở những cái không đâu, ở những lời đối thoại ngộ nghĩnh.

- Đúng như vậy. Phim vui kể lại không được. Và chính vì thế mà ta phải đóng phim vui, để nghĩ ra chuyện phim hơn, vì chỉ nói bậy nói bạ một câu cũng cười được rồi, để nghĩ ra, mà về sau khỏi phải nhớ, vì phim vui không có câu chuyện để mà nhớ !

- Em không muốn nhớ phim của chúng ta sao ? Anh anh sẽ nhớ trọn đời.

- Em không hề thèm nhớ phim của em đóng với ai cả. Mà có muốn nhớ cũng không được, vì em chỉ đóng phim vui không mà thôi.

Anh cũng không nên nhớ vì anh sẽ đau hơn em.

- Cố nhiên là anh sẽ đau hơn em. Anh thua thiệt...

- Sai ! Anh nói sai ! Anh không có thua thiệt gì cả. Anh đau hơn em chỉ vì anh đa cảm, lại hay mua thảm chuốc sầu.

- Thúy có trái tim hay không Thúy, mà Thúy ăn nói như vậy ?

- Trái tim em đã trót chai rồi. Vả như nó không chai, chắc em cũng không để nó rung cảm tầm ruồng. Bi thảm chỉ làm hại cho loài người chớ không hề giúp họ tiến tới.

- Tình yêu có đẹp không Thúy ?

- Đẹp chớ sao không.

- Mất cái đẹp lại không buồn à ?

- Ích gì ? Mất cái này ta tìm cái khác.

- Anh thì không như thế được.

- Rán mà tập cho được, nếu không anh sẽ chết mất. Đứa nào không tập được chỉ thiệt thân. À, xe nằm dưới ấy một mình nó lạnh lắm thì có hại gì chẳng ?

- Anh có đây bằng tám vải nhựa lớn, nước mưa vô không được.

- Chỗ ngồi của em trong đó hôm nay có ai ngồi thế không ?

Toàn tát yêu vào má Thúy và khiển trách nhẹ nhàng :

- Đừng có nói bậy. Không ai được ngồi chỗ đó hết.

- Em cho phép anh đó.

- Em tàn nhẫn lắm !

- Sao lại tàn nhẫn ?

- Nếu em làm bộ ghen có phải là anh sung sướng hay không.

- Em thực tế đó chứ. Anh là con trai thì ngoài vấn đề tình cảm là yêu em, anh còn nhu cầu khác mà em không thỏa mãn được.

- Anh không ưa bọn gái chơi bời.

- Ai nói đến bọn đó bao giờ nhưng anh có thể chở Tuyết...

- Lại Tuyết nữa !

- Tuyết nó đẹp hơn em.

- Móc xì.

- Đẹp hơn thật đó chứ. Nó không hề son phấn, da nó non như da mặt trẻ con. Chính những anh chồng cần hưởng loại da mặt ấy. Mặt hóa trang nào cũng hồng cả và ban đêm, khi vợ chồng sống với nhau, các bà vợ đã hủy xóa hóa trang và trình bày da mặt hồng ra cho chồng thì ông chồng còn hưởng gì đâu ! Mặt ma ky dê là mặt chỉ để cho người ngoài ngắm mà thôi.

Toàn nhớ ra rằng từ hôm ở chung tới nay, đêm nào về khuya, lúc chàng thiêu thiêu ngủ, Thúy cũng rón rén dậy để đi rửa mặt. Để mặt phấn mà ngủ thì bức bội, ngứa ngái, mà hủy xóa ma ky dê sớm quá, chắc nàng sợ phải triển lãm dưới mắt chàng cái da mặt hồng mà nàng vừa ám chỉ.

Tuy nhiên, chàng vẫn cứ thấy là Thúy đẹp, đẹp hơn tất cả mọi cô gái khác.

Thúy lại nói tiếp :

- Em élégant hơn Tuyết nhiều lắm đó. Nó thì đi ngoài đường với em, trông nó quê và vụng về chứ không bảnh như em. Nhưng cái élégance của em cũng chỉ để người qua đường thưởng thức mà thôi, chứ đi cạnh em, anh đâu có thấy em.

Trái lại, con Tuyết tuy quê, nhưng riêng từng món thì món nào của nó cũng đẹp hơn em cả. Chẳng hạn như bàn tay của nó, cái mũi của nó... Những ông chồng chỉ được thưởng thức những thứ ấy thôi chứ không cần toàn thể. Chọn Tuyết là anh khôn.

- Quảng cáo mãi như dầu Cù là.

- Em thương nó và thương anh và thấy hai người hợp với nhau nên mới làm mối. Nếu anh cưới Tuyết, anh sẽ hạnh phúc trăm năm.

- Im.

Toàn không thích cưới Tuyết, mặc dầu những điều Thúy vừa khoe về Tuyết, chàng cho rằng hữu lý. Những điều mà Thúy khoe trước đó nữa, cũng rất hữu lý và chân thật : nào là Tuyết cần kiệm, ham nội trợ, ngoan ngoãn, không hề có bạn trai, làm việc xong là về nhà ngay với má, nào là Tuyết hà tiện lắm và có dư hăng vạn bạc vôn... vôn... và v... v.

Chàng không thích cưới cô gái lý tưởng của hăng vạn thanh niên khiêm tốn như chàng, vì chàng thấy rằng như thế cổ điển và buồn quá.

Yêu lộn xộn và rắc rối như chàng đã yêu Thúy một cách kỳ cục mới là một cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Anh con trai nào thuở bé cũng mơ phiêu lưu cả. Nhưng không được đi, họ trả thù sự bất toại nguyện ấy về sau, lúc vừa lớn lên, bằng những cuộc phiêu lưu tình cảm.

Rất khó chịu trước những lời nhải của Thúy, Toàn quyết hướng câu chuyện qua nẻo khác và bỗng nhớ đến một thắc mắc nhỏ của chàng, chàng để nhẹ bàn tay lên bụng bạn rồi hỏi :

- Anh quên mất điều này. Em có thai con so hay con rạ ?
Thúy cười dòn lên mà rằng :

- Hồ nghi lắm hả ?

- Đâu có hồ nghi gì.

- Anh hồ nghi em đã năm ba con rồi.

- Không. Nhưng em có thể đã có một con rồi.

- Như thế, em đã chẳng cần anh. Chỉ con so mới xấu hổ, mới giấu giếm. Có một đứa con rồi, người ta phải lì đi chớ.

- Lúc vừa hay mình bị bỏ rơi, em có ý muốn...

- Em đã hiểu cái điều ghê gớm mà anh chưa nói rõ ra. Không. Tội ác do phụ nữ làm, vì chính họ, mang cục nợ trong bụng và chịu xấu hổ một mình. Nhưng chính nam phái là kẻ xúi giục phá thai chớ phần đông con gái chữa hoang luôn luôn được tình mẫu tử trưởng thành thành linh giúp họ thương yêu cái bào thai trong bụng.

- Phần đông ? Nghĩa là cũng có một số phụ nữ...

- Phải, cũng có một số ít gái chữa hoang tính chuyện xằng. Nhưng chỉ vì họ bí quá nên...

- Sao lại bí ?

- Chẳng hạn như họ còn cha mẹ, mà cha mẹ lại quá nghiêm khắc, không giúp đỡ họ, lại có thể trừng trị họ nếu hay chuyện chẳng lành.

Thúy nói đúng sự thật... của người khác. Trường hợp nàng thì hơi khác một chút. Cái thai mà nàng mang, đứa bé tương lai, là khí giới của nàng thì nàng có lợi mà giữ gìn nó. Chỉ vì thế thôi.

o o o

Chiều hôm ấy đi làm về, Toàn khệ nệ xách một món đồ thật nặng từ dưới nhà lên lầu.

Dùng chìa khóa riêng để mở cửa, chàng phải đặt món ấy xuống gạch hàng hiên, mở cửa xong, đứng thở hổn hển lâu lắm mới xách nó vào trong được.

- Gì đó anh ?

Thúy hỏi khi nhìn thấy chiếc va ly bằng kim khí sơn màu xám như màu chiếc xe của bạn.

- Máy chiếu phim.

- Hay quá !

- Em nằm nhà mãi chắc buồn lắm, nên anh mượn...

- Em cảm ơn anh không biết bao nhiêu.

Thúy bị xúc động mạnh, hơi nghẹn ngào trong câu này mà nàng nói không hết được.

- Để anh xuống xe lấy phim. Nói rồi chàng trở ra ngay.

Giây lát sau, bung một đồng hộp phim bằng hai tay bợ ở dưới, chồng phim dựa trên bụng và ngực chàng như người ta bung đĩa bàn, Toàn vô buồng rồi đổ chồng hộp phim lên nệm vì không thể sắp được khi mà cả hai tay chàng đều bận, cũng không dám đổ chồng hộp phim xuống gạch, sợ có móp.

Xong đâu đấy, chàng mới vừa thở vừa sắp những hộp phim ấy qua bàn.

- Phim hay không anh ?

- Phim 8 ly, mướn ở phòng thông tin Huê-kỳ, phần lớn là phim thời sự, hay nói cho đúng, phim tài liệu nhưng cũng đỡ ghiền cho em được.

Từ hơn tháng nay, Thúy chỉ đọc báo chiếu bóng trong nước và ngoại quốc, nhưng không hết nghiện xi nê được. Nàng đã nói : «Chỉ có buồng tối, màn bạc, và màu mè trên màn bạc mới tạo được không khí xi nê chứ hình ảnh chữ nghĩa trong loại báo này còn làm mệt em hơn.

Xong công việc, Toàn day lại thì thấy Thúy nhìn chàng trừng trừng mà mỉm cười.

- Gì đó Thúy ?

Toàn cũng cười mà hỏi bạn như vậy.

- Anh đã thay đổi.

- Thay đổi làm sao ?

- Em nói không được.

Quả thật Toàn đã biến ra một con người khác hẳn rồi. Chàng không có vẻ một anh thơ ký hăng tư khiêm tốn nữa, mặc dầu chàng vẫn ăn vận y như trước : một cái quần dacron sậm màu, một đôi sấn đan, một sơ mi bô-bơ-lin may sấn bán ở hiệu.

Chàng đã sống mức sống khác, đã mang địa vị khác, đã gần gũi các giới khác của chàng nên tự nhiên chàng biến đổi.

Sự biến đổi ấy đi lần lần chớ không đột khởi, nó từ từ thấm vào chàng như nước thấm vào một tờ giấy chậm rồi thì từ giọng ăn giọng nói đến lời lẽ, từ cử chỉ đến dáng đi điệu đứng, đến cái bắt tay, đến cách vút điều thuốc đều khác đi.

Giờ chàng có tướng một nhà doanh nghiệp hoặc một gã lưu manh sang trọng.

Thúy thấy bạn nàng thiếu một điều kiện thôi, đó là tiền. Hấn không đẹp trai, và làm gì hấn cũng không thay đổi được về mặt đó. Nhưng hấn đã bảnh trai rồi.

Chỉ thiếu có TIỀN !

Thúy đã thương xót bạn nên đã hứa ban cho hấn một ơn huệ là làm vợ hấn vài tháng. Nhưng nàng không phấn khởi lắm trong chương trình tương lai ấy.

Giờ thì hơi khác. Hấn bảnh trai ra thì hấn sẽ xứng với nàng rồi. Chỉ còn thiếu TIỀN !

Thúy cần tiền ghê hồn, nên tiền cứ luôn luôn ám ảnh nàng. Nàng không ham tiền vì tiền, ham như mụ hà tiện ham gom cho nhiều để mà ngó.

Thật ra nàng bất kể tiền, không thích nghe chuyện làm ăn sanh lợi. Nàng cần tiền chỉ vì tiền giúp nàng mua được nhiều sung sướng vật chất mà nàng đã thích và đã ghiền.

Nếu kế hoạch làm hăng ve chai của Toàn mà được ông Hiệu chấp thuận ngay và thực hiện ngay thì Thúy chắc ung lầy Toàn luôn làm chồng. Hắn sẽ leo lên đến chức phó giám đốc là tề lắ, lương cao lại được chia lời hằng năm, tuy không bằng một góc các nhà tư bản nhưng vẫn là anh chồng vững cho nàng hơn là những ông nhơn tình nhà giàu của nàng.

Nhưng Thúy không hay biết gì cái kế hoạch mà hiện Toàn còn giấu nàng, muốn để dành cho nàng một món quà bất ngờ.

Toàn qua buồng chàng thay y phục thật lẹ rồi trở qua phòng Thúy để ăn cơm. Chàng hỏi cái câu hỏi không kịp thốt ra khi nãy :

- Nói không được cũng ráng nói thử xem sao.
- Anh đã bảnh trai rồi đó.
- Vậy à ? Đừng làm anh mừng hụt.
- Đâu có, em nói thật đó chứ.

Toàn chỉ hơi thoáng nghe rằng mình đã thay đổi thôi, chứ không có ý thức rõ lắ về sự thay đổi ấy. Chẳng hạn như những lần sau đến nhà ông Hiệu, chàng tự tin thật sự chứ không còn khép nép nhưng cố làm bộ hách dịch như lúc ban đầu nữa.

Người tự tin mà khiêm tốn thì vẫn cứ còn bảnh còn kẻ mặc cảm mà làm oai thì trông buồn cười hết sức. Chàng đã hết lố bịch khi giao thiệp với giới sang cả, khi vào những hiệu ăn sang trọng rồi.

- Nhưng nếu quả mà có bánh đi nữa, cũng chẳng đi đến đâu. Toàn thử dài mà nói điều đó và không nghĩ đến phản ứng của Thúy, không chờ đợi lời đính chính nào của nàng cả, nói, vì đã nghĩ như vậy, cần nói ra cho hả.

Nhưng nói xong chàng nghe bạn cứ im lặng, khiến chàng lại chờ nàng nói cái gì.

Thúy không đính chánh nghĩa là nó mặc nhận điều chàng nói là đúng, nghĩa là chàng phải xa nó.

Hy vọng mong manh vừa nhóm sau lời khen của Thúy bỗng tiêu tan đi, khiến chàng nghe đau xót vô cùng.

- Ta ăn cơm thôi.

Họ lười nên để nguyên đồ ăn trong gàu men chớ không sót ra đĩa để khỏi tốn công rửa đĩa. Ăn xong họ chỉ phải rửa có hai cái chén, hai đôi đũa và hai cái muỗng thôi.

Bữa ăn dọn ra trên bàn, nhưng nắp bàn được dẹp đi, thay bằng một tờ giấy nhựt trình. Như vậy, họ đỡ tốn công giặt nắp bàn mãi. Và lại đây là thứ vải lứt phủ bàn cho đẹp chớ không phải là nắp bàn ăn, giặt mãi nó cũ đi cũng uống. Toàn cũng nhận thấy được rằng Thúy không phải là một người nội trợ. Không có người nội trợ nào lười đến thế cho dầu là chồng họ dễ dãi và từng đảng với họ để mà làm biếng.

Nhưng chàng đã CHỌN. Trong đời con người rất có lắm dịp phải chọn, Toàn thấy rằng không có người đàn bà nào vừa đẹp vừa đảm đang cả, đừng mong hảo vô ích, muốn có vợ đẹp tuyệt trần và móng tay không mẻ một rìa nhỏ thì phải hi sinh người nội trợ vậy.

- Máy anh mượn của ai ? Cũng của phòng thông tin Huê-kỳ hả ?

- Không. Họ đâu có mà cho mượn. Anh mượn của ông Hiệu.

- Ông Hiệu nào ?

- Một nhà doanh nghiệp bạn, em không biết đâu.

- Trong bao lâu ?

- Cho đến ngày em nằm nhà thương. Trong nhà thương Đồn Đất mỗi tuần cũng có chiếu phim cho những con bệnh nằm lâu ngày xem. Nhưng bệnh mới vào xem cũng được.

- Còn phim ?

- Phim, anh đổi được hoài vì có quen lớn ở đó.

- Nếu không có gì lạ xảy ra thì độ hai mươi ngày nữa là em vô nhà thương.

- Mau quá ! Ngày tháng trôi thoăn thoắt.

- Em cứ ngỡ anh mong cho em sanh sớm chừng nào hay chừng nấy chứ.

- Cố nhiên. Nhưng nhớ ra rằng làm chồng thật của em trong

hai tháng không bằng làm chồng hò trong nhiều tháng, thành thử anh lại cứ muốn cho thì giờ đừng trôi đi...

- Với lại em đi biển có thể chìm thuyền và anh có thể hụt làm chồng thật của em sau này phải không ?

Thúy nói rồi cười dòn lên, Toàn cũng cười, nhưng nghiêm nét mặt lại ngay mà rằng :

- Đừng nói chuyện gỡ. Nếu có gì khó ắt hẳn nhà thương đã báo trước với em hay với gia đình em. Anh không hề nghĩ đến một sự rủi ro như vậy, và giờ em gợi ý, anh lại van vái cho em gặp may mắn. Nhưng thú thật với em rằng anh mong cho em sanh rồi chuyện này thì già bớt đi.

- Tàn nhẫn.

- Em xấu đi ba mươi phần trăm vẫn không sao kia mà. Nhưng anh thì có lợi. Vì người bảnh hết sẵn đón em, anh có thể được em luôn.

- Nhưng chưa chắc anh sẽ còn yêu một cô Thúy mất đi hết ba mươi phần trăm nhan sắc.

- Chắc như đinh đóng vì một anh Toàn không xứng với một cô Thúy đầy đủ phong độ, và anh ta phải tự mãn với một cô Thúy bảy mươi phần dầu.

Bữa cơm hôm nay vui vẻ vì Toàn đã nói cà rờn chớ không còn lải nhải những chuyện hắc ám nữa. Chàng tiếp :

- Nhưng anh đã điều tra kỹ...

Thúy giựt mình sợ hãi hỏi :

- Điều tra về vụ gì ?

- Về sức khoẻ của một sản phụ. Thầy thuốc họ bảo chỉ có sanh khó, bị băng huyết nhiều, hoặc sanh thiếu phương pháp khoa học và thiếu vệ sinh như ngày xưa mới làm cho một sản phụ già đi. Còn theo đúng phương pháp và cuộc lâm bồn bình thường thì không sao cả.

- Thành thử anh lại mong cho em sanh khó.

- Không, mặc dầu muốn em già, anh không đến nỗi ác như vậy. Thúy nè !

- Chi đó anh ?

- Hôm nay anh có dư.

- Vậy à ?

- Một tháng mấy rồi, ta không có đi ra ngoài, anh không tốn kém đồng xu nào về ăn uống, nên anh dư.

- Cũng hay.

- Ông Hiệu lại ứng trước anh hai mươi ngàn.

- Ông Hiệu nào mà anh đã nói đến hai lần ?

- Anh yêu đời lắm. Đó là một nhà doanh nghiệp vừa chấp thuận một sáng kiến làm ăn mà anh đề nghị.

Nói là ứng trước chớ thật ra là thưởng công sáng kiến một phần nào. Nếu công việc thành hình, anh sẽ có địa vị thật, mà là một địa vị khả quan.

- Mừng giùm anh.

- Em có đủ kiên nhẫn đợi anh hay không ?

- Đủ, nhưng em thấy là anh không nên bám níu vào em.

- Kỳ quá. Tại sao em cứ...

- Là tại em biết em sẽ không đem lại hạnh phúc cho anh.

- Mặc anh chớ !

- Ủ, mặc anh. Thằng nào chết nấy chịu, em đã quan niệm như vậy từ lâu rồi. Nhưng với anh thì không nữa.

- Sao vậy ?

- Vì em mến anh lắm trước thái độ đẹp của anh, trước lòng tốt của anh hôm nay. Anh đừng có đại. Khi anh có địa vị rồi thì anh sẽ được gái đẹp dễ như chơi.

- Nhưng anh chỉ yêu em mà thôi.

- Bây giờ thì như thế. Nhưng chừng đó anh sẽ cảm nghĩ khác.

- Cho là như thế đi nữa thì em sẽ thiệt hại gì đâu. Em đã chẳng bảo rằng lòng em đã chai rồi, không còn biết đau khổ nếu bị phụ rẫy.

- Nhưng anh lại cứ còn là người tốt, anh cảm nghĩ khác mà không nổi phản rầy em, thì thiệt hại cho anh.

- Không, em sẽ là vợ anh. Anh có thể phiêu lưu tạm bợ, nhưng vẫn yêu vợ nhà.

- Con vợ già ! Con nái sề ! Bọn đờn ông các anh đều hối hận về người vợ tào khang của họ.

- Anh thì khác.

- Anh vẫn là đờn ông như bất kỳ ai.

- Nhưng nếu anh không khác thì chính em lại khác, em không phải là nái sề như họ. Em là người đã đưa anh lên.

- Người vợ tào khang nào cũng đưa chồng lên hết cả. Họ không đưa một cách ngoạn mục như em thì họ đưa một cách âm thầm, đưa bằng hi sinh, bằng càn cù của họ...

Đêm ấy Toàn chiếu cho bạn xem đến hai mươi cuộn phim, chiếu ráo nạo, không để lại cho đêm sau cuộn nào cả, vì Thúy ghiền đã lâu ngày rồi, muốn ăn một bữa cho thật no, mặc dầu món ăn không ngon.

Xong đâu đấy, Thúy ngủ liền, còn chàng thì mệt mỏi nên dọn dẹp rồi cũng ngủ chớ hai người không rù rì trò chuyện như trước nữa.

Chàng đang ngủ say, thành linh bị Thúy lay mạnh.

- Anh ơi ! Anh !

Giặt mình, chưa nhận thức được gì, chàng hốt hoảng hỏi lia :

- Gì ? Ai ?

- Thúy gọi anh đó mà !

- Thúy ! Chi đó em ?

- Em đau bụng.

- Trời ơi ! Toàn la.

- Có gì đâu mà làm ồn lên như vậy.

- A... ơ... không có gì. Thế em đau bụng làm sao ? Hồi chiều có ăn món gì phá bụng đâu.

- Không, chắc là em chuyển bụng.

- Trời ơi !

- Lại rồi lên nữa.

Toàn vụt ngồi dậy, bóp trái bo. Ánh sáng chan hòa.

Thúy nhắm mắt, trông thì biết nàng đau lắm, nhưng không hề rên một tiếng nhỏ. Chỉ có đêm nay và bây giờ, Toàn mới thấy là đàn bà can đảm hơn đàn ông nhiều.

Thúy rất sợ nhọc xác, rất lười, đáng lý gì trong dịp này, nàng nhõng nhẽo ghê lắm, nhưng nàng vẫn bình tĩnh hơn chàng.

- Em nghe đau làm sao ?

- Đau khác thường lắm ! Chắc chắn là chuyển bụng, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Giờ làm sao ?

- Cái anh này ! Khéo hỏi lạ ! Thì sửa soạn để đưa em đi chớ còn làm sao nữa. Toàn lụp chụp, mặc quần tây vào, mang giày đàng hoàng, nhưng quên sơ mi.

- Đi nè em !

Thúy cũng đã mặc áo xong, nàng làm lẹ lắm vì chỉ trông chiếc áo dài vào thôi, chớ không trang điểm.

- Cởi trần như vậy mà đi hả ? Nàng hỏi.

Bấy giờ Toàn mới chợt nhớ ra là mình chưa xong, vội mặc áo sơ mi vào người, nhưng gài nút lộn khuy, vạt áo một bên cao một bên thấp.

Thúy đã bắt đầu rên. Nàng vừa châu mày vừa cười mà ra lệnh:

- Anh mang tả và quần áo của bé trước đi rồi trở lên đây dìu em.

Toàn vâng lời một cách máy móc, lẳng xẵng lắm, nhưng vì quá lẳng xẵng nên hóa chậm. Giây lát sau chàng chạy trở lên, thở hổn hển mà rằng :

- Ta đi nè !

- Chưa đi được. Anh mở tủ em lấy một chục ngàn tiền mặt để đóng tiền nhà thương. Vào là họ đòi tiền ngay. Và cắt cho khéo kéo mất dọc đường thì khổ, không rõ họ nhận ngân phiếu hay không.

Toàn dìu bạn bước xuống thang gác từng nấc một, và khi hai người lên xe, chàng xem lại đồng hồ thì mới có bốn giờ.

Thủ tục nhận bệnh quen ở đây rất lẹ và hồi bốn giờ hai mươi phút, Thúy đã được bác sĩ khám xong.

Cả hai đều được biết rằng Thúy có dấu hiệu chuyển bụng và bác sĩ cho giấy cho Toàn ở lại với vợ.

- Độ chừng mấy giờ thì vợ tôi sanh, thưa bác sĩ.

- Có thể đến chiều. Con so mà ! Lâu lắm lắm.

Thúy nằm riêng một mình một buồng. Cô nữ y tá đưa chàng đến văn phòng mà cô ngồi gác, cho chàng biết chỗ để mà gọi, nếu cần. Trong nhà thương Đồn Đất những người y tá bất luận nam hay nữ mà gác đêm đều phải ngồi luôn luôn. Cấm nhặt họ nằm như thế, nhà thương tỏ ra lo lắng cho bệnh nhơn thật chu đáo, vì họ không thể ngủ quên, cũng không thể lười. Hơn thế thỉnh thoảng họ phải đi một vòng, vì ngồi lâu mãi không chịu được. Xong đâu đấy, chàng trở về nằm với Thúy. Thúy nói :

- Khi này đi anh quên tắt đèn.

- Vậy à ?

- Không biết còn quên gì nữa hay không. Độ bảy giờ là anh nên về, rửa mặt rửa mày cẩn thận chớ trông anh bèo nhèo lắm.

- Ừ.

- Rồi đi làm như thường, đi xin phép nghỉ vài hôm.

- Ừ.

- Mà đừng có nói là vợ đẻ ghen không ? -

Sao vậy ?

- Vì anh đã khai là không vợ, quên rồi sao ?

- Ừ. Nhưng anh có thể cưới vợ sau khi vào hãng đó làm.

- Vợ mới cưới bốn tháng đã đẻ sao ?

- Ồ, quên. Thì ra em sanh sớm đến một tháng ?

- Chỉ non một tháng thôi. Xin phép xong, anh về lấy quần áo của em và hóa phẩm trang sức của em vào đây.

- Đẻ mà trang điểm làm gì ?

- Ấy. Tây họ thế. Em đã có thăm đám đẻ mấy lần. Sanh hôm trước là hôm sau họ ma ky dê như thường. Họ sợ bác sĩ, nhứt là chồng họ thấy họ không đẹp. Mà chính đờn ông của họ cũng không ưa thấy phụ nữ xanh xao vàng vọt.

- Lạ quá, Toàn nhận xét, đáng lý gì em phải rên nhiều hơn lúc ra đi, nhưng trái lại, em lại im như thường.

- Chắc bé nó sợ nhà thương.

Cả hai cùng cười trước từ ngữ «sợ nhà thương» nó gọi nhớ một sự kiện lạ lùng này, là rất nhiều con bệnh vào nhà thương xong chưa được điều trị là đã nghe đỡ ngay.

Nhạc kiêng nhà thờ Đức Chúa Bà khác với nhạc kiêng nhà thờ Chợ quán quen tai của họ, khiến cả hai đều nghe như mất phương hướng đến mấy phút.

Thúy lần này tự động hôn lên trán bạn khiến Toàn nghe như mình lên đến đỉnh hạnh phúc.

- Em cứ ngỡ không cần ai cả, lúc này. Nhưng giờ mới thấy là cần một người. Em không đi biển lẽ loi lắm. Anh nè !

- Gì đó em ?

- Em nghe như là ngưng chuyển bụng.

- Mong cho thế. Bé tám tháng nó sẽ yếu ớt và èo uột cả đời.

- Anh lo cho nó à ?

- Sao lại không. Dầu sao, nó cũng là công dân của nước nhà. Một công dân ương yếu là một gánh nặng cho công quỹ tức là cho túi tiền của người đóng thuế là ta.

- Chớ không phải vì thương nó.

- Anh chỉ thương nó vì em thôi. Còn lo cho nó, vì nó, là lo cho nước nhà, tức là cho túi tiền của anh. À, em nghe đỡ thật chớ ?

- Đỡ nhiều.

- Vậy anh đi ngay bây giờ. Anh quả thật bèo nhèo đúng y như em nói. Không nên để thiên hạ thấy sự bèo nhèo đó.

- Trưa anh vào nhé.

- Ủ, ăn cơm rồi anh vào.

- Hồng, vào đây ăn với em hè.

- Anh ăn cái gì ?

- Phần ăn của em, em ăn đâu có hết. Và chắc chắn là có bít tết mà em rất sợ. Anh cứ mua thêm chút đỉnh gì đó để phụ thêm. Nhớ, ở đây ăn sớm lắm. Độ mười một giờ rưỡi là họ dọn ăn rồi.

- Cũng được. Và anh sẽ ở luôn trong này với em.

- Nhớ đem đồ mát của anh.

- Cố nhiên.

Toàn làm đúng y chương trình mà Thúy đã vạch ra, thêm một tiểu tiết này nữa là ghé qua sở của Thúy khoe tin mừng.

Chàng nghe mình sắp làm cha thật sự, quên cảnh quà quạ nuôi tu hú, và sung sướng vô cùng.

Chàng muốn la lớn lên cho thiên hạ biết : «Bà con ơi, vợ tôi sắp đẻ đây ! Mà bà con có biết vợ tôi là ai không ? Vợ tôi là người thiếu phụ đẹp nhất Sài Gòn, là cô Thúy mà bà con thường gặp mặt ở mọi nơi».

Nuôi vợ đẻ, Toàn càng nghe mình là chồng của Thúy nhiều hơn trước, nghe mình là một anh chồng thật sự, được ràng buộc với nàng bằng ân nặng nghĩa sâu.

Và chàng hãnh diện là hãnh diện làm chồng của một thiếu phụ đẹp, chứ không phải làm cha.

Cả sở Xucamêcô nhao nhao lên hỏi thăm số buổi của Thúy. Nhưng chàng làm bộ :

- Xin bà con chờ đi thăm. Vợ tôi sanh được đúng một tuần lễ, tôi mới cho nó tiếp khách. Sợ nó mệt ấy mà !

- Cha, cung dữ hôn !

- Không cung vợ chờ cung ai bây giờ ? Toàn trả lời Tuyết rồi quan sát xem tình cảm của nàng ra sao.

Chàng không chú ý đến Tuyết bao nhiêu, nhưng bị Thúy nhồi sợ quá, nên không thể không nghĩ đến cô thơ ký này. Quả Tuyết thùy mị rất dễ thương. Nàng không bảnh, hơi quê nữa, nhưng cũng quả đúng y như Thúy quảng cáo, nàng đẹp riêng từng món, bàn tay đẹp, cái mũi đẹp v. v...

Cô gái này mà làm vợ thì tuyệt. Ngồi trong nhà thì nàng đẹp thật đó, mặc dầu đi ra ngoài, nàng không ê-lê-găng. Nhưng người vợ ngồi trong nhà một trăm lần nhiều hơn đi ra ngoài thì lấy Tuyết làm vợ là khôn.

Tuy nhiên, tự ái của đàn ông thật là xuân ngọc. Họ ưa hãnh diện xằng với làng nước mà thỉnh thoảng dẫn một người vợ thanh lịch đi dạo mát, mặc dầu như thế là lỗ lãi.

Dẫu vợ thanh lịch đi, chính người ngoài thường thức chớ không phải họ, mà người thanh lịch, thường thì từng món một trong người họ không đẹp tí nào.

Tuyết chỉ nói đùa thì thôi chớ gương mặt nàng không mang chút xiu cảm tức hay ganh tị.

Có lẽ nàng thích chàng và Thúy đã tế nhận được tình cảm của người bạn đồng sở này, chớ nàng không hề nuôi mộng giết chồng của bạn. Nếu Toàn mà có tán tỉnh nàng, chắc nàng sẽ vui dạ lắm, nhưng chắc chắn là sẽ khước từ. Mục cũng chạy ra ngoài vì hấn nghe ngoài này thiên hạ làm ồn. Hấn nói :

- Nhưng vợ toa sanh rồi, toa cũng phải cho biết để tụi này canh ngày đi thăm chớ.

- Cố nhiên.

- Với lại canh ngày đi ăn đầy tháng.

Toàn cười pha trò :

- Ăn đám cưới. Tụi này chưa có hôn thú với nhau. Nhưng Thúy cứng cật rồi, tụi này phải làm hôn thú mới được. Lúc vào tới phòng của Thúy thì Toàn thấy bạn tỉnh khô, ngồi đọc báo hằng ngày.

- Thế nào em ?

Thúy vút tờ báo rồi cười nói :

- Bác sĩ bảo rằng đã ngưng chuyển bụng đúng y như em nói.

- Rồi làm sao ?

- Ông nói như vậy là tốt lắm, càng kéo dài, càng lợi cho bé.

- Nhưng em về nhà chứ ?

- Ông khuyên nên ở lại vì không chừng không đòi gì cả, đêm nay có thể sanh, hoặc đêm sau, hoặc một tháng nữa, ông không thể biết trước được.

- Sao họ bảo ngày nay nhà thương nào cũng thiếu chỗ, nhứt là ở đây, và người ta cứ chực tống cổ các con bệnh ra.

- Đây là nhà hộ sanh, không đông khách như các trại bệnh khác. Với lại theo ông thì em cần ở lại kia mà.

- Nhưng riêng ý em, em muốn sao ?

- Ở đây bức bối hơn ở nhà, buồn hơn, nhưng em tem lười đi, về, mãi.

- Thôi cũng được.

- Vả lại có anh.

- Ủ, anh sẽ ở luôn đây với em.

Bữa ăn dọn trên một cái mâm bằng kim khí hình thang, mặt mâm hủng nhiều chỗ, hình tròn, hóa ra như mâm đựng đến bốn năm cái đĩa.

Toàn đưa mắt nhìn qua thì thấy một đĩa sà lách, một đĩa khoai tán, một đĩa cá lăn bột và bánh mì.

Chàng mở gói mà chàng mang vô rồi trút thêm lên mâm món thịng nguội mà chàng đã mua.

Ca rượu chất, hai người không ai cần cả, nhưng một chị công nhân đến hỏi :

- Bà uống được rượu không ? Nếu không, nên đổi lấy thuốc điều với một anh Tây ở trại đằng kia. Anh ấy uống rượu tợn lắm và nhờ tôi đi tìm đổi giùm.

- Nhưng chúng tôi cũng không hút thuốc, Toàn cười nói. Thôi biểu không anh ấy.

Chiều chiều, Toàn và Thúy dắt tay nhau đi chậm chậm rất xa, qua phía bên kia tiểu giáo đường của nhà thương là nơi vừa vắng lại vừa sạch rồi ngồi trên băng đá mà ngắm trời cao trên kia.

Toàn rất sợ khu này vì nó gần trại người ho lao và trại người điên. Nhưng Thúy lại nhất quyết hóng mát ở đó thôi. Nàng lại sợ phía trước là nơi người nhà ra vào thăm thân quyến dưỡng bệnh ở đây. Họ đều ở trong giới sang giàu, tức là giới mà Thúy thường chung đụng. Thúy không muốn họ thấy một hình ảnh bệ rạc của nàng.

Đoán biết lẽ ấy, Toàn hơi tủi thân. Những ngày toàn thịnh, người ta vui với nhau, còn khi sa sút thì chính chàng phải lãnh đủ. Chàng chỉ được ngắm Thủy trong những giai đoạn đời Thúy mà nàng xấu nhút thôi, và chỉ được trọn hưởng Thúy khi Thúy sẽ hóa ra một bà già hóp.

Tuy nhiên sung sướng lớn lao bây giờ, an ủi chàng được. Chàng đã cực khổ với Thúy nên càng yêu Thúy hơn lên. Con người vẫn thế, họ cố công nhiều với cái gì thì họ thương mến cái đó thật nhiều. Những đứa con đau ốm liên miên thường được cha mẹ thương yêu hơn hết.

Thúy nằm nhà thương bốn hôm và càng ngày càng nghe khoẻ khoắn ra. Nàng không nghĩ đến việc lâm bồn nữa vì nàng không mong đợi mà cũng không sợ việc ấy lắm. Nàng cũng chẳng tính đến việc ra khỏi nhà thương. Về nhà thì cũng nằm đó chớ chẳng vui sướng gì. Ở đây không có nhạc như ở nhà, chỉ thiếu cái đó thôi, nhưng tối lại có sân rộng minh mông, hứng mát khoẻ người hơn ở nhà nhiều.

Trời mưa được hơn mười trận đầu mùa thì nắng trở lại và nóng bức ghê hồn. Thúy rất cần sân rộng ở đây nên mặc dầu Toàn thắc mắc, nàng vẫn bất kể.

Toàn chỉ muốn đưa bạn về nhà thôi, vì ở đây tốn kém thật vô lối, bốn năm trăm bạc mỗi ngày mà chỉ hưởng được có cái sân về đêm, trong mấy tiếng đồng hồ. Không ai mà thuê sân mắc giá đến thế.

Chiếc giường lại hẹp té, ngủ hai người nó khổ không biết đến đâu. Thúy lại có tánh trẻ con, thứ trẻ đã được nuông chiều, nên ngủ thì sài lai, giành chỗ bất kì ai, chàng bị lấn đến muốn lộn xuống gạch. Lắm đêm, chàng phải dậy ra hành lang bắc ghế mà ngồi.

Thỉnh thoảng một cô y tá gác đêm, đi qua một vòng, chàng hỏi bầy vài câu chuyện băng quơ rồi cô ta đi qua, chàng ngồi cứ rũ buồn không thể tưởng tượng được.

Chàng xúi Thúy hỏi bác sĩ, nhưng Thúy không thèm hỏi gì cả. Mãi đến sáng hôm thứ tám, chàng mới đánh bạo hỏi thăm nhà chuyên môn ấy :

- Thưa Bác sĩ, vợ tôi sao lại ngưng ?

- Ấy, nó ngưng là thường. Bà ấy mà sanh mới bất thường vì phải sanh sớm quá, ông biết chứ ?

- Vâng, tôi biết, nhưng sao lại...

- Sao lại ngưng à ? Ông khỏi cần biết lý do, miễn cái thai nằm yên là tốt cho nó, tốt cho bà ấy và tốt cho ông.

- Nhưng vợ tôi có cần ở lại không ?

- Rất cần. Đứa bé tinh nghịch ấy có thể đòi ra bất cứ lúc nào. Chắc ông không thích phải thức dậy hồi ba giờ khuya để đưa bà ấy vào đây chứ ?

- Không.

- Vậy thì cứ để bà ấy ở đây.

Trưa ngày thử chín, Thúy trao cho bạn một cái ngân phiếu để Toàn đi lấy tiền dưới ngân hàng, vì đã gần tới ngày phải đóng kỳ tiền thứ nhì rồi.

Nàng nói thêm :

- Em sanh rồi thì phải trả tiền tiếp sanh cho bác sĩ, và có thể nhiều món tiền khác nếu có rủi ro trục trặc gì, nên em đã có ký sẵn nhiều ngân phiếu lắm, bảy ngàn, để dưới gối em, anh cứ lãnh lần theo sự cần dùng.

Với lại có một cái ngân phiếu đặc biệt, mà em niêm phong kỹ trong một bao thơ, cũng ở dưới gối. Ngân phiếu ấy biên tất cả số tiền còn lại của em dưới ngân hàng, cũng cứ tên anh lãnh.

Nếu chẳng may em có mệnh hệ nào...

Thúy nói suôn sẻ như nói chuyện chơi, như là rủ Toàn tối nay đi xem hát. Nhưng người con trai này lại giựt mình rồi nghẹn ngào, nắm tay bạn mà siết chặt lại và nói :

- Em đừng có nói bây !

- Nên lạnh lùng mà định liệu thì hơn. Vậy nếu em có mệnh hệ nào thì anh xé phong bì ra rồi đi lãnh ngay tức khắc ngân phiếu đó để làm đám ma cho em, đừng làm to làm tốn tiền vô ích, cũng đừng xây mộ làm gì, rồi còn bao nhiêu anh cứ giữ.

Như đứa bé còn sống thì anh cũng khỏi phải nuôi nó. Anh cho hội Dục Anh cũng được.

Thúy quả đã chết hết tình cảm rồi. Người nào khác, họ đã khóc lóc van nài chàng thương lấy đứa trẻ sơ sinh bơ vơ không cha không mẹ.

Tuy nhiên thực tế như nàng mà hơn. Chưa chắc gì trên đời này mà có kẻ tốt bụng. Nếu không dặn dò kỹ lưỡng, họ cho đứa bé cho một mụ bá vợ nào đó thì tội nghiệp cho nó hơn.

- Em đừng có nói đại.

- Không đại đâu. Em đã nghĩ kỹ rồi và sắp đặt như vậy là lợi nhứt cho em đó.

Quả đúng như nàng nói. Nếu nàng không để tiền lại cho Toàn thì ngân hàng cũng hưởng mà ngân hàng cũng chỉ là người dung thôi.

Mà Toàn lại có thể vì xấu bụng, hay vì không tiền, trốn mất mà không chôn nàng, cũng bỏ luôn đứa bé thì càng đau đớn cho vong hồn nàng.

Nàng chỉ bấy có một điểm là nàng có thể lâm nguy mà dấn dò như thế, vì Toàn có thể tham tiền, ám sát nàng để đoạt của. Nhưng nàng cũng coi giò coi cẳng rồi, biết Toàn không lưu manh nên mới đặt tin nhiệm vào chàng. Toàn cúi xuống hôn lên trán bạn và làm rớt trên tóc nàng nhiều giọt nước mắt nặng. - Anh đa cảm như con gái.

- Hơn con gái nữa. Em là gái mà có đa cảm đâu.

- Hồi đó em cũng đa cảm chớ. Nhưng đã hết rồi. Nhưng em là một trường hợp đặc biệt. À này...

- Chi đó em ?

- Tính chuyện chết rồi phải tính chuyện sống. Chiều nay anh đi một vòng trại hộ sanh này để tìm vú. Em cần một chị vú người Trung hoa, càng già càng hay.

- Nhưng họ ở đâu ?

- Họ tới lui nhà thương này để tìm chỗ làm, vào giờ người ngoài vô thăm bệnh, đôi khi họ nuôi để cho ai đó, một thời gian ngắn tại đây thôi.

Như anh tìm không được nữa thì hỏi các cô y tá họ mách cho.

- Cần ngay à ?

- Không cần ngay nếu họ đang bận. Nhưng nếu có ngay thì nên giữ họ liền.

- Nghĩa là em định nuôi con. Trời ! Anh mừng lắm.

- Chớ không nuôi, bỏ nó cho ai bây giờ.

- Em là người tốt. Em còn tốt. Em chưa chết hết tình cảm như anh đã nghĩ.

Toàn chịu bực bội như vậy hơn một tuần lễ nữa, ngay ở nhà, thỉnh thoảng vào nhà thương thăm bấy một lần để mang trái cây và quà bánh vào cho Thúy là người ăn quà vặt không ngớt miệng, đêm thì chịu đựng cực hình ngủ nằm nghiêng từ đầu hôm tới sáng.

Thúy chuyển bụng đến một ngày một đêm, can đảm vô cùng và rồi cuộc hạ sinh một bé gái, tuy không thật già ngày tháng lắm chớ cũng cần được ba kí lô.

Toàn phải chịu khổ thân với bạn mười hai hôm nữa, rún đưa bé khô ròi, bác sĩ nhà thương mới cho nàng về. Chuyến đi, chỉ có hai người. Nhưng trên đường về xe chở đến bốn mạng, thêm một bà vú xẩm và một bé sơ sinh đặt tên là Bích Thủy.

Đứa bé, trong khai sanh đề là không có cha, mặc dầu Toàn đã xung phong nhìn nhận nó, Thúy cương quyết ngăn cử chỉ hi sinh cao đẹp của bạn khiến Toàn ngẩn ngơ không hiểu vì sao mà nàng có thái độ lạ lùng như vậy. Thúy bơ phờ mệt nhọc trong hai ngày đầu sau khi lâm bồn, rồi trang điểm trở lại lúc còn nằm trên giường nhà thương. Toàn hơi khó chịu, nhưng vẫn thấy như thế là hơn.

Cho dầu đã là vợ chồng với nhau rồi đi nữa cũng không nên bắt người hôn phối của mình thấy những cái gì xấu xí nơi mình. Người Tây phương hành động đúng nên Thúy nhiễm Âu hóa đã bắt chước đầm mà trang điểm ngay trong ngày thứ ba.

Toàn khó chịu vì chàng quen với nếp sống bình dân, đàn bà đi thì phải thủ phận.

Chính trong những lúc khó chịu như vậy mà chàng chợt thấy rằng chàng không thể lam chòng của Thúy được. Hai nếp sống khác nhau xa quá, chàng chưa quen được với nếp sống của giới quý phái, Tây hay Đông gì cũng thế. Chàng sẽ mệt ngất ngư mà chạy theo cho kịp Thúy.

Đông hay Tây gì cũng thế ! Vâng, Chàng nhớ thuở nhỏ đọc truyện Tàu, có thấy chuyện một nàng quý phi gì ấy, nàng đó đau nặng, ốm xanh và đã cố ngăn vị hoàng đế thương yêu nàng vào cung thăm nàng.

Giới quý phái họ rắc rối phiền phức như vậy, chàng sợ ghê lắm.

Sợ nhưng cứ lao đầu vào mà yêu, thế mới kỳ lạ.

Nhưng một tuần lễ, Thúy đã lại sức. Sức khỏe của nàng dồi dào lắm, và kỳ sinh nở đầu này làm cho nàng mất bao nhiêu máu, nàng gỡ lại được ngay trong một tuần lễ ăn uống thật nhiều.

Ngoài phần ăn của nhà thương, Toàn đã mua thêm ở ngoài mỗi bữa ăn hai ba đĩa đặc biệt theo lời Thúy chỉ dẫn. Nàng ăn gà cả con, ăn óc heo cả khối, ăn thịt bò cả đĩa lớn.

Hôm về nhà, ngủ trưa thức dậy, nàng tắm rửa xong, không hóa trang, nhưng Toàn đã thấy nàng hồng hào y như hồi họ mới gặp nhau, mà có lẽ còn hồng hào hơn nữa.

Bà vú và bé Bích Thủy ở riêng bên buồng của Toàn, nhưng cả hai thường bảo bà già xầm ầm đưa bé qua đây. Toàn tự thú với chàng rằng chàng không thương đứa bé. Chàng chỉ thương nó để được Thúy vĩnh viễn. Nhưng Thúy đã từ chối để nó làm cái gạch nối liền giữa hai người thì thôi vậy.

Tuy nhiên, chàng không hết hi vọng. Chàng biết chắc rằng Thúy không thương con nhiều lắm như bao bà mẹ hiền Việt Nam khác, nhưng mong đánh thức tình tình mẫu tử tiềm tàng trong lòng mỗi người đàn bà bằng cách này hay cách khác.

Vì thế mà chàng mới tạo sự hiện diện thường xuyên của bé Bích Thủy ở buồng bên này, dành riêng cho Thúy và chàng.

Bé Bích Thủy đã thôi ngủ suốt ngày như trong hai tuần lễ đầu. Nó đã thức dậy nhiều lần trong một ngày để làm quen với cảnh vật chung quanh mà nó ngỡ ngác nhìn.

Toàn cố tìm xem coi nó giống ai trong vòng quen biết của chàng, nhưng chịu là không thể nhận ra được. Bé con trong tháng, đứa nào cũng giống đứa này, rất xấu xí vì nét mặt chưa rõ rệt gì cả.

Bé Bích Thủy bú sữa bò. Trẻ sơ sinh, trong khi bú, thường nhìn lên để biết cái gương mặt của người đã cho nó những giọt sữa thơm ngon. Tình thương mẹ nảy sinh ra trong suốt mấy tháng nhìn ngắm gương mặt thân yêu đó là «Tình Thương», tình thương tất cả mọi thứ, mọi cái đẹp cái tốt, cái bị hắt hủi của đời cũng đồng thời phát sinh ra nơi lòng người vào thuở đó.

Bích Thủy ngược mặt lên, chỉ thấy một cái ve chúi đầu xuống, đựng một chất trắng đục và một bàn tay nhăn nheo cầm cái ve ấy.

Toàn tưởng tượng về chuyện đã xảy ra hơn hai mươi năm trước. Cô bé Thúy, mẹ của Bích Thủy bây giờ, chắc cũng đã chỉ thấy có hình ảnh không hấp dẫn đó, hình ảnh của một vật nặc danh, không cá tánh, không có hồn và vì thế mà Thúy lớn lên với sự đào luyện cho không có hồn.

Nàng chỉ có thân xác thôi, và chỉ biết có những thân xác khác chung quanh nàng.

Nàng thích nghe nhạc, bởi nhạc làm hồn nàng khỏi bị khổ sở vì sự trống không do im lặng gây ra chớ chưa chắc nàng đã biết thưởng thức nhạc, vì người ta thưởng thức nhạc với rất nhiều chất hồn.

Con người như thế mà cứ được chàng yêu !

Toàn chợt thấy rằng sách vở đã vĩ đại hóa tình yêu quá lớn. Quả thật người ta yêu vì cái này, vì cái kia, vì nhơn, vì nghĩa, vì đức, vì tài, đủ thứ cả, nhưng vì sách là lý do rất quan trọng, nhưng thiên hạ cứ làm bộ lơ đãng ít dám nói đến yếu tố chánh ấy của tình yêu, vì yếu tố ấy nói ra có vẻ không thanh cao.

Không ai yêu một tài hoa, một tấm lòng vĩ đại mà thân xác tàn đại được, nhưng người ta cứ si mê một pho tượng thịt không có hồn, sống không hơn một con vật bao nhiêu, sống theo bản năng nguyên thủy của loài người hồi ăn lông ở lỗ.

Bé Bích Thủy đã được giải thoát ra khỏi tã bó mà không giựt mình chói với nữa. Nó nằm đó, không liên hệ gì đến mẹ nó và Thủy nhìn con mà cười một cái rồi thôi, cũng không liên hệ gì đến nó bao nhiêu.

Nhiều khi, nhìn sự lạnh lạt ấy, Toàn công phần hết sức, muốn phản đối, muốn mắng vào mặt Thủy rồi bỏ rơi tất cả cho hai mẹ con, nhưng chính cái mặt mà chàng muốn mắng vào đó, chính cái mặt ấy đã bịt mồm chàng lại.

Ồ, cái mặt mới đẹp, mới xinh và mới có duyên làm sao ! Mà trời ơi ! Tạo hóa sao lại không cất trong thân thể ấy một tâm hồn ! Trái lại, thợ tạo đôi khi lại đặt một tâm hồn cao cả sau một gương mặt mà gặp thành linh giữa tầm tối, người ta sợ đến kêu rú lên.

Thúy đã bảo nàng vẫn đã là một người con gái thường như bao nhiêu người con gái khác, nghĩa là cũng có tình cảm như ai, chỉ vì bị mấy trận phụ tình mà nàng ê chề cho cuộc sống. Quả có thể phần nào, nhưng chỉ phần nào thôi. Căn bản thật của con người không thể bị hủy diệt mặc dầu gian truân nào, biến cố nào đi nữa.

Có lẽ nàng đã thừa tự tánh cách thiếu tình cảm của cha mẹ, rồi lại bị sự giáo dục không hợp lý của một gia đình mới giàu, làm nàng càng ít tình cảm hơn cha mẹ nữa và mấy bạn đau vì tình mới đánh lên nàng vô cuối cùng để kết liễu đời tình cảm của nàng.

Toàn tất biết rằng dưới kinh tuyến, vĩ tuyến nào, và vào thời nào cũng thế, bọn nhà giàu mới không kịp dọn mình và dọn lòng để sống theo thể mới của họ. Trong hai thứ đó, mình và lòng, họ chỉ đủ thì giờ chuẩn bị một thứ thôi. Mấy đời sau, con cháu họ mới đủ thông thả để sống đời sống tinh thần mà bọn ấy chột thấy là cần phải có, chớ hai thể hệ đầu còn bận đưa đòi làm sang, còn đâu tâm trí nữa để nghĩ đến điều gì khác.

Sau này con Bích Thủy sẽ có đời sống tinh thần, bởi vì nó đã sang từ trong trứng sang ra, khỏi phải học ăn học nói, nó sẽ có thì giờ để cảm nghĩ, nếu nó không bị đưa vào viện mồ-côi vài năm nữa đây. Một hôm bắt gặp Thúy uống aspirine, Toàn lo lắng hỏi :

- Em sao đó, cảm, hay nhức đầu sơ ?
- Không, em không có sao cả.
- Lạ, không có sao, lại uống aspirine, cho xót ruột.

Thúy chỉ cười mà không giải thích gì cả.

Nhưng Toàn lo lắng về sức khỏe của bạn ghê lắm nên cứ theo hỏi vặn mãi, khiến Thúy khó chịu phải đưa sự thật ra.

Nàng cười rồi cắt nghĩa :

- Một bà bạn lớn tuổi đã mách cho em biết rằng uống aspirine thì cạn sữa. Vú em căng đau quá, em chịu không thấu.

Nghe lời giải thích ấy, tình linh lòng Toàn quặn thắt đau. Chàng đau thay cho đứa bé, nó rất cần những giọt sữa mẹ mà không hiệu sữa bò nào bổ cho bằng, những giọt sữa mẹ quý báu mà tạo hóa đã ban cho mọi bà mẹ để nuôi con. Nhưng một số bà mẹ, trong đó có bà mẹ Thúy, lại tìm phương pháp như tạo để ép cho cạn nguồn sinh lực ấy.

«Khốn nạn. Con đàn bà này thật khốn nạn» Chàng chửi thầm lên như vậy, nhưng rồi trước nụ cười say người của Thúy, chàng thở dài và cố quên.

Chàng tự an ủi bằng hạnh phúc gần đến là được làm chồng thật sự của Thúy khi nàng đầy tháng. Mà chỉ còn có mấy hôm nữa thôi.

Thúy đã trắng trợn nói ra là nó không yêu chàng, chắc nó ban ân huệ ấy cho chàng chỉ để đáp ơn thôi.

Mặc dầu vậy, chàng cũng sung sướng lắm rồi. Chưa chi mà hôm nay chàng đã nghe như mình đang chìm trong một giấc mơ thần tiên dài mà ăn ở suông với một thiếu phụ đẹp.

Ừ, giờ Thúy mới là một thiếu phụ đẹp chứ không còn là đàn bà ốm nhếch, đàn bà chữa nữa. Hơn thế, nhan sắc của nàng càng lên cao hơn, sau kỳ sinh nở không trực trặc và được săn sóc đúng phương pháp này.

Thúy đẹp hơn hồi hai người còn làm ở hăng Địa ốc «Tổ ấm», đẹp hơn ngày hai người tái ngộ nhau nhiều lắm !

Hôm ấy là ngày ăn đầy tháng cho bé Bích Thủy. Họ không cúng quảy, cũng không nấu nướng được để mà ăn khao. Toàn sắm thêm gàu mên, rồi mua bốn năm món ăn ở hiệu cơm tây với lại rất nhiều bánh trái.

Chàng ngạc nhiên hết sức và vội mừng mà thấy ở nhà có một con gà luộc, chè xôi, nhang đèn. Chàng ngỡ Thúy đã nghĩ đến con như bất kỳ bà mẹ Việt Nam nào, nhưng nghe Thúy nói một câu, chàng buồn hết sức. Nàng cười mà rằng :

- Bà vú xắm bả bày vẽ lắm. Bả nói không cúng thì Bích Thủy sẽ khó sống.

Thấy mặt «ông chủ» về, bà vú xắm vội lên nhang đèn rồi mời chàng đứng ra khấn vái.

- Hò, cái lầy ông chủ cúng, cúng cho bé tốt tốt.

Toàn không thích cúng, nhưng chàng cảm động lắm và thủ vai «chánh bái» một cách vui lòng.

Bà vú xắm mặc áo quần đẹp cho bé Bích Thủy, ướp nước hoa cho nó, rồi ẵm ngửa nó mà trình ra trước mặt chàng rồi nói với nó một câu mà Toàn chưa hiểu nghĩa, nhưng không băn khoăn lắm :

- Hò cái lầy bé nhìn đi, nhìn á pa cho rõ đi, nhìn cho nhiều đi.

Xâm già ngỡ Toàn là cha ruột của bé, từ ngày vú ra vào giúp việc ở đây.

Tuy thế, bữa ăn trưa hôm đó cũng rất vui. Vú xâm uống cả rượu mạnh với ông chủ nữa, và nói huyền thiên. Vú ta có nói một câu tối nghĩa thứ nhì, nhưng Toàn cũng bỏ qua :

- Ông chủ bà chủ đừng lo. Ngộ thương bé lắm mà, nuôi bé tốt tốt quá mà.

Mãi cho đến chiều ở sở về hơn nửa tiếng đồng hồ, chàng mới hay ở nhà có một biến cố xảy ra và mới hiểu hai câu nói bí hiểm của bà vú khi sáng.

Chàng tắm rửa, thay y phục xong rồi trở vào buồng hỏi Thúy:

- Bé đầy tháng rồi, từ đây chiều chiều ta đưa nó đi dạo mát được chứ ! Anh sẽ sắm xe lãng đô cho nó.

- Khỏi vì em đã gởi nó cho bà vú đem về nhà bà ấy là nuôi rồi.

Toàn rụng rời đến mấy mươi giây, làm như chính con ruột của chàng đã bị đánh cắp và chàng vừa hay tin sét đánh ấy.

- Trời ! Té ra em...

- Anh đừng có thăm-kịch-hóa. Chắc rồi em phải đi làm. Để nó ở đây, ai săn sóc nó.

- Nhưng bà xâm.

- Có bà xẩm. Đành thế. Nhưng bà vẫn phải tắm rửa, phải đi đó, đi đây. Dem nó về nhà bà, mỗi lần bà đi ngoài chẳng hạn, bà có thể gọi nó cho con cho cháu bà. Còn ở đây...

- Trời !

Toàn biết là Thúy chỉ tìm có thôi. Sự thật là nàng thích sống hoàn toàn tự do như một cô gái son rồi để sung sướng tận thân, mà cũng dễ... dễ sống. Đứa con sẽ là một chương ngại.

Một lần nữa, chàng nhẫn nại chịu đựng, nhưng lần này chàng phải lo âu nhiều. Thúy mà rảnh tay thì nàng sẽ dễ phiêu lưu. Chàng mong giữ bé Bích Thủy để nó làm một thứ neo cho chiếc thuyền của nàng bắt buộc phải cạm sào lại.

Thuyền không neo sẽ trôi nổi bình bồng, chàng không tài nào mà kéo nó trở vào bờ.

- Buồn quá ! Toàn than nho nhỏ. Thôi, chiều nay ta đi ăn cơm ở ngoài vậy, cho quên quạnh hiu ở đây, vì nhà thiếu đi một người, mặc dầu người đó chỉ là một đứa bé, sao mà trở nên vắng vẻ hơn, buồn bã hơn.

Vội lại cũng dễ liên hoan cái ngày ta thành vợ chồng thật sự. Thúy làm thỉnh rất lâu rồi nói :

- Em nghĩ chẳng những không cần, trái lại còn không nên đi ra ngoài.

Nếu đây là ngày vui của ta thì ta lại càng nên nằm nhà hơn. Kẻ nào muốn hưởng hạnh phúc của mình, phải ích kỷ, không chia sẻ với ai, trốn thiên hạ để tuyệt đối yên thân sung sướng.

Thúy nói hữu lý lắm, nhưng không thành thật. Toàn biết chắc chắn như vậy. Nàng tránh đi ra ngoài với một thanh niên không bảnh vì vai trò cái thuẫn che chở cho việc mang thai của Thúy, vai trò ấy, Thúy không còn cần nữa. Không cần anh chồng bù nhìn nữa, Thúy đi làm gì với một kẻ không đem đến cho nàng hãnh diện nào, mà trái lại còn gây chướng ngại trên bước phiêu lưu của nàng.

Bữa cơm chiều nay buồn. Nhà chỉ có hai người mà một thủ vai chủ động lại không hề mở miệng. Hắn tủi thân quá vì viễn ảnh tương lai đen tối của hắn bỗng hiện lên dọa nạt hắn.

Đáng lý gì đây là đêm tân hôn nhưng hắn không hưởng ơn huệ của người thiếu phụ biết giữ lời hứa.

Hắn nằm gác tay lên trán mà nghĩ miên man, trong khi đó thì Thúy đợi chờ trong kinh ngạc.

Người thanh niên này đã áp yêu nàng lúc nàng là một người đàn bà chưa xanh xao nặng mùi hôi hám.

Chàng đã dùng bút chì để xóa từng ngày một trên tấm lịch tháng treo nơi buồng này để được sung sướng mà thấy số ngày còn lại, cứ giảm lần lần mà cái hôm cuối cùng của thời hạn «làm rẻ» tiến tới lần lần.

Thế mà đến cái đêm mà chàng trông đứng trông ngồi, đến cái đêm ấy, chàng hết nhìn trần lại day ra ngoài mà nhìn chiếc tủ lạnh đằng kia.

Nếu người sản phụ đã đầy tháng này mà bình thường trở lại như cũ và có cần tình yêu đi nữa, nàng cũng chẳng cần tình yêu nơi Toàn. Nhưng trót đã hứa để đáp ơn, nàng quyết không sai lời và không sao khỏi chờ đợi.

Thúy chờ như vậy hằng giờ và đây là lần đầu tiên trong đời cô gái xinh đẹp ấy mà nàng phải chờ đợi như vậy. Nàng đợi hằng giờ rồi đâm cẩu, rửa thềm trong bụng :

«Được, nhà người làm bộ thì thôi vậy. Cứ năm đó, rồi ngủ đi. Mai một có dọn đi nơi nào khác thì dọn, không ai cầm cọng gì đâu.»

Rửa thềm xong, Thúy cũng day mặt nào vách một cách vùng vằng, để dễ giấc ngủ.

Đôi bạn nằm đầu lưng với nhau, thật là chung lưng đầu cật. Nếu ai mà có mắt trông thấu qua được vách tường hay nóc nhà, họ sẽ ngỡ đây là một cặp vợ chồng ăn ở đã lâu năm với nhau rồi và vừa cãi nhau một trận mà trong đó không ai nường lời cả.

Nghe bạn trở mình vùng vằng làm rung rinh mạnh cả chiếc giường, trái với thói quen của nàng ngay cả trong lúc nàng chuyển bụng, Toàn giựt mình và nhớ lại rằng đây là đêm tân hôn của họ, và giựt mình mà đoán được tình cảm của bạn : Thúy đã nổi giận.

Buồn tủi cho thân phận mình, nhưng chàng lại nghĩ rằng được làm chồng Thúy trong hai tháng còn hơn là không bao giờ.

Chàng đã huỷ hoại cả một thời thanh xuân của chàng, làm mất cả tương lai chàng một cách vĩnh viễn để mong chiếm đoạt một món, mà giờ món ấy người ta dâng tận tay lại không nhận thì còn gì vô lý mà ngu ngốc bằng. Hơn thế, biết đâu Thúy chẳng yêu chàng luôn, không nhiều thì ít và không buồn và không nỡ đoạn tuyệt với chàng ?

Vì thế mà họ hết chung lưng đầu cật nữa và Toàn day nghiêng qua phía bạn gọi nhỏ nhỏ :

- Thúy ! Thúy.

Thúy giả dò ngu và ngáy khò khò, khiến Toàn buồn cười không nín được, bật cười lên. Có những người không hề biết rằng mình ngu có ngáy hay không và ngáy là một chứng bệnh không đột khởi, không thể nào từ bao lâu nay không ngáy bỗng dưng nay lại ngáy.

Thúy thuộc vào hạng người không tự biết như thế.

Thúy cũng tức cười, nhưng đã trót giả dò ngu nên bắt buộc phải nín. Và nén một cơn cười, luôn luôn làm rung rẩy cả thân thể ta.

Toàn nghe chiếc giường cũng rung dưới cơn cười bị dồn ép của Thúy, nên chàng vui quá, quên hết buồn tủi.

Chàng nắm vai Thúy mà kéo cho nàng bỏ thế nằm nghiêng vào vách. Thúy thụ động như một xác chết để cho bị lật qua.

Nàng định rên ư ư vài tiếng rồi làm bộ giựt mình choàng tỉnh. Nhưng bỗng nàng khám phá được cái mẹo hay này là nên giả đồ ngủ quên luôn là hơn, giả đồ dữ bao nhiêu cũng không sao, vì Toàn mà có biết cũng không hại. Hơn thế, cần để cho Toàn biết rằng nàng chỉ làm bộ thôi, nếu không chàng sẽ không dám gì cả và cứ tiếp tục đánh thức nàng thì phiền.

Giả đồ ngủ, về sau nàng có thể nói được rằng nàng bị bắt ép trong lúc ngủ quên, chứ không bao giờ ưng thuận, nếu rủi ro có cần phải nói thế. Hơn nữa, cuộc hiến thân ý thức mà lạnh lạt của nàng sẽ chọc giận Toàn thì không hay, mà nàng thì biết rằng mình chỉ có thể trao thân lạnh lạt thôi, không sao khác hơn được.

Quả câu chuyện xảy ra đúng y như nàng muốn. Dù Toàn biết nhưng không buồn đánh thức nàng. Chính chàng cũng thấy áp yêu một xác chết ít tủi thân hơn là một người sống không hồn.

Phần III

Nửa giờ sau. Thúy thức dậy, thức thật sự. Nàng cần thức để ra buồng vệ sinh.

Giây lát sau, bạn chàng trở vào với chàng, Toàn cũng vẫn chưa nói gì. Chàng đang bẽ bàng với ai, không phải bẽ bàng vì đã làm xằng mà vì đã thua trận.

Phải, chàng thua trận, không có chiếm được Thúy, không có hưởng được ân huệ của Thúy lúc nàng ý thức. Đành rằng khi này nàng vẫn ý thức, chỉ giả ngủ thôi, nhưng Thúy có thể nói rằng mình bất thức và chàng đã lên lúc ăn cắp chớ không được ai cho.

Bẽ bàng rồi tức giận, chàng muốn nắm đầu Thúy mà nện cho nàng một trận nên thân, khi nàng trở vào.

Người đàn ông luôn luôn thấy mình có quyền, một khi đã được. Trước sau có mấy phút mà họ thay đổi tức thì, trước họ có du côn bao nhiêu cũng không hề dám có tác phong vũ phu với người đàn bà, nhưng sau đó thì họ có quyền được phục dịch, được nghe lời, đôi khi được hành hạ nữa.

Những người đàn bà oanh liệt được các tay vũ phu sợ bao nhiêu, cũng đành phải bó tay chịu nước lép sau đó, càng phản ứng mạnh để thoát, càng phải ăn đòn.

Thì ra, Thúy đã thất lời hứa. Nàng chịu đựng, chớ không phải là cho. Như thế, nàng mà có chịu đựng suốt đời, chàng cũng không thèm. Một phút làm anh hùng vẫn hơn cả đời làm thằng ăn cắp.

Vì không phải là kẻ lỗ mãng, kẻ vũ phu, nên cơn tức giận của Toàn không bùng nổ lớn.

Trái lại, Toàn làm lành. Chàng thấy rằng không du côn được thì phải làm con cừu ngoan vậy chớ ở giữa lưng chừng, còn thiệt nhiều hơn.

Chàng chìa tay ra để cho Thúy gói đầu, Thúy thấy cánh tay ấy, phải hiểu ý chàng và phản ứng của nàng sẽ chỉ đường cho chàng có thái độ hợp với tình thế.

Thúy tự nhiên đón nhận sự săn sóc đó, không sung sướng mà cũng chẳng chê.

Day qua hôn nhẹ thật nhẹ nơi thái dương của bạn, nơi mà tóc mai của người đàn bà rất mịn, Toàn thì thầm :

- Thúy ! Em nghe thế nào ? Cảm tình của em đối với anh có khác hơn trước đây hay không ? Liệu có yêu anh được hay không ?

- Cứ hỏi bấy nhiêu đó mãi. Hễ ký hiệp ước rồi thì phải tôn trọng hiệp ước nghe chưa ?

- Nhưng em từ chối đi ra ngoài với anh hồi chiều nay, bảo rằng nên nằm nhà để hưởng hạnh phúc. Nhưng em vẫn không thềm nằm nhà, em viễn du trong giấc cô miên. Chính vì thế mà anh muốn biết.

- Nằm nhà để hưởng hạnh phúc. Và phải hưởng hạnh phúc một cách lạng lẽ.

- Anh trông đứng trông ngồi cái đêm nay mà anh tưởng trước là đêm thần tiên của đời anh. Nhưng rồi không có gì cả. Em đã giữ lời hứa và quả anh đã được yêu... nhưng không phải yêu em. Anh đã yêu một cây chuối, một chiếc gối. Em chỉ cho anh rất ít. Hồn em, em cất kỹ hay thả cho nó bay đi.

- Anh đã chẳng thường bảo em rằng em không hồn hay sao ?

Thúy nói rồi cười dòn lên trong lúc Toàn vẫn cứ buồn hiu. Chàng xác nhận nửa chừng :

- Anh chỉ nói vậy thôi chứ đầu sao em cũng còn là con người. Mà cho dầu em không có hồn, em vẫn có trí. Thế mà em đã KHÔNG CÓ MẶT, lúc anh yêu em.

Em đã bố thí một cách phũ phàng. Tục ngữ ta thường nói : «Một mặt hơn mười gói», nhà anh có việc vui, mời em đến, em tránh đi, chỉ gọi lại biếu một chai rượu. Sao em lại nỡ coi rẻ anh đến thế.

- Thôi, cứ nói hoài cái đó nghe nhàm lắm. Anh đã được cái gì anh đòi hỏi, thì còn ức chuyện chi.

- Không, anh không được. Anh đòi Thúy, một cô Thúy một trăm phần trăm, chứ anh không đòi cái xác của em.

- Thôi, dẹp chuyện đó lại.

- Không. Nhứt định không. Anh không thể chịu đựng được cái người mà anh áp yêu trong tay lại nghĩ đến người khác.

- Anh độc tài. Anh bắt xác người ta còn muốn bắt luôn cả hồn nữa sao ?

- Ủ, anh độc tài đó. Mà anh có quyền độc tài.

- Quyền gì ?

- Quyền của một người chồng.

- Ai cho những anh chồng quyền độc tài ?

- Pháp luật và dư luận, vì sự độc tài ấy chỉ hạn định thôi, nên những anh chồng được hưởng mà không hại cho quyền lợi những chị vợ, hơn thế còn lợi cho hạnh phúc của gia đình.

- Hạn định trong vòng nào ?

- Hạn định trong vòng người chồng được tuyệt đối đòi hỏi nơi người vợ sự hiến dâng song hành, từ thân thể đến tinh thần.

- Nhưng anh có là chồng thật của em đâu.

- Sao lại không. Anh đã XIN LÀM CHỒNG của em, chứ nào anh có XIN LÀM CHỒNG GIẢ bao giờ. Cho dầu hưởng được ân huệ ấy trong hai tháng ngắn ngủi thôi, anh cũng phải được hưởng trọn vẹn, đúng theo lời cam kết.

Thúy không đuối lý nhưng nàng lặng thinh. Nàng nín lặng vì muốn nhượng bộ.

Từ bao lâu nay, nàng đã coi thường Toàn, không tính có chàng trong đời nàng. Bỗng dưng hôm nay người thanh niên này cả gan dám tỏ ra bất khuất, lại đủ khả năng lập luận đanh thép nên nàng không thể không kể đến hắn, không nể hắn.

Người đàn bà, dầu sao bản chất của họ là bản chất phục tùng, không nhiều thì ít. Nhưng họ chỉ phục tùng kẻ nào đủ bản lĩnh thôi. Mà hễ gặp cái kẻ đó rồi thì tự nhiên là họ mặc nhận uy quyền của kẻ đó, ban đầu còn tự ái, chỉ mặc nhận vậy thôi, rồi lần lần họ đi từ nhượng bộ này đến nhượng bộ khác.

Tình yêu nơi họ cũng chỉ nảy nở trong sự phục tùng thôi. Không bao giờ một anh chồng râu quạp mà được vợ yêu, mặc dầu chị vợ anh có phục dịch anh như đầy tớ đi nữa.

Thế nên trong xã hội, người ta thường thấy những anh du côn rất võ phu, đánh vợ mà mình nghe phải sôi ruột, phải thương xót. Vậy mà các chị vợ phải đòn ấy lại cứ yêu chồng, cái mới chết. Họ yêu chồng chỉ vì những anh chồng ấy đã có cái gì để họ phải phục tùng rồi tình yêu nơi họ phát sanh ra.

Thúy làm thính trong một thái độ đầu hàng phần nào. Nhưng Toàn lại ngỗ nàng làm lì, dùng khí giới im lặng khinh bỉ để đương đầu lại với chàng theo chiến thuật đề kháng thụ động, nên Toàn nổi giận vụt ngồi dậy và hét :

- Đó là quyền làm chồng của anh, em hiểu chưa ?

Nếu không có sự ngỗ nhận về thái độ của bạn, Toàn đã không nổi xung thiên được. Mà hễ nổi xung thiên được thì uy thế của chàng càng lên.

Chàng vừa hét vừa đập tay lên nệm thành thành khiến Thúy hét cả hồn vía.

Đây là lần đầu tiên mà người thiếu phụ sang trọng và kiêu căng này bị một người bên nam phái đối xử tệ như vậy. Tức giận nhưng nghe mình bất lực, nàng tủi thân quá, cắn môi cố nén một hồi nhưng không được, nên nàng òa lên mà khóc.

Nồi súp de Toàn đã xì hơi được rồi nên không nổ, mặc dầu đã kêu khè khè nơi cái súp báp một cách hăm hừ hăm dọa.

Hơn thế, chàng hồi hận hết sức mà đã ngược đãi bạn. Ngược đãi ? Phải. Đối với giới người có giáo dục, có thiện căn, mắng chửi la hét người khác là ngược đãi họ rồi đó chứ không đời phải đánh đập người ta một cách tàn nhẫn. Lại nằm trở xuống, chàng ôm lấy đầu bạn rồi van lơn cầu khẩn : - Thúy ơi ! Thúy tha lỗi cho anh đã thô lỗ với Thúy !

Thúy càng khóc dữ hơn. Nàng đã hết tủi thân rồi. Và đây là trận khóc hả hơi, trận khóc nhõng nhẽo. Ừ, khi mà người đàn bà nghe mình nhỏ nhoi, bản năng em nhỏ của họ sống dậy và họ luôn luôn nhõng nhẽo.

Toàn hôn lên tóc, lên tai, lên trán bạn để đợi cơn khóc dịu bớt rồi mới lấy khăn lau lệ cho bạn.

Thúy úp mặt vào ngực chàng mà thổn thức.

Chàng gọi :

- Thúy !

- Dạ.

Toàn chết sống, gọi mà không hỏi gì được vì cái tiếng «dạ» đầu hàng này nó thổi chàng thành linh bay bổng lên tận chín tầng mây xanh.

Chàng hôn lên trán bạn rất dài rồi hửi cái mái tóc đặc biệt của một cô Thúy không xúc nước hoa, lắng nghe cái gì rất lâu, mới tiếp tục những câu hỏi bỏ dờ khi này :

- Thúy còn hờn anh hay không ?

Thúy nắc lên một tiếng rồi nghẹn ngào đáp :

- Còn.

- Thôi anh lạy Thúy để chuộc tội rồi cung Thúy nhiều thật nhiều để bù lại sự hắt hủi mà Thúy đã phải chịu từ khi này.

- Hồng ! Hồng thềm đâu.

- Thúy không chịu để anh cung sao ?

- Hồng thềm cho anh lạy.

- Sao lạ vậy Thúy ? Phải để anh tạ tội chứ.

- Chính em mới có tội.

- Không em không có tội gì hết. Nhưng thôi, nếu Thúy chịu tha tội cho anh thì phải chứng tỏ bằng một việc cụ thể. Đâu Thúy hôn anh một cái xem nào.

Thúy chớp nhoáng hôn vào má bạn, cái hôn như bị dính vào đó bằng một thứ mủ cây mà người ta dùng bắt chim, Thúy không sao lấy mũi ra khỏi má của Toàn được.

Toàn ngây ngất, không còn biết mình đang sống thật hay chiêm bao.

- Thúy ơi ! Thúy !

Thúy bây giờ mới buông bạn ra mà đáp :

- Dạ.

- Ta đang ở đâu ?

- Em đang nằm trong tay anh và anh đang nằm trong hạnh phúc.

- Ta vẫn sống à ?

- Ủ, sao anh hỏi lạ vậy ?

- Em có thật à ? Để anh rời xem có thật hay chỉ là ma.

- Ý ạ, anh nói nghe ghê quá ! Em hồng thềm chơi với anh đâu.

Nàng giận giỗi đang ra. Toàn rượt theo dỗ :

- Thôi cưng, có anh đây, đừng sợ gì hết. Thúy nè ! Như thế này mà chỉ được có hai tháng mà thôi sao ? Không, không khi nào mà anh chịu để em xô ra trong hai tháng.

- Thấy không, em đã nói mà ! Hễ được voi thì đòi tiên.

- Không biết. Nhưng anh sẽ giết em rồi tự tử, nếu em bỏ rơi anh.

Chàng nghiêng rằng trèo trẹo mà nói như vậy khiến Thúy nghe toàn thân mọc ốc. Ánh đèn chong lò mờ, nhưng nàng đoán thấy là đôi mắt của Toàn đỏ ngầu. Hắn sắp biến thành con thú dữ, hay ít lắm cũng thành ra con người man rợ không chịu đựng được sức kèm chế nào cả.

Tự nhiên uy thế của thầy thơ ký đánh máy chữ ngày xưa lại tăng lên thêm, và tự nhiên tình yêu nơi Thúy cũng trưởng thành thêm một chút.

Si tình là một hình thức yêu tiêu cực, không gây ảnh hưởng được nơi kẻ mà ta si. Nhưng sự yêu đương cuồng bạo có khả năng thống trị, nó làm bá chủ, nó đàn áp mà không gây căm hờn, còn trái lại nữa.

Thúy xỏ năm ngón tay vào tóc bạn, cày ra sau rồi hôn lên trán bạn trong một tâm trạng dõ dánh và nịnh nọt, rồi vả vào má bạn mà rằng :

- Coi hiền mà du côn dữ !
- Anh bắt buộc phải du côn để bảo vệ hạnh phúc của anh.
- Nếu em không sợ chết thì sao ?

Toàn cười xòa :

- Nếu em không sợ thì anh đầu hàng.
- Mà nếu đầu hàng cũng chẳng được ân huệ gì thêm ?
- Thì anh giết nó.
- Nó nào ?

- Thế lão cũng phải có một thằng trong đời em, nó ngăn em yêu anh. Anh sẽ giết nó.

- Đừng nói nhảm. Không có thằng nào hết.

- Không có sao em không yêu anh ?

Thúy cười dòn lên, nhưng đó là giọng cười cảm tình chứ không mỉa mai.

- Anh điên rồi, nói không đầu không đuôi gì hết. Bộ hể người nào không yêu người nào là vì có người khác à ?

Nhưng nói thế chứ em yêu anh rồi.

Toàn đã thấy rằng tình cảm của Thúy đối với chàng thành linh thay đổi.

Tuy nhiên chàng vẫn cứ mong mỗi chính miệng nàng xác nhận như vậy. Giờ nàng đã xác nhận, chàng lại không dám tin. Đó là sự may mắn quá sức tưởng tượng của chàng để chàng dám tin là có thật.

Chàng ngóc đầu lên nhìn trừng trừng Thúy, Thúy kéo đầu chàng xuống, đè mũi chàng lên má nàng và nói :

- Đã yêu rồi không ai xí gạt anh mà ăn vàng ăn bạc gì. Tin đi.

- Nhưng yêu trong bao lâu ? Không chịu hai tháng đâu.

- Ừ, lâu hơn.

- Nhưng bao lâu chứ ?

- Bao lâu tùy anh.
- Trợn đời nghe không ?
- Dạ.

o o o

Mặc dầu đã thức suốt đêm, sáng hôm đó Toàn vẫn tươi rói, hơn thế, chàng hách ghê lắm.

Trên đời không có thành công nào làm cho con người hình mũi bằng thành công về tình, càng hình mũi hơn khi sự thành công ấy là một đắc thắng ngoạn mục.

Vào sở, chàng nện gót giày kêu bôm bốp, ở sở ai cũng ngán chàng cả vì thấy chàng ở không luôn luôn mà cứ lãnh lương cao, ngờ chàng là một nhân vật quan trọng lắm đang làm gì bí mật mà chỉ có chủ hăng là được phép biết thôi.

Họ đã ngán chàng, nay thấy chàng làm oai như vậy họ lại càng ngán hơn.

Chàng rủa ông chủ sự phòng nhân viên rồi khoe :

- Vợ mỗ vừa sanh, mẹ tròn con vuông mỗ thích quá.
- Vậy à ? Mừng cho chị ấy. Nhưng sao lại khai là độc thân ?
- Ấy, vợ mỗ nó có chỗ làm mà đăng ấy phụ cấp con cái lại to hơn ở đây, nên mỗ để cho nó hưởng.

Rồi bí mật chàng ngâm câm luôn. Giây lát sao, chàng xách xe chạy xuống hăng Xucamêcô để khoe nữa.

- A, bà con ơi ! Thúy đã đầy tháng rồi.

- Dữ hôn, Tuyết trách, sao không đợi ăn thôi nôi mới cho hay.

- Ấy, bận nhúm lửa.

Cả sở cười rần rần. Ông Mục hỏi :

- Thế chị Toàn chừng nào đi làm trở lại.

- Bạn con cái chắc nó phải thôi luôn.

Bọn phụ nữ ở đây đều nghĩ rằng Thúy ắt hẳn phải đẻ bọc điều nên mới tốt số như vậy.

- Chắc tôi phải sắm xe mới để thưởng công vợ tôi mới được.

Rồi chàng lại xách xe chạy tuốt lại làng nhà ông Hiệu.

Ông Hiệu đã gọi chàng ba hôm rồi mà chàng không thèm đến vì chàng chán ông ta quá, cứ do dự mãi, không quyết định được gì hết.

Chàng sẽ nói vào mặt ông Hiệu rằng chàng không cần cóc gì nữa cả. Sở dĩ chàng chạy ngược chạy xuôi, là mong kiếm tiền để mua chuộc Thúy. Mà giờ đã được Thúy yêu rồi thì còn phải làm cái quái gì nữa cho nhọc xác.

Ông Hiệu hôm nay hơi ngán người thanh niên giàu sáng kiến này. Hẳn tự nhiên oai vệ ra, tác phong hẳn là tác phong của người đồng địa vị với ông, không phách lối một cách vô lễ, nhưng dạn dĩ và bình tĩnh trước mặt ông y như là hẳn đồng lứa tuổi và đồng tài sản với ông.

- A... anh Toàn, trông anh dữ !

- Bạn quá vì vợ đẻ...

- Vợ đẻ à ! Hoan hô !

Lối pha trò chơi chữ này ai cũng hiểu cả, nên ông nhà giàu này chúc mừng liền. Ông ta hỏi thêm :

- Thế Hoàng Nam hay Công Chúa ?

- Công Chúa.

- Con so chớ ?

- Vâng...

- Đẻ con đầu lòng là gái thì dễ làm ăn lắm. Chưa chi mà anh đã thành công rồi đây.

Ông Hiệu muốn ám chỉ đến công việc mà ông ta sắp giao phó cho Toàn. Nhưng chàng bị sự thất vọng tình ái ám ảnh nên chận ngay.

- Ủ, tôi vừa thành công, mà thành công to lớn không thể tưởng tượng được.

Ông Hiệu hơi thất vọng, ngỡ Toàn trúng áp phe gì khác và sợ hấn không hợp tác với ông nữa. Ông do dự giây lát rồi mới dám hỏi :

- Nhưng có bỏ rơi tôi hay không ?

- Tôi đến đây, nghĩa là còn nghĩ tới ông.

- Quý hóa lắm là cảm ơn toa lắm. Như thế này. Mỏa đề nghị toa cộng tác với mỏa ngay từ bây giờ. Toa đi Nha Trang nghiên cứu lại địa thế để cất xưởng. Công việc này chỉ mất độ một tháng thôi. Làm thế nào mua một miếng đất vừa rẻ vừa thuận lợi cho công việc chuyên chở, nghĩa là nằm kế các trục giao thông, mà đừng xa bãi cát lắm.

Xong, toa coi nhà thầu họ xây cất luôn, vì đã vẽ họa đồ, đã cho thầu kiến trúc rồi.

Suốt thời kỳ này toa hưởng mười lăm ngàn mỗi tháng.

Xong đâu đó, toa làm giám đốc kỹ thuật cho hãng ở ngoài luôn, để điều khiển hai người kỹ sư, một Việt Nam, một Nhật Bản.

Lương giám đốc kỹ thuật của toa sẽ là hăm lăm ngàn, và hơn thế, toa mặc nhiên được một trăm năm mươi cổ phần, mỗi cổ phần một ngàn đồng. Ai bảo phước bắt trùng lai ?

Toàn đã hết tin tức ngữ rồi vì phước của chàng sao mà kế tiếp nhau mà đến với chàng, phước nào cũng to như đông hải.

Chàng gục gặc đầu ra về ta đây người bảnh, hài lòng về điều kiện nhưng không ham mê quá trớn. Đoạn chàng đáp y như Tây:

- Đề tôi về hỏi lại vợ tôi coi.

- Ủ, toa cứ hỏi lại ẻn. Nhưng mỏa tin rằng ẻn sẽ nhận cho phép toa hợp tác với mỏa. Nè, giám đốc kỹ thuật được quyền cả một ngôi biệt thự to lắm đa ngen.

- O. K. riêng tụi mình với nhau. Nhưng tiếng nói cuối cùng là do ở cả Thúy.

- Chùng nào toa trở lại ?

- Ba hôm nữa.

- Rất mong toa vậy.

Toàn ra khỏi ngôi biệt thự của ông Hiệu ở đường Trương Tân Bửu, mặt vát hất lên trời. Chàng lái xe như đường phố Saigon chỉ để dành riêng cho chàng xử dụng, chưởi một anh phu xích lô đập queo ầu, chưởi một bác tài xế tắc xi lấn ép chàng.

Chàng ghé qua sở để nghe tâm trạng giám đốc của mình ra thế nào đối với cái nơi mà chàng sắp lìa khỏi vài tuần nữa đây.

Đi ngang qua văn phòng của ông Thành để đến buồng giấy của chàng, chàng nghe ông ấy đang nói chuyện với ai bằng điện thoại trong đó.

Cái tật ông Thành là nói điện thoại to quá. Ông ta hét như là kẻ đối thoại của ông điếc, như là không tin cái máy nhỏ xíu ấy đủ khả năng phóng đại tiếng nói của ông ở đầu dây bên kia.

- À..., ơ...hơ... anh mừng cho em... à... ơ thôi, cũng không thấy mặt nó làm gì... ơ hơ... khó lắm em ơi... chung quanh đây có tai mắt của vợ anh... bất tiện lắm...ơ... mà anh cũng không có thì giờ để đến nơi em chỉ định... ơ...à... anh van em đừng đến. Em định xé hiệp ước hay sao chứ. Anh đã đền bù cho em đủ rồi, tiền nuôi con cũng tính cả trong đó. Em đã nhận các điều khoản sao giờ còn làm rầy ?

Văn phòng của ông Thành không bao giờ đóng cửa. Cửa được che lại bằng một bức bình phong sơn mài. Thành thử Toàn không tò mò, cũng không nghe sót một tiếng. Chàng mỉm cười tự bảo thầm :

- Tội nghiệp cái lão vô phúc. Chắc bị con nào làm khổ rồi đây. A...ha...hể có tiền là như vậy đó, ngày kia cái ông giám đốc Toàn này có thể cũng sẽ bị Thúy làm giặc vì những cô Hélène, cô Hồng Liên, cô Thu Nguyệt, và bị các cô nàng này làm tình làm tội mỗi khi các cô bị ra rìa.

Chàng vào buồng giấy của chàng một hồi, rồi xách áo ra về.

Ấy, khổ và cái áo này nữa. Bất kỳ ở công hay tư sở, hễ bước lên tới nấc thang nào đó thì nhơn viên phải mặc áo lớn đi làm, không hề có lệnh đích xác, nhưng ai cũng ngầm hiểu và làm như thế cả, tốn tiền giặt ủi không thể tưởng tượng được. Mà bọn tiệm giặt họ cũng biết rằng đập bọn cần mặc áo được nên họ đập thẳng tay, ủi một chiếc áo ăn công mười hai lần mắc hơn ủi một cái quần.

Thật là càng cao danh vọng càng dài tốn hao. Có lần ông xếp bắt buộc phải đi xe hơi nhưng ít tiền, phải sắm một chiếc 202 tiền sử mười ngàn đồng ọp ẹp, rồi khổ thân với nó từ sáng đến chiều vì nó èo uột, làm biếng làm nhác, hay làm chứng dọc đường, đứng lại chơi vài tiếng đồng hồ, hay tới sở rồi không muốn về nữa.

Đó là những cái lụy do địa vị tạo ra và con người phải nô lệ những cái lụy ấy, dầu muốn dầu không.

Chàng về tới nhà cùng lúc với Thúy. Thúy đi bằng tắc xi và chàng xuống xe day ra sau thì thấy vợ cũng đang trả tiền cho người tài xế.

Thúy lộng lẫy như bà hoàng khiến Toàn đứng chết sững mà nhìn bạn như nhìn trộm một thiếu phụ lạ. Trong giây phút này, chàng thấy rằng chàng khỏi phải hối tiếc ba năm tù của chàng.

Vào tù để không được mỹ nhân mới là phí một thời, chớ còn chính vì đã nhờ vào tù mà sau đó được người đẹp, một người đẹp có một không hai ở Saigon, thì đó là một cái giá vừa phải, mà có thể còn rẻ nữa là khác.

Ừ, nếu chàng không vào tù thì không túng tiền, không có gọi điện thoại cho Mục, không tái ngộ với Thúy, không được Thúy mời tới nhà, không bị Thúy lợi dụng làm bù nhìn, và cố nhiên không được làm chồng thật của Thúy. Đó là những bước phiêu lưu ngộ nghĩnh mà chàng dần bước vào mà không dè là hay, chừng dừng bước bên đường nhìn lại quãng lộ trình vừa qua, chàng mới chợt thấy rằng mình đã sống mấy tháng kỳ thú, huyền hoặc, chưa tới kết cuộc nhưng chương thứ nhứt cũng khá tròn trịa.

Chàng giựt mình mà thấy một cuộc mạo hiểm như cuộc mạo hiểm của chàng mà kết thúc được trơn tru tốt đẹp như vậy.

Nhưng chương thứ nhứt đã hết, chương thứ nhì và những chương sau sẽ ra thế nào ? Toàn đặt dấu hỏi, đoạn nhìn lại nhan sắc của người vợ mà chàng chiếm được một cách bất ngờ, rồi đâm sợ.

Nàng đẹp quá. Nàng đẹp đến nỗi không anh chồng nào mà an lòng được với sắc đẹp của nàng. Và thường thì những câu chuyện tốt đẹp quá, không bao giờ được tốt đẹp lâu dài.

Mấy tháng nay chính chàng đã phiêu lưu nhưng từ đây kẻ phiêu lưu sẽ là Thúy. Chiếc tàu Thúy đã vào ụ mấy tháng để sửa chữa, nhờ thế mà nó nằm yên được nơi cái bến yên ổn mà trên bước phiêu lưu, chàng đã ghé lại để hưởng hạnh phúc.

Nhưng tàu đã được sửa chữa xong và không có gì có thể ngăn nó trương buồm ra khơi cả. Nhưng chiếc tàu ấy phải đi có chốn về có nơi chớ nó mà linh trôi nổi từ hoang đảo này đến hoang đảo khác như trước đây, thì chàng... Không, chàng đã tiến đến chỗ không chịu đựng nổi một phụ bạc, một phản bội nào.

Chàng sẽ có phản ứng mạnh để bảo vệ hạnh phúc của chàng và... trời ơi... có thể trở vào tù vì hành động tự vệ có thể có.

Thúy mau bước đến bên chàng và khen :

- Chiếc cà vạt của anh đẹp quá !

Toàn không thèm chú ý đến lời khen thành thật đó mà trong một lúc thường chắc chàng đã sung sướng lắm. Nghiêm nghị, Toàn hỏi :

- Em đi đâu đó ?

Cả hai vừa nói chuyện vừa lên thang lầu, chiếc thang chung của dãy nhà từng nhút.

- Em đi mua nước hoa.

- Sao không đợi anh đưa bằng xe nhà ?

- Trời ! Chiều tối anh mới rảnh, và chiều tối em đâu có đủ thì giờ chọn lựa như suốt một buổi sáng. Vả lại mùa này chiều trời hay mưa.

Toàn đuối lý nhưng không chịu thua. Chàng đưa ra, xăng lẽ, một cái lịnh :

- Từ rày có đi đâu phải đi với anh !

Thúy day qua nhìn bạn, cười hiền lành mà rằng :

- Độc tài !

- Ủ, anh độc tài, rồi sao ?

- Rồi em sẽ tẩy chay anh độc tài, không chơi với anh nữa chớ không sao cả.

- Chơi hay không chơi anh cóc cần.

- Để em đi một mình coi anh làm gì em.

- Hừ, em đi một mình. Gái có chồng, bỏ nhà chồng một ngày là hỏng rồi.

- Hỏng thì sao ?

- Thì đưa em ra tòa về tội bỏ phế gia cang.

- Rồi sao nữa. Để được phép bỏ em ? A ha ha, em chỉ mong có thế.

Toàn lại đuối lý. Hai người đã lên tới trước cửa căn nhà họ. Toàn vừa mở cửa vừa hỏi :

- Em đi mua sắm gì mà không thấy cầm gì trong tay ?

Họ bước vào trong. Thúy vội khép cửa lại rồi ôm chồng, nín đầu chàng xuống hôn lên trán hắn một cái rồi hỏi :

- Ghen hả ? Em sung sướng lắm.

Toàn chỉ lo sợ chớ chưa ghen. Nhưng chàng đã bắt đầu ghen khi nhớ ra rằng Thúy không có mua sắm gì cả như nàng đã nói láo, mà hề nói láo tức là gian.

Chàng vùng vằng bỏ đi, vừa nện mạnh gót giày lên gạch, vừa nói :

- Gái có chồng, không được dối chồng một chút xíu nào cả.

Thúy không giận, chỉ cười dòn lên mà rằng :

- Anh trẻ con lắm, xem nè !

Toàn quay lại thì thấy vợ mở xác ra đưa ngay dưới mũi chàng và trong ấy nằm ba hộp nước hoa thứ mắt tiền, bộp bìa cứng trình bày rất đẹp.

Vẫn chưa tin, và thấy cần phải kiểm soát coi đó là hộp cũ hay là hộp mới, có đựng lọ nước hoa trong đó hay chẳng. Toàn làm bộ cười hiền lành rồi vừa thò tay vào xác lấy ra một hộp vừa khen :

- Chà, nước hoa thượng hảo hạng.

Hộp nặng lắm và còn niêm phong bảo đảm.

Thúy nhõng nhẽo :

- Đáng lý gì anh phải mua cho em đó.

- Em sành hơn thì cứ mua đi.

- Mà đừng có cấm cung em thì em mới đi mua sắm này nọ được chứ.

- Không, không cấm cung. Chỉ tại em không chịu đi ra ngoài với anh, anh mới tức đó thôi.

- Chiều nay thì ta ăn cơm ngoài vậy.

Toàn vui mừng quá, hôn thưởng vợ một cái nhưng không khỏi ngạc nhiên không hiểu vì sao nàng thay đổi thái độ như vậy.

Chàng không buồn hỏi, nên không bao giờ biết rằng sở dĩ chàng được làm chồng vĩnh viễn của Thúy là nhờ thái độ ương ngạnh của chàng, nhờ yêu sách quyết liệt của chàng đem tâm hôn, sau cuộc ân ái mà Thúy đã giả chết, và sở dĩ Thúy thay đổi thái độ hôm nay là nhờ cơn ghen của chàng.

Mỗi lần người đàn ông cứng rắn trong thái độ là y được người đàn bà trọng nể hơn, mặc dầu yêu hơn hay không thì chưa chắc.

Bữa cơm trưa hôm đó thật vui vẻ, Thúy nói :

- Tối nay đi ăn anh bao ngen ? Em hết cả tiền rồi.

- Cố nhiên là anh bao. Anh có tiền. Nhưng sao em hăm để gia tài lại cho anh lúc em sắp đẻ.

- Phải, em còn tiền, nhưng ở trong ngân hàng, ở nhà thì hết trơn. Nhưng cũng còn trong ấy không bao nhiêu.

- Em thích ăn ở đâu ?

- Tùy anh.

- Ở một quán ăn có ca nhạc được không ?

- Càng hay.

- Nè, tại hiệu ăn «Địa cầu» sau phòng ăn có một cái bar. Cô thủ quỹ của hiệu ăn ấy ngồi sau bar chắc để phụ lục với bọn chiêu đãi được rựa.

Cô ấy giống em như tạc. Lúc anh chưa được em và đêm nào không có đưa em đi ăn, anh vào ngồi uống rượu ở bar đó để nhìn cô ta cho đỡ ghiền.

- Chết đa nghen. Cẩm anh tới đó nữa, và đêm nay cẩm anh ngó ngoái ra sau lưng. Và coi chừng ăn đạn đồng có bữa, bởi bồ của con đó

- Mà em biết

- Là một quân nhân có Colt 12.

- Không sợ.

Toàn không dè rằng uy tín của chàng vừa tăng lên nơi Thúy.

Đản bà họ dị kỳ không chịu được. Họ hay ghen và quyết đòi độc quyền về chồng họ, về người yêu họ. Nhưng nếu các ông chồng, các anh nhơn tình, quá trung thành với mẫu quốc, thì lại bị xem thường. Nói một cách khác, càng phải ghen họ càng yêu đàn ông hơn miễn là đừng bắt họ phải chịu đựng quá mức.

Giấc ngủ trưa hôm đó của Toàn chập chờn vì những bài toán khó giải.

Mặc dù đang giữa mùa mưa, cuộc sống tốn kém sẽ bắt đầu, bắt đầu ngay tối hôm nay. Bao nhiêu tiền chàng dành dụm được, đi ăn với Thúy mười bữa là hết sạch.

Chàng không dành dụm được bao nhiêu vì chiếc xe đồ nọ, nay nó nhõng nhẽo mai nó èo uột hết cái này năm trăm đến cái kia ba trăm, tiền sẵn sóc nó mỗi tháng không tốn dưới một ngàn, thêm bảy trăm bạc xăng nữa với một ngàn rưỡi tiền nhà là đi hết ba ngàn hai rồi.

«Được Thúy rồi đó, nhưng có giữ nàng lâu hay không ? Thúy nó cũng yêu mình thật, nhưng nó lại yêu đời sống vật chất hơn. Nó không lẳng lơ, không trác nết không dâm dật, nhưng nó cần tiền nhiều quá thì thế nào nó cũng phải tìm một thằng có cái lưng lớn hơn lưng mình để đưa ra mà chịu đựng mức sống bà hoàng của nó.

«Kể ra nó cũng là người được. Nó đã trắng trợn mà cho mình biết rằng mình không đủ bản lĩnh làm chồng của nó. Quả đúng y như vậy. Nếu mình cố bám làm xăng để được kéo dài thời kỳ ăn ở với nó thì lại phải vào tù trở lại, tức là rốt cuộc vẫn không được làm chồng lâu dài».

Hiệu ăn đặt trên lầu của một ngôi nhà rộng mà hai bên hông đều trở ra hai mặt phố.

Có hai cửa và hai thang lầu đưa lên hiệu, một cửa trở ra một con phố đông đúc, tiện lợi ra vô. Nhưng Toàn lại đưa bạn vào đó bằng cái cửa phía bên vắng hoe. Lên thang lầu bên đó phải đi qua cái quây có cái bar.

Toàn muốn cho vợ thấy mặt cô thủ quỹ, để hai vợ chồng so sánh chơi vậy thôi chứ không phải để chọc ghen vì chàng đâu có dè rằng uy tín của chàng lên khi Thúy ghen.

Trước quây, sáu người Hoa kỳ đang ngồi trên sáu chiếc ghế cao căng. Tất cả đều ngoái cổ nhìn ra sau lưng họ để «xem» ca nhạc, vì chiêu đãi viên của cái bar là đực rựa, họ không buồn nói chuyện với hắn.

- Em xem kìa !

Qua khỏi sáu ẩm khách ấy, Toàn nói khẽ với bạn và kín đáo chỉ cô thủ quỹ ngồi trước quây, trước mặt cô ta không có khách uống rượu vì không có đặt ghế trước quây nơi đó.

Thúy chưa hề thấy ai đẹp hơn nàng, và ngạc nhiên không biết bao nhiêu trước dung nhan mỹ lệ của cô thủ quỹ này, hơn thế, cô ta lại khá giống nàng, có thể bảo rằng đó là hai chị em ruột.

Chỉ có khác một điều là cô thủ quỹ có gương mặt ngây thơ hơn gương mặt sắc sảo một cách rất là đàn bà của nàng, và cô ta không ma ky dê, và ăn mặc toàn trắng đơn sơ như một nữ sinh.

Toàn đưa bạn lại một bàn trống, vừa đi vừa nói đùa :

- Chắc chắn đó là một đứa con rơi của ba em. Nó giống em như đúc.

- Nói như đúc thì hơi quá. Nhưng quả nó giống em. Rất có thể lắm. Ba em ngày xưa cứ theo lời má em nói thì cũng không phải là ông phật lắm đâu.

Đôi bạn cười xòa với nhau. Họ chưa kịp ngồi xuống thì một thực khách ở bàn kế cận đứng bật dậy, bước lại chào họ.

Thúy đưa tay ra bắt tay người đàn ông ấy khiến Toàn tái mặt, choáng váng không còn nghe được vợ chàng giới thiệu chàng ra sao, và giới thiệu người ấy là ai.

Chàng té lên ghế chớ không phải là ngồi nữa, trong khi người ấy và Thúy còn nói thêm với nhau vài câu.

Nữ mà cầm tay nam thì chàng đã thấy nhiều rồi giữa cái đô thành muốn làm Tây này. Chàng không nghe sao cả và không chống lại điểm lịch sự Tây phương đó khi vợ kẻ khác làm như vậy.

Nhưng giờ đây là người trong cuộc, chàng đau như xé cả ruột gan. Da thịt của người bạn đời của chàng, chàng quan niệm rằng chỉ có chàng là có quyền và có ân huệ được chạm tới mà thôi.

Họ đã ngồi xuống, và người bồi bàn rất ngạc nhiên mà nghe giọng ghen ngào của Toàn khi chàng gọi món uống và rất ngạc nhiên mà thấy hai tay run rẩy của chàng khi chàng đón lấy thực đơn mà hân trao cho.

Giây lát sau, hộp một ngụm nước cam vắt, Toàn nuốt trôi được cái ghen nó chặn cứng cổ họng chàng.

Cây quạt máy đứng sau lưng chàng thổi mồ hôi ghen của chàng làm cho chàng mát lạnh và vừa tỉnh táo lại thì một thằng ở đâu đằng một bàn xa, len lỏi đến và Thúy lại đưa tay ra bắt tay hắn.

Thúy cười nói :

- À, anh Quỳnh ! Chồng tôi, anh Toàn !

Cái tên Quỳnh này chắc cũng bắn khoản lắm mà tự hỏi sao bàn tay của chồng Thúy lại ướt ướt. Đó là mồ hôi ghen trong cơn ghen trước chưa ráo lại bị mớ mồ hôi ghen khác vừa toát ra làm cho nó càng ướt thêm.

Thanh niên dễ ghét ấy tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh Thúy như là không có chàng ở đó. Hắn dễ ghét vì tác phong đó, lại dễ ghét vì hắn đẹp trai và bảnh trai. Hắn gọi Thúy bằng tên, khiến Toàn muốn đâm hắn một đâm cho hắn sặc máu mũi ra.

- Trời lâu quá, không thấy Thúy đâu cả, ngỡ Thúy xuất ngoại rồi chứ.

- Ừ, đi Âu châu mới về. Thế nào, có gì lạ.

- Cũng chẳng có gì. Có gặp Hồng bên ấy chẳng ?

- Gặp.

- Có quả nó trốn qua bên ấy để đẻ hay không ?

- Cái đó thì rất khó biết. Có lẽ lúc mang bầu, nó nằm nhà. Khi nó để cho thiên hạ gặp mặt thì không còn thấy gì nữa cả.

A, ha... ha... té ra trong vòng quen thuộc của cô Thúy có đến lắm cô trốn để để. Cô nào có tiền thì đi xa. Cô nào ít xu, hay không còn cha mẹ như Thúy thì ở lại, níu đầu một thằng bù nhìn như chàng để tạm che thai. Phải, trước đây chàng chỉ là CHIẾC ÁO CHE THAI, không hơn không kém.

Cái anh Quỳnh đẹp trai ấy đi rồi, một anh đẹp trai khác nữa vừa lên tới nơi, theo sau anh ta là bốn bạn trai khác, cả thấy đều sang trọng và đều đẹp trai.

Họ lại thấy Thúy, lại đến chào nàng và nàng lại phân phát những cái bắt tay rất ruột đối với chàng.

Có hai điều này mà Toàn không sao nuốt trôi được là lũ nó xem như không có chàng ngồi đó, mặc dầu chàng ngồi đó, mặc dầu chàng đã có giấy chứng chỉ miệng của Thúy hẳn hoi : «Chồng tôi».

Bộ giấy chứng chỉ của Thúy là giấy chứng minh giả sao mà !

Điều thứ hai là chàng rất xa lạ với bọn này, khiến chàng bị mặc cảm nhỏ nhoi. Ừ, chúng nó quả biết nhau cả mà không quen biết chàng, tức là chàng không thuộc vào giới của chúng nó.

Hai vợ chồng ăn xong hai đĩa rồi mà Toàn không hề mở miệng, khiến Thúy thấy mình rất trơ, nghe mình trơ trọi, bị một anh chồng không thềm săn sóc nữa.

Tuy nhiên nàng không tức, chỉ bình thản nói nho nhỏ :

- Em van lạy anh, ngược lên nói cái gì với, kéo tội nó khinh em chết, lại còn cười anh nhà quê nữa. Toàn gạt đĩa qua một bên, ngược mặt lên, xằng giọng hỏi :

- Sao lại nhà quê ?

- Tốt lắm ! Anh gây gỗ với em cũng được, miễn là có nói với nhau cái gì cho nó đỡ trơ.

Sao lại quê à ? Thì anh ghen với bạn trai của em, không nhà quê chớ còn là cái gì nữa.

- Người thành phố của các cô không biết ghen hay sao ?

- Biết. Nhưng họ không ghen với bất kỳ ai. Họ thấy cái gì khả nghi kìa, họ mới ghen.

- Gái mà bắt tay hằng chục anh con trai, lại không khả nghi hay sao ?

- Anh lạc hậu lắm. Nếu anh thấy em nhảy đầm như ngày xưa thì chắc là một anh chết ngất hai là anh giết em.

- A...ha...ha.. ! Lạc hậu ! Em tưởng mấy thằng đẻ vợ chúng nó khiêu vũ là mấy thằng tiến bộ về quan niệm lắm hả ? Em lầm. Sự thật thì chúng nó ham ôm vợ người khác mà nhảy thôi, còn vợ chúng nó thì chúng nó vẫn giữ độc quyền.

Có mấy thằng bị vợ giữ riết không biết làm thế nào, đành phải cho vợ học nhảy để cho các nàng thích mà cho chúng tự do. Đó là một sự đổi chác, nhưng chúng nó vẫn lời, vì một khi mà chúng nó cho vợ nhảy là chúng nó đã hết yêu vợ chúng nó rồi, đã kẻ bỏ các nàng rồi.

- Ngụy biện. Nhưng không sao, mỗi người một quan niệm và em không hề dám trách anh. Chỉ phiền là em đã báo trước với anh rằng anh không thể làm chồng của một người đàn bà mộng đen được vì anh sẽ ghen mà chết. Anh không chịu nghe.

Toàn đuối lý trước điểm này. Quả Thúy đã lương thiện mà nói rõ như vậy.

Để tỏ ra mình không thua mà chỉ vì nhiều tình thần hiểu biết, Toàn cố tươi nét mặt lên mà rằng :

- Không, anh không ghen. Anh chỉ làm bộ vậy thôi coi thái độ em ra sao.

Trước sau có mấy phút mà Toàn suýt biến ra một con người khác vì những suy luận rắc rối trong trí chàng : «Thì ra đời sống mộng đen là thế, và con người mộng đen muốn cho khỏi lố lã về tình cảm phải gỡ gạc một cách chụp giựt, ông ăn chả bà ăn nem, mà bà ăn chả thì ông cũng phải tìm nem mà ăn : ông đi nhảy đầm, bà can không được thì bà lại đi khiêu vũ; ông có bạn gái thì bà có bạn trai».

Toàn nhớ lại lời của một thằng bạn độc thân đã nói lúc chàng còn làm ở hăng địa ốc «Tổ ấm». Đó là một thanh niên ăn chơi bạt mạng. Hắn lập luận như sau : «Đời này không có con gái trinh tiết thì thằng con trai nào không chơi bời trước khi kết hôn là đại, vì chúng nó sẽ lỡ lỡ mà không kêu ca gì được».

Hai vợ chồng ăn đã xong bữa. Toàn lại không nói gì sau cuộc cãi cọ và cuộc làm lành của chàng. Chàng rất khó chịu vì những tình cảm lộn xộn nơi lòng chàng, tình cảm do các suy luận mà ra.

Mặc dầu đã làm hỏng thời thanh xuân của chàng bằng mấy năm lao lý, tấm lòng chàng vẫn còn nguyên vẹn trắng trong. Chàng tin rằng tình yêu là thiêng liêng, nói chuyện lời lỡ, nói chuyện gỡ gạc trong đó tức là lòi cái thiêng liêng ấy xuống bùn nhơ.

Thế mà chàng không suy luận như thế không được. Chàng phải tập cho hết ghen để chạy theo đời sống mông đen của Thúy mới mong làm chồng Thúy lâu dài. Mà muốn hết ghen cho mau lẹ kéo hỏng đại cuộc thì phải gỡ gạc để khỏi đau xót trước tự do giao thiệp của Thúy.

Mà như thế là hết yêu Thúy rồi, hay còn yêu vầy vầy thôi, như các ông chồng cho vợ đi học nhảy để các bà hết thấy lỗi lẽ, để các ông tự do, ban đầu thấy vợ mình trong tay kẻ khác, các ông cũng đau khổ lắm, nhưng đành phải đánh liều cầm bằng như tình yêu giữa họ đã chết rồi.

Có kỳ dị và mâu thuẫn chưa ! Muốn được yêu Thúy lâu dài phải để Thúy tự do, còn mình thì phải tìm nơi tạm trú tình cảm, tức là làm cho tình mình yêu Thúy giảm đi !

Tấm lòng trong trắng của chàng kêu lên mà phản đối, không sao nhận chịu được cái trò kỳ dị đó.

Nhưng không nhận, cũng phải nhận, chớ biết sao giờ. Chàng phải cho Thúy tự do, mà cho ngay trong bữa ăn này. Và để xoa dịu nỗi đau lòng, chàng phải gỡ gạc, Tươi cười, chàng nói với bạn :

- Anh thử chơi một cách đại dột làm em bẽ mặt với bạn hữu. Anh thấy là cần phải chuộc tội ngay bây giờ đây. Em nên gọi các anh ấy đến chuyện trò giây lát cho vui.

Toàn không biết rằng các anh ấy giờ phút này cóc cần người đẹp là Thúy. Họ vào đây, ăn bậy một tô mì, uống một ly rượu để nghe nhạc hoặc để cười đùa xa với mấy cô ca sĩ quen.

Nói xong, không đợi ý kiến của bạn, Toàn đứng lên đi lùi ra sau đến trước quầy.

Tất cả các ghế cao đều được ẩm khách Hoa Kỳ choán. Chàng chỉ mong như thế để được đứng trước cô thu ngân viên. Nhìn cô ta chàng hỏi :

- Hết chỗ rồi, cô cho phép tôi tạm đứng đây uống ly rượu chớ ?

- Ông cứ tự tiện.

Chàng gọi một ly Cassis rồi nói :

- Nếu nơi đây mà có ghế thì tôi dám cá rằng không bao giờ trống cả. Phải không cô ?

- Có thể. Nhưng thu ngân viên không phải là chiêu đãi viên. Hơn thế, tôi cần được yên trí để khỏi lầm lẫn tiền bạc và sổ sách thì không thể để ghế trước mặt tôi cho những ông khách hay lái nhải ngồi.

- A, té ra tôi làm rộn cô. Phiền quá. Nhưng tôi lại thích đứng đây.

- Không sao, ông là một trường hợp đặc biệt.

- Sao tôi lại được ơn huệ đó ?

- Vì ông đi với bà, tức ông lại đây vì bắt buộc chứ không phải để tán tôi. Hơn thế, ông là khách ăn, chứ không phải khách uống. Thiện chí của ông đã rõ. Ông phải đứng đây vì lẽ gì đó thôi.

- Cảm ơn cô đã hiểu biết giúp cho tôi một cách rộng rãi như thế. Cô nè ! Người ta nói : «Sai một con toán, bán một cái nhà!»

Vậy nếu cô có lỡ làm sai mà tại tôi thì cô cho tôi biết để tôi bán chính nhà tôi hầu bồi thường giúp cô.

Cô thu ngân viên mỉm một nụ cười xinh không thể tưởng tượng được, khiến trong giây phút Toàn quên mất Thúy. Đây là một cô gái đẹp, chàng đã nhìn xa rất nhiều lần, những lần nhớ Thúy, vào đây uống rượu, ngồi đằng chiếc ghế cao đằng kia.

Phản si Thúy và vốn chưa được cô ta nói lời nào, chưa được cô ta cười với chàng lần nào, Toàn chưa nghe gì cả.

Giờ thì chàng đã hơi nghe cái gì rồi.

ĐỪNG HỎI TẠI SAO ! Toàn vụt cười khan lên khi nhớ lại câu châm ngôn rất thâm thúy của Thúy. ĐỪNG HỎI TẠI SAO! Ừ, đừng hỏi tại sao mà mấy thằng có vợ đẹp, những cô vợ mà ra đường ai cũng quay lại nhìn mà trầm trồ, mấy thằng ấy lại có mèo.

Chàng đang si Thúy ghê lắm. Thế mà trong giây phút này, chàng sắp sửa phản bội Thúy đây.

- Cô nè ! Toàn uống một ngụm rượu rồi hỏi, hiệu này mở cửa đến khuya thật khuya thế làm sao cô dám về nhà một mình ?

- Ông tò mò quá. Đáng lý gì tôi không trả lời lại còn cự ông nữa. Nhưng tôi tin rằng có vợ đẹp như ông, thì ông không hỏi để tán tôi nên tôi cũng xin nói. Bạn tôi sẽ đón tôi để đưa tôi về khi hiệu đóng cửa.

- Bạn trai chứ ?

- Lẽ cố nhiên, còn phải hỏi. Bạn gái làm thế nào mà dám lãnh trọng trách ấy.

- Thế, ông ấy đi xe gì ?

- Ông có phải là tướng cướp, chúa đảng

«Sợ người», chúa đảng «Đô la» hay không mà điều tra kỹ như vậy ?

Cô gái đã bắt đầu pha trò.

Toàn cười nói :

- Ấy, tôi hỏi thế để biết phận mình. Xe tôi là một chiếc hai ngựa lạc son. Nếu ông ấy cũng đi xe hai ngựa, cho dầu là xe mới, tôi sẽ đỡ tủi thân. Bằng như ông ấy đi xe Caravelle, tôi xin xá cô một cái rồi trở về ngay với vợ tôi.

Cô gái cười và tâm sự :

- Anh ấy đi Simca 9. Nhưng anh không giàu.

- Cũng hạng bánh đây.

Thúy ngồi một mình, giây lát buồn quá, gọi bồi tính tiền. Nàng chỉ đưa tay lên ngoắc một cái thì lũ bạn chúng nó sẽ bu đông nghẹt quanh nàng. Nhưng nàng không làm gì cả, bởi nàng đã bắt đầu ghen.

Thoạt tiên, nàng chỉ bị mịch lòng thôi. Một cô vợ bị chồng bỏ rơi, đi tán gái ngay trước mặt cô ta, là cô vợ ấy kém cỏi lắm.

Nhưng giây lát sau, nàng nổi ghen lên. Thật sự Thúy không biết rõ đó là ghen tương hay chỉ là sự căm tức trước cái bất lịch sự của Toàn.

Có lẽ là ghen, vì dầu sao, nàng cũng đã yêu Toàn phần nào rồi. Giấy tính tiền mang đến, nàng chỉ tay ra sau, mà không thèm day lại, ngầm bảo bồi tìm Toàn mà lấy tiền.

Nàng đợi thêm mười phút nữa rồi đứng lên xam xam đi lại quây :

- Thôi về chớ.

Biết rằng Toàn đã trả tiền xong, nàng vừa nói vừa nắm tay bạn mà kéo xềnh đi, háy cô thu ngân viên một cái và nói to lên một mình :

- Bà móc con mắt ra !

Người sung sướng nhưt đêm nay là Toàn. Chàng được Thúy ghen ! Trời ơi, có vinh diệu nào bằng ! Cỡ Thúy mà có la hét mắng chửi chàng giữa đám đông, chàng cũng lầy làm hả dạ.

Thúy chỉ ghen có một tí thôi, nhưng cũng là ghen. Uy tín của Toàn lên cho thêm nơi Thúy. Toàn đã biết tán gái chớ không phải là một anh chàng lù khù chỉ mê độc một thiếu phụ và hài lòng trọn đời với hạnh phúc cổ điển ấy.

Xuống tới đường là Thúy đã quên mất cô thu ngân viên xinh đẹp mà lúc nãy nàng quả muốn móc mắt thật sự.

Nàng liếc nhìn chồng và buồn cười quá. Anh chàng ngốc, chỉ trong mấy tháng đã biến hẳn ra một con người khác. Hắn bước lần chớ không đột biến, nhưng quả hắn bước thật mau, tiến bộ rất nhanh chóng.

ĐỪNG HỎI TẠI SAO ? Không bao giờ Thúy thấy châm ngôn của mình đúng bằng đêm nay. Đừng hỏi tại sao mà con người lại đi tách ra khỏi căn bản thật của họ, tốt ra xấu, xấu ra tốt, phật thành quỷ mà quỷ cũng thành phật được, chung qui chỉ vì hoàn cảnh sống đã hướng nhơn sinh quan của họ qua nẻo khác thôi.

Nàng không yêu Toàn, y như là cũng không yêu ai khác. Nhưng nàng đã thấy Toàn hay hay, làm chồng nàng được mà cũng sẽ làm bạn của nàng được.

Hơn thế, nàng hơi bắt đầu yêu Toàn. Đây là một biến cố mới lạ trong đời tình cảm của Thúy.

Khi này, lúc ngắm Toàn và nghĩ ngợi về những biến đổi nơi hấn, nàng đã nhận xét thấy rằng trí và lòng con người mềm dẻo như bột, muốn nắn thế nào nó ra thế nấy, tùy mình biết nắn hay không.

Nhận xét đó vẫn đúng với chính nàng. Cô gái lòng sắt dạ đá này, khi xưa vốn cũng có hồn, nhưng bị giáo dục sai lầm và bị sóng đời trui luyện cho nó cứng ra như vậy. Và giờ, trước một thanh niên còn tin yêu nơi cuộc đời và dám có những cử chỉ cao nhã, lòng nàng hơi mềm trở lại đôi phần.

Vì thế mà nàng xấu hổ với chính nàng mà phải thi hành kế quỷ, kế quỷ này chỉ diễn ra ngày mai thôi, nhưng phải bắt đầu bằng một hành động sơ bộ ngay bây giờ.

Xe đậu đằng đại lộ Lê Lợi, họ phải đi bộ một đôi gàn. Vừa bước Thúy vừa thở thê :

- Anh à, anh nói anh yêu em lắm. Nhưng anh có sẵn lòng hy sinh vì em hay không ?

- Cái đó còn tùy.

- Hay.

Toàn vốn còn hờn bạn nên nói lầy như vậy, nói xong chàng giựt mình. Nhưng chàng rất đỗi kinh ngạc trước phản ứng bất ngờ của Thúy. Chàng đang chờ đợi Thúy mắng nhiếc, nào là mảy là thằng đều giả, thằng xỏ lá, mới ngày nào còn lạy tao để ăn mày một ân huệ xác thịt mà chưa chi đã có giọng vuốt mặt nuốt lời thề rồi. À, tao có bắt mày thề bán sống bán chết sẽ yêu trọn đời, sẽ dám nát thân vì tao đâu, thế mà mày cứ thề rồi chưa đầy một tháng ăn ở với nhau, chưa nát một chiếc chiếu Cà-Mau hạng bét mà mày đã trở mặt rồi.

Chàng không sao hiểu được tâm trạng của Thúy. Chàng đáp như vậy tức là chàng đã lên chơn, và Thúy đâm ra kính nể chàng hơn, thấy chàng có tư cách hơn.

- Sao lại hay ?

Toàn sệt sệt hỏi, nhưng Thúy lại ngỡ là chàng vắn bẻ. Nàng cũng sệt sệt đáp :

- Em khen anh, chớ có nói mỉa đâu mà anh giận. Hay vì anh làm oai như một ông chồng độc tài. Em ghét anh lắm, nhưng vẫn phải nể oai anh. Nhưng tùy gì ?

- Tùy sự hi sinh ấy có xứng đáng hay không.

- Lại còn hay nữa. Nghĩa là anh vẫn cứ còn sẵn sàng hi sinh cho em, nhưng không hi sinh mù quáng. Hay lắm. Anh đã bớt si em rồi, nhưng em lại thích như vậy hơn vì em thuộc hạng gái không bị xúc động trước các cuộc si tình mà cho ưa đàn ông mạnh cá tính thôi.

Nhưng đây chỉ là một hi sinh nho nhỏ, xứng đáng lắm. Một người chồng thương vợ thì ít ra cũng phải cung vợ một tí như vậy. Anh chỉ phải đi Biên hòa thôi chứ không phải làm gì khó khăn và nhọc xác lắm.

- Đi Biên hòa ! Chi vậy ?

- Em cần một chiếc lọ sứ kiểu Á đông mà không phải Tàu hay Nhật; nghĩa là mộc mạc sẵn dĩ, chỉ có trường Mỹ Nghệ Biên hòa là chế tạo được thôi.

- Ngỡ gì. Ủ, mai ta sẽ đi mua.

- Nhưng em lười đi xa. Vả em còn non ngày tháng sợ mệt. Anh đi mua giùm em.

- Lọ cẩm hoa à ?

- Ủ.

- Nhưng anh biết ý thích em thế nào mà chọn cho đúng.

- Tùy anh. Em tin là anh vẫn đủ khiếu thẩm mỹ để chọn. Miễn là đồ sứ Biên hòa, do trường Mỹ Nghệ chế tạo là được.

- Ô Kê.

Đêm nay Toàn mới làm chồng thực sự của Thúy, non một tháng sau đêm tân hôn. Thúy không giả ngủ như chết, không thờ ơ lạnh nhạt như trước, khi chàng áp yêu bạn. Có sự hợp tác hẳn hoi trong sự yêu đương.

Sáng ra, Thúy khuyên bạn tránh đi xa buổi chiều, sợ mưa gió. Và nàng nóng lòng thấy chiếc lọ. Nàng tỏ ra là một cô vợ nhõng nhẽo và nóng tánh, muốn gì là muốn lấy được.

Toàn chiều ý bạn vì chính chàng cũng ngán đi buổi chiều, vả lại không có công việc vì ngăn trở chàng lo cho gia đình buổi sáng cả.

Nhưng có một điều này hơi lạ khiến chàng ngạc nhiên lắm là Thúy có ý rõ rệt để cầm giữ chàng ở nhà cho trưa, quyết kéo dài cái giây phút mà chàng lên đường.

Mọi khi hễ dậy là dậy, chàng tập thể thao hay làm gì mặc chàng, Thúy cứ việc nằm vật nằm vừa mà ngủ nướng.

Hôm nay thì khác. Nàng thức một lượt với Toàn và kéo cổ chàng lại, không cho chàng dậy. Thỏ thẻ nàng thì thầm :

- Em đã thật là vợ anh trong đêm rồi, thì đêm rồi mới thật là đêm tân hôn. Vậy thì có lý nào, sau đêm tân hôn người chồng lại bỏ người vợ nằm một mình để đi tập thể thao ?

- Em nói phải lắm, và anh có lỗi.

Toàn chưa thấy những cử chỉ kỳ lạ của Thúy trong giờ phút này trước luận điệu rất hữu lý của nàng, và trước hạnh phúc của chàng, nó làm chàng mù quáng đi.

Sáng hôm nay, trời mưa lâm râm nhưng lại nắng nhiều. Đó là đám mưa báo trước những ngày nắng ráo hiếm hoi giữa mùa mưa.

Và không có gì sung sướng cho bằng nằm dưới chăn, trên nệm, ấm quá, với lại bên cạnh mình một người bạn đời mà mình yêu ghê hồn.

Đôi bạn nói với nhau những gì không ra gì hết mà chừng Toàn xem lại đồng hồ thì đã tám giờ rồi.

- Đói bụng lắm, chàng kêu, anh phải đi ăn cái gì mới được.

Từ hôm Thúy đầy tháng tới nay họ không có đi ăn sáng chung, vì Thúy dậy trưa lắm mà Toàn thì không thể đợi. Chàng không buồn hỏi xem Thúy ăn ở đâu.

- Không, Thúy nói, bữa nay anh phải ăn ở nhà.

- Có gì ăn ?

- Thì em nấu nước làm cà phê, rồi ra ăn bánh mì nướng với ba tô gan hộp.

- Cũng được.

Đàn ông sửa soạn rất mau. Toàn đã xong cả mà Thúy chưa xong mái tóc và đôi mi mà nàng chải cho cong quót lên bằng một chiếc bàn chải nhỏ xíu.

Toàn biết rằng đợi cho Thúy xong cả, chắc chàng phải rã ruột, nên chỉ chàng lặng lẽ lấy ấm mức nước rồi đặt lên chiếc rê sô diện để đun cho sôi.

Bánh mì nướng mà Thúy nói là thứ bánh mì nướng, nhập cảng, đựng trong một chiếc hộp bằng thiếc vàng rất to mà chàng thấy lâu rồi. Ba tê gan hộp, chàng đoán là Thúy cất trong tủ lạnh, và quả đúng như vậy.

Chàng khui sữa, khui ba tê, dọn mọi thứ lên mặt bàn, đợi một lát nữa, nước sôi rồi chàng lấy phin ra lượt hai phin.

Ông nội trợ này dọn bữa ăn sáng ra đàng hoàng rồi mà bà gia trưởng chỉ mới đánh phẩn nửa chừng thôi. Khi họ ngồi lại bàn thì cà phê sữa đã gần nguội và đồng hồ tay của Toàn chỉ chín giờ kém năm.

- Em báo hại anh không đủ thì giờ chọn.

- Sao lại không. Ta ăn xong là chín giờ rưỡi ; mười giờ rưỡi, anh sẽ tới trên ấy; anh bỏ ra một tiếng đồng hồ để chọn; mười một giờ rưỡi anh lên đường, về tới đây mười hai giờ rưỡi là đúng bữa cơm trưa.

- Nhưng về trưa nắng lắm. Anh ăn năm phút là đi ngay.

Nhưng Thúy không cho bạn ăn xong trong năm phút. Chính những trò chèo kéo cho dài bữa ăn, tức là cho trễ giờ đi này đã làm cho Toàn ngạc nhiên. Bấy giờ chàng mới chợt nhận ra rằng từ sáng đến giờ Thúy cứ kỳ đà cho chàng để thì giờ trôi qua mà không hay.

Chàng ngạc nhiên vì Thúy đã bảo rằng rất nóng lòng muốn thấy mặt chiếc lọ, mà lại hành động trái lại.

Khi Toàn lên xe thì quả đồng hồ tay của chàng chỉ đúng chín giờ rưỡi, y theo thời dụng biểu mà Thúy đã định.

Chiếc xe hôm nay sao lạ quá. Chàng qua khỏi ngã tư Nẵng Xi thì nó chạy chậm như rùa bò.

Khỏi Cảnh sát cuộc trung ương, thấy đại lộ trông trơn, chàng đạp lút ga thì kinh ngạc mà thấy nó vẫn tiến như là chàng chạy số một.

Nó bò chớ không chạy nữa. Nó lết chớ không bò nữa. Và nó xệt khời như là xe xích lô máy.

Chiếc hai ngựa sơn vàng này thở khò khè và cô lết tới khỏi rạp Đại Nam độ hai mươi thước là tắt thở.

Toàn biết người bạn già của chàng đang hấp hối nên cho xe xề lần sát vỉa hè, nên giờ nó không làm chướng ngại cho sự giao thông.

Chàng xuống xe, giở ca bô lên xem thì không thấy gì lạ cả, bởi chàng dốt động cơ xe hơi, mà cũng bởi có lắm cái hỏng máy rắc rối khó biết cho đến đổi thợ chuyên môn cũng phải mò rất lâu mới tìm ra được chỗ hỏng.

Đậy ca bô lại, Toàn toan gọi tắc xi để đi cầu cứu một ga ra thì bỗng chợt nhớ có đồ quan trọng trên xe còn phải lấy ra.

Thế là chàng lại leo trở lên xe. Chiếc xe không được gài thắng, máy vẫn còn mở và vẫn ở số hai. Chủ xe chưa kịp lấy gì cả thì thành linh chiếc xe bị đẩy tới thật mạnh do một sức va chạm mạnh ở đằng sau. Số là xe chàng tắt nghỉ cách trụ xe buýt lối hai thước, và xe Chợ lớn vừa ra, đậu lại đó, người tài xế xe buýt thấy chàng đậu chướng, tình nghịch ỉn chơi một cái.

Toàn để chon lên bàn đạp ga mà không hay và lúc xe bị ủi, chàng đạp bàn chân ấy mà cũng không hay. Chàng chỉ kinh ngạc mà thấy xe chàng lại chạy trở lại được. Nó chạy như chưa bao giờ bịnh hoạn, và khi chàng sang số ba thì nó tiến tới ngon lành.

Toàn mỉm cười lắm bả một mình : «Ngỡ sẽ bị Thúy bố hôm nay !»

Xe cứ chạy ngon lành cho đến cửa Hai Bà Trưng - Phan Thanh Giản thì bắt đầu xit khói trở lại, thở ề ề và chậm bước lần lần cho đến giai đoạn lết khi này.

Toàn ngỡ rồi nó sẽ chạy nhanh trở lại được nên cho nó lết riết cho tới gần đầu cầu xa lộ thì không còn hy vọng nào. Chàng xem lại đồng hồ thì thấy đã mười rưỡi rồi. Lần này chàng cũng khôn hồn cho xe rề rề tới sát lề, nên yên lòng được mà để nó nằm đó.

Thót lên chiếc xe tắc xi, chàng nói địa chỉ một ga ra trên đường Lê văn Duyệt, nhưng đồng hồ xe chưa nhảy cái nào chàng đã đổi ý bảo chạy lại hãng chàng.

Toàn vẫn còn giữ tinh thần kỷ luật y như là lúc làm thư ký đánh máy. Khi sáng chàng không nói một lời nào với ai ở sở cả là chàng sẽ vắng mặt hôm nay, nên chàng muốn ghé qua nơi đó coi có gì lạ hay không, mặc dầu chàng biết rằng sẽ không có gì lạ cả đối với một nhân viên bù nhìn như chàng.

Buồng giấy của Toàn ở trong cùng hẻm, phải đi qua hết một hành lang hẹp mà buồng giấy của ông Thành mở cửa ra hành lang.

Cái tật của ông Thành là không bao giờ đóng cửa bu rô cả. Miễn là bức bình phong ngăn người ngoài thấy ông là đủ rồi.

Toàn đi giày đế kép.

Lúc trở tới trước cửa phòng việc của ông Thành thì bỗng chàng rụng rời mà nghe một giọng nói quen quen thân như là «GIỌNG CỦA CHỦ NÓ».

«GIỌNG CỦA CHỦ NÓ» là tên của hiệu máy hát và đĩa hát kia, vẽ nhãn hiệu một con chó ngồi trước ống loa để nghe giọng ca rất quen thuộc Của Chủ nó, một chàng ca sĩ nào đó.

Không, Toàn không ngạc nhiên mà hay Thúy đến đây.

Chàng nghe rằng ông Thành là người chịu ơn nặng của thân phụ Thúy nên Thúy mới xin được chỗ làm cho chàng ở đây.

Chàng chỉ chết điếng vì lời nói đầu tiên mà chàng nghe được trước tiên. Thúy vỗ bàn chửi :

- Đồ Sở Khanh ! Đồ đầu giả ! Để tao nhờ pháp luật truy tầm phụ hệ cho mày coi !

Ông Thành tuy không đáng tuổi cha của Thúy nhưng vẫn làm chú nàng được. Thế mà nàng lại mảy tao với ông. Nhưng đó vẫn không phải là cái điều làm cho Toàn bị tê liệt thành linh.

Cái điều khủng khiếp chính là sự khám phá bất ngờ của chàng. Từ bao lâu nay, chàng cứ theo hỏi vặn Thúy cha con BÍCH-THUY là ai, hỏi không phải để làm tội, làm tình gì nàng, hoặc để mà ghen tương, hỏi chỉ vì tò mò thôi. Nhưng Thúy đã nhút quyết im lặng.

Thì ra sự im lặng của nàng có lý do vững chắc. Đó là một điều không thể thú nhận được mà không mất thể thống của nàng. Nàng đã xuống đến mức chót khi tăng tẹo với ông già Thành.

Bảo rằng nàng xuống vực thẳm, không phải vì ông Thành thiếu tư cách. Trái lại nữa. Nàng có thể làm vợ chánh thức của ông Thành lắm. Nhưng mà làm nhon tình với một người cao niên như vậy thì chỉ vì tiền thôi, mà như thế là buôn hương bán phấn rồi đó, không hơn không kém.

Nàng đã bảo rằng nàng là nạn nhon. Hừ. Nạn nhon ! Nàng trở trời chớ có trẻ đại đâu mà bị ông Thành gạt gẫm lường tình. Lại mắng người ta là Sở Khanh nữa.

Nhưng cái ông Thành này cũng không phải là người tốt đâu. Ông ta đã cho Thúy ra rìa khi Thúy mang thai với ông ta, có lẽ đã bù cho Thúy một số tiền to.

Bấy giờ Toàn mới hiểu tại sao mà Thúy không chịu cho chàng nhìn Bích Thủy làm con. Bích Thủy là một món khí giới mà nàng dùng để dọa nạt ông Thành hầu lấy tiền mãi của ông ta, mặc dầu đã thuận làm êm với số tiền bồi thường rồi.

Và bấy giờ Toàn mới hiểu tại sao mà Thúy gởi chàng đi Biên hòa hôm nay. Cú điện thoại hôm nọ trong buồng giấy của ông Thành mà chàng tình cờ nghe lỏm được là của Thúy. Thúy hẹn với ông Thành ở đâu đó nhưng ông Thành muốn dứt nên từ chối. Nàng quyết không tha ông ta, tới sở níu ông ta nàng mới nghe cho, và muốn thế, phải tìm cách đưa chàng đi xa trong mấy tiếng đồng hồ.

Và bây giờ chàng mới hiểu tại sao mà Thúy đã làm đủ cách khi sáng để chàng lên đường rất trễ. Chẳng ông giám đốc thì luôn luôn không đến sớm bao giờ. Nếu chàng đi sớm, Thúy cũng chẳng mong gặp ông Thành được, mà đến Chừng chàng về, chàng có thể ghé sở và bắt gặp Thúy ở đó.

Toàn đứng chết sững như bị trời trồng, và nhờ chưa hành động gì, nên lại được nghe tiếp câu chuyện. Ông Thành nói rất khẽ, giọng đầu hàng :

- Thôi, em đừng có làm ồn, em muốn gì anh cũng nhận nấy, mặc dầu em đã xé hiệp ước đơn phương.
- Em không muốn gì hết, chỉ cần anh lo cho con anh thôi.
- Đồng ý ! Anh đã lo rồi bằng số tiền to ngày nọ.

Quả đúng y như chàng đã đoán. Ông Thành đã phải bồi thường cho Thúy một khoản tiền lớn, với lời hứa của nàng không đòi gì nữa.

Thúy lại vỗ bàn mà hét :

- Anh tưởng bấy nhiêu đó là đủ hay sao ?
- Tại em chỉ đòi có bấy nhiêu đó thôi. Anh lại còn giúp em sau đó, cho anh rảnh của em một sở làm.

Toàn đau nhói nơi tim.

- Ủ, em chỉ đòi có bấy nhiêu đó là tại em quên việc ăn học của nó về sau này.
- Thì chừng ấy anh sẽ lo không được sao ?

- Không được. Ai biết được chuyện gì xảy ra một năm nữa đây. Bây giờ nói chuyện bây giờ thôi. Anh thật từ chối phải không ?

- Đâu có. Thì như anh đã nói. Anh nhận nhưng có điều kiện.

- À, thôi đi anh ! Rồi anh lại bỏ rơi người ta lại nữa.

Không cần là thánh, Toàn cũng đoán rằng điều kiện ấy là hai người trở lại với nhau.

Sau khi sanh nở, Thúy đẹp lộng lẫy ra, và chắc chắn ông Thành còn mê một sắc đẹp của nàng hơn trước nữa. Ông ta ngỡ hễ có chữa, đề là hết xài, mà quả cũng đúng phần nào vì nhiều cô gái đề xong là già xạm ngay, nên ông ta mới bỏ rơi Thúy nhưng giờ...

Và không cần là thánh, Toàn cũng biết được rằng Thúy sẽ bằng lòng, qua cái giọng của nàng, đã dụ đi, mặc dầu ý nghĩa của câu nói còn cứng rắn.

Cái giọng ấy dụ lại mà còn đượm hơi hướng nhõng nhẽo, và có cái vẻ gì mà người bình dân nói là «chính hấu nhưng mại hơi».

- Thúy ơi, ông Thành nói bằng giọng trổng, anh vẫn còn yêu em y như ngày nào, y như...

- À thôi !

Nhưng tiếng sau của câu nói dở chừng của ông Thành bỗng đổi giọng. Chàng biết chắc ông Thành đang làm mùi và bước lại gần Thúy. Hai tiếng, «thôi» của Thúy càng êm dịu càng không nhẽo hơn.

Toàn đã run lên. Chàng kinh ngạc khi khám phá ra sự thật về dĩ vãng của Thúy, nhưng không đau khổ, Thúy lấy ông Thành hay thằng A. thằng B. nào cũng thế thôi. Chàng đã nhận yêu một cô gái chữa hoang thì người tình cũ của nàng là ai, không quan hệ lắm.

Nhưng chàng không thể dung thứ một bước sảy vời nữa của Thúy nó có nghĩa một cuộc phản bội đối với tình chồng nghĩa vợ.

Bước lẹ vào trong, chàng hét :

- Quân khôn nạn, hãy bỏ trò chó má ấy đi !

Ông Thành và Thúy đã bắt đầu mùi. Ông ta đã bước tới trước mặt người nhơn tình cũ, toan đưa tay ra. Còn Thúy thì đương la hét lại rút từ ví một chiếc khăn tay bằng vải phin, ý chừng để lau nước mắt cá sấu.

Đối với hai diễn viên này, như là một thiên tai gì vừa xảy ra, giết chết họ thành linh trong những cử chỉ cuối cùng của họ, cái chết đến chớp nhoáng quá nên ai đang làm gì, chết rồi vẫn còn như là đang làm cái ấy, cánh tay đưa lên nửa chừng, ngưng lại ở lưng chừng khoảng không và chiếc mu xoa rút chưa ra khỏi xác vẫn còn nằm nửa trong nửa ngoài của miệng ví.

Họ chết sững mấy giây sau tiếng hét, và sau khi Toàn xuất hiện ra khỏi bức bình phong.

Chính kẻ muốn lên mặt ông Toà đã xử án hai phạm gian cũng chết sững ngay sau đó. Hắn giận quá, run bầy bầy, nghẹn ngang nơi cổ họng, mồ hôi nhỏ giọt.

Kẻ hoàn hồn trước hơn hết là ông Thành. Ông ta thấy rằng một người anh rể không có quyền bao nhiêu, hơn thế cái ông anh rể này lại là kẻ sống nhờ chén cơm của ông bố thí.

Ông mỉm cười nói :

- Rua Toàn ! Chắc Toàn đã rình nghe cả rồi ! Nhưng cũng chẳng có gì, như Toàn vừa biết.

- Á thôi ! Tao đã sáng mắt ra rồi ! Hừ thật là tồi ! Thật là khôn nạn !

Người chủ hăng kinh ngạc hết sức trước cơn ghen rõ rệt của một người thanh niên không có gì để ghen.

Bấy giờ Thúy cũng đã tỉnh lại. Nàng day lại nhìn Toàn, buồn vô hạn mà rằng :

- Thật đáng tiếc ! Đáng tiếc cho anh. Anh đã biết nhiều lắm rồi và anh sẽ đau khổ. Em đã bảo rằng ĐỪNG HỎI TẠI SAO. Anh có thấy không ? Ich lợi gì cho anh.

- Im, con khôn nạn ! Đứa phản bội đê tiện.

- O kìa, Toàn, sao lại nặng lời một cách vô lý thế, ông Thành bình tĩnh hỏi.

- Vô lý, mày tưởng tao ghen vô lý hử ? Tao là kẻ có quyền vì tao là chồng của Thúy.

Hôm nay ông chủ hãng cao niên này bị đến hai người trẻ tuổi mày tao với ông. Nhưng ông không nao núng cho bằng khi nghe tiết lộ này.

Ông trở mắt nhìn Toàn giây lát rồi phá lên cười, một chuỗi cười rất là khinh thị và mai mỉa. Ông nói to lên một mình :

- Chồng của Thúy ! A thì ra Thúy đã tụt xuống đến cái mức đó, vừa lấy chồng bù nhìn, vừa đi làm tiền ! Còn ông chủ sự phòng nghiên cứu của tôi chỉ là một tên ma cạo thôi.

Thình lình ông chủ hãng trắng hoa này bị đến hai cái tát tai một lượt, một cái ở má bên trái, do một bàn tay trắng nõn và thơm phức đánh vào, và một cái ở má bên phải do một bàn tay thê thao nện xuống. Ông ta ôm mặt và chửi :

- Con đ... và thằng ma cô định tống tiền tao à ? Tao cho cả hai đứa vào tù hết.

Thúy ngoe nguẩy bỏ đi trong khi Toàn toan nện cho chủ nhân của chàng một quả đấm thôi sơn.

Nhưng một cánh tay tuy già nua nhưng gân guốc đưa ra, khiến Toàn bắt ngán. Chàng cũng rút lui vì sợ, nhưng với giọng anh hùng tha thứ :

- Tao không thèm ăn thua đủ với mày là một đứa không xứng với tay tao.

Khi anh chồng này ra tới cửa của cái hăng buôn mà anh ta không còn mong bao giờ trở lại nữa, anh ta lại đứng chết sững mà nhìn cô gái trắc nét bước lên tắc xi.

Thúy đẹp hơn bao giờ cả nên anh ta do dự trước quyết định của anh ta khi này là đi luôn, không thèm trở lại căn nhà ở đầu cầu chữ Y nữa để lấy áo quần.

Hai phút qua, Toàn cũng lên tắc xi để về căn nhà đã chứng kiến hạnh phúc lớn lao đầu tiên trong đời chàng, bụng bảo là để mắng thêm Thúy cho đã nư, để thanh toán sự phản bội «của con khốn nạn đó», nhưng tiềm thức chàng lại có mục đích khác.

Chàng mắng chửi Thúy thật đó. Thúy không đóng cửa ngoài mà cũng chẳng đóng cửa buồng của nàng, à không, của họ.

Nàng cũng sợ một sự thanh toán của một thanh niên ngây thơ, hấn dám ghen quá rồi làm liều, giết bậy thì nguy. Nàng để cửa để có thể kêu cứu nếu rủi ro ấy xảy ra.

Mặc dầu đế giày của chàng bằng cao su xốp, Toàn cũng nện mạnh đến nỗi Thúy nghe được những tiếng bước nặng nề lồi đình của chàng.

Thúy không sợ mất Toàn nhưng vẫn sợ hấn vì những điểm thiên lương còn sót lại bên nàng cho nàng nhận thức rõ rệt tội lỗi của nàng.

Con người bình tĩnh kiêu hãnh và bất kể dư luận của bất kỳ ai ấy bỗng nhiên teo lại còn nhỏ xíu, thế là nàng còn cố tự thu hình lại cho nhỏ thêm.

Sự đầu hàng tinh thần bộc lộ ra bằng sự đầu hàng của thể xác, và không đau, không buồn, cô ả vẫn cố khóc, vì khóc là hình thức thọ tội, vừa thọ tội vừa van xin tha thứ.

Toàn không vào, chỉ đứng nơi ngưỡng cửa mà nhìn con người mà chàng đã yêu đắm đuối và chính vì đã yêu đắm đuối, nên mới ghen đến bề tìm ra từng mảnh.

- Á thôi đi, chàng quát, con đàn bà gian trá, nước mắt của cô không gạt tôi được nữa đâu. Thúy tâm tức tím tưởi nói :

- Nào em có gạt anh điều gì. Em là gái chữa hoang anh đã biết mà tha thứ.

- Nhưng cô đã chữa hoang với một ông già.

- Với ông già hay người trẻ nào có khác gì ?

- Sao lại không ! Với người trẻ, cô là nạn nhơn bị hấn lường tình. Còn với một ông già, cô bán nhan sắc của cô.

- Điều đó vẫn chứng tỏ rằng em là nạn nhơn. Tại sao bán nhan sắc ? Vì em cần tiền. Mà tại sao em lại cần tiền ? Vì em đã bị giáo dục sai lầm. Như thế, em không là nạn nhơn hay sao ?

- Á thôi. Cô không gạt tôi ? Vậy chớ cô tìm lại thằng già ấy làm gì ?

- Thì như anh đã rình nghe, có lẽ không sót một tiếng...

- Tôi không có rình. Xe banh, tôi đi Biên Hòa không được, tình cờ ghé qua đó và rủi ro hay may mắn tôi đã bắt chọt được câu chuyện thôi.

- Ừ, cho là anh không rình đi nữa, nhưng anh đã nghe. Em chỉ đến để đòi thêm tiền.

- Chớ không phải để bẹo hình bẹo dạng của cô cho nó mê trở lại. Chà, hôm nay cô đẹp hơn bao giờ hết và cô thơm hơn bao giờ hết, thơm bằng cái mùi nước hoa sang trọng nhứt mà cô đã mua.

Nhưng tôi thì tôi lại nghe là cô thúì, CÔ THÚÌ cô biết chưa, CÔ THÚÌ NHƯ MỘT ĐỒNG RÁC.

Có một nhà văn gần kia chủ trương nên biến mọi chữ Y thành ra chữ I cụt. Nếu cái anh gần ấy mà được thiên hạ nghe thì tên Thúy của cô sẽ là THÚÌ. Đó là một sự tiền định.

- Em thúì ? Vâng. Thì anh cứ bỏ em là xong, chớ việc gì mà nổi giận, mà làm ồn lên như vậy.

- Tôi có quyền nổi giận, có quyền làm ồn vì tôi bị gạt gắm.

- Lại gạt gắm nữa !

- Cô đã hứa yêu tôi, giờ cô lại...

- Thì em vẫn cứ yêu anh.

- Nhưng ngoài tình yêu, cô có bổn phận trung thành với tôi.

- Thì em vẫn trung thành với anh. Đòi tiền rồi nhận tiền của nó, không có nghĩa là...

- Nhưng nó đã nói là chỉ giao tiền với một điều kiện thôi. Nó không cần nói ra điều kiện ấy mà cô đã hiểu và đã làm bộ khước từ.

- Bằng có gì chứng tỏ rằng em làm bộ ?

- Thật là giả dối một cách trắng trợn, không biết xấu hổ chút nào. Ủ, cô không nhận, cô chưa nhận, nhưng giọng từ chối nhõng nhẽo của cô nói rõ to lên là cô sẵn sàng nhận.

- Thôi thì cho là em phản bội anh đi. Vậy anh trừng phạt em làm sao đây ?

- Tôi giết cô, tôi giết nó, tôi giết tôi !

Đôi mắt Toàn đỏ ngầu, nhưng mặt chàng lại hơi tím. Và chàng lại run bầy bầy.

Thúy đâm sợ, nhưng nghĩ kỹ, nàng an lòng được. Toàn là một con người không dám giết, chắc chắn như vậy. Và lại tội lỗi nàng chưa làm mà chỉ có thể làm thôi thì cơn ghen tức của hắn không đủ mạnh để biến hắn thành kẻ sát nhân.

- Tùy anh tha giết mặc lòng, em còn biết nói sao nữa giờ. Em yêu anh và vẫn yêu anh, vẫn cứ là vợ của anh. Em sẽ vâng lời anh về mọi điểm.

- Vưng lời, hừ vưng lời !

Toàn chưa bao giờ khổ sở như bây giờ. Nếu quả Thúy vưng lời chàng thì chàng tha thứ được. Nhưng chàng biết chắc rằng nàng sẽ phiêu lưu.

- Cô có dám lấy danh dự mà thề với tôi là cô sẽ không tìm nó nữa để mà đòi tiền hay không ?

- Sao em lại dại mà không đòi tiền người ta trong khi ta cần tiền ?

- TA không cần tiền, chỉ có CÔ là cần tiền thôi.

- Anh không cần à ? Thế từ mấy háng nay, anh sống bằng tiền gì ?

- A... ha... ha... đã kể ơn rồi ? Tôi sống bằng tiền bố thí. Tệ hơn nữa, tôi làm ma cô như thằng già dịch ấy đã nói. Nhưng tôi đã hành động vô ý thức, tôi bị một bọn lưu manh gài bẫy nên tôi hoàn toàn vô trách nhiệm và không xấu hổ với lương tâm tôi.

Tôi nói «một bọn lưu manh» vì biết đâu cái kế quỷ bắt cóc tôi, không do chính thằng già ấy bày ra để cô thi hành hầu tìm một con bù nhìn ?

- Dầu sao, khi anh đã nhận rằng EM cần tiền, CHỈ CÓ EM là cần tiền, thì anh cũng nên cho phép em đòi nợ chứ.

- Nhưng con nợ lại ra điều kiện.

- Mà em có nhận đâu.

- Rồi cô sẽ nhận.

- Tại sao em lại nhận khi em đủ uy quyền hăm dọa người ta ?

- Vì nhận vẫn lợi hơn. Tiền nó bao bọc cô lần thứ nhì này sẽ cao hơn tiền cấp dưỡng nhiều.

- Anh chỉ bịa ra, chỉ tưởng tượng ra thế thôi.

Anh thử nghĩ coi. Anh không giàu, không danh vọng, không

đẹp trai số dách, em có thể sống một mình thì tội gì em lại phải quì lụy anh để được làm vợ anh, nếu không phải là vì em muốn làm vợ anh.

- A... ha... ha... cô tưởng tôi là trẻ con à ? Cô tưởng tôi không thấy được thâm ý của cô à ? Có lẽ ban đầu cô chỉ muốn mượn tôi làm tấm bình phong tạm vài tháng thôi. Nhưng rồi cô thấy tấm bình phong hữu ích quá, cô định dùng có luôn. Cô dùng tôi như là người ta tiêm thuốc ngừa dịch hạch chuột, tiêm rồi thì hết lo rủi ro. Ủ, từ đây cô mong cứ phiêu lưu với mấy thằng có tiền mà không sợ có con với chúng nó. Bởi vì nếu có thì đã có tôi che chở bề ngoài, mà cô muốn khai sanh là con tôi, tôi cũng sẵn lòng.

Nhưng nói cho cô biết rằng tôi phải nhổ vào mặt cô, tôi xé giấy bạc mà ném vào sọt rác.

Cô đừng tưởng tôi là thằng vô dụng. Để tôi ra khỏi cái hăng của thằng tình già của cô, xem tôi có chết đói hay không, hay là tôi sẽ ở vi la cho biết. Cô cứ ráng đợi, không lâu đâu chừng hai tháng thôi là cô sẽ có tin tôi.

Toàn khoe cái tương lai của chàng mà ông Hiệu đã hứa, một là để khỏi xấu hổ với ai vì đã ăn bám vào họ, hai là... trời ơi, chàng cứ còn yêu Thúy, không muốn mất nàng, và thấy phải lờ nàng, cho nàng thoáng thấy một tương lai không ẹ lắm, nếu nàng chịu trung thành với chàng.

- Em chỉ mong anh được thành công và mừng trước cho anh. Nhưng thôi nhé, anh cứ phải nhổ vào em như anh muốn, rồi ta xa nhau. Anh mắng chửi em bấy nhiêu đó nghĩ cũng khá đủ rồi, không lẽ anh lại còn hành hạ tinh thần em thêm nữa.

- Sao gọi là khá đủ rồi ? Tôi bị gạt gắm, đau khổ này sẽ đánh dấu mãi mãi trên đời sống tâm thần của tôi thì...

- Nếu quả thế là tại anh yêu em đó thôi chớ còn thiệt hại vật chất, hoặc tinh thần do sự gạt gắm (nếu có gạt gắm) anh có phải gánh chịu gì đâu.

- A ha... không gánh chịu ? Tôi đã làm ma cô bất đắc dĩ, vô ý thức, tôi lại không gánh chịu ân hận à ?

- Anh mâu thuẫn với anh. Chính anh đã bảo rằng vì bị gạt gắm nên anh vô trách nhiệm và anh không xấu hổ với lương tâm anh.

Toàn đui lý nên làm tỉnh. Và chàng làm tỉnh vì đã đến lúc không biết làm gì, nói gì thêm nữa.

Chàng đã chửi Thúy nhiều lắm rồi và nặng lắm rồi, nhưng không chửi được nữa không phải vì không thể làm nhiều thêm, nặng thêm, mà vì Thúy cứ xuống nước mãi, không đương đầu lại, không khiêu khích, giống như một cánh cửa mở sẵn, chàng không làm sao mà động mạnh vào đó được.

Còn làm thì làm gì ? Chàng chỉ còn xách gói ra đi thôi, chớ đã không can đảm giết Thúy rồi tự sát thì đứng đó thật là trơ.

Nhưng chàng vẫn đứng đó. Đứng đó mà không biết làm gì. Chàng không muốn xách gói ra đi chút nào, đợi cho Thúy nản nỉ nhận điều kiện của chàng để tha thứ.

Nhưng Thúy xuống nước mà cứ nhận chịu số phận bị bỏ rơi chứ không năn nỉ để được khoan hồng nào, khiến chàng phải hụt hẫng, chơi vơi trong cái khoảng không tuyệt vọng, không biết bám vào đâu để cứu vãn một tình thế nguy cho chàng.

Lâu lắm, thấy không còn mong mọi gì được, chàng bước vào buồng mở chiếc tủ không khóa ra, lấy y phục mà thồn hết vào chiếc va ly da lớn.

Chàng lẩm bẩm một mình, như có ý nói hơi to đủ cho Thúy nghe cốt để bị thảm hóa giây phút này, làm cho Thúy cảm động để rồi có thể nàng đổi ý.

- Một ngày cũng nghĩa vợ chồng. Huống chi đã quen hơi bén tiếng từ bao tháng nay rồi ! Buồn chết đi thôi !

- Anh quyết định đi à ? Thúy hỏi.

- Đã không đồng ý với nhau được thì anh đi là hơn.

Chàng đã đổi lối xưng hô, không «tôi», «cô», mà «anh» và sẽ «em».

- Nhưng anh đi đâu ?

- Em không cần biết.

- Tới giây phút này mà anh còn muốn gây hấn nữa sao ? Ta không nên xa nhau như hai kẻ thù.

- Anh cũng không muốn thế. Anh đi hơi xa. Anh nhận một công việc quan trọng.

- Cái chức giám đốc mà anh nói khi nãy đó à ?

- Chưa. Chỉ chuẩn bị để làm Giám đốc thôi.

- Nhưng giám đốc hiểu theo ta hay theo Tây ?

- Theo ta là sao, theo Tây là sao ?

- Giám đốc, theo tây nghĩa là theo đúng nghĩa của danh từ ấy, thì chỉ là một người làm công ăn lương của chủ nhân.

Còn ta thì các ông chủ nhơn lại tự xưng là giám đốc có lẽ vì danh từ giám đốc oai hơn.

- Nếu thế thì anh sẽ là giám đốc theo Tây. Anh chỉ là người làm công ăn lương của chủ nhơn, nhưng khá lắm, có biệt thự rộng, xe riêng, tất cả đều của hãng đài thọ.

- Cũng dễ thở. Vậy chúc anh may mắn...

Cái tiếng «cũng» trên đây làm cho Toàn tuyệt vọng lắm. Chàng ngỡ một địa vị như địa vị mà chàng vừa tả sẽ làm cho Thúy suy nghĩ.

Nhưng nó nói «cũng dễ thở» tức là nó không ngán địa vị ấy lắm. Mà nghĩ cũng phải. Nó sẽ được một ông chủ nhơn bao, thì làm vợ một ông giám đốc, thật không có nghĩa gì cả. Ông kia là tỷ phú, ông này chỉ lãnh vài mươi ngàn một tháng là cùng. Hơn thế, làm nhơn tình không có bổn phận nặng nề như làm vợ lại dễ rút tiền hơn là làm vợ.

Buồn dầu dầu, chàng nói, giọng gần như van lơn :

- Thúy ơi ! Làm vợ một thầy ký, em làm không được thì đã đành rồi. Nhưng anh nghĩ cái địa vị tương đối «dễ thờ» của anh, sẽ giúp em ra khỏi cảnh không đẹp của em mà không bắt em chịu thiệt hại bao nhiêu, thì em nên nghĩ lại. Thúy ơi ! Nói làm sao cho em rõ được rằng anh yêu em không biết bao nhiêu. Mà có gì khó khăn nó ngăn ta trở lại những ngày đầm ấm với nhau đâu. Em chỉ phải hứa một lời là không tìm cách đòi nợ có nữa. Rồi hai ba tháng nữa là anh sẽ rước em đến cái nơi xa xôi ấy...

Toàn đã vô tình làm cho Thúy không muốn hơn. Thúy là con người của các thành phố lớn, con người của nhịp sống quay cuồng. Con người ca líp ấy sẽ ử rữ như hoa lọ thiếu nước, tại một vùng hẻo lánh xa xôi nào, mà cho đến một thành phố nhỏ như Ban mê thuật cũng không hợp với nàng chớ đừng nói là nơi đèo heo hút gió mà Toàn thường khen là rất hợp cho một thời trăng mật kéo dài năm bảy năm của một đôi vợ chồng trẻ.

Không hiểu sao Thúy lại nghĩ ngay đến ba thành phố Ban mê thuật, Pleiku và Kontum mà các người thất vận, các tay phiêu lưu hay tìm đến đó để làm lại cuộc đời bởi vì tục ngữ «đất cũ đãi người mới» và «đất mới đãi người cũ» vẫn còn thường hay đúng.

Toàn đã hồng bước đầu trên đường đời hấn, đã đau khổ vì yêu thì hấn đi đến những chốn ấy là khôn ngoan, là hợp lý.

Nàng đáp :

- Thú thật rằng anh đi, em cũng buồn lắm. Quả ta đi đã quen hơi bén tiếng nhau rồi.

Nhưng như thế là hơn. Anh chưa làm chồng em được đâu anh à. Anh sẽ còn đau khổ không biết bao nhiêu nữa, ngày nào mà anh còn ăn ở với em.

- Thúy định cứ lang bang như thế mãi cho đến già sao ?

- Không, em sẽ kiếm chồng chứ. Nhưng anh chồng tương lai của em phải dũng dũng được khi em bắt tay một người đàn ông khác. Anh thì còn lâu anh mới chịu đựng được tác phong ấy.

Toàn thần thờ rất lâu rồi quả quyết đây va ly lại. Chàng khóa cẩn thận, xách lên rồi nói :

- Thôi vĩnh biệt.

Từ nãy giờ Thúy ngồi trên giường, dựa vào một chồng gối. Nàng ngồi thẳng dậy, bỏ chơn xuống, đoạn đứng lên bước đến trước Toàn là rằng :

- Dầu sao em cũng không quên được mấy tháng ta gần gũi nhau.

Nàng cúi đầu đưa tóc dưới mũi Toàn để chàng hôn giã biệt. Nhưng Toàn lùi lại một bước mà rằng :

- Anh cũng vậy. Anh sẽ nhớ mãi kỷ niệm êm đềm này đến trọn kiếp anh.

Chàng không dám hôn Thúy vì cái hôn ấy sẽ rủ theo nhiều cái hôn khác rồi thì chàng sẽ phải quì lạy Thúy để xin ở lại mà chẳng đòi hỏi lời thề gì nữa. Chàng sẽ toại nguyện và Thúy sẽ đầu lụy chàng, sẽ phục dịch chàng hơn trước đây nhiều. Nhưng bỉ ổi ôi là bỉ ổi, cái kiếp ma cô !

Chàng nhớ đã đọc một quyển sách y học phổ thông ngoại quốc khảo về tâm trạng của bọn ma cô. Sách nói rằng bọn ấy là những con bệnh trầm trọng. Bệnh của chúng là một thứ tâm bệnh kỳ dị, vừa thích đàn áp, lại vừa thích được che chở.

Chúng nó ngược đãi gái giang hồ để rồi thọ lãnh sự nuôi nấng của hạng gái này. Mà danh từ «nuôi nấng» phải hiểu khác hơn là cho ăn, cho mặc. Chúng có thể kiếm tiền đótroc để sống nhưng ưa được bọn này săn sóc hơn.

Chàng là một thanh niên lành mạnh cả thể chất lẫn tâm hồn thì không thể làm ma cô được.

Tuy thế, ra tới cửa, chàng dừng chơn lại để nhìn vào, đắm đuối thìn người thiếu phụ đẹp tuyệt trần, như một ẩn sĩ say sưa nhìn một cụm phong lan cả hoa lẫn lá đều đẹp một vẻ đẹp thần tiên, nhưng trong cụm phong lan có rắn độc, ông ta mê nhìn mà không dám hái.

Nếu Thúy nói một lời, chắc chàng sẽ ngã. Mà có lẽ chàng đang mong đợi lời ấy cũng nên.

- Anh ! Anh ở lại với em anh nhá !

Nhưng Thúy không nói gì cả. Chàng thở dài, rồi nghen ngào gọi :

- Thúy ơi ! Vĩnh biệt !

- Chúc anh may mắn.

Toàn đi thuê một buồng khách sạn rẻ tiền, nằm nghỉ một hơi vì chàng đã mệt lả sau quá nhiều xúc động mạnh, đoạn dậy đi gọi ga ra, không phải để nhờ họ mang xe về sửa, mà để bán ngay tại chỗ cho họ.

Người chủ ga ra cho chàng một giá rẽ mạt. Nhưng chán nản quá, chàng cứ nhận bừa với điều kiện là phải trả tiền ngay lập tức.

Cái ông chủ ga ra này dễ thường đã có gặp nhiều trường hợp như vậy rồi hay sao không biết nên ông ta có mang sẵn tiền theo với lại giấy bút để Toàn làm giấy ngay.

- Nhớ sang tên đa nhé, Toàn căn dặn, đừng có tưởng hễ tôi còn đứng tên thì ông cán chết người ta rồi tôi ở tù. Không đâu. Người mình cứ tưởng lầm như vậy nên rốt cuộc họ đều sáng con mắt ra, khi họ bị những hai tội, tội cán chết người và tội lạm dụng tên người khác.

Ký giấy xong, chàng nghe nhẹ nhõm cả người. Chàng hết bận vì chiếc xe khổ mà chàng không cần nó lắm. Nó là một gánh nặng vô ích bởi nó cứ ạch đui mãi và nẹo tiền mãi mà người đẹp thì không đòi đưa đi đâu nữa hết thì tiếp tục nuôi dưỡng nó trong mấy tháng sau này thật là vô lý.

Nhưng vút được bận bịu này, chàng nghe nhẹ bao nhiêu thì dứt bận bịu kia, nặng bấy nhiêu. Bận bịu kia là một thứ bận bịu dễ chịu, hơn thế, bận bịu thần tiên. Không còn bận bịu ấy nữa, lòng chàng nặng những tiếc thương mà chàng tin là không bao giờ nguôi cả.

Định đến thăm ông Hiệu để nhận cái công tác mà chàng hứa nhưng chưa chịu «ừ» dứt khoát, chàng lại trở về khách sạn, mở va li ra, lấy chiếc áo sơ mi dơ mà chưa bỏ giặt ra để hít cái hơi của Thúy còn vương trong đó.

Chiều hôm qua trời mưa dầm, lạnh lẽo vô cùng, Thúy đã tỉnh nghịch, thay vì mặc áo ấm của nàng, lại mặc chiếc sơ mi ấy rồi giữ trên người nàng suốt đêm.

Tất cả áo quần của chàng đều thoang thoang mùi hương nước hoa mà Thúy đã xịt sừng sừng vào tủ để ướp thơm y phục của nàng.

Nhưng không hương nước hoa nào mà thân yêu, mà êm dịu, mà say sưa, mà quen thuộc cho bằng hương của chính người nàng còn đọng đầy trong chiếc sơ mi dơ này.

Toàn nhắm mắt lại để tưởng tượng đang nằm cạnh bạn. Chỉ có hương thôi, nhưng âm thanh, màu sắc cũng nổi lên được phần nào và chàng nghe văng vẳng đâu đây giọng trong trẻo của Thúy, thấy mơ màng màu tóc, màu da hồng tự nhiên của Thúy.

Toàn thần thờ lâu lắm, đoạn chôn thật sâu, tận đáy va li, chiếc áo sơ mi gợi nhớ ấy, hầu hương của Thúy được một lớp y phục dày ở trên giữ lại cho thật lâu phai.

«Của tin còn một chút này !»

Thúy đã chết ! Nhưng di vật của nàng mong manh quá

- Chỉ là một mùi hương thôi

- Thì chàng phải cố mà tàng trữ di vật để mất ấy. Chàng tiếc mà không bỏ lọ đóng nút được mùi hương ấy, nếu được, chàng sẽ hà tiện lắm, cả tháng mới dám mở nút lọ ra hít hơi một lần, hà tiện còn hơn là Thúy hà tiện nước cốt hoa Chanel, thứ hai ngàn đồng một lọ nhỏ.

o o o

Lúc chàng gặp mặt ông Hiệu thì đã năm giờ chiều rồi. Ông Hiệu trách :

- Sao toa biệt dạng vậy ? Mỏa gọi điện thoại mấy lần đều không được toa. À, sao lại buồn thế.

- Thúy nó không chịu cho mỏa đi xa, nên mỏa giận và tức lắm.

- Vậy à ? Thật đáng tiếc.

- Nhưng mỏa gây lộn với nó mà quyết đi. Tuy nhiên đi mà gia đình không thuận thì còn làm sao mà không buồn được.

- Ôi, đàn bà thì luôn luôn vậy. Họ cứ muốn giữ ta ở trong nhà, nghe lời họ thì không bao giờ làm vương, làm tướng gì được đâu. Thế nào, chừng nào lên đường ?

- Ngay bây giờ cũng được, nghĩa là càng sớm càng tốt. Nếu chần chờ, mỏa đổi ý hay nhớ Thúy quá, không can đảm đi nữa thì hỏng cả.

- Nếu được vậy thì hay lắm. Nhưng phải ngày mốt mới lên đường được. Toa phải đi với viên kỹ sư Nhựt Bồn mà hấn thì cần được báo trước ba mươi tiếng đồng hồ để hấn chuẩn bị tài liệu. Toa biết Ăng Lê không ?

- Chỉ biết có vài câu chào hỏi, cảm ơn, từ giả, v.v...

- Hơi rắc rối đấy ! Tên lùn này chỉ biết Ăng Lê thôi.

- Nhưng chúng tôi sẽ ăn ở tại đâu ?

- Ở khách sạn, cố nhiên. Mai mốt sẽ đánh điện lấy hai buồng tốt nhứt ở khách sạn sang nhứt ngoài Nha Trang. Còn giờ thì toa nhận chút ít tiền đây. Toa lấy đỡ mười ngàn nhé !

- Tùy toa.

Mặc dầu đáng lý ra thì chàng phải cần ông tỷ phú này, nhưng hôm nay Toàn lại toa toa, mỗ mỗ với ông ta, vì thật ra, chàng không cần cóc gì nữa, kể cả kế mưu sinh. Đói vài hôm rồi lao đầu vào một chiếc cam nhông, hoặc uống một ống thuốc ngủ còn sướng hơn là kéo những ngày buồn thảm mà cuộc đời không còn mùi vị gì nữa cả.

Lúc trao tiền, ông Hiệu căn dặn :

- Tối mai hồi bảy giờ mười lăm, toa lên đây để mỗ đưa đi ăn cơm rồi giới thiệu hai người với nhau, toa với thằng Nhựt, rồi mốt là lên đường. Mỗ lấy giấy xe lửa cắt xét cho hai người. À, xe toa đâu ?

- Thúy cần nên mỗ để lại.

- Nhưng toa phải sắm Caravelle cho Thúy mới được. Mà chỉ có hợp tác với mỏ mới mong sắm Caravelle được.

Ông Hiệu không biết mặt mũi Thúy ra sao, nhưng tin chắc rằng Thúy sang và đẹp lắm, nên mới nói thế.

Họ chia tay nhau hồi sáu giờ rưỡi. Toàn đi ăn cơm luôn, ăn ở một hiệu ăn vắng như chùa Bà Đanh ở mút đầu dưới sông của đại lộ Hàm Nghi.

Hiệu ăn này là một hiệu ăn mà chàng không bị ai quấy rầy. Chàng thích nhời nổi buồn của chàng một mình.

Chàng kêu mấy đĩa lươn, ếch, gắp bảy vài đĩa, nhưng nuốt không trôi. Chàng nghe no tới cổ.

Tuy nhiên chàng kéo dài bữa ăn ra vì chưa biết làm gì để qua đêm nay, phải ngồi đây cho đến chín giờ mới được. Ở đây chín giờ họ mới đóng cửa mà giờ thì mới có bảy giờ hơn. Thoạt tiên, Toàn định đến một cái ba bình dân. Ba sang trọng hiện nay khách ngoại kiều nhiều quá chàng không thoải mái được ở đó. Vả lại mục đích chàng cũng không đạt được ở đó.

Mục đích chàng như thế nào ?

Có ai đã sầu tình và đã đi xa chưa ? Các bạn hẳn đã trải qua tâm trạng kỳ lạ này là luôn luôn các bạn muốn tìm một chút xúu tình thương ở cái nơi đã hắt hủi các bạn. Các bạn sẽ mang theo nơi chốn xa xôi chút xúu tình thương đó, để có đích mà nhớ.

Mà ai sẽ ban cho kẻ lên đường chút xíu tình thương ấy ? Ất hẳn không phải là gái buôn hương bán phấn đâu. Ở vào thời đại quay cuồng này, loại gái ấy rất hà tiện thì giờ, bán cái khác thì bán chó nhất định không bán ảo tưởng yêu đương, không bán ái tình giả tạo. Chỉ có các cô chiêu đãi viên ở các quán rượu mới là đủ điều kiện gây ảo tưởng cho khách sắp đi xa. Họ có bán món khác ở nơi bí mật nào hay không thì không rõ, chó ở các quán rượu họ chỉ bán những nụ cười, những mối tình hờ giả tạo, đúng y như truyền thống kỹ nữ thời xưa.

Chiêu đãi viên của các ba sang trọng không bán tình cảm giả tạo vì ngoại kiều không cần. Chính những cô bồi rượu hơi quê, còn khá ngây thơ, khá trong sạch của các quán rượu bình dân mới là người của những đêm này, họ còn biết cảm động chút ít khi ta tâm sự, họ còn biết an ủi ta đôi lời, họ mới chịu hứa bầy với ta vài lời để ta ngỡ họ yêu ta vì thương kẻ đồng cảnh ngộ, đồng bị phụ tình như nhau. Ấy, ít có cô bồi rượu nào mà không bị phụ tình ít nhất là một lần.

Toàn nghiền ngẫm chương trình này một hồi rồi thấy là không được. Các quán rượu bình dân rất đông khách cao bồi, du đảng. Họ thường đập nhau bằng ve chai, và rất mệt cho những khách hiền lành rủi ro ngồi gần đó.

Hơn thế, họ hay giành gái, bắt tình hờ một đêm với một cô bồi rượu, không yên thân với họ đâu.

Thình lình, Toàn sực nhớ đến một người, một nơi và chàng mừng rỡ vô cùng.

Người đó là cô thu ngân viên của một hiệu ăn sang trọng có ca nhạc ở đường Lê Lợi, hiệu «Địa cầu».

Đành rằng cô ấy ngồi sau quầy rượu mà quầy rượu ở đó cũng luôn luôn nghẹt khách, nhưng ngoại kiều ở đó thuộc hạng không say sưa, lịch sự vô cùng, cũng không giành cô thu ngân viên được vì cô ấy không tiếp khách.

Toàn xem lại đồng hồ thì mới có tám giờ. Đành ấy chưa có ca nhạc, nghĩa là khách chưa đông. Nếu khách chưa đông thì mấy chiếc ghế cao căng trước quầy phải còn trống và muốn uống rượu, chàng phải ngồi ở đó. Mà ngồi ở đó thì xa cô thu ngân viên.

Vì vậy mà Toàn gọi bánh, cà phê rồi tiếp tục nằm vạ tại tiệm ăn vắng khách này.

Mãi đến chín giờ, nhơn viên của tiệm ăn chồng ghế lên mặt bàn, chàng mới chịu trả tiền rồi ra đi.

Chàng đi bộ, vì chín giờ đêm, khách ngoại kiều cũng chưa đến đông đủ, chàng phải lang thang qua rất nhiều ngã đường mới tìm đến cô thu ngân viên có gương mặt hao hao giống Thúy được.

Đêm nay ráo trời, nhưng Toàn lại tiếc rằng không mưa dầm. Chàng muốn cho mình khô thật khô, khô đến cùng cực.

Đó là ý muốn tự hủy diệt âm thầm của tiềm thức, được bản năng tự tồn tiết chế lại phần nào, biến ý chí quỳên sinh ra ý chí hành xác.

Chàng muốn khô và mơ được ai kia tưởng tượng đến nỗi khô, niềm đau của chàng mà thương xót chàng. Chàng lại muốn cả thế gian đều biết rằng chàng khổ và đau.

Chàng đã khóc các nhân vật tiểu thuyết tình đau thương và biết rằng có hằng triệu người khác cũng khóc như chàng. Chàng muốn làm một nhân vật loại đó bởi vì chàng thấy niềm đau của chàng to không kém niềm đau của các nhơn vật trong các tiểu thuyết ấy, đẹp không thua niềm đau của họ, chàng đáng tội nghiệp ít ra cũng bằng họ. Hồi mười giờ, Toàn lên tới đầu thang thì rất hài lòng mà thấy mười chiếc ghế cao của quầy rượu đều có người chiếm.

Những âm khách này đều phải ngồi một cách thật là bất tiện và mỗi lưng, mỗi cổ. Họ ngồi day vào bên trong quầy, nhưng trong đó chỉ có một chú đực rựa người Tàu, ngấm không hay ho gì cả nên cả thấy đều phải day nghiêng lại để nhìn bụi nhạc sau lưng họ, nhìn các nữ ca sĩ, ít ra cũng mát con mắt hơn.

Cô thân ngân viên chưa có công việc, vì người khách ăn, khách uống về đêm sớm nhứt, cũng chưa trả tiền. Nhưng cô ta cúi xuống mà đọc tiểu thuyết ở một tờ báo hàng ngày mới mua lúc đi dọc đường để đến đây, đọc mê say không thấy sự xuất hiện của chàng.

Toàn thấy cô ta mỉm cười rồi châu mày có lẽ nhơn vật trong đó vừa nói một câu ngộ nghĩnh, rồi lại nói một câu thô lỗ hay đều giả.

Không, cô ta kém xa Thúy, cười xinh không bằng Thúy, mà châu mày cũng không nào nuốt bằng Thúy. Cô ta có tướng học trò, gương mặt còn ngây thơ lắm, chắc mới ra đời đi làm và mặc dầu có bồ đưa rước, có thể vẫn còn trong trắng, vì gái thơ bắt con trai chinh phục rất lâu, đôi khi hằng năm các cô vẫn chưa ban ơn bố đức.

Thúy cũng ngây thơ như vậy ngày xưa. Và cô này cũng sẽ «vắm» như Thúy ngày kia. Nhưng giờ thì chàng lại cần một cô đã «vắm».

Chàng không còn lòng dạ nào để chinh phục ai để thay thế cho Thúy, mà chỉ mong bị chinh phục thôi. Con gái thì không hề chinh phục được đàn ông. Vào tù vì một cô gái thơ, có lẽ chỉ có chàng mà thôi, bao nhiêu cuộc tan nhà nát cửa, đổ nước nghiêng thành khác từ cổ chí kim, từ đông sang tây đều do đàn bà gây ra chứ không phải là con gái.

Vả lúc chàng vào tù thì Thúy cũng đã «vắm» lắm rồi. Chưa có chồng không có nghĩa là gái thơ.

Cô Thu ngân viên đã đọc hết kỳ tiểu thuyết đăng báo, ngược lên, ngạc nhiên trong một giây rồi chào chàng bằng một cái mỉm cười.

- Tiểu thuyết đó có hay, hay không cô ?

- Hay lắm ! Bà ngồi đâu ông ?

- Tôi chỉ đến một mình, cô cho phép tôi đứng đây uống ly rượu như lần trước nhé ?

- Mời ông.

Toàn gọi một cái cassis như lần trước, rồi hỏi người con gái áo trắng học trò, may bằng lụa nội hóa :

- Cô có giận vợ chồng tôi lắm không ?

Nàng cười vui thật tình mà rằng :

- Bà ấy đã hiểu lầm, nhưng không can gì. Đời bây giờ bị hiểu lầm như thế là thường. Đôi khi người bị hiểu lầm bắt buộc phải tự vệ, phải phản đối, nhưng không vì thế mà giận cho một trí.

Thì ra cô gái này đã khá kinh nghiệm chớ không ngây thơ lắm đâu. Những cô học trò thật sự, chưa biết đời không thể quan niệm dễ dãi như vậy được.

- Sao hôm nay bà ấy không cùng đi với ông ? Coi bộ ghen lắm mà dám thả lỏng ông à ?

Toàn không cười trước lời nói chơi này. Chàng châu mày mà rằng :

- Không bao giờ có cô ấy đi với tôi nữa cả.

- Cơm không lành, canh không ngọt à ?

- Không, đã đoạn tuyệt với nhau rồi.

- Thật đáng tiếc ! Nhứt là cho ông ! Một thiếu phụ đẹp ghê hồn như vậy !

- Nó đẹp ghê hồn, nhưng hồn nó lại không đẹp.

- Thôi thì mời ông đến đây uống rượu để giải khuây.

- Chắc cô chưa có dịp sâu tình ?

- Hẳn là chưa.

- Thì không làm sao mà cô biết được niềm đau của kẻ sâu

tình cả. Rượu không tưới tắt được lửa địa phủ nó đốt tim của tôi.

- Dữ vậy sao ? Ai biết đâu. Tôi cứ ngỡ đâu ông sâu tình, uống rượu là quên được vì nghe trong tiểu thuyết nói như vậy.

- Chỉ quên được có vài giờ thôi. Tôi sẽ đi xa cô à !

- Vậy hả ? Đi xa là liều thuốc hay hơn rượu sao ?

- Không biết, nhưng thử xem niềm đau có giảm được hay không !

Một anh bồi bàn lấy một phiếu tính tiền mà cô thu ngân viên trừ trước mặt cô ta. Năm phút sau, hắn mang đến số tiền, một tờ giấy năm trăm, và cô ta đặt vào đĩa món tiền thối, cô ta làm việc nhà nghề lắm, là chôn tiền lẻ ở dưới, các loại tiền cứ lớn lần lần, theo gia cấp tiền bạc, giấy mười đồng chồng lên giấy năm đồng, cho tiện bề khách để buộc boia lại trong đĩa.

Xong cô ta ngược lên.

- Mời cô uống với tôi một cốc rượu nhẹ, Toàn nói.

- Cảm ơn ông, tôi không uống được rượu.

- Đêm nay tôi muốn say thật say, và có người cùng say với tôi.

- Thế thì ông đã làm nơi rồi. Mấy cô chiêu đãi viên ở những ba lớn sẽ vui lòng say với ông.

- Nhưng tôi lại muốn tìm một người bạn nửa giờ còn hơn là muốn say nữa. Tôi muốn nhớ Sài Gòn, về sau này. Mà Sài Gòn thì còn có gì, còn ai để tôi nhớ, ngoài người bạn gái nửa giờ ấy.

Nếu cô bạn cho ơn huệ uống với tôi, không cần say cũng được, một ly nhỏ thì tôi đội ơn cô không biết bao nhiêu.

- Đồng ý vậy.

- Nếu rủi ro bạn của cô đến đây thì...

- Không, anh ấy không hề ghen xăng.

- Nghĩa là tôi ghen xăng ?

Cô gái trở mặt nhìn Toàn rồi đáp :

- Không, tôi có muốn nói thế bao giờ đâu, sao ông lại xuyên tạc như vậy ?

- À, xin lỗi cô, tôi đã nói bậy vì nghĩ đến người khác.

Bỗng Toàn thương xót cô gái áo trắng trước mặt chàng không biết bao nhiêu.

Bạn của cô ta không ghen xăng như chàng, thế nghĩa là người bạn ấy đã thành chánh quả rồi trong nếp sống mông đèn mà Thúy đã nói đến nhiều lần. Hắn không còn trong trắng, không còn yêu đại khờ nữa, không còn trung kiên mãi với một mối tình nữa mà bắt kẻ khác trung kiên với hắn, như chàng đã muốn bắt Thúy làm thế.

Hắn là con bướm, lướt qua đời đóa hoa đại này năm bảy tháng, một năm rồi thôi.

Và cô gái còn tin yêu nơi cuộc đời là cô thu ngân viên này ngày kia sẽ chai lòng chai dạ sau bao phen chìm nổi như Thúy.

Chùng ấy chàng sẽ gặp lại cô này, nhưng không ích gì cho chàng cả vì cả hai đều hết biết yêu.

- Có ngày, ta sẽ gặp lại nhau.

- Cố nhiên, cô gái nhắm một chút xiu Cassis nơi ly của cô rồi mỉm cười đáp như vậy.

Cô ta không hiểu được Toàn đang nghĩ gì và không thể hiểu ý nghĩ của chàng qua câu nói to lên ấy nó phải nằm giữa các ý nghĩ thâm kín của chàng mới là rõ nghĩa đối với người khác.

- Ta sẽ gặp lại nhau. Nhưng chùng ấy cả cô lẫn tôi đều biến thành người khác rồi.

- Cố nhiên. Có lẽ rồi ông sẽ nguôi sầu. Còn tôi thì hạnh phúc hơn bây giờ vì anh ấy hứa sẽ cưới tôi.

- Có bảo đảm không ?

- Vững lắm. Anh ấy bảo đảm bằng tất cả tấm lòng anh ấy.

Toàn bật cười. Nếu anh chàng mộng đen đó mà bảo đảm bằng tấm lòng khờ dại của chàng hiện giờ thì được, nhưng bằng tấm lòng của một tay ăn chơi thì kể như nước đổ lá môn.

- Anh cười gì ?

Toàn đáp đối :

- Giờ cô đang yêu, ngày sau cô sẽ đang hưởng hạnh phúc. Thành thử không bao giờ cô an ủi tôi được cả.

- Tôi biết sao bây giờ.

- Chỉ có người đang khổ hiện giờ mới an ủi được tôi thôi.

- Có lẽ. Nhưng ông làm sao mà tìm cho ra ngay đêm nay một người đang đau khổ.

- Ừ, đúng như vậy. Họ đông hàng vạn trong thành phố này, đêm nay, nhưng họ đang nằm nhà mà khóc thầm. Tôi làm sao mà có mắt trông suốt qua các nóc nhà để xem ai đang ôm gối thở than.

- Không cứ gì kẻ khổ ôm gối thở than đâu. Cái cô ca sĩ đang cười đằng bực nhạc cũng có thể đau khổ vì tình. Nào ai biết đâu.

- Cô sâu sắc lắm. Và nào ai biết đâu rằng kẻ đang đứng trước mặt một thiếu nữ xinh đẹp là cô lại đang nghe lòng mình như nát tan ra từng mảnh.

- Tôi chỉ nói theo tiêu thuyết thôi chớ thật ra tôi chưa biết đời, chưa biết đau khổ là gì.

- Mong cho cô không bao giờ biết.

- Cảm ơn ông.

- Cô không an ủi tôi được đêm nay, nhưng dầu sao tôi cũng

sẽ có được một hình ảnh để mà nhớ : hình ảnh một cô gái trong trắng, yêu đời, ham sống mà tôi được quen trong giây phút. À, xin lỗi, cô tên chi ? Tôi là Toàn, buôn bán.

- Tôi là Hồng.

- Màu Hồng là màu hên. Cô sẽ may mắn suốt đời.

- Nếu được vậy thì tôi sẽ nhớ đến lời chúc lành của ông.

- Đâu cô kể hạnh phúc của cô tôi nghe thử xem.

- Tôi rớt Trung học, nhưng nhà khá giả, có đủ tiền để đóng thế chân làm thu ngân viên ở đây. Anh Quỳnh ấy tới đây ăn uống và nghe nhạc. Rồi anh chú ý đến tôi. Anh xin phép đứng đây uống rượu như ông bây giờ, thế rồi chúng tôi quen nhau, yêu nhau.

Toàn muốn nói : «Rất tiếc rằng tôi là người đến trễ», nhưng chàng không nói, không phải vì không dám nói, nhưng vì không muốn nói dối. Không, Hồng không phải là loại người mà chàng mê được.

Chàng khen, tuy cũng dối nhưng ít dối hơn :

- Hay như tiểu thuyết. Nhưng sao hai lần rồi, tôi không gặp anh ấy ?

- Ấy, trước anh ấy uống rượu ở đây hằng đêm, nhưng giờ thì chỉ đưa rước tôi thôi.

Toàn nghe thương cô Hồng này quá. Cái anh Quỳnh ấy giờ đây, có lẽ đang uống rượu nơi khác, đang bắt tình với một cô khác, và sẽ không đưa rước Hồng nữa, đêm nào đây.

Ban đầu hẳn bảo bạn làm ăn lắm, đưa rước rất là thất thường. Sự đưa rước lơ lửng cho đến một đêm kia, khi hiệu ăn đóng cửa, Hồng sẽ sốt ruột nhìn con đường khuya vắng vẻ mà ngóng mãi bóng dáng chiếc xe quen thuộc từ lâu. Cái đêm đó Hồng sẽ trải qua tâm trạng đêm nay của chàng. Và chàng sẽ ra sao ?

Bây giờ khách vào cũng đông mà khách ra cũng nhiều, Hồng bận rộn tới tấp, khiến Toàn thấy là mình phải để yên cô ta.

Chàng trả tiền rồi nói :

- Thôi, vĩnh biệt cô Hồng nhé, và chúc cô TOÀN HỒNG.

Cô gái không ngược lên, nhưng cười đáp :

- Cảm ơn, chúc ông may mắn và cũng TOÀN HỒNG.

Thật là hết ! Cô Hồng ấy cũng không cho một nụ cười, một đôi mắt tiễn chàng xuống thang lầu. Cả Sài Gòn đều ruồng rẫy chàng.

Toàn đi thất thểu và lang thang từ phố này đến phố khác mãi cho tới khuya thật khuya mới gọi xe về phòng ngủ để... thức.

o o o

Nếu như bình thường thì Toàn rất thích viên kỹ sư này. Hắn còn trẻ, cỡ cao niên hơn chàng chừng vài tuổi thôi, tánh tình vui vẻ lắm. Hắn nói chuyện huyền thiên mặc dầu Toàn không hiểu nói gì và hắn cười luôn miệng. Tới Nha trang rồi, họ trọ ở hai buồng khếch vách nhau, trông ra biển và ngay ngày hôm ấy họ đi tìm địa thế liền và tìm được một cách dễ dàng.

Đó là một xóm bình dân ở ngoại ô thành phố, gồm rất đông lều tranh. Đất của tư nhơn, cỡ mua, giá không đáng kể, nhưng phải cho tiền dân cư ở đó dòi nhà đi thì hóa ra cũng khá mắc. Nhưng cả hai đều không thấy đâu hơn, nên Toàn nhứt định đánh điện về ông Hiệu để ông ta điều đình mua ngay vì chủ đất, một công chức trung cấp hiện đang cư ngụ ở Sài Gòn.

Trong bữa cơm chung tối hôm ấy, Toàn rưng rờ khi thình lình nghe viên kỹ sư Aruka ấy nói :

- Trông anh buồn như là có tâm sự gì có phải không ?

Chàng trở mắt, há miệng nhìn người thanh niên ngoại quốc này, kẻ mà từ bữa cơm giới thiệu ở Sài Gòn đến nay, chỉ trò chuyện với chàng bằng dấu hiệu.

Aruka nhìn vẻ kinh ngạc của Toàn, mỉm cười mà không nói gì thêm.

Lâu lắm, Toàn mới hỏi được :

- Té ra anh là người Việt miền Bắc ? Sao ông Hiệu lại gạt tôi làm gì ? Mà chính anh cũng từng đảng với ông ấy, Aruka đã hết vui vẻ nói cười, mà chỉ mỉm cười một cách chua xót mà đáp :

- Không, tôi là người Nhật chánh hiệu. Tôi sanh trưởng ở Đông Kinh, chưa hề xuất ngoại lần nào, trừ lần này.

- Nhưng sao...

- Ấy, tôi học tiếng Việt với một người đàn bà Việt gốc miền Bắc, hiện cư ngụ tại Đông Kinh.

- Vậy hả ? Nhưng học ngoại ngữ thì thường người ta chọn ngôn ngữ nào quan trọng về mặt quốc tế, chứ sao lại...

- Cố nhiên. Tôi giỏi Ảng Lê. Nhưng tôi phải học tiếng Việt và nước Việt Nam của anh có liên hệ mật thiết với đời sống tình cảm của tôi. Tôi sang đây với tư cách tình nguyện, chứ thật ra hăng tôi đã chọn người khác. Tôi phải giành giật tranh đấu mới được đi.

- Kỳ lạ ! À, mà sao anh cứ nói tiếng Nhật ?

- Không ích lợi gì mà cho ai biết bí mật của mình. Tại tôi thấy anh buồn quá, tôi muốn an ủi anh nên mới để lộ chân tướng. Ta chỉ có hai người, làm việc chung ở một nơi xa nhà anh, tôi không thể bỏ anh.

- Cám ơn lòng tốt của anh. Anh học bao nhiêu lâu mà nói tiếng Việt giỏi đến thế ?

- Gần hai mươi năm, nghĩa là năm tôi lên mười một.

- Té ra bên ấy có người Việt ?

- Rất ít thôi anh à. Bà này là vợ một cựu hiến binh, hiện làm nghề bán quán cơm.

Toàn, qua cơn ngạc nhiên mới chợt nhớ phép lịch sự, đưa tay ra để siết tay người bạn. Cái siết tay của Âu Chân hay thật. Ta chỉ bắt chước họ mà làm thế thôi. Nhưng khi ta làm thế, trong những dịp như thế này, tự nhiên ta nghe cảm thông nhau và lòng ta với lại lòng người bạn mà ta siết tay, như trôi qua lại với nhau bằng cái ngõ liên lạc ấy ! Aruka hỏi lần nữa :

- Anh buồn lắm phải không ?

- Ừ.

- Tôi có thể làm gì được để giúp anh ?

- Không, anh không thể giúp tôi đâu.

- Tôi có quá tò mò hay không nếu tôi hỏi tánh cách của mỗi buồn của anh ?

- Không. Giữa bạn trai với nhau. Tôi chỉ sầu tình thôi, chứ không có gì lạ.

- À, ra thế. Hèn chi...

- Hèn chi làm sao ? Chắc anh đã nhiều kinh nghiệm. Anh trên ba mươi chưa ?

- Tôi mới hăm chín thôi.

- Tôi chưa hiểu hai tiếng hèn chi của anh.

- Hèn chi mà má tôi căn dặn tôi đừng có yêu. Không, má tôi không có nói rõ ràng như vậy, nhưng đã làm cho tôi hiểu như vậy.

- Và anh đã nghe lời mẹ ?

- Ủ. Tôi thèm yêu lắm và đã toan cãi lời má tôi.

Nhưng rồi tôi lại thó đến những điều mà tôi nghe thấy nên tôi giựt mình và giữ mình được. Yêu, khổ lắm.

- Khổ không thể tưởng tượng được.

- Tôi chỉ kinh nghiệm qua người khác thôi, mà cũng đã khổ lắm, khổ giùm cho người ta. Đừng nói chi xa. Cái bà người Việt dạy Việt ngữ cho tôi ấy, bà ấy cũng đã đau khổ trên hai mươi năm nay và chồng bà ta cũng đau khổ trên mười năm rồi.

- Chồng bà ấy cũng người Việt ?

- Không, người Nhật. Để tôi kể anh nghe. Bà ấy đã tâm sự với tôi nhiều lần, vì bà là người bạn vong niên của tôi, và tôi là bạn của con của bà.

Bà là người Hà nội, con nhà khá giả, có học, thứ người mà thuở ấy xứ anh gọi đùa là «tiểu thơ Hà nội»

Bà ta đã yêu một sinh viên và mối tình giữa đôi trai tài gái sắc này đang đẹp thì quân đội Nhật tới chiếm đóng Việt Nam.

Tôi không nói xấu nước tôi, cũng không binh vực. Nhưng tôi không thể không nhìn nhận rằng đạo quân chiếm đóng nào cũng thô bạo, nhứt là khi có phản ứng của dân nước bị chiếm đóng.

Thuở ấy thanh niên thiếu nữ của nước anh, những phần tử xoàng xoàng thì hoan hô người Nhựt, nhưng những phần tử tiến bộ nhứt lại chống chúng tôi.

Bà ấy và người sinh viên nhơn tình của bà đều bị hiến binh bắt.

Chồng bà ta hiện giờ, thuở ấy đã bốn mươi tám rồi, làm thượng sĩ hiến binh Nhựt, có khá nhiều quyền.

Ông ta chưa có vợ lần nào và xúc động trước sắc đẹp của người tiểu thư Hà nội ấy, ông ta đề nghị một cuộc đổi chác : nếu cô gái ưng lấy ông ta làm chồng, một cô gái mười tám, tức nhỏ hơn ông ta đến ba mươi tuổi, thì ông tha cho cả hai, tha cô ta và tha luôn người tình của cô ta. Bằng không, anh sinh viên bị tra tấn đến chết và cô ta sẽ bị hiếp.

Tôi lẫn anh đều không phải là nhơn chứng của thời đó, nhưng hẳn ta đã phải nghe, phải đọc thấy rằng sở Kempetai của nước tôi thuở ấy tàn bạo vô cùng, không kẻ bị bắt nào mà không tự tử để tránh trước sự tàn bạo của họ. Cuộc đổi chác trên đây là may mắn hiếm hoi có thể cứu được ít lắm là một mạng người : mạng anh sinh viên ấy. Vì thế mà cô tiểu thư Hà nội đã nhận lời, bởi không nhận lời, cô cũng bị hiếp và nhơn tình cô bị ngược đãi cho đến chết.

Anh thử tưởng tượng niềm đau khổ của cô ta khi nhận cuộc mua bán đó.

Cô ta đau cho đến hơn mười năm trong cảnh làm vợ viên thượng sĩ hiển binh già, ở Hà nội, và sau đó ở Đông Kinh, vì khi Nhựt đầu hàng, ông thượng sĩ nọ hồi hương mang vợ theo, rồi về hưu một năm sau đó.

Nhưng từ cái ngày mà tôi gặp bà ấy thì chính ông thượng sĩ hiển binh đã cướp vợ người, lại đau.

Giờ ông ta chỉ là một tên chủ quán cơm không có quyền sanh sát nữa thì bà nọ đâu còn thêm sợ ông ta. Và lại bà ta đã được thương yêu thì chính ông ta lại sợ bà.

Hơn thế, năm tôi gặp bà ấy, năm tôi lên mười một thì ông ấy đã năm mươi một và bà ấy hăm một, sức lực của ông bắt đầu xuống trong khi đó thì sức lực của bà đang lên mạnh.

Bà ta đã trả thù, bằng cách cho ông mọc sừng. Mà cho đâu không có môi thù nào để trả, bà ta cũng đã đi con đường đó vì sự so le tuổi tác giữa đôi vợ chồng.

Thế là ông bắt đầu khổ từ năm đó, và cứ càng năm càng khổ nhiều hơn vì càng năm, sức lực của ông càng xuống thêm. Năm nay ông đã 68 và bà đã 38. Hai người vẫn cứ chênh lệch nhau ba mươi tuổi, nhưng ba mươi năm cách biệt ngày nay, xa bằng mười ba mươi năm cách biệt ngày xưa, người chồng năm mươi không già hơn người vợ hai mươi cho bằng người chồng bảy mươi đối với người vợ bốn mươi mặc dầu con số sai biệt trong hai trường hợp, vẫn cứ là ba mươi năm.

Phương chi năm nay bà ấy lại bước vào thêm tuổi hồi xuân, và phương chi ông ấy yêu vợ y như hồi ông hai mươi tuổi.

- Té ra nhờ thân với một người Việt mà anh mới mền nước Việt và tìm cách qua đây ?

- Không. Chính vì mền yêu nước Việt trước nên tôi mới tìm làm quen với bà ấy. Nhưng để rồi tôi kể chuyện của tôi sau. Tôi muốn nói rằng nếu không có tình yêu thì cả hai ông bà ấy, không ai khổ cả.

Làm vợ một hiền binh Nhựt thì cũng như làm thiếp một ông Tuần Phủ, nào có kém gì. Sở dĩ cô tiểu thư Hà nội ấy đã đau khổ là vì cô đã trót yêu anh sinh viên.

Còn bị mọc sùng thì cứ bỏ quách vợ, nhưng ông ấy lại quá yêu vợ.

- Nhưng sao tôi nghe nói rằng người đàn bà Nhựt phải trung thành với chồng, nếu không, người chồng có quyền giết họ mà không phải tội.

- Đó là chuyện ngày xưa. Anh nên biết rằng quân đội Hoa Kỳ chiếm đóng nước tôi, đã xáo trộn tất cả, đã làm lung lay cả nền móng xã hội của chúng tôi, đã đập tan cả nhơn sinh quan ngàn đời của chúng tôi.

Thế nên không còn chuyện trừng phạt vợ ngoại tình bằng gươm bằng kiếm nữa, cùng lắm là đưa các bà ra tòa để ly dị. Nhưng ai đã yêu vợ quá thì ráng mà chịu đau chớ cũng không có chuyện đưa vợ ra tòa.

- Tình yêu làm cho ta đau khổ. Đúng như vậy. Tôi cũng đã nghe thiên hạ nói thế nhiều rồi, trước khi anh kể câu chuyện này. Nhưng biết là một chuyện mà tránh được là một chuyện.

Tình yêu quyến rũ cho đến nỗi ta rất sợ nó mà cứ lao đầu vào đó, bất kể hậu quả tai hại nào.

- Ai cũng thế anh à, trừ các bậc thánh nhơn. Nhưng không phải là thánh nhơn, tôi vẫn giữ mình được và vì một tai họa trong gia đình tôi nó gây đau khổ lớn lao đến nỗi tai họa ấy biến thành ám ảnh hàng ngày, không ai trong gia đình mà không lấy lời răn của ông ngoại tôi làm điều tâm niệm.

Tôi đã bảo nước Việt Nam có liên hệ mật thiết đến đời sống tình cảm của tôi là vì tai họa nói trên.

Không hiểu sao, tự nhiên tôi mến thương anh quá nên quyết tâm sự với anh về câu chuyện bí mật này của gia đình tôi mà chưa người ngoài nào biết được, kể cả người đồng hương lân cận gia đình chúng tôi.

Aruka rút một điều thuốc rồi trao cả gói cho bạn. Toàn đánh diêm lên châm thuốc cho bạn và cho chính chàng. Hai người làm thình, thở khói lên từ từ trước hai tách cà phê đậm đen, Aruka có lẽ đang sắp đặt lại những điều nghe biết để kể cho có mạch lạc, còn Toàn không dám làm rộn Aruka, sợ hấn động ý rồi không tâm sự nữa chẳng.

Dầu sao, này giờ chàng cũng đã tạm quên được mối sầu của chàng hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Cái giọng Việt miền Bắc của một thanh niên Nhựt sao mà nghe hay kỳ lạ, và hẳn kể chuyện cũng hay, câu chuyện của hẳn lại ly kỳ hấp dẫn.

Đặt điều thuốc của mình lên đường mương của cái gạt tàn thuốc bằng sứ Đà Lạt, Aruka hỏi :

- Anh có biết rằng tôi mang máu Việt trong huyết quản của tôi không ?

Một lần nữa, Toàn lại trở mắt hả miệng mà nhìn trừng trừng vào viên kỹ sư ngoại quốc này.

- Hèn chi, chàng ấp úng nói giây lát sau đó, hèn chi mà anh nói tiếng Việt...

- Không, quả thật tôi chỉ mới học tiếng Việt năm tôi mười một tuổi với cái bà cụ hiền binh ấy.

Nói cho thật rõ ra, tôi mang hai dòng máu. Cha tôi mới là người Việt còn mẹ tôi là người Nhựt thuần túy.

Câu chuyện gia đình tôi xảy ra tại Saigon cách đây hăm chín năm. Những người dưới năm mươi tuổi hoặc già hơn mà không theo dõi thời cuộc không hề biết có một chuyện như vậy. Nhưng Tòa án Saigon còn giữ hồ sơ về vụ ba má tôi.

Aruka hút lại điều thuốc khi nãy, rút mấy hơi rồi bỏ tàn thuốc vào cái gạt tàn, rót vào đó mấy giọt cà phê cho tắt khói, uống một ngụm cà phê thơm giọng rồi bắt đầu kể.

- Năm 1934 ấy, tại đường d'Espagne mà bây giờ là đường Lê-Thánh-Tôn, cạnh nhà thuốc Vương-Hữu-Lễ ngày nay, một hôm một hiệu buôn Nhựt-Bồn mở thêm ra một hiệu bán kem và đó là món quà ngọt lạ nên được hoan nghinh ngay.

Từ hôm tôi sang Sài Gòn đến nay, ngày nào tôi cũng đi qua đường Lê-Thánh-Tôn cả, đứng trước căn nhà ấy hằng giờ, để tưởng tượng ra những gì đã xảy ra trong đó, thuở ấy.

Tiệm đồ của ông ngoại tôi. Không nói, chắc anh cũng dư biết rằng đó là một cái ổ gián điệp, vì nước tôi chuẩn bị xâm lăng toàn cõi Đông Nam Á.

Nhưng điều đó là tôi nói qua vậy thôi chứ không liên hệ đến câu chuyện chánh. Chỉ có một chút xíu liên hệ này là ông ngoại tôi là một sĩ quan tình báo, thuộc dòng hiệp sĩ Samourai.

Người giữ kết của hiệu kem của ông ngoại tôi là thứ nữ của người, mẹ ruột của tôi bây giờ.

Nước Việt-Nam thuở đó là một nước bị trị, nên Nhựt kiều ở Sài Gòn, chỉ leo heo vài người, không buồn học tiếng Việt làm gì. Và cũng chẳng nói gì với ai, khách vào ăn kem, ăn xong trả tiền, giá cả đã định sẵn rồi, quà lại rẻ, không hề có dịp cãi chối với khách.

Người Việt thì bị người Pháp xem chừng ráo riết nên cũng không ai dám học tiếng Nhựt. Và lại có muốn, cũng chẳng biết học với ai.

Thế mà có một thanh niên Việt kia lại ve vãn má tôi được.

Thanh niên ấy học trường bách nghệ, ngày nay gọi là trường Kỹ Thuật Cao Thắng.

- Sao mới đến Saigon có mấy hôm mà...

- Không, tôi tới từ một tháng nay rồi. Tôi đã nghe mẹ tôi kể dĩ vãng người nhiều bạn nên tôi thuộc lòng từng nơi chốn ở Saigon và qua đây là tôi tìm thăm các nơi đó trước hết.

Ban đầu, thanh niên chỉ vào ăn kem và lẫn lộn trong đám thực khách không tên không tuổi. Lần lần người ấy chần chờ lại hơi lâu một chút trước quầy thu tiền và mắt má tôi đã gặp mắt người.

Căn nhà ở đường d'Espagne chỉ là hiệu buôn thôi. Trên có lầu, nhưng để cho nhơn viên ở, còn ông ngoại tôi và vợ con thì thuê một biệt thự ở đường Testard, tức Nguyễn Du bây giờ, cho xứng với thể thống sĩ quan cao cấp của ông ngoại tôi.

Tối lại, hiệu buôn đóng cửa thì má tôi đi bộ về nhà. Ông ngoại bà ngoại tôi chỉ ở nhà thôi chứ ít khi lui tới hiệu buôn lắm.

Chính trên các nẻo phố đưa má tôi từ hiệu kem về ngôi biệt thự ở đường Testard mà má tôi đã gặp ba tôi mỗi đầu hôm.

Lần đầu tiên, ba tôi chỉ chào má tôi một cái rồi lánh mặt liền. Nhận diện được người thanh niên thường tới hiệu ăn kem và hay cà rà trước quầy thu tiền, và được má tôi chú ý vì phong độ hiên ngang của chàng, má tôi mỉm cười chào đáp lễ.

Từ đó, đêm nào chàng cũng đón má tôi cả. Không đồng ngôn ngữ, họ trao lòng trao ý với nhau bằng mắt rồi họ yêu nhau. Không đầy một năm, má tôi thọ thai với chàng.

Má tôi khóc lóc và ba tôi tỏ thật với gia đình bên nội tôi, cậy người đến xin cưới má tôi.

Nhưng anh biết, ông ngoại tôi thuộc dòng hiệp sĩ, đâu có gả con cho người thường, phương chi người thường ấy là công dân của một nước đã mất chủ quyền.

Ông ngoại tôi kiện, ba tôi vào tù về tội dụ dỗ gái vị thành niên. Còn má tôi thì được đưa về nước, giấu một nơi xa để sanh đẻ.

Sau khi tôi ra đời rồi thì má tôi xin thí phát qui y tại một chùa sư nữ trong rừng sâu. Ông ngoại tôi chỉ mong thế thôi, vì theo gia phong của họ ông ngoại tôi thì không còn giải pháp gì để cứu vãn một sự hư hỏng như vậy. Tôi được bà ngoại tôi nuôi dưỡng nói là xin con rơi mà nuôi làm cháu nội nuôi, và mãi cho đến năm tôi lên bảy, tôi mới được bà nội đưa vào chùa thăm má tôi.

Má tôi đã tu được bảy năm rồi, lòng trần đã nguôi nên bà ngoại tôi không lo nữa mới dám ban cho má tôi cái ơn huệ thấy mặt đứa con của người.

Lòng trần đã nguôi, thế mà thấy mặt tôi, má tôi bảo là giống ba tôi như đúc từ một khuôn mà ra, má tôi đã khóc ngất.

Ngày ấy tôi chưa nhận thức được tất cả niềm đau của má tôi. Nhưng về sau, mỗi năm đi thăm má tôi một bận, má tôi kể lần dĩ vãng của người và lai lịch của tôi, tôi mới hay rằng má tôi là người đau khổ nhất đời, chỉ vì người đã yêu.

Tôi thương má tôi bao nhiêu thì tôi sợ tình yêu bấy nhiêu và mỗi lần bóng dáng một giai nhon xuất hiện ra trước mắt tôi thì bóng hình xa xôi của một thiếu phụ xinh đẹp chôn chặt thời xuân của bà giữa một cánh rừng tòng, sau liêu một ngôi chùa cổ, cũng hiện lên để cảnh cáo tôi.

Những năm tôi bắt đầu thành con trai, má tôi thường khuyên:

- Con nè, ngày sau con cứ lập gia đình theo lý trí chớ đừng bày đặt yêu đương làm gì. Tình là gây oan đó con à !

- Thế anh đã lập gia đình chưa ?

- Chưa. Vì tôi không thể cưới một người mà tôi chưa yêu, đảng khác tôi lại không dám yêu một người mà tôi không biết sẽ cưới được hay không ?

Toàn lại đưa tay ra và đôi bạn trẻ, một lần nữa, lại siết tay nhau.

- Ta là đồng bào, đồng tâm với nhau, Toàn ghen ngào nói.

- Ủ, ta là đồng bào, đồng tâm với nhau.

- Anh có yêu nước Việt-Nam hay không ?

- Tôi không muốn giả dối nên thú thật với anh rằng tôi nghe tôi là người Nhựt mặc dầu tôi ý thức rằng máu ViệtNam chảy trong huyết mạch tôi. Chẳng qua là do giáo dục cả, giáo dục bằng tình gia đình, bằng những hình ảnh thân yêu ban đầu. Tôi hai tuổi là đã thấy hoa anh đào, thấy áo ki mô nô, sáu tuổi là đã thấy đỉnh núi Phú-sĩ.

- Nhưng có cần gì quốc tịch đâu anh. Ta cảm nghĩ như nhau là đủ rồi.

- Ừ, đủ lắm rồi. Mà cái điều ta nghĩ giống nhau nhứt là «Tình là giây oan».

Đêm đó, đôi bạn thức khuya thật khuya, Aruka kể cho bạn nghe chuyện những đôi nhơn tình bên Nhựt tự sát bằng cách ôm nhau nhảy vào miệng núi lửa Phú-sĩ, chỉ vì họ không được yêu nhau.

- Tôi thì chắc tôi không dám chết, Aruka nói, nếu tôi mà có dám yêu đi nữa, không dám chết vì tình. Không, ái tình không phải là ngành chuyên môn của tôi, tôi không yêu nhiều được cho đến chết, nên tôi không ân hận bao nhiêu mà không dám yêu. Yêu ít ít thì không yêu cũng được. Anh có dám chết vì tình hay không ? Toàn ngần ngừ rất lâu rồi thẳng thắn đáp :

- Không.

- Tốt lắm. Mà như vậy thì còn sầu làm quái gì. Anh đã không dám chết thì anh sẽ quên được. Quên được thì tìm quên ngay càng sớm càng có lợi.

- Ai lại không muốn thế nhưng muốn là một chuyện còn làm được hay không lại là chuyện khác.

Hôm sau, trong khi Aruka nằm nhà nghiên cứu đồ án thì Toàn thương lượng với những người cư ngụ ở trên cuộc đất cất xưởng tương lai về khoản tiền bồi thường cho họ dời đi chỗ khác.

Công việc rất gay go vì người bình dân nhút là quê mùa, thường hay nghi kỵ, nghi kỵ vì không biết. Họ cứ tưởng muốn đòi bao nhiêu cũng được và đòi cho cố sát, thuyết phục họ thế nào cũng không xong.

Họ đồn rằng dưới đất sâu, nơi đó có mỏ than, mỏ dầu hôi hay mỏ vàng gì ấy và nếu nhận ít thì sẽ phải tiếc.

Từ sáng đến chiều mà chàng chỉ ký được có ba cái công tra, còn hằng trăm nhà khác chàng chưa tiếp xúc được. May là chàng đã khôn ngoan, điều tra trước và chọn những người đánh đá nhút để mà thương lượng. Bọn này mà kịp tính già tính non thì nguy vì họ sẽ xúi giục cho nhiều người khác bắt giá thì còn khó lòng hơn không biết bao nhiêu.

Toàn có lương tâm nên chàng mới làm thế chớ chàng biết cách lợi dụng sự dốt nát của những người này rồi đi vòng quanh pháp luật, và có thể đuổi không họ được, khi mua đất xong rồi.

Chiều lại rảnh rang, chàng bỗng buồn vô hạn. Nhìn về phương Nam, chàng tưởng tượng cảnh náo nhiệt của Sài Gòn, với bao nhiêu tiếng động, bao nhiêu màu sắc, bao nhiêu người đẹp ở đó, mà một người đã phụ chàng và đang chạy theo xa hoa, đang ban ân cho người khác.

Thiên bạ cứ ngỡ trốn vào các nơi hẻo lánh, trốn vào cảnh tịch mịch của chùa chiền là dễ quên và quên được.

Sự thật thì sự vắng vẻ làm cho kẻ sầu muộn nghe cô đơn hơn và thấy rõ hơn niềm sầu của mình.

Qua rừng qua núi, mắt Toàn cứ nhìn về phương Nam. Chàng nhớ Saigon như trẻ con nhớ mẹ không bằng, nhớ Saigon không vì Saigon mà vì ai kia.

Chàng dỗi gặt lòng mình, hình dung ra cô thu ngân viên của hiệu ca ca nhạc Địa Cầu, cô gái thơm mùi hoa dại, cỏ đồng giữa xa hoa giả tạo của đô thành. Nhưng hình ảnh cô này không đậu được trong trí chàng, vừa hợp lại là tan ngay, và một hình ảnh khác, bị xua đi, lại cứ xấp đến.

Rồi Toàn và Aruka lại ăn cơm chung. Bữa trưa họ ăn riêng vì ai cũng muốn tự do, nhưng bữa đầu hôm, họ thấy sự hội kiến là cần, nên bắt dọn chung bàn.

Hiệu cơm tây này của khách sạn, đặt dưới nhà. Bữa ăn có kéo dài đến khuya cũng không bất tiện, vì ăn xong là họ lên gác mà ngủ chớ khỏi phải đi đâu cả.

Toàn hỏi :

- Đọc các bản thống kê, tôi thấy hai điều mâu thuẫn dưới đây, bên xứ anh. Là dân Nhựt rất trọng đạo đức, mà nước Nhựt lại là nước đông gái giang hồ nhứt thế giới. Sao lại có chuyện lạ lùng thế ? Aruka cười và đáp :

- Người làm thống kê dùng danh từ sai. Thật ra là không phải gái giang hồ đâu. Bọn đó phần lớn là ca kỹ.

- Ca kỹ không buôn hương bán phấn sao ?

- Chỉ phần nào thôi. Họ bán ái tình hơn là bán cái thứ không sạch sẽ mà anh tưởng tượng.

- Bán ái tình ? Ái tình mà mua bán được à ?

- Ái tình giả tạo, cố nhiên. Nhưng họ giả dối có khoa học và nghệ thuật, được huấn luyện đúng phương pháp, trong nhiều năm, nên người mua cứ cảm giác thật rằng mình được yêu. Đó là bọn bán ảo tưởng.

- Trò chơi kỳ lạ !

- Kỳ lạ mà khôn ngoan. Đó là cái khôn ngoan độc đáo của dân tộc tôi. Chúng tôi biết ái tình là nguy hiểm nên lánh đi.

Nhưng không yêu, hóa ra con người không trọn là con người, thiếu mất một cái gì nên chúng tôi yêu giả, giả mà như thật, vẫn sung sướng y như yêu thật mà khỏi đeo thảm chuốc sầu về sau.

Thằng đôi khi có một thằng ngốc yêu thật một ca kỹ thì cũng không sao. Nó cưới người ca kỹ đó và nàng sẵn sàng làm một người vợ đảm và trung thành.

Bằng như mà nàng chỉ lường tiền mà không cho cưới thì thằng ngốc cũng khỏi đau khổ nhiều vì ngốc đến đâu nó cũng phải chợt tỉnh ra rằng cô ả chỉ là ca kỹ thôi và tình người ca kỹ làm bằng giấy màu, như các loại hoa giấy màu bán ngoài chợ, có sắc mà không hương.

- Cái đêm mà tôi sắp ra đi, tôi đã cố ý làm ái tình giả tạo, nhưng không được.

- Là tại xứ này không có người chuyên bán ái tình giả tạo. Tôi đã biết Saigon, có thể bảo là khá rõ. Không, ở đó không có ca kỹ, hay có mà là thứ ca kỹ rất kém, không kém sắc mà kém nghề nghiệp, không hề được huấn luyện, không hề cho ai ảo tưởng nào được cả.

Bên tôi, hễ sầu tình, tìm đến ca kỹ là được an ủi ngay.

- Nhưng sao vẫn có bọn thanh niên thiếu nữ ôm nhau nhảy vào miệng núi lửa Phú-sĩ ?

- Không, bọn đó không sầu tình, họ chỉ bị tình duyên trắc trở, vẫn còn yêu nhau thì đâu có vấn đề đi tìm ái tình giả tạo nơi khác. Nhưng họ là số ít, phần lớn những người Nhứt bần thất tình đều qua khỏi được những cơn khủng hoảng tình cảm nhờ lũ ca kỹ có một không hai trên thế giới.

Anh nên biết điều này là chỉ có ái tình mới trị lành bệnh tình. Nói rõ hơn, khi ta thất vọng, khi ta đau vì tình thì chỉ có một mối tình khác mới an ủi ta được. Mà mối tình khác ấy, nếu là thứ thiệt thì làm sao mà tìm được ngay để thay thế.

Vậy chỉ có bọn ca kỹ mới là sẵn có trên tay ta, muốn, lúc nào cũng được, có ngay tức khắc để giúp ta quên ngay.

- Giờ, tôi phải làm thế nào để tự cứu tôi bây giờ ?

- Hoạt động và hành động. Anh phải làm việc bằng hai bằng ba người thường mới quên được, mới lành tâm bệnh được, và tôi bảo đảm với anh rằng anh sẽ lành, nếu anh chịu nghe tôi.

Toàn nghe lời bạn, và chàng làm việc y như là hăng pha lê tương lai này là của riêng chàng.

Sáng dậy mớiбет mắt, uống xong tách cà phê là chàng đi ra ngoài ô ngay để tiếp tục cuộc thương lượng gay go với những người cư ngụ trên miếng đất mà ông Hiệu đang mua.

Mười hôm sau, ông Hiệu đánh điện ra báo tin đã mua xong đất và chàng lại tiến hành cuộc thương lượng cả trong giờ nghỉ trưa nữa.

Nhưng chàng cứ bị cái buổi chiều rảnh rang và buổi đầu hôm cô quạnh.

Mùa mưa đã đi đến nửa chừng. Mưa dầm thảng bầy để bờ biển Nha trang mờ côi khách vắng, và cảnh góa bụa của thành phố nghỉ mát này càng khiến chàng thêm và nhớ hương vị Sài Gòn mà không một bóng hồng nào mang ra cả.

Nửa tháng sau, ông Hiệu mang tiền mặt đến và các nếp nhà tranh nhận tiền, bắt đầu dời đi. Nhà thầu từ Saigon cũng mang thợ thuyền và vật liệu ra.

Công việc của hai thanh niên bấy giờ bề bộn lắm, vì họ phải kiểm soát cuộc kiến thiết tỉ mỉ, đúng y theo hợp đồng mà ông Hiệu đã ký với nhà thầu.

Vì xưởng kỹ nghệ phải vững chắc, ông Hiệu không chịu để nhà thầu tự do xây dựng mà đòi kiểm soát từng giai đoạn xây cất, từ việc trộn hồ đến việc đào móng.

Ngày nào không có gì để theo dõi, dòm ngó, đòi bạn lại đi bãi biển, đi xa thật xa để tìm cát. Cát của bãi biển Nha trang cứ theo lời chuyên viên Aruka, thì chỗ nào cũng tốt cả, cũng dùng được cả. Nhưng hắn quyết tìm một bãi mà cát tốt nhất thế giới để thực hiện cái mộng của ông Hiệu là chế tạo thủy tinh.

Những ngày ấy, Toàn có dịp đứng nhìn hàng giờ những hòn đảo ngoài xa và nhớ lại cái mộng của chàng lúc chàng còn ăn ở với Thúy.

Chàng mơ một cảnh sống tay đôi, trên một hoang đảo để tận hưởng hạnh phúc với Thúy mà không bị ai quấy rầy. Thúy đã cười đùa chế giễu giấc mộng nói lớn lên của chàng.

Không, Thúy không phải là bạn đồng tâm của chàng, Thúy là người của phồn hoa đô hội. Thúy là người của cảnh sống giả tạo, của đam mê vật chất.

Thế mà chàng cứ yêu Thúy, cứ mê Thúy, cứ nhớ Thúy, cứ đau vì Thúy.

Aruka để mớ cát cầm trên tay chảy xuống bãi, qua các khe ngón tay của hắn, nhìn bạn, cười mà hỏi :

- Đã trên một tháng rồi mà vẫn còn nhớ nàng à ?

- Khó lòng mà quên được.

- Chắc nàng đẹp lắm. Nhưng đẹp nào cũng chỉ bằng mớ cát này là cùng. Tôi nắm cát trên tay, ngắm vẻ đẹp của nó rồi cứ tiếc, không nỡ hủy diệt nó. Nhưng mà rồi tôi cũng phải hủy diệt nó vào lò bát quái nấu cho nó chảy ra thành nước để rồi biến nó thành pha lê.

Cái đẹp nào cũng phù du cả, tiếc thương cho lắm cũng hoài công mệt trí mà thôi.

Toàn biết rằng dân tộc Nhựt yêu thiên nhiên hơn là yêu người, không đồng ý với bạn đồng nghiệp nhưng cũng không ngạc nhiên, không cãi.

Mỗi người, mỗi dân tộc ai cũng đều có nhơn sinh quan của họ cả, cãi vô ích và kính nể tư tưởng của họ là hơn.

Rồi đôi bạn trai trẻ này lại nỗ lực làm việc.

Công việc xây cất tiến hành rất đều. Nửa tháng đầu không thấy kết quả vì phần kiến trúc đầu ở dưới mặt đất : đó là nền móng của xưởng, đòi hỏi lắm công phu, lắm cẩn thận mà không ngoạn mục.

Nhưng nửa tháng sau, khi nền móng đã khô hồ, thì xưởng từ từ mọc lên, ban đầu những cột xi măng cốt sắt rồi kế đó là tường.

Lương của thợ thuyền, do nhà thầu mang ra phát. Nhưng ông Hiệu cũng đến để xem sao và không lần nào ông ta không mang ngân phiếu và quà ra cho Arika và Toàn.

Đồng thời ông cũng ra lệnh cho nhà thầu xúc tiến việc kiến thiết ngôi biệt thự riêng của ông giám đốc tương lai là Toàn ở cạnh xưởng.

Ông hứa chắc :

- Anh sẽ có một chiếc Dauphine mới tinh khôi, khi biệt thự cất xong.

Tôi đã đệ đơn lên hội đồng liên bộ để trình bày kế hoạch thống nhất lối dựng nước mắt theo chương trình của anh là hủy diệt tĩn, thay bằng ve chai. Cứ theo tin hành lang thì kế hoạch đó rất được hội đồng chú tâm đến. Các bộ đều ưng ý về nguyên tắc của kế hoạch, họ chỉ còn lo phản ứng của báo chí, dân chúng, của các nhà sản xuất thôi.

o o o

Công việc đang tiến hành trơn tru như bánh xe lăn trên đường rầy sắt thì đúng một cái tang thương xảy ra.

Sáng hôm ấy, Toàn ăn điểm tâm với Aruka, vừa ăn vừa đọc sơ qua tờ nhật báo hằng ngày, thì một cái tin đăng ở dưới trang tư làm cho chàng chết ngồi tại chỗ.

Đó là một cái tin chia buồn, đặt cạnh lời cáo phó của gia đình ông Hiệu : ông đã mãn phần. Thấy bạn chết sững, Aruka cười rồi hỏi :

- Nàng đã đi lấy chồng và anh vừa đọc tin mừng trong báo ?

Toàn nuốt nghẹn, nghẹn uất hận cho số phận mình và đáp : - Không, ông Hiệu đã chết.

- Thế à ? Vậy ta nên về Saigon ngay để đưa đám ông ấy.

- Rồi thì vĩnh biệt công trình này.

- Đâu có, ông còn gia đình, còn công ty, và công việc sẽ tiếp tục như thường chớ.

- Không, đây là cuộc đầu tư riêng của ông. Quả ông có lập công ty khai thác việc này, nhưng chưa thành, chưa bán được phần hùn nào cả mà cho tới đây, chỉ có một mình ông là xuất vốn thôi.

- Nhưng ông có người kế nghiệp chớ ?

- Có. Nhưng người nước tôi chưa trưởng thành về mặt làm ăn. Đòn bà nước tôi hể chồng chết thì một là chính họ tiếp tục công việc của chồng họ, nếu họ có tài tháo vác, hai là họ bỏ rơi tất cả, nếu họ chỉ biết nôi cơm trách cá. Họ không bao giờ có cố vấn doanh nghiệp để giao phó công việc mà chồng họ bỏ dở dang.

Bà Hiệu thuộc vào hạng phụ nữ không biết tháo vác mà cũng không biết dùng cố vấn doanh nghiệp. Bà sẽ buông trôi.

- Thế à ? Thật đáng tiếc.

Họ vừa nói tới đó thì ông thầu khoán từ từng trên xuống đến nơi. Tay cầm tờ báo. Ông ta hốt hoảng hỏi :

- Hai anh có hay gì chẳng ?

Toàn chỉ gật đầu. Ông ta kêu trời mà than :

- Nguy cho tôi quá, tôi chỉ mới lấy được có một phần tiền. Nếu bỏ dở công việc tôi lỗ mất hai phần ba.

- Ông sẽ kiện người kế nghiệp để đòi cho đủ số, ông đừng lo. Toàn an ủi.

- Nhưng phải hai năm nữa mới xong vụ kiện, mà tôi thì cần tiền ngay.

Ông thầu khoán này mỗi tuần chỉ ra đây có một ngày. Công việc, ông giao cả cho cai phu và một đứa cháu kiểm soát tối cao các cai phu của ông.

- Ta phải về Sài gòn ngay để xem sao.

- Cố nhiên.

Cả ba đều đồng ý như vậy.

- Mời hai anh cùng đi xe với tôi.

- Cảm ơn, Toàn nhận lời rồi day lại dặn Arika :

- Anh nên mang cả đồ đạc của anh đi, không chắc gì ta sẽ trở lên đây. Ông thầu khoán khen phải và thêm :

- Phần tôi, tôi sẽ ra lệnh cho thợ thuyền ngưng việc kể từ sáng hôm nay. Trời ơi, sao mà rủi ro cho ta đến thế. Ông ấy đang mạnh khỏe sờ sờ.

- Có lẽ ông ta đau tim, hay bị tai nạn gì.

Phần IV

Bên trong một căn nhà gạch, buồng tiếp khách phía ngoài không ngăn cách với buồng ngủ phía trong bằng một bức tường hay một tấm bình phong nào.

Nhà trang trí lịch sự và sang trọng.

Bấy giờ là tám giờ đêm. Bên ngoài trời mưa lâm lâm.

Thúy trang điểm đã xong, nhưng chưa mặc áo. Nàng mở tủ, chiếc tủ mặt gương, có lẽ đặt đóng riêng, bề mặt rộng bằng ba tủ thường, rộng hơn bề dài của chiếc giường đặt trước đó nhiều lần.

Lặng thinh, Thúy nhìn vào đó rất lâu để chọn áo, đoạn lấy ra chiếc áo bông lụa nội hóa màu vàng nghệ, dệt cành tre, lá tre sáng bóng lấp lánh dưới ánh đèn.

Chưa kịp mặc áo vào, chưa kịp khép cửa tủ, nàng bỗng nghe gõ cửa.

Tươi nét mặt, nàng lẩm bẩm tự hỏi thầm : «Lạ, sao không nghe tiếng xe ngừng kia ?»

Xách áo trên tay, nàng vội vàng chạy ra mở cửa. Đó là cái cửa ba nô một cánh. Thúy tay nắm hột xoài, vặn qua một tua rồi vừa kéo cửa vào vừa lùi lại để núp sau cánh cửa mở ấy, lặng lẽ mỉm cười một nụ cười hóm hỉnh.

Toàn hiện ra nơi khung cửa, trên nền trời tối đen của con phố vắng bên ngoài không được thấp đèn.

Chàng đã đi trong đám mưa dầm này mà không có áo tơi, bộ âu phục ướt men, nhưng cái vẻ phong trần nơi chàng là do tóc không được cắt xén, râu không được cạo từ nhiều ngày rồi và đôi má hóp của kẻ thiếu ăn, đôi quầng mắt sâu của người thiếu ngủ.

Không thấy ai trong nhà cả, mà cửa không lẽ tự động mở, Toàn ngạc nhiên lắm, đứng đó mà ngơ ngác. Thúy từ sau cánh cửa ba nô thành linh vọt nhảy ra và hét lớn :

- Hù !. .. Oái !

Sau cái tiếng «hù» để bắt chột cho người ta sợ điếng hồn ấy, kẻ hù lại kêu lên thất thanh liền theo đó, kêu lên cái tiếng «oái» kinh dị khủng khiếp ấy rồi nhảy trái ra sau, đứng chết sững, há miệng trố mắt mà nhìn người khách không phải là người mà nàng mong đợi, hơn thế không mong đợi, người khách mà nàng ngỡ đã biệt tích rồi. Toàn vội đóng cửa lại. Thúy sợ hãi bảo, giọng hơi phản đối :

- Dừng, đừng đóng cửa, sao lại...

- Em gần như đang cởi trần, em quên mất rồi à ? Ở đây sáng lắm mà ngoài kia tối om. Bộ em định triển lãm cho người đi đường họ ngắm nước da trắng của em hay sao chứ ?

Bấy giờ chột Thúy mới chột nhớ ra rằng nàng chưa mặc áo và trên người nàng, y phục chỉ có cái sù cheng thôi. Hồ người, nàng mặc vội áo vào, ngay trước mặt bạn cũ, vừa mặc vừa nói :

- Anh nên đi ra ngay.

- Đuổi hả ? Sao em tàn nhẫn thế ?

- Em van anh ! Hôm khác hãy đến.

- Té ra không phải cấm cửa vĩnh viễn mà chỉ cấm đêm nay thôi ? Nhưng tại sao...

- Rồi em sẽ cắt nghĩa anh rõ. Anh nên đi ngay cho, không thì khổ em lắm.

Toàn cười khanh khách, giọng cười mỉa mai, rồi hỏi :

- Em mở cửa mà không cần mặc áo thể nghĩa là người khách đang được em nóng lòng trông đợi và y rất là thân với em, có phải vậy hay không ?

Thúy sốt ruột, giậm chân, chắt lưỡi, bứt tóc bứt tai mà rằng :

- Em van anh, nó sắp tới bây giờ đây !

Nàng xem đồng hồ tay rồi châu mày nhăn mặt.

Tiếng cười của Toàn càng mỉa mai hơn, và người cười càng sung sướng hơn trước sự bối rối của chủ nhà. Chàng thọc tay vào túi quần, hất mặt lên và nói :

- Anh không sợ thằng nào hết.

- Nhưng em lại sợ.

- Hừ ! Nhưng em lại sợ ! Em lại dám sợ ai trước mặt anh nữa à ?

- Ô hay, anh nói như là em còn thuộc quyền sở hữu của anh ! Vật sở hữu của anh SAO LẠI DÁM sợ kẻ khác à ? Vô lý chưa ! Thật vô lý không thể tưởng tượng được. Hừ, làm như là... Nếu em còn thuộc về anh thì quả thật em cả gan lắm đó. Nhưng anh đã tự ý ra đi, đã bỏ rơi em và tám tháng đã trôi qua rồi, còn gì nữa !

- Tốp, Toàn la lên, đừng nói nhiều hơn nữa, phũ phàng lắm, anh đau lòng lắm. Anh đã chót hiểu là anh vô lý.

- Ai bảo anh hỏi.

- Ừ, ai bảo hỏi. ĐỪNG HỎI TẠI SAO, có phải không em ?

Thúy càng sốt ruột hơn bao giờ cả, giục :

- Nhưng anh nên ra ngay giúp cho.

Toàn vẫn không chịu nhúc nhích. Chàng đưa mắt nhìn qua một lượt sự sang trọng của căn nhà này và nghĩ rằng nếu chàng có may mắn làm chức giám đốc của hãng ve chai của ông Hiệu, cũng không đủ khả năng tài chánh để bao cho Thúy ăn xài theo mức này.

Công việc trang trí ở đây là không tốn dưới hai trăm ngàn bạc, đó là chưa kể bàn ghế, tủ giường, món nào cũng là đồ thượng hảo hạng từ các hiệu trang hoàng lớn mà ra cả.

Thình lình có tiếng gõ cửa. Thúy cuống cuống lên, nhìn trước nhìn sau rồi níu Toàn mà kéo vào trong, vừa lôi chàng, nàng vừa nói với giọng hốt hoảng :

- Em lạy anh trăm ngàn lạy, đừng có bương bình mà giết em. Anh trốn đỡ trong tủ này giây lát.

Nàng toan xô Toàn vào chiếc tủ đã mở khi nãy để lấy áo mà chưa kịp đóng lại. Toàn chống cự, xô mạnh Thúy khiến nàng xiềng liềng suýt té. Nhưng không hiểu sao bỗng dưng chàng lại đổi ý thành lành, vội vàng bước vào tủ một cách ngoan ngoãn và Thúy cũng vội khóa cửa tủ lại ngay.

Xong đâu đấy, Thúy chạy lẹ trở ra cửa mở cửa và cũng lùi lại để núp sau đó.

Một ngoại kiều da trắng xuất hiện ra nơi khung cửa, hình ảnh mới này cũng y hệt như hình ảnh khi nãy với nền đen sau lưng người khách, chỉ có khác là người khách mới cao lớn hơn và quần áo không ướt mem như y phục của Toàn khi nãy.

Hắn mặc sơ mi vẽ con chim con cò, bỏ ngoài, có lẽ từ xe hơi chạy vào đây nên áo chỉ lấm tẩm có mấy hột mưa nhỏ.

- Hù !

Thúy nhảy ra thành lành và hét lên như vậy, tay cầm chìa khóa chỉ vào người khách.

Khách mỉm cười, đưa tay lên ngực bọ lấy trái tim, làm bộ khùng khiếp nhưng vẫn tỉnh queo. Hắn nói, nói bằng tiếng Việt hơi chậm, nhưng rất đúng giọng, mà là giọng miền Bắc.

- Hú ba hồn chín vía anh !

Thúy cười dòn rụm như pha lê vỡ, cười ngả nghiêng ngả ngửa rồi khen :

- Giỏi lắm ! Mới học câu đó với ai vậy ?

- Bí mật nhà nghề.

- Anh đến thật là đúng giờ hẹn.

- Nhưng anh rất tiếc mà không giữ đúng được chương trình mà ta đã dự định. Đêm nay anh bận công việc quan trọng lắm. Anh chỉ báo tin em biết thôi rồi đi ngay. Xin lỗi em và hẹn tới mai.

Thúy níu lấy cánh tay đầy lông lá của khách, một người khách không thể đoán được niên kỷ là bao nhiêu, vì ta không quen xem tuổi tác trên gương mặt của các dân tộc khác màu da. Nàng mếu máo và phụng phịu nói :

- Làm người ta trang điểm mất công quá trời, em hông chịu đâu.

- Cung đừng giận anh. Tới phút chót, anh mới hay là phải bận. Bộ em tưởng anh sung sướng mà phải làm việc ban đêm sao ? Người buồn nhứt giữa đôi ta là anh đây. Thôi cung à, để anh bù cho em một món quà xứng đáng.

- Hông, em hông thèm đâu. Trời mưa, ở nhà buồn gần chết hê.

- Thôi em nghe nhạc cho đỡ buồn. Hay là em đi chơi một mình.

- Hồng. Anh ở lại với em giây lát, uống ly cốc ten hê !

- Không được. Anh phải đi ngay đây.

Hắn xoa cằm Thúy cười nói :

- Tối mai sẽ có quà.

- Nói thiệt a nha.

- Thiệt mà.

- Thề đi.

- Lời hứa danh dự mà.

Hắn cao gần bằng hai Thúy. Muốn cúi xuống để hôn lên tóc Thúy, hắn phải lùi lại để dang xa ra, rồi còn phải dang hai chơn cho thấp xuống, y như con lạc-đà-gắm cao giò cao cổ trong sa mạc chuẩn bị đi uống nước, đoạn hắn mới khum lưng xuống rồi mặt mũi hắn mới chạm đầu của Thúy được.

- Thôi, anh đi đây, tối mai nhé !

- Tối nay em buồn quá !

- Anh sẽ cưng em nhiều lắm, để bù lại.

Hắn trở gót, nện giày trên gạch bước qua ngưỡng cửa.

Thình lình Toàn ở trong tủ ho lên một tiếng. Hắn đã bước xuống via hè, day lại để nói giã từ lần chót chứ không phải vì nghe tiếng ho :

- Good night !

- Good night ! Thúy đáp lại.

Thúy đứng nơi cửa mà nhìn xe chạy khuất dạng rồi mới đóng cửa lại rồi vội bước vào trong nhà để mở tủ. Toàn từ trong ấy nhảy ra thiết lộ, hít không khí một hơi thật sâu và thật dài rồi nói:

- Suýt chết ngộp ! Mệt quá !

Thấy bạn toát mồ hôi đầm dề, Thúy đi ra sau rồi trở lại với chiếc khăn lông, trao khăn cho chàng mà rằng :

- Anh lau mồ hôi kéo lạnh.

Toàn đỡ lấy khăn lau trán, lau cổ và nói :

- Em ác lắm. Anh ngoan ngoãn vâng lời em thì tức là anh sẽ không có hành động phá đám. Như vậy em chỉ khép tủ là đủ rồi, còn khóa lại làm gì. Nếu rủi ro hấn đưa em đi được, có phải là anh chết ngộp trong ấy hay không. Đã ác lại đại nữa. Một xác chết trong tủ em, sẽ đưa em vào tù dễ như chơi.

- Làm sao mà anh chết ngộp được. Nếu em đi, em đã lập thế cho anh ra.

- Làm sao em dám cho anh ra ?

- Dễ ợt. Chẳng hạn, ra tới đường, em giả đồ bỏ quên cái gì, chạy trở vào mở tủ ra, rồi trao chìa khóa thứ nhì cho anh để năm phút sau đó anh ra khỏi nhà rồi khóa cửa lại bên ngoài.

- Nhưng rủi em quên anh ?

- Không thể quên được. Dầu sao em cũng phải dè dặt vì ai biết được rằng anh sẽ phá đám hay không. Và em xin lỗi anh về hành vi không đẹp của em. Chẳng qua là sự vụng bắt đắc dĩ thôi anh à.

Thúy nói rồi đi lại tủ lạnh, vừa mở tủ lấy từ trong đó ra hai chai Coca Cola, vừa hỏi :

- Anh nghe giọng nó chớ ?

- Nghe.

- Khi này anh nói anh không sợ nhưng khi biết nó là ai, là hạng người có thể có súng trong mình lại mạnh mẽ hơn anh gấp bội, anh có...

- Không, anh vẫn không sợ. Người ÂU MỸ họ dễ thông cảm về vấn đề này lắm. Nếu hấn bắt gặp anh khi rùi ro hấn đâm húng, mở tủ ra, hấn chỉ sẽ cười ngất là cùng. Anh tiếc là không được gặp mặt hấn.

Thúy mở nút chai, thọc vào hai chai nước ngọt ấy hai ống sậy rồi trở lại, trao một chai cho người bạn cũ.

- Cảm ơn em.

- Anh đừng tưởng là người ÂU MỸ ai cũng thế.

- Chắc như vậy. Uống quá, anh không được nói chuyện với nó vài phút.

- Đừng có nói điên. Đã bảo anh không sợ, nhưng em thì em sợ kia mà. Nó có thể không làm gì anh, nhưng sẽ nghi ngờ rồi bỏ rơi em.

- Người da trắng không ghen với dĩ vãng đâu.

- Không phải người da trắng nào cũng thế. Vả lại nó tin sao được rằng anh là người cũ. Anh nên biết cho mà đừng hờn em.

- Anh đâu có hờn. Anh cố ý đến ban đêm để gặp mặt nó, nhưng anh đã chịu chui vào tử, nghĩa là anh rất biết tình cảnh của em nên mới nhượng bộ vào phút chót, mặc dầu anh tủi nhục lắm, thì không có chuyện giận hờn đâu em.

- Anh cố ý đến ban đêm để gặp nó ?

- Ừ.

- Thật không ?

- Thật đó chứ.

- Nghĩa là anh đã biết.

- Ừ, anh biết, biết hết.

Cả hai cùng im lặng rất lâu rồi Thúy hỏi :

- Anh biết cái gì ?

Toàn cười ha hả mà rằng :

- Em đã phản chủ nghĩa của em, chủ nghĩa ĐỪNG HỎI TẠI SAO, ĐỪNG HỎI CÁI GÌ HẾT. À, anh đã bắt quả tang.

- Anh bắt ai, mà quả tang cái gì ?

- Chiều hôm qua, về tới Sài Gòn sau tám tháng làm việc, thất bại và đi lang thang từ tỉnh này đến tỉnh khác. Anh ngồi ăn tại quán Ngân Đình ở bờ sông để hồi tưởng lại bữa ăn đầu tiên của ta, cũng ở đó. Tỉnh cò ngược trông lên tàu Mỹ Cảnh, anh thấy em mặc đầm, đội chiếc nón rom lớn vành, đứng ẹo người, dựa lan can cho hẳn chụp hình.

Máu ghen anh sôi lên, nhưng thằng bạn đi với anh nó vỗ về anh rồi cho anh biết về đời em trong mấy tháng nay...

- Thật là rủi ro cho anh. Đã thế lại còn muốn rủi ro thêm, tìm đến đây để biết nhiều hơn nữa.

Bỗng Thúy sực nhớ lại một điều kỳ dị là từ nãy giờ hai người cứ đứng mãi mà đàm thoại với nhau.

- Mời anh ngồi chớ.

Cả hai cùng ngồi mỗi người trên một chiếc ghế sa lông, đối diện với nhau. Nhưng Thúy lại vụt đứng trở lên liền, vừa bước ra khỏi ghế vừa nói :

- Anh uống nước đi. Em đã lú lẫn rồi quên mất mở quạt. Anh mò hôi nhể nhại thế này.

Nàng cho chạy cây quạt máy đứng, đặt dựa tường cạnh đó.

Mặc dầu trời mưa Toàn lại nóng nực vì đã bị nhốt trong tủ lâu quá.

Trong khi Thúy trở lại ghế mà ngồi, Toàn đưa mắt nhìn qua căn nhà rồi khen :

- Nhà sang trọng quá ! Sang trọng hơn căn nhà của ta hồi đó nhiều. À, căn nhà ấy...

- Căn nhà anh thuê cho em ở lúc đó, em đã sang lại cho người khác. Nó chề chỗ đó bất tiện.

- Nó bao em mỗi tháng bao nhiêu ?

- Tám ngàn.

- Trời, chỉ có tám ngàn thôi à ?

- Thế mà còn hơn tụi nó nhiều bực. Họ mang tiếng là dân của một nước giàu nhưng tiền bạc của họ cũng chỉ có hạn thôi. Có đứa chỉ được bao có bốn ngàn mỗi tháng.

- Em bán rẻ em quá. Thế mà còn phải sợ nó nữa !

- Em biết sao bây giờ ! Tiền bạc ngày nay tuy không nặng giá bao nhiêu, nhưng rất là khó kiếm.

- Nhưng làm sao em đủ để mà tiêu xài ?

- Em chỉ ăn trưa ở nhà mà thôi, còn tối nào cũng đi ăn với nó hết, trừ đêm nay. Coi hát coi xướng cũng đi với nó. Thỉnh thoảng nó tặng son phấn, nước hoa, hàng vải thì cũng tạm đủ.

- Chớ không dư ?

- Anh tính, còn làm thế nào mà có dư được.

- Nhưng sao nghe nói có người có dư ?

- Họ khác, em khác.

- Em khác thế nào ?

- Nó định cưới em, nên em giữ mình. Còn tụi khác thì nhảy dù.

- Nó định cưới em ?

- Ừ.

- Nghiêm trang mà nói chứ !

- Biết đâu được, còn tùy thuộc nhiều yếu tố lắm anh à, nhưng hiện giờ nó thành thật và đã nghiêm trang nói chuyện hôn nhân.

- Thế còn ông Thành ?

- Anh cũng phải đoán hiểu rằng ông ấy đã bỏ rơi em. Chỉ nhìn nhan sắc tàn phai của em đây là anh hiểu cả rồi. Em tiều tụy lắm hay không ?

- Kể ra thì em còn khá nhiều phong độ.

- Em hư thai, sa sút về thể chất đi, nên ông ấy bỏ rơi em.

- Còn bé Bích Thủy ?

- Đã chết rồi.

- Tội nghiệp.

Hai người lặng thinh lâu lắm, Thúy lại hỏi :

- Em có già lắm không ?

Nỗi băn khoăn lớn nhứt của phụ nữ là sợ già, sợ xấu. Họ hỏi mà không mong người đáp nói lên sự thật, chỉ ngậm hi vọng người ta nói láo thôi, hoặc người ta thấy sai về sự phấn lợt hương phai của họ.

- Chiều hôm qua, em mặc đầm, đội nón rom, trông cứ như là nữ sinh.

- Mặc đầm luôn luôn xem trẻ hơn mặc ta.

- Sao đêm nay em lại mặc ta ?

- Ấy, vì nó thích như vậy. Nó ưa màu sắc địa phương mà ! Nó định cưới em, chắc cũng chỉ mang em về xứ nó một thứ quà của nước non xa lạ, như một con chim xanh, đỏ, vàng, tím rực rỡ nhiều màu, một khóm lan rừng của rừng nhiệt đới, vậy thôi, chứ em nào có đức tính gì hơn đàn bà của xứ đó đâu. Anh thấy hay không ? Đừng hỏi tại sao thế này, thế kia cả, vì duyên có của sự việc rắc rối, dị kỳ lắm, rất khó nói ra. À, ta đi ăn cái gì nhá ! Em đợi nó đưa đi ăn cơm, nên đói lắm.

- Anh đã no tới cổ. Em không xấu hổ mà đi với anh hay sao ?

- Lại hỏi nữa ! Sao lại xấu hổ ?

- Anh là kẻ chiến bại trên đường đời, trông thấy là biết ngay, còn tệ hơn hồi ở tù mới ra nữa.

- Trước khác, giờ khác. Giờ em không mong lấy chồng Việt Nam nữa thì...Vả lại, ta sẽ núp trong xó nào đó mà ăn bánh cuốn chẳng hạn, ai thấy được mà sợ. Nhưng em nói ra điều đó, tức là nhận rằng có sự xấu hổ và anh phải tức giận, vậy đừng hỏi tại sao hết.

- Kha...kha... kha. Tắm lòng tọc mạch từ đây xin chưa.

- Bây giờ tới phiên em xé rào, hỏi anh đây. Nhưng em chỉ hỏi những điều không hề lôi ra chuyện buồn. Anh định làm gì ?

- Anh định đến hỏi em mấy điều rồi đi tự tử.

- Sao lại hỏi rồi mới tự tử.

- Vì anh không ham chết. Anh hỏi với hi vọng em nói láo để anh khỏi phải tự tử. Không dè em lại nói thật cả.

- Thành thử anh sẽ tự tử phải không ?

- Không. Sự thật vừa vừa làm cho con người không thích sống nữa. Nhưng sự thật trắng trợn như thế đó, sự thật phũ phàng quá như vậy lại làm cho con người ê chề, tê tái quá đến nỗi họ không thiết chết nữa.

- Hoan hô ! Không chết thì sống. Và sống thì sẽ làm cái gì. Vậy anh định làm gì ?

- Anh định không làm gì cả. Làm gì được bây giờ với hai bàn tay trắng...

- Anh có thể đạp xích lô chứ ?

- Anh đủ sức khỏe để làm công việc đó, nhưng anh không có gan làm.

- Anh thấy chưa ? Em cũng đủ sức khỏe để gánh chè đậu đi bán, nhưng em cũng không có can đảm buôn gánh bán bưng, vậy đừng có hỏi tại sao mà em làm như thế này và nhứt là đừng có trách em.

- Không anh không còn trách em về điều gì nữa hết, vì anh đã biết đời, nhứt là nhờ anh đã biết anh. Anh nhiều thành kiến như em, không dám đẩy một xe nước mía thì gặp hồi đen, anh dễ tuột dốc, em cũng thế.

- Hoan hô sự hiểu biết của anh. Nhưng anh phải làm cái gì chứ ?

Toàn thở dài mà rằng :

- Chẳng những không làm gì được mà cho đến có cơm ăn hằng bữa, chưa chắc anh sẽ có. Em nè, anh không định đến đây để nhờ cậy em cái gì cả, còn trái lại nữa vì ngay hồi chiều này, anh còn oán ghét em lắm. Nhưng sau buổi nói chuyện, anh đã tỉnh ngộ, hết giận hờn em rồi, và nhơn em hỏi về tương lai anh, anh mới nghĩ ra sáng kiến này : hình như quả thật em không có dư, đúng y như em đã nói. Nhưng có thể nào em rán chạy cho anh độ mười ngàn đồng hay không ? Cố gắng thử xem.

Thúy châu mày, cắn môi dưới lặng thinh suy nghĩ.

Thình lình lại có tiếng gõ cửa. Cộp... cộp... cộp...

Thúy hốt hoảng đứng lên, quỳnh quáng, toan níu Toàn để lùi trở vào tủ như khi nãy, vì nàng định ninh rằng gã ngoại kiều trở lại vì lẽ gì đó hoặc đến phút chót hẳn được tha khỏi phải làm việc hoặc hẳn quên dặn một điều gì quan trọng lắm.

Nhưng lần này Toàn nhứt định ngồi lì nơi ghế, không chịu nhúc nhích.

- Em van anh !

Thúy đoán biết Toàn quyết mọc rễ nơi ghế, khi nhìn thấy đôi mắt khiêu khích của chàng, nên lại phải hạ mình năn nỉ như lúc nãy.

- Không.

- Em lạy anh.

- Nhứt định không. Mất nhân phẩm anh lắm, thà là anh chịu một viên đạn vào đầu còn mát ruột hơn.

- Nhưng anh nên nghĩ tới người khác chớ. Tương lai của em không cân nặng bằng nhon phẩm của anh hay sao ?

- Không. Nhon phẩm của con người phải ở trên tất cả.

- Trời ơi, chết tôi rồi.

Thúy kêu lên rồi té ngồi trên chiếc ghế nhỏ đặt cạnh ghế của Toàn. Toàn đứng dậy, bước mau ra cửa trong khi ngoài ấy tiếng một chất cứng chẳng hạn như cái ống bíp, gõ vào gỗ mạnh hơn khi nãy và nghe nhịp nhặt của tiếng gõ cửa đoán biết được rằng người khách sót ruột lắm.

Thúy khùng khiếp, kêu rú lên một tiếng, nhưng không phản ứng kịp.

Cửa đã được Thúy khóa lại cẩn thận khi nãy, Toàn vặn khóa rồi mở cửa ra thật lẹ.

Bấy giờ chính chàng cũng kêu lên, kêu nhỏ nhỏ hơn Thúy một tiếng kêu kinh ngạc.

Người xuất hiện ra nơi khung cửa, trên nền đen bên ngoài là... một mẹ đàn bà trạc năm mươi. Mẹ ta đã gõ cửa bằng cán dù của mẹ.

Thúy bụm mặt mà khóc nên không thấy khách.

Toàn há hốc mà nhìn người đàn bà cao niên ấy, cao niên nhưng vẫn son phấn và ăn mặc lòe loẹt, ú ớ muốn hỏi gì, nhưng không hỏi được.

Người khách tỉnh ra, vừa nhìn chàng vừa mỉm cười, vừa đưa mắt vào trong tìm chủ nhà.

Thấy Thúy đang nức nở, bà ta nói :

- Xin lỗi, tôi không dè đang có sóng gió ở đây, nhưng đã trót bắt chợt gia đạo của cô Thúy, tôi cứ xin được tiếp, để rồi tạ tội sau.

Nghe tiếng người khách, Thúy hoàn hồn, ngược lên ngay và cười trong khi nước mắt nước mũi còn choàม ngoàм.

- A, di tư ! Thúy reo lên, mừng như em bé mừng mẹ đi chợ về. Vô chơi di tư.

Toàn lặng lẽ bước tránh đi cho khách vào nhà. Thúy đứng dậy bước tới đón khách và giới thiệu :

- Anh Toàn, bạn của cháu
- Dì tư, một người quen của em.

Khách ngã đầu chào rất lịch sự :

- Hân hạnh được biết ông Toàn.
- Hân hạnh.

Thúy làm thỉnh chỉ ghế. Bà khách vừa ngồi xuống vừa nói :

- Xin lỗi cô Thúy nhé.
- Ồ... không, không có gì. Tụi này giận nhau ấy mà. Đó là chuyện cơm bữa. Nhưng cháu đã căn dặn dì nhiều lần là đừng có đến ban đêm, sao dì lại...

Bà khách vừa cười vừa chỉ Toàn mà nói :

- Bò của cô đến thì nguy hiểm hơn tôi chó, mà ông ấy còn đến được, huống hồ gì tôi là đàn bà.
- Ấy, vì thế mà cháu mới khóc.
- Nói chơi với cô chó tôi rất nhớ lời cô dặn và rất kể đến lời dặn dò ấy. Nhưng vì có chuyện rất cần. Vả lại tôi biết đêm nay ông không ở lại.

Thúy hết hồn và ngạc nhiên hỏi :

- Sao dì biết. Mà thôi, không hỏi, dì cũng đừng cắt nghĩa mất công.

Bà khách đưa mắt nhìn Toàn rồi nhìn Thúy, thăm hỏi nàng điều gì, Thúy cười đáp :

- Dì có gì muốn nói cứ nói.

Họ có những lời nói lóng, nói bóng, nói ẩn, mà chỉ có họ là hiểu với nhau thôi, nên Thúy thấy không phải ngại gì cho lắm, trước sự có mặt của Toàn.

- Cái chuyện đó, đó mà !

Thúy châu mày cắn môi, giữ sự im lặng rất lâu, mắt nhìn rất xa đâu trong khoảng vắng nào. Đoạn nàng nhìn Toàn, không phải nhìn mặt chàng mà nhìn chiếc sơ mi tưa cổ, nhìn đôi giày tàn của chàng, mặt đăm chiêu, suy nghĩ dữ lắm.

Rồi nàng thở dài mà nói với bà khách :

- Cháu đã trả lời dứt khoát với dì từ lâu rồi kia mà.

- Biết vậy, nhưng tôi phải bèn chí, ai lại không thường đòi ý vì một hoàn cảnh mới nào nó xảy đến bất ngờ. Lại im lặng. Thúy suy nghĩ còn nhiều hơn khi nãy nữa, đoạn lại thở dài :

- Dì nói có lý. Có những hoàn cảnh mới, xảy đến bất ngờ, làm đảo lộn cả dự định của mình.

- Ấy, ít ra mấy mươi năm sống của tôi cũng cho tôi được mớ kinh nghiệm nào về cuộc đời.

- Dì bảo đảm an ninh chứ ? Thúy hỏi.

- An ninh một trăm phần trăm.

- Còn vấn đề tiền nong ?

- Y như tôi đã đề nghị.

Toàn chột hiệu, tái mặt và run lên, Chàng dợm đứng dậy, toan nói cái gì nhưng Thúy thấy kịp, đưa tay ra chặn lại mà rằng :

- Suyt !

Đoạn nàng nói với bà khách bằng một giọng cương quyết :

- Vậy ngày mai.

- Quý hóa lắm. Chín giờ sáng cô nhé.

- Tôi sẽ đúng hẹn.

- Thôi xin phép cô. Ông còn ở chơi.

Thúy tiễn khách ra ngoài, trở vào ngay, đóng cửa lại, nhìn Toàn mỉm cười và nói :

- Em trả lời câu hỏi của anh hồi nãy đây.

Mặt Toàn đã đổi từ màu tái xanh qua màu tím. Chàng nắm hai bàn tay run rẩy lại rồi đắp lên vế chàng, vừa đắp vừa hét :

- Không.

Thúy khi này then thừa với bạn, đã đâm ra cố lì được, và bình thản hơn bao giờ cả, nàng nói :

- Em không thể chạy được số tiền mà anh hỏi. Em tiếc lắm. Xin anh biết cho thời buổi khó khăn này mà đồng tiền rút tròn mất hết, khó lòng mà vay mượn ai, đừng nói chi bạc vạn, chỉ năm bảy trăm, một ngàn cũng đã phải nói gãy lưỡi mà lắm khi họ còn không chịu lời ra.

Nhưng em hứa chắc với anh rằng em có thể giúp anh mỗi ngày ba trăm bạc. Đó là em giúp không anh, nghĩa là tặng anh để tiêu xài chơi, không phải cho vay cho mượn gì đâu và anh khỏi phải thắc mắc về vấn đề hỏi lại tiền ấy cho em.

Toàn lại đâm tay lên vế, vừa đâm, chơn chàng vừa giậm lên gạch :

- Không !

Thúy Vẫn bình thản nói tiếp :

- Hứa chắc như vậy. Và bắt đầu ngày mai đã có rồi. Mai mười giờ sáng anh đến đây, em trao tiền cho.

- Không ! Toàn vừa nói vừa giậm cả hai chơn lên gạch, trông chàng hết như một kẻ đã điên loạn.

- Anh chê ít hả ? Nhưng em chỉ có thể cố gắng tới chừng ấy thôi.

- Không ! Không ! Và không !

- Hay anh bảo rằng chỉ cần một số tiền lớn thôi, còn năm ba trăm thì anh đủ sức kiếm ? Chính khi này anh đã lo ngại cho chén cơm hằng bữa của anh kia mà !

- Im ! Tức lắm ! Tại sao em lại làm thế ?

- Lại hỏi nữa. Đã bảo đừng hỏi tại sao kia mà !

- Nhưng tức lắm.

- Em không thể bỏ rơi hẳn một người bạn cũ. Ít ra em cũng phải có chút đỉnh gì để đáp nghĩa xưa.

- Ha... ha... ha... đáp nghĩa xưa ? Em bảo em sẽ phủ nhận ơn anh, nếu anh kể ơn kia mà ?

- Ừ, không ơn nhưng còn nghĩa. Một ngày cũng nghĩa, huống chi ta đã ăn ở với nhau mấy tháng trời.

- Hừ, mấy tháng trời ! Trời ơi ! Như là một giấc mộng !

Toàn thả rơi mình xuống ghế sau khi đã đứng lên mấy phút, đã bước tới toan đập cho Thúy mấy cái. Rồi chàng lại kêu than một mình, nhưng nói to lên :

- Trời ơi, tôi đã đặt lầm tình yêu, và nay tôi mới biết rõ chơn tướng của ai ? Thúy cười dòn một cách rất mỉa mai và hỏi :

- Anh biết thế nào ? Anh cố ý mà biết phiền diện, cố ý mà chỉ thấy những điểm xấu của lòng em. Xấu đây là theo quan niệm của anh chứ em thì không thấy thế là xấu. Anh cố ý mà nhắm mắt trước hi sinh của em. Vâng, em hi sinh mà làm liều một việc mà chính anh cũng phản đối.

- Hi sinh cái gì mới được chó ?

- Hi sinh hạnh phúc của em. Nếu nó hay được, nó sẽ bỏ rơi em.

- Không làm sao mà nó hay được cả, thì không thể có vấn đề hi sinh. Em đừng có nói lớn lối.

- Nhưng tại sao anh lại ngăn em ?

- Em phản bội chính em rồi. Đừng hỏi tại sao kia mà.

- Em dám hỏi vì em biết rằng câu trả lời của anh không thể động chạm tới em.

- Em chắc mười mươi như vậy không ?

- Sao lại không. Điều hỏi mà chơi chó em cũng đã biết vì sao rồi. Anh ngăn em vì anh còn hi vọng, hi vọng lên và hi vọng em bị nó bỏ rơi. Nếu sự việc xảy ra như vậy thì anh còn có thể vớt em được, bởi em chưa hoen ố lắm. Còn như mà em thuận theo đề nghị của di tư hồi này thì...

- Kha... kha... kha... Em tưởng tượng giỏi lắm. Thật là suy bụng ta ra bụng người. Nhưng em lầm. Anh ngăn em vì anh không muốn làm ma cô.

- Ma cô có xấu gì hơn thụt kết đâu.

- Xấu hơn chó. Kẻ thụt kết chỉ làm hại một ông nhà giàu, ông ấy không thể sạt nghiệp vì vô mất cấp đó. Còn thằng ma cạo thì rút rửa xương máu của người nghèo, người đó lại là một phụ nữ yếu đuối.

- Té ra cũng có giai cấp trong giới lưu manh ?

Toàn bắt kẻ lười mắng rất nặng nề của Thúy, phá lên cười.

- Ha... ha... ha... Đừng hỏi tại sao ? Bởi vì người hỏi sẽ thiệt. Đúng, đúng lắm. Em nói rất chí lý. Anh không muốn đáp cặn kẽ nhưng không thể đáp được, sau khi em thả rơi mặt nạ của em xuống mà mắng anh.

- Em can đảm nhìn nhận hành động của em, chỉ có ai kia mới đeo mặt nạ.

- Em can đảm ? Xin cho phép anh ngờ. Anh ngăn em một là vì anh không muốn làm ma cạo, hai là để trả thù đó.

- Trả thù ! Hừ ! Té ra không phải chỉ có em là hèn.

- Vâng, ai cũng có thể hèn cả. Nhưng trả thù không hèn.

- Em thách anh đó ! Anh làm gì được em ? Anh trả thù cách nào ?

- Anh không làm gì em cả. Anh chỉ ngăn cấm em thôi.

- Mai em nhút định đi. Em thề quyết là em sẽ đi, không trời đất nào ngăn em được hết. Thế là anh hỏng giò trong cuộc trả thù hèn mạt của anh.

- Ha... ha... ha... Đâu có tự vệ dễ dàng như vậy được. Anh ngăn em đi không được thì anh ngăn em an ổn tâm hồn.

Cuộc hành hạ tinh thần này thì không trời đất nào cứu em được.

- An ổn tâm hồn à ? Tâm hồn em luôn luôn an ổn, vì em không có làm gì phải xấu với lương tâm em.

- Biết đâu đấy. Chẳng hạn như thế này. Em đang túng tiền...

- Ừ, túng tiền đó, rồi sao ?

- Không, mà em không túng tiền. Cái mới nặng tội hơn. Em đang no ấm nhưng lòng tham không thỏa, em cứ còn ham tiền.

- Ai lại không ham tiền.

- Biết vậy. Nhưng người ta không ham tiền đến đổi làm bất cứ cái gì.

- Em làm bất cứ cái gì là để cho ai đó đừng chết thèm cà phê, đừng chết thèm la ve, đừng chết thèm trứng gà la cót...

- Thì nghe anh nói hết đã nào ! Em ham tiền, cứ muốn cho đầy hồ bao. Nhưng nó lại không chịu tăng tiền cấp dưỡng. Nó đào ở đâu cho ra chớ. Nó cũng chỉ là công nhân lương có hạn, chớ có phải là ông hoàng đâu.

- Nên em mới nhảy dù hả ! Phi ân bội nghĩa ời là phi ân bội nghĩa ! Mình ngỡ hi sinh cho họ, họ lại gán ý xấu cho mình.

- Ấy, chưa hết mà ! Vốn là người tử tế, còn biết xấu biết tốt, em đã không dám, mặc dầu cái di tư ấy đã rủ rê nhiều bận. Lương tâm em ngăn em làm liều.

- Đoạn này thì đúng sự thật.

- Đoạn nào cũng đúng sự thật tuốt hết, kể cả đoạn sau đây.

- Thật là nhảm tai.

- Lương tâm em ngăn em làm quấy, nhưng lòng tham lại xúi giục mạnh ghê hồn. Em đã khổ sở hết sức trong cuộc chiến đấu đó. Một điểm son cho em. Chợt một dịp may xảy đến : đó là sự cầu cứu của một người bạn cũ. Em mới tự bảo : «Hay lắm ! Ta đã có cớ với lương tâm ta để mà nhảy dù rồi đây. Đã được tiền lại thơm danh là người có nghĩa !»

- Ô kìa ! Cái anh nói chuyện nghe vô duyên chưa !

- Ha... ha... ha... sự thật nào nói ra, nghe cũng vô duyên hết.

- Coi cái mặt kìa !

- Cái mặt anh sượng chó sao, vì anh đã bị đánh trúng vào tim đen.

- Được, đã thế em cứ làm cho biết. Anh không nhận sự giúp đỡ, em cũng làm.

- Để bĩ mặt anh ?

- Ừ đó.

- Đó là một cái cớ nữa để cho em dám. Ừ, sở dĩ ta liều mà hi sinh để giúp ai. Giờ ai đó không thèm thọ ơn, lại mắng ta thì ta cứ liều vậy cho bỏ ghét. Thế là lương tâm ta càng sẽ để ta an ổn hơn lên.

- Vô duyên.

- Có duyên lắm, cũng không ai thèm yêu tôi.

- Thôi, nhảm tai lắm. Có thêm cà phê thì mai ghé nhận tiền.
- Không đại. Không đại mà để em được an ổn tâm hồn.
- Nhưng anh từ chối mặc anh, em vẫn dám mà không hối hận gì cả.

- Chưa chắc là em sẽ không khó chịu. Những điều tôi giấu kín tận đáy lòng tôi, ai mà vạch ra, tôi không ngăn kịp, tôi nói rằng tôi không sợ. Nói thế, chớ suốt đời tôi vẫn khổ vì chỗ sâu kín bị vạch trần. Tôi không được có chánh đáng để mà làm xằng, nhưng tôi cứ làm xằng thì cái thiện căn nơi tôi không thể để tôi yên.

Toàn mỉm cười đắc thắng, đứng lên, trong khi Thúy bậm môi câm hận. Chàng nói :

- Anh không thể chúc em Good Night vì đêm nay hẳn là đêm không tốt cho em, khó lòng mà em sẽ ngủ yên được.

Trong khi Toàn quả quả ra đi thì Thúy ôm mặt mà khóc.

Người thanh niên đã chiến bại trên đường đời này nghe lạ quá. Chàng không sầu, không đau khổ như mấy tháng nay nữa.

Mấy tháng nay, lòng chàng cứ quặn đau vì biết phải mất Thúy một cách vĩnh viễn, sau cái chết tai hại của ông Hiệu.

Lúc ra đi, không ngăn được Thúy rơi trở vào tay ông Thành, chàng cũng đau đớn lắm, nhưng vẫn còn hi vọng chinh phục lại nàng, bởi vì chàng rất lạc quan về tương lai của chàng mà chàng đang nắm chặt trong tay.

Tang thương xảy đến thành linh với sự bỏ dở công trình của nhà doanh nghiệp mà bà góa phụ không có can đảm tiếp tục, mà cũng chẳng có thương cuộc, xí nghiệp nào thêm mua lại.

Sáng kiến lớn không phải mỗi lúc mà có. Có được mãi chẳng là những sáng kiến lật vật hợp với một ông chủ hiệu tạp hóa và không đưa người có sáng kiến đi tới đâu cả.

Vả lại cũng không dễ gì tìm ra một ông Hiệu thứ nhì, trong xã hội ta ngày nay, một kẻ đủ can đảm để thực hiện một sáng kiến táo bạo và lớn lao của người khác.

Toàn thấy rằng nếu chàng không rơi tuột xuống sát đất thì giỏi lắm là kiếm được một chân thợ ký như trước là cùng. Và vĩnh biệt Thúy vậy.

Sau nhiều tháng đi bơ vơ như một kẻ mất quê hương, chàng trở về Sài Gòn vì ở đây, dầu sao cũng dễ tìm sanh kế hơn ở bất kỳ nơi nào khác.

Chàng có gọi điện cho người bạn cũ là Mục thì hay rằng Thúy đã thôi làm điện thoại viên ở hãng Xucamêcô.

Chàng làm mặt lì, tìm đến thăm Thúy ở căn nhà trong đầu cầu chữ Y thì Thúy đã dọn đi đâu mất rồi.

Mãi cho đến nửa tháng sau, một chiều kia, chiều hôm qua này, chàng mới bắt gặp Thúy đứng trên bông tàu Mỹ Cảnh cho nhân tình của nàng chụp ảnh.

Chàng đã chết lặng đi trong mấy phút đồng hồ, người bạn cùng bàn với chàng an ủi chàng dữ lắm, chớ không thôi chàng đã nhảy luôn xuống sông, tại đầu mũi đất mà trên đó chàng đang ngồi.

Nhờ thằng bạn ấy biết nếp sống của Thúy về sau này, hỏi thăm giùm, chàng mới có địa chỉ mới của Thúy và mới mò tới đây để bị nhốt vào tù, mặc dầu chàng không phạm tội nào cả.

Chàng đã nghe hết đau thành linh. Vỗ đánh ác liệt quá như đã giết chết luôn các dây thần kinh dẫn dắt xúc giác, khiến người bị đánh tái tê không còn biết đau đớn gì nữa cả.

Chàng đã hết mất Thúy trên tay người khác. Thúy đã chết rồi. Một cô Thúy sa cơ ngày trước đành phải làm nhon tình của ông Thành cũng vẫn còn là Thúy. Một cô Thúy sa cơ ngày nay, bám vào một ngoại kiều với lời hứa hôn nhon, cũng vẫn còn là Thúy.

Nhưng mà một cô Thúy đáp tiếng gọi của bà khách cao niên khi nãy, trong khi không có nhu cầu cấp bách nào thúc đẩy, không phải là Thúy nữa.

Nhưng mà chàng không thể tin nhiều lắm là Thúy đã chết vì sự thật là nàng vẫn còn. Nếu Thúy không chết thì có cái gì phải chết. Cái đó là tấm lòng chàng.

Nó chết lạnh, nó tê buốt như bị ngâm nước đá nhiều giờ.

Bước dưới những hạt mưa thưa, cứ dai dẳng rơi mãi, chàng cười khan lên, và lẩm bẩm : «A... ha... không có cái gì đứng vững cả. Tình yêu ? Danh dự ? Đức hạnh tối thiểu nào ? Không, tất cả đều sụp đổ».

Chàng đã yêu thật, cứ ngỡ không bao giờ hết yêu Thúy được cả, cho dầu bị Thúy hắt hủi hành hạ đến đâu đi nữa. Thế mà Thúy không có làm gì chàng hết, mà tự nhiên rồi chàng đã khỏi hẳn bệnh tình.

Chỉ cần một chút xiu gì đó thôi là một tòa lâu đài đồ sộ có thể đổ vỡ như chơi. Đừng hỏi tại sao mà con người lại quên đau khổ được dễ mà tiếp tục sống. Ký ức của họ không ngăn lắm đâu, và họ có thể nhớ đến năm mươi năm, nếu không có gì xảy ra. Nhưng nếu người đã làm cho họ đau khổ mà có một tác phong nhỏ nào không xứng đáng với môi trường của họ nữa, họ sẽ ê chề đến không thiết... chết nữa.

Còn danh dự ? A... ha... cũng thế. Chàng rất nhiều tự ái, nhưng lại mượn tiền của Thúy vì chàng bí quá không biết làm thế nào để tái khởi hành. Chàng đã xem rẻ danh dự của chàng chỉ vì đã bước tới con đường cùng.

Phía bên Thúy, nếu còn lại được cái gì nơi nàng thì cái đó phải là đức hạnh giai đoạn, giai đoạn tiền hôn với người ngoại kiều đã bao bọc cho nàng no ấm.

Nhưng một chút của hiềm hoi và dễ giữ đó, nàng giữ cũng không được. Đừng hỏi tại sao mà không có nhu cầu nào thúc đẩy, con người vẫn tuột dốc. Sao lại không có nhu cầu ? Cái gì cũng có lý do sâu kín của nó cả.

Giáo dục của nhà Thúy không luyện cho nàng làm vợ thì nàng không thể làm vợ được, cho dầu là vợ hờ của một ngoại kiều. Không quyết tâm làm vợ, nàng còn giữ gìn làm gì.

Thúy đã nhốt chàng trong tủ, không phải là sợ hệt làm vợ lắm, mà chỉ sợ mất một chỗ dựa tương đối dễ chịu trong lúc tiền bạc khan hiếm thôi.

Đêm hay, tâm trạng của Toàn còn đen tối hơn là vào đêm chàng sắp sửa lên đường đi Nha Trang. Đành rằng chàng đã thôi sầu, hết đau, nhưng sự trống rỗng còn dễ sợ hơn bất kỳ nỗi sầu tình nào.

Thật là ngao ngán như đứng trong cảnh tận thế, không còn biết sống sót lại để làm gì, trong khi kẻ sống sót không có chỗ nhắm nữa.

Hơn bao giờ hết, chàng cần một điểm tựa cho tinh thần. Đã sống, chàng biết rằng chỉ có một môi tình khác mới trị lành được một cuộc sầu tình, hay cải tử hoàn sinh được cho một cái chết của một tâm hồn.

Một môi tình khác ? Ừ, nhưng chàng đã hết tin nơi tình yêu rồi thì không còn vấn đề tìm một môi tình khác nữa.

Nếu tự nhiên mà nó đến, lòng chàng sẽ được phục sinh. Nhưng chỉ có trong tiểu thuyết là tự nhiên nó đến mà thôi. Toàn đi bộ rất lâu, trời dứt hột hời nào chàng không hay. Chàng đã qua những con phố nào, chàng cũng không biết nữa.

Gió đêm thổi khô áo sơ mi chàng nhưng nó đã nhắm mặt. Chỉ còn chiếc quần fil à fil là có phong độ phần nào vì thứ vải ấy giữ lẫn xếp rất giỏi.

Đôi giày tàn thì không sao vì có thể giấu được.

Toàn soát lại áo quần của chàng vì chàng vừa đi qua một quán rượu.

Quán nằm trong một khu phố ta, không có khách ngoại quốc, nhưng sang trọng như các quán rượu ở đường Tự do. Chàng nhớ ra thì trong túi còn ba trăm bạc. Nếu ăn cơm ở các quán cơm xã hội, uống cà phê ở các tiệm nước các chú thì cũng lây lất được mười ngày. Nhưng để làm gì trong mười ngày ấy ? Và sau đó rồi sẽ ra sao ?

Khi nãy chàng nghĩ rằng chỉ có trong tiểu thuyết là mối tình mới tự nhiên đến, và chàng đã mơ chơi, một cuộc đời tiểu thuyết như vậy : chàng toan tự tử thì được nàng cứu thoát rồi nghe chàng tâm sự, nàng thương xót quá, an ủi chàng một cách cụ thể.

Và vì đang sống trong không khí tiểu thuyết, chàng đánh liều nhắm mắt như nhon vật tiểu thuyết và hơi tin rằng sẽ có may mắn nào xảy đến.

Thế nên chàng quyết xài cho hết số tiền cuối cùng còn sót lại ấy.

Quán là một căn phố gạch, mặt tiền trang hoàng bằng một lớp tre mỡ chẻ làm hai đóng lên vách tường trông như vách nhà tranh ở thôn quê.

Cửa sổ, song sắt cũng thay bằng tre mỡ nguyên thân, có lẽ là tre già già đó là những đoạn tre ngọn có cả cành nhỏ với rất nhiều lá, cố để che kín bên trong mà không phạm luật lệ đô thành 1. Tre ngọn thật thì đâu có bền để dùng làm song cửa được.

Cái quày chạy dài từ ngoài vào trong, sâu độ chín thước. Sau quày, hai cô chiêu đãi viên áo choàng trắng đang ngồi ngáp vặt.

Mấy chiếc ghế cao giò không có khách ngồi, trông càng ồm nom hơn là khi phải chờ nặng.

Mười giờ đêm.

Mặc dầu có vẻ thất trận, Toàn vẫn được hoan nghênh ngay. Hôm nay hăm bốn, trời lại mưa dầm, buồn cho đến chiêu đãi viên cũng nghe cô đơn.

Cô bán rượu phía ngoài xấu hơn cô bên trong, đang đọc báo hàng tuần, mà thoát trông, Toàn phải chú ý ngay đến nhan sắc của cô ta.

Nhưng đã trót được người thứ nhứt chào đón, chàng không nỡ ác mà đi tuốt vào trong.

- Anh uống chi ?
- Cassis.
- Như đòn bà vậy à ?
- Nhưng có hay không cái đã.
- Sao lại không.

- Quán có tiếp đàn bà sao ?

- Không.

- Sao lại sấm Cassis ?

- Để đợi anh.

Cô chiêu đãi uể oải day vào trong mà kệ rượu đặt sát vách, chỉ cách cô ta có mấy tấc, vừa tầm tay của cô ta lắm.

Đặt ly rượu trên mặt quầy nàng hỏi :

- Anh ở xóm nào mà đi lạc vào đây ?

- Anh ở tận ngả ba chú Ía lặn.

- Can đảm lắm.

- Sao lại can đảm ?

- Vì anh dám thú thật chỗ ở danh tiếng của anh.

- Nói chơi với em chứ anh làm ăn trên Pleiku mới về Saigon sau năm năm vắng mặt ở thủ đô.

- Hèn gì.

- Sao lại hèn gì ?

Toàn không đợi cô bán rượu trả lời. Chàng liếc nhìn cô nữ chiêu đãi phía trong, bây giờ đã xếp tập báo lại, nhìn lần chót bức ảnh màu của cô đào nào không rõ, in trên bìa báo, rồi day mặt ra ngoài mà nhìn khách để xem coi quen hay lạ.

Trong khi nàng giựt mình nhìn Toàn trên trời thì Toàn bợ ngỡ nửa nhớ nửa quên cái gương mặt lạ mà dường như rất quen ấy !

Gần ba phút đồng hồ qua, thiếu nữ bên trong mới tuột xuống ghế cao của nàng, bước ra ngoài mỉm cười và cúi đầu chào người khách đang trở mắt nhìn nàng.

- Anh ! Lâu dữ.

Toàn càng ngạc nhiên hơn. Câu chào hỏi của nàng chỉ thường thôi nhưng cái cúi đầu không thuộc tác phong của nữ chiêu đãi viên quán rượu với khách nhậu.

- À em, mạnh giỏi ?

Toàn vẫn chưa nhận ra nàng là ai. Chàng ngạc nhiên lắm vì chàng không hay la cà các quán rượu và không hề quen với cô chiêu đãi nào bao giờ.

Thiếu nữ cười hỏi :

- Anh quên em rồi chắc ? Quán Địa cầu.

- À...

Toàn kêu lên như vậy rồi chưa uống rượu mà lão đảo muốn rơi xuống khỏi ghế.

Trời ơi, cô thu ngân viên ngây thơ như nữ sinh ngày nào. Sự thay đổi đột ngột quá, tàn nhẫn quá, khiến Toàn nghe như bị ai đánh một vố thật mạnh lên đầu làm cho chàng choáng váng cả người.

Cô gái ngây thơ ấy bây giờ ma ky dề dũ dội, uốn tóc như một me Tây, khó lòng mà nhìn ra nàng được, chính vì lối hóa trang hạ cấp nó làm cho nàng già và khác đi. Và quả nàng già thật.

Trời ơi ! Mới có non một năm sao nàng lại xuống mau lẹ quá thế này ? Xuống ở địa vị, ở thân thể, ở cả tác phong nữa.

Ừ, nàng đã mang tác phong của một cô chiêu đãi viên, không quen với chàng hơn trước mà lại gọi chàng bằng anh chứ không phải bằng ông như trước.

- À... cô... em... Sao em ra thế này ?

- Đừng hỏi tại sao...

Toàn lại trở mắt nhìn cô gái rồi bật cười. Nàng có học một sách một vở với Thúy hay không mà vẫn có nhơn sinh quan y như Thúy và ăn nói như Thúy.

- Đừng hỏi tại sao à ? A... ha... ha... ngộ lắm ! Rất nhiều người bảo anh như vậy, thét rồi anh cũng phải thấy rằng như vậy là hơn. Ừ, đừng hỏi tại sao, rất đồng ý.

- Và anh cũng đừng nói : «Sao ra thế này ?» Nói như vậy mịch lòng bạn em lắm, mặc dầu làm em rất hãnh diện đã có một thời ở trên cao.

- Đồng ý.

- Còn chị ấy đâu ?

- Đi rồi. Hay nói cho đúng ra, chính anh đã đi rồi.

- Sao vậy ?

- Đừng hỏi tại sao.

Toàn áp dụng liền câu «ĐỪNG HỎI TẠI SAO» của bọn sa ngã và thấy rằng châm ngôn ấy rất tiện, đã khỏi phải cắt nghĩa lời thôi về những điều không đẹp lắm, lại có vẻ văn chương, triết lý hết sức.

Cô gái và bạn của cô ta đều cười dòn lên. Cô gái nói :

- Ta chỉ nên sống với hiện tại thôi.

- Khôn ngoan lắm. Em học đời không đầy một năm mà đã khôn bằng anh học suốt ba bốn năm dài. À, em tên gì ?

- Cứ gọi em là Thủy Tiên.

- Ngày xưa em có tên mà anh quên mất, giờ...

- Giờ em chỉ mang biệt hiệu thôi, nhưng biệt hiệu vẫn hơn tên chứ.

- Cái đó còn tùy. Nguyễn thị Hai tuy thông thường, nhưng hay hơn là Thủy Tiên mà bất kỳ ai cũng mang được. À quên tự giới thiệu, anh là Phong Võ !

- Biệt hiệu hay tên thật ?

- Tên thật. Đàn ông thì chỉ có văn nghệ sĩ mới được phép lấy biệt hiệu, không như các em.

Cô chiêu đãi viên đầu thấy mình dư nên tự ý rút lui. Cô ta vào trong tắt chiếc máy hát âm thanh nổi đang hát nhạc ngoại quốc và mở ra dĩa có lẽ để nghe vọng cổ mà cô ta thích hơn.

Nhưng lại gặp lúc ngâm thơ. Tuy thế, cô ta vẫn để vậy mà nghe cho đỡ ghiền.

Nếu nói về sự ủy mị riêng của nhạc điệu mà không kể đến lời thì có phải chẳng những điệu hò mái đẩy, những điệu ngâm thơ, ủy mị hơn bất kỳ bản tân nhạc buồn thê thảm nào ?

- Chưa bao giờ buồn thế ! Toàn than.

- Chắc mới bị mọc sừng nên chưa nguôi ? Thủy Tiên hỏi.

- Tệ hơn nữa.

- Em không tưởng tượng nổi đàn ông làm thế nào để phải chịu một cảnh tệ hơn là mọc sừng.

- Mọc sừng thì buồn, thì đau nhưng đau buồn vẫn dễ chịu hơn là cái đó.

- Cái đó là cái gì ?

- Nói không được.

- Rắc rối lắm. Nhưng cứ tới đây là vui. Em an ủi cho.

- Anh muốn lắm. Ngặt không tiền.

- Ráng mà chạy tiền. Không tiền thì đừng có mong gì.

- Em nói rất đúng. Ly rượu này bao nhiêu ?

- Bốn chục.

- Không có bốn chục với lại mười đồng để buột boả em thì còn mong gì vào đây.

- Anh khỏi buộc boá em.
- Sao vậy ? Em sống bằng gì ?
- Bằng buộc boá. Em làm không có lương. Nhưng tha anh khoản đó.
- Sao anh lại được hưởng ân huệ đặc biệt ấy ?
- Vì ta đồng cảnh ngộ. Tha cho bạn đồng tâm, đồng chí, vậy mà.
- Nhưng vẫn phải có bốn chục.
- Cố nhiên, vì quán không phải của em.
- Còn cái gì của em thì khỏi tốn hử ?
- Chẳng hạn như cái gì ?
- Trái tim em chẳng hạn.
- Em không còn trái tim nữa.
- Vậy à ? Như Tỷ Cang vậy ? Ghê quá !
- Nhưng em sẽ không chết như Tỷ Cang.
- Trời ơi, mới non có một năm mà tim em đã mòn đến không còn nữa.
- Ủ, mau quá. Tại cái thằng ấy !
- Thằng nào ?

- Cái thằng bỏ lúc anh ghé Địa Cầu uống rượu.

- Thằng khốn nạn. Em có muốn trả thù không ?

- Khỏi. Nếu phải trả thù thì nhơn loại sẽ chết hết vì thằng nào cũng như thằng này.

- Anh đâu có vậy.

- Chưa chắc.

- Khéo vợ đưa cả năm !

- Sau thằng đó, em lại đã bị một thằng khác nữa. Lần sau đó chẳng những bị nó bỏ mà còn bị nó lường tiền, em phải mượn tiền kết mà giúp nó và phải bồi thường cho chủ bằng tất cả vốn liếng của em là món tiền thế chân và rốt cuộc bị cho nghỉ việc vì mất tín nhiệm.

- Cái thằng sau đó anh gả con Thúy cho nó là vừa.

- Con Thúy nào ?

- Em không biết đâu. Giờ em sống bằng gì ? Quán ế thế này làm sao kiếm buộc boia cho đủ ăn cơm.

- Em xoay.

- Thủy Tiên nè ! Cả hai ta đều là nạn nhơn, tức là cả hai ta đều thật thà như nhau, anh nghĩ ta sẽ ở đời với nhau được.

- Vô ích.

- Em không nghe cô đơn sao ?

- Đã có khách để em phục dịch tới khuya. Khuya về nhà, mệt mỏi quá, em ngủ ngay, không có thì giờ để mà nghe cô đơn.

- Nhưng nếu không có khách như đêm nay ?

- Thì anh sẽ đến. Anh hứa đi, hứa đến những đêm mưa như đêm nay.

- Nhưng lỡ cho anh quá. Anh đến để an ủi em, lại phải tốn tiền rượu.

- An ủi em hay an ủi anh ? Hãy thành thật mà nói đi. Nếu quả để an ủi em thì em sẽ tính. Nhưng đừng nói láo vô ích, em không thể tin đâu.

Toàn cười khà. Ly cassis là rượu nhẹ đối với người khác, nhưng nó đã làm cho mặt chàng đỏ rần, và giọng cười của chàng đầy và nhựa như giọng của các bọm nhậu.

Trong kia người ta vừa hết ngâm thơ và cô chiêu đãi bạn của THỦY TIÊN ghét nhạc ngoại quốc nên tắt máy ! Dư vang của điệu ngâm thơ còn văng vẳng đâu đây, khiến Toàn sanh hứng cũng cất tiếng lên ngâm một bài thơ mà chàng thuộc trong tù.

Cả hai người nữ chiêu đãi viên đều bu lại để phục dịch có một người khách đệ nhứt thôi. Thật ra, họ bu lại để nghe người ấy ngâm thơ.

- Buồn bỏ mẹ. Bạn của Thủy-Tiên phê.

- Buồn sao cho bằng Vọng cổ của em.

- Không, Vọng cổ đâu có buồn đến thế.

Nhưng Thủy-Tiên lại có vẻ sung sướng, mặc dầu nàng cũng buồn và như đi vắng. Toàn biết rằng nỗi buồn do bài thơ gây ra là nỗi buồn dễ chịu, vì chính chàng cũng nghe dễ chịu hơn lúc mới vào đây.

- Thủy Tiên !

Cô thu ngân viên cũ giựt mình, day lại nói :

- Em đang ngồi trước mặt anh đây, còn kêu gọi làm gì ?

- Ấy, phải kêu gọi như vậy mới mùi. Em Thủy Tiên nè, ta cần ra khỏi tình trạng này, nếu không, ta sẽ chết mất.

- Chưa chắc ta sẽ chết mất đâu. Nhưng thoát cách nào ?

- Anh an ủi em và em an ủi anh.

- Nhưng anh lại sợ tốn tiền.

- Ờ... ờ... Mà không phải hẳn là sợ tốn tiền. Nói đúng ra là anh không có tiền.

- Em cũng không.

- Thì huê vậy. Ta an ủi suông nhau thôi.

- Nhưng có lẽ anh uống nước lạnh được còn em thì không.

- Chớ em uống cái gì ?

- Em uống nước mía.

- Ăn gì ?

- Ăn cơm với cá kho.
- Như vậy thì cũng dễ nuôi. Anh cứ lo sợ em tiêu xài như Thúy.
- Thúy nữa ! Thúy nào đó vậy ? Có phải là chị ấy hay không ?
- Em không cần biết. À nè, hai em uống gì với anh chớ.
- Xem lại túi anh coi còn bao nhiêu.
- Ba trăm.
- Vậy em với con Xuân-Lan mỗi đứa một cái cassis, và anh thêm một cái nữa nhé.
- Ủ. Bốn cái chỉ có trăm sáu thôi, còn những trăm tư biết làm gì bây giờ !
- Bao tụi em về tắc xi.
- À, ý hay đó. Nhưng cũng còn tiền.
- Ta ăn cái gì trước khi về.
- Hay lắm ! Cho thật sạch túi đêm nay.
- Rồi đêm mai ?
- Anh sẽ kiếm được số tiền khác, cũng cứ ba trăm không hơn cũng không kém, nếu em chịu an ủi anh.
- Anh sẽ kiếm được ba trăm mà không ăn cơm à ?
- Ăn chớ, nhưng anh ăn ở nhà em.

o o o

Toàn gõ cửa căn nhà số 718 đường Yersin hồi 11 giờ sáng.

Một cô bé mở cửa cho chàng và chàng thấy chủ nhà đang ăn... điếm tâm !

Cũng may là chàng đoán trước để biết giờ giấc của cô ta, chứ không, chàng đã đụng đầu với sự cấm cung. Thủy chỉ hơi ngạc nhiên có một giây thôi rồi vui vẻ chào hỏi khách, mời khách ngồi.

- Anh uống cà phê với em nhé.

Thoạt tiên Toàn nghe buồn nôn hết mấy phút, cứ trợn trạo muốn ói nên không thể đáp.

Con người xinh đẹp trắng trẻo trước mặt chàng thế mà bản thủ không thể tưởng tượng được.

Thủy Tiên cũng bản thủ không kém, nhưng chỉ trước đây thôi và chàng tin rằng nàng ấy đã hết bản thủ kể từ đêm rồi mà nàng đã bắt tình với chàng, không đòi hỏi gì cả mà chỉ xin được no bụng mỗi ngày hai bữa cơm và sẵn lòng ở nhà không đi bán rượu nữa, nếu chàng muốn thế và bảo đảm sự no ấm cho nàng.

Chàng muốn như thế lắm nên mới làm mặt chai mày đá mà trở lại chốn này.

Thúy bản thủ mà không có lý do, không có nhu cầu như Thủy Tiên, vì thế mà Toàn thấy Thúy ghê tởm hơn. Đàn bà họ ăn, thật là bất lợi cho họ. Họ phải hả miệng ra, và trình bày bên trong của môi họ, nó tái nhợt trước màu son bên ngoài, trông họ bệnh hoạn làm sao ấy, và muốn yêu mỹ nhơn tưởng không nên nhìn họ dùng bữa.

Đó là một khám phá mới lạ của Toàn. Nếu Toàn mà phổ biến khám phá này, chắc không người phụ nữ nào còn dám nhận lời của đàn ông mời họ đi ăn nữa.

Và đây là bí quyết mà phụ nữ nên theo : hễ ăn trước mặt đàn ông thì không lên ma-ky dê. Môi son tươi thắm sẽ đối chọi với sự tái lợt phía trong nó làm cho người ta thấy cái gì tàn tạ, cái gì phai màu rất là chán đời.

Hôm nay Thúy đã hai lần đáng nhờm. Toàn ghê tởm vì cuộc đời của nàng, hai tiếng đồng hồ trước đây và ghê tởm vì màu thit tái bên trong môi của nàng.

Nhưng ly cà phê phin trông ngon quá và nghe thơm quá, sau tô phở, giúp cho ông khách trở lại bình thường được. Thúy vừa uống vừa nói :

- Anh trở lại đây mà không mắng nhiếc em, tức là anh đã bỏ qua cho mọi việc. Và anh cứ làm thình mãi, chắc anh có gì muốn nói mà khó nói lắm.

Chẳng muốn cãi rằng không phải thế, rằng sở dĩ chàng làm thình vì buồn nữa, nhưng chợt nhận ra rằng quả cũng khó mở lời thật, nên lại tiếp tục làm thình.

Thúy mở đường giùm cho bạn :

- Ta đã là vợ chồng với nhau một thời gian, tuy ngắn ngủi, vẫn là vợ chồng thì không còn gì phải giấu nhau cả. Anh có cần em giúp đỡ gì thì đó cũng là sự thương, có qua có lại, ai lại không gặp lúc khó khăn. Vậy anh lấy chút ít uống rượu anh nhé.

Nàng đã uống xong ly cà phê, con bé mở cửa khi nãy bùng ra một tách trà nóng, mà Toàn vẫn cứ làm tỉnh, sau một cái giục mình.

Chàng không uống rượu, Thúy biết thế nhưng nàng lại dùng mấy tiếng «lấy chút ít uống rượu» có lẽ đó chỉ là một lối nói thôi, nhưng Toàn lại hoảng lên ngỡ nàng biết sự thật về đêm rồi, hoảng lên và hơi mắc cỡ.

Thúy lại đã uống xong chén trà trắng miệng.

Nàng đi mở tủ, lấy ba tờ giấy một trăm xĩa trước mặt Toàn và thêm :

- Không có điều kiện nào cả.

Toàn không làm sao mà không nhớ lại buổi đầu của cuộc tái ngộ của họ. Thúy giúp chàng, nhiều hơn thế này nữa kia, mà cũng cứ «không có điều kiện nào cả» thế mà rồi lần lần, chàng bị đưa đi từ cuộc phiêu lưu này đến cuộc phiêu lưu khác, nhục nhã ê chề biến chàng thành một tên vô lại hôm nay.

Phải, ông Thành đã mắng chàng không sai. Chàng là một tên ma cô đứt đi rồi, khi chàng đưa tay để nhận món tiền này. Mà chàng sẽ đưa tay ra, mặc dầu hiện giờ chàng còn do dự, còn một chút xíu thiện căn sót lại nó đang giằng co với sự tuột dốc cuối cùng của nhân phẩm chàng.

Toàn lại buồn nôn khi nhìn ba tờ giấy một trăm mới tinh khô, và nếu để gần mũi chàng sẽ nghe mùi keo thơm, một thứ hương đặc biệt của sách mới.

Thúy lại nói :

- Như anh đã biết, em không dư dã. Vậy anh phải mất công mỗi ngày một phải trở lại đây.

Toàn làm thinh và lời ông Thành mắng chàng như còn văng vẳng bên tai chàng.

Năm ngoái, lời mắng ấy rất oan cho chàng nên chàng đã nổi giận mà tát tai ông ta. Oan vì, mặc dầu chàng hưởng của ông Thành qua tay Thúy, nhưng chàng không hề hay biết.

Giờ thì đã khác. Giờ chàng hành động một cách ý thức, biết rõ nguồn gốc của số tiền này.

Trong giây phút, trong cái bùng dậy cuối cùng và chớp nhoáng của thiện căn, Toàn tức sôi gan lên đã sắp bị biến thành một tên lưu manh thật sự, và thủ phạm của sự biến đổi con người chàng cũng không còn nguyên vẹn để cho chàng tôn thờ, làm điểm tựa tinh thần cho bước ngã của chàng bót đau đớn, phần nào.

Chàng đã biến thành con thú dữ, đứng dậy nắm lấy đầu Thúy rồi đánh túi bụi vào má, vào đầu, vào vai vào ngực nàng.

Thoạt tiên Thúy kinh ngạc mà bị tấn công đột ngột và vô cớ như vậy. Nàng cố thoát và tìm hiểu và ngỡ Toàn chê ít, tưởng nàng có tiền mà xấu bụng. Nàng tức giận lắm, vừa vùng vẫy, vừa chửi bới om sòm, vừa đánh trả lại. Nhưng Toàn mạnh hơn nàng quá nhiều và bị đánh trả, hấn tức giận thêm, mạnh tay thêm và Thúy bị thoi ành ành rồi bị xô ngã trên gạch, bị đá đập lên người nàng không biết bao nhiêu đá mà đếm.

Thúy chỉ còn rên khóc chứ không kêu la được nữa. Không phải là nàng không kêu cứu được mà tại nàng không muốn kêu cứu. Thúy thuộc vào hạng đàn bà đầu phục sức mạnh. Trước nàng xem thường Toàn vì Toàn nhiều tình cảm quá, hay nói chuyện buồn, nhắc chuyện buồn.

Trong con mắt của Thúy, Toàn là một người đàn bà, tệ hơn thế, một con hình bằng giấy bồi mà nàng xỏ mũi lôi kéo đi đâu nó cũng đi theo.

Sự tàn bạo bất ngờ của anh con trai này khiến nàng vụt đổi ý nghĩ của nàng về hấn ngay trong trận đòn đau : Toàn tỏ ra là một NGƯỜI ĐÀN ÔNG, có cá tánh riêng, có cá tánh mạnh.

Nàng vẫn còn oán hận sự phũ phàng của hấn, nhưng đã phục lẫn hấn và quyết định đầu hàng.

- Tội nghiệp em anh ơi ! Để em ráng thêm !

Toàn bật cười trước sự ngộ nhận âm thầm của Thúy mà giờ Thúy nói ra, chàng mới hay.

Sự đầu hàng của Thúy giúp chàng nguôi giận. Nhưng chàng không thương xót người đẹp, đúng theo những tâm trạng bình thường.

Trong sự đầu hàng ấy Thúy đã tỏ ra quá hèn, vâng, đầu phục sức mạnh là hèn, thì chàng không thể xem nàng là con người nữa.

Nói cho thật đúng ra thì tình cảm nơi chàng vừa chết vì chàng cũng đã không xem chàng là con người nữa. Con người đã phần nộ nên mới đang tay đánh kẻ yếu, đánh một người đẹp, nhưng cũng chính trong trận đánh đó mà cái con người còn sót lại chút ít ấy chợt nhận ra sự mất nhơn cách của mình, mất trước khi biến thành ma cô chánh hiệu bằng cách nhận món tiền của Thúy.

Nhưng sự mất trước chỉ là bước sơ khởi đòi truy tinh thần mà thôi. Cái mất sau đó mới là mất vĩnh viễn.

Sau khi nghe Thúy nói lên ngộ nhận của nàng và đề nghị cố gắng thêm, chàng thấy là sự việc đã chuyển qua một hướng thuận lợi cho chàng và nhận ngay thuận lợi đó.

Đã tuột thì tuột luôn, Thúy cũng đã khinh chàng rồi (chàng không dè là Thúy phục chàng) thì cho khinh luôn vậy.

Đến đây chàng mới thấy là mất cả, là không còn gì nữa của cái nhơn cách của chàng.

Chàng đã trở thành một con thú, sẽ sống máy móc theo luật sinh lý là ăn, ngủ, bài tiết, không yêu, không thương, không nghĩ ngợi lời thôi nữa.

Đừng hỏi tại sao mà một người hiền lành, lương thiện, bỗng dưng trở nên một con vật chỉ còn biết có nhu cầu của cơ thể.

Có những chi tiết nhỏ nhỏ trong đời con người nó biến đổi họ từ từ ra như vậy mà chính họ cũng không hay. Người ngoài, cho dầu là tay thầy tâm lý, theo dõi họ từng giây từng phút cũng khó lòng mà ghi nhận được các nguyên nhân phức tạp của biến chuyển và chính sự biến chuyển đó. Họ chỉ có thể biết một cách tổng quát về nguyên nhân lớn, nguyên nhân nguyên thủy nó đưa con người vào cái bước đầu đòi truy.

Khôn ngoan của con người là cảnh cáo đồng loại chớ vào cái bước đó, vì bước rồi, sẽ bị đưa đẩy đi luôn, khó lòng mà thoát ra khỏi được cái guồng máy gồm nhiều trái khế nó quay tròn, nghiền nát ta như chơi. Toàn bật cười và hỏi :

- Ráng thêm ? Nhưng bao nhiêu ?

- Bằng hai số đó.

- Thôi cũng được.

Nói xong chàng thò tay lấy ba tờ giấy một trăm nhét vào túi quần, thấy ba tờ giấy ấy sẽ biến thành thức ăn, thành rượu, thành quà biếu Thủy Tiên.

Chàng định quay lưng đi liền, nhưng nghĩ cần phải lì thêm, chàng cười lớn và nói với Thúy :

- Cả hai ta đều xuống thấp quá rồi, không còn đứa nào khinh đứa nào được nữa. Từ rày đừng có nhiều chuyện lời thôi, gặp nhau là vui với nhau, còn không thích nhau thì a-lê, đoạn tuyệt.

- Đoạn tuyệt mà được với anh !

Thúy đã lồm cồm ngồi dậy từ lúc Toàn dừng tay chân đánh đập.

- Cứ được như thường, nếu Thúy mạnh hơn tôi.

Toàn đã xưng hô theo lối khác, không xa lạ, cũng không thân như cũ.

- Anh là đàn ông, làm thế nào...

- Không tôi nói mạnh là mạnh cá tánh kia.

- Cá tánh anh là cá tánh đàn bà ! Em chỉ thua anh về sức khỏe thôi.

Toàn giựt mình. Chàng hơi hiểu rằng Thúy đã đầu hàng bạo lực và càng khinh Thúy hơn. Đêm nay, chàng sẽ an vui trong quán của Thủy Tiên vì chàng sẽ không hối hận đã thành võ phu.

Chàng từ lương thiện qua lưu manh mà khỏi gặp giai đoạn giao thời dài và rối rết chính nhờ sự khinh rẻ này phần nào. Thúy không còn cân nặng gờ ram nào hết, và tự nhiên kẻ tôn thờ nàng cũng phải sụt cân thình lình trên cái cân giá trị con người.

Một bác sĩ Tây Phương nghiên cứu về bọn gái giang hồ và bọn ma cạo, kết luận rằng cả hai hạng người này đều bệnh hoạn tâm hồn.

Bọn gái buôn hương chai lòng chai dạ, chai cả thể xác nữa, rất cần bạo lực để kích thích chúng mà cũng cần che chở đàn ông bằng sự cấp dưỡng tiền bạc để được ảo tưởng có quyền uy mà chúng đã mất trong xã hội.

Bọn ma cạo, vì thế phải vừa võ phu, vừa yếu đuối tinh thần, vừa thất bại trên đường đời, tức là kẻ bệnh hoạn tâm trí rồi. Võ phu để kích thích bọn kia, yếu đuối tinh thần và thất bại trên đường đời để cần sự che chở của bọn giang hồ.

Thành thử bề ngoài, bọn ma cô thủ vai kẻ bảo vệ nhưng thật ra chúng là kẻ được bảo vệ. Thúy và Toàn điển hình đúng y cuộc nghiên cứu y học nói trên. Thúy đứng dậy nói :

- Anh lấy thêm chút đỉnh nhé.

Toàn ngạc nhiên. Chàng cứ ngỡ Thúy nói sẽ cố gắng là cho ngày mai, ngày mốt kia chứ.

- Thôi, bấy nhiêu đây đủ rồi. Cám ơn em và xin lỗi.

- Ta nên quên đi là hơn. Anh định đi à ?

- Ừ.

- Ở lại với em vài giờ.

- Chi vậy ?

- Ta xa nhau gần một năm rồi, lẽ nào ngày tái ngộ lại lạnh lạt như vậy.

Toàn ngạc nhiên hết sức và đâm sợ. Chàng sợ đây là mưu trá sâu độc của đàn bà quyết trả thù một cách ác hiểm trận đòn khi này. Ở lại, chàng sẽ bị ám hại chắc chắn.

Thúy vén lên mớ tóc rối nùi, bước đến gần bạn thở thê :

- Nhé, anh nhé !

Bạo lực đã kích thích con người tê liệt cả tâm hồn lẫn thể xác và anh con trai xoàng xĩnh ngày xưa đã trở nên quyến rũ kỳ lạ đối với nàng.

- Sau cuộc hiểu lầm nhau như vậy, anh tưởng đã hết rồi...

- Ta nên quên đi là hơn.

- Nhưng em sắp lấy chồng.

Thúy cười dòn rất dài rồi hỏi :

- Anh tin như vậy lắm hả ?

- Té ra em bịa ?

- Không, em không bịa. Quả hẳn có hứa, nhưng làm sao mà tin hẳn được.

o o o

Toàn ra khỏi nhà Thúy hồi bốn giờ chiều sau khi ăn vài trái lê, trái táo ngâm lạnh.

Chàng có cảm giác vừa ở hồng lâu ra. Ngày trước Thúy đã giả chết trong buổi ái ân, nhưng chàng vẫn sung sướng trong tinh thần vì hi vọng tình cảm của nàng sẽ biến chuyển thuận lợi cho chàng. Nhưng giờ Thúy đã sống dậy, sống mãnh liệt mà lòng chàng lại chết.

Khó chịu nhứt là chàng cũng không khinh không ghét Thúy được, Thúy không có trên đời này nữa. Thúy là thân của cây chuối lạnh, chàng nhòm nhòm, chớ cũng không được là chiếc gối như ngày ấy. Chiếc gối dầu sao cũng ấm phần nào.

Chàng đã ở lại vì xác thịt và ở lại xong chàng hỏi hận hết sức.

Giữa Thúy và chàng phải không còn gì nữa, mà nó có còn gì, thì chỉ nên về bên phía Thúy thôi. Mặc kệ nó. Chàng phải dứt khoát hẳn, phải bơi sỏ nó.

Cuộc gần gũi hôm nay đã giết nó chết thêm một chút nữa trong lòng chàng thì khó chịu quá đi.

Chàng muốn đưa đám ma nó mà còn thương tiếc đôi phần trong lòng. Nhưng đã rủi ro và đại đột ở lại nên giờ chàng thấy nó chết như là một con chó ghẻ chết.

Không, tệ hơn nữa kia ! Nó giống như một con heo chết chương, vì con chó dầu sao cũng dễ thương và đáng tiếc bởi trong những ngày tàn của nó, nó còn biết ngửi một người quen và vẫy đuôi mừng rỡ, còn tình cảm đôi phần. «Con người có thể xuống thấp đến thế à ? », Toàn tự hỏi thầm như vậy rồi rùng mình mà chợt nhớ ra rằng chính chàng còn xuống thấp hơn Thúy nữa.

Chàng đã thấy Thúy là con heo chết chương, chắc Thúy cũng thấy chàng là con trâu chết sinh, con trâu mắc dịch ở nhà quê chết rồi bị các nông dân lười chôn, kéo xác xuống sông, chìm ba ngày rồi nổi lên, trôi theo dòng nước, biến thành một bữa tiệc ngon lành cho kênh kênh.

Thúy đã biến thành gái buôn hương bắt đầu bằng những cuộc nhảy dù do dì Tư xúi dục.

Nhưng gái buôn hương vẫn có thể còn thiên lương và có thể hoàn lương. Chỉ như ma cô thì không còn đường ngóc đầu được nữa.

Người ta có thể buôn hương mà chưa bệnh loạn tâm hồn, buôn hương vì nhu cầu tiền bạc. Ma cô cũng cần tiền y như bọn bán phần, nhưng chúng đã đi ăn cướp nếu chúng không đau ốm tinh thần.

Sống bám vào đàn bà, hẳn phải mắc một chứng bệnh tâm trí mà các y sĩ cho là nặng hơn bệnh của gái giang hồ nữa. Thủy đã chết và chàng cũng đã chết.

Nhưng chàng là một thầy ma đặc biệt, chết mà biết mình chết và muốn được hồi sinh.

Thế nên Toàn trông mau cho tới tối để đến với Thủy Tiên.

Thủy Tiên cũng xuống thấp, nhưng còn ở trên Thúy và chàng nhiều bậc. Nàng chưa sa hẳn vào địa ngục.

Người chết ý thức rằng mình đã chết, muốn chờ kẻ chưa sa địa ngục hà sinh khí vào hẳn cho hẳn sống lại.

Hôm qua hấn chưa chết và chỉ thấy nơi cô bán rượu một nguồn vui tạm bợ giúp hấn quên sầu. Nay thì nguồn vui ấy trở nên quý báu vô cùng đối với hấn, bởi nó là một liều thuốc cải tử hoàn sanh.

Giữa hai kẻ hoen ố, cô bồi rượu hiện lên sáng rõ như một góa phụ tiết hạnh khả phong vì cô điện thoại viên cũ đã bản thủ đến tột cùng, so sánh hai người thì kẻ ngồi sau quầy rượu có vẻ trắng tinh như chiếc áo choàng của cô ta. Đêm nay, có tiền nhiều hơn đêm rồi, lại chắc bụng là ngày mai sẽ có tiền nữa, Toàn lại không thèm say, cũng từ chối luôn ly rượu mà Thủy Tiên xin.

Bọn nữ chiêu đãi viên không hề biết uống rượu nhưng cứ xin mỗi khách một ly, chọn toàn rượu mắc tiền, để nhắm một hợp rồi đổ. Thành thử khách chỉ uống được một ly mà phải trả tiền hai ba ly.

Cái ly thứ nhì, thứ ba đó bọn chiêu đãi ăn hoa hồng rất nhiều với chủ quán, chủ quán sẽ hưởng lời ít hơn là khách uống, bởi phải chia với các nàng. Nhưng nếu không nhờ họ, thì chủ quán sẽ không có cái lợi ít ỏi đó. Nếu một ly cho khách, lời bốn chục, một ly cho chiêu đãi viên chỉ còn lời hai chục thôi, thì sáu chục vẫn hơn bốn chục vậy.

Không, chàng phải hà tiện. Thủy Tiên nó phục chàng một hai đêm, đâu có bằng nó an ủi chàng một đời.

Mà muốn nó an ủi chàng một đời hay ít ra cũng vài năm thì phải nuôi nó. Muốn nuôi nó, phải có một lúc thật nhiều tiền, để dọn nhà, chớ năm ba trăm một ngày, không đưa tới đâu cả.

Đêm nay trời không mưa dầm, nhưng chuyển nặng để mưa lớn. Những đêm nóng bức như thế này, quán nào cũng đông khách cả vì khí hậu nặng nề đuổi đàn ông ra khỏi tổ ấm của họ.

Các bà nội trợ, bà nào cũng sợ mùa nực vì hễ mùa nực đến thì các ông bắt đầu đi ra ngoài cho tới mùa mưa sau. Mà trong giữa mùa mưa, các ông cũng đào ngũ gia đình hôm nào có bạn, nóng bức như đêm nay.

Đêm nay Thủy Tiên bận tíu tít khiến Toàn nghĩ khác ngay về lối tìm an ủi với nàng.

Thì giờ của cô bé này cô ta không thể dành trọn cho chàng được... trừ những đêm mưa dầm. Chàng lại ghen ghê lắm mỗi lần người ta bỡn cợt với nàng. Phải có ngay một số tiền lớn để kéo Thủy Tiên ra khỏi chốn này nếu nàng quả thật muốn ra, cố nhiên.

Chàng ngồi mỗi lưng quá, uống đã hết hai ly rượu mà Thủy Tiên chỉ nói chuyện được với chàng có hai lần, mỗi lần già năm phút rồi chạy đi phục dịch người khác.

Cái lũ uống rượu này, thằng nào cũng tính mọc rề luôn ở đây cho tới giờ đóng cửa thì không mong vắng khách lát nữa đây.

Chàng tính nát trí mới ra một mưu rất xoàng, không hi vọng thành công. Chàng rút viết, lấy danh thiếp ra viết cho Thủy Tiên ba chữ.

«Thủy Tiên mền.

«Anh sắp tự tử. Nhưng lại còn ham sống. Chỉ cần có bạn là thoát chết. Nếu Thủy Tiên muốn trở tài nữ kiếm hiệp thì giúp anh bám níu vào cuộc đời. Anh sẽ dọn nhà cho ta ở chung cho tới chừng nào một trong hai đứa chán đứa kia. «Nếu Thủy Tiên muốn thảo luận hay đưa điều kiện gì khác, xin hẹn chiều mai tại Quán Cầm Bình, đại lộ Lý Thái Tổ, hồi bốn giờ.

«Rất nghiêm trang, đứa nào nói láo ông Táo bẻ cổ.

TOÀN

Chàng biểu Thủy Tiên năm chục bạc với tám danh thiếp giấu dưới tờ giấy nửa trăm rồi ra đi, không ngoái lại lần nào cả.

Tám danh thiếp lớn bằng quá, lòi ra ngoài, ai cũng thấy hết. Một ả khách cười hỏi :

- Thơ tình hẩn viết có mùi hay không ?

Thủy Tiên chưa đọc nhưng cũng đáp :

- Hẩn là thi sĩ, mỗi đêm đến tặng một bài thơ chớ không phải trao thư tình.

- Hoan hô. Cho xem.

- Đâu có được. Xem rồi mất màu còn gì.

Thủy Tiên ngồi lại trước mặt một ông khách đã say mềm, lấy danh thiếp để dưới mặt quây mà đọc :

LÊ-VĂN-TOÀN

Phó Giám đốc

HĂNG PHA LÊ ĐẠI-VIỆT

Nha Trang Sai gon

Nàng không khiếp nhục lắm vì nàng đã được thiệp của Bác sĩ, Kỹ sư, và Chánh Giám Đốc nữa kia mà cũng chẳng đi tới đâu cả nữa là.

Cái ông phó giám đốc này nói gì ?

Thủy Tiên đọc hết bức thơ rồi không mỉm cười, cũng không phá lên cười như sau khi đọc nhiều bức thơ khác của người khác.

Cái anh chàng phó giám đốc này ăn nói khác thiên hạ hết thảy. Hắn không văn hoa để o mèò, không nói thương yêu gì ráo như thiên hạ, mà lại trắng trợn đề nghị ngay cái gì hắn muốn, trắng trợn cho biết tương lai bấp bênh của nàng nếu nàng thuận tình : «Cho đến chừng nào một trong hai đứa chán đứa kia.»

Quả thật Thủy Tiên chưa hề đọc một bức thơ nào, nghe một đề nghị nào thô lỗ, trân tráo và... thành thật như thế này.

Nàng chỉ nghe lời ngon tiếng ngọt, lời thề yêu tới bạc đầu, lời cầu khẩn bố thí tình yêu, lời hứa non vàng biển bạc, thét rồi nàng đâm ra ngờ vực một cách máy móc tất cả cái gì nghe êm đẹp, nghe rôm những viễn ảnh tương lai huy hoàng.

Cái anh chàng trắng trợn này không thể giả dối một khi hắn đã dám nói ra những điều không quyền rũ chút nào.

Hắn cũng không thể xấu hơn trên thực tế vì hắn đã đề nghị một cuộc sống tệ nhứt rồi, không làm sao mà tệ hơn được nữa.

Tệ nhưng vẫn có đường, vì cái thời hạn mà họ sẽ chán nhau ấy, có thể kéo dài trên bai ba năm. Hai ba năm khỏi thức đêm, nghĩ cũng đỡ khổ phần nào chớ.

Vì thế mà Thủy Tiên đã y hẹn.

Toàn ngạc nhiên. Chàng đúng hẹn mà không mong gặp cô bán rượu, vì chàng dư biết hạng người ấy bất cần lấy chồng, hoặc cóc cần ăn ở với ai một thời gian. Họ chuộng tự do hơn là làm vợ. Bằng như mà có làm nhơn tình thì họ phải được chinh phục khá lâu, chớ không nghe gọi là chạy tới ngay, trừ những ả kiếm tiền thì không kể.

- Thế nào, Toàn gọi món uống rồi hỏi.
- Chẳng có thế nào cả, anh gọi thì em đến.
- Nhưng nhận hay không ?
- Tùy.
- Tùy. Đồng ý. Điều kiện nào ?

- Không bị ai đánh ghen hết.

- Cái đó thì em khỏi lo. Em biết Thúy đã bỏ rơi anh nên anh mới sầu đến thế.

- Thúy nào vậy ?

- Cô nàng đi ăn với anh ở hiệu Địa Cầu năm ngoái.

- Điều kiện thứ nhì là no ấm.

- Cố nhiên.

- Mức sống bằng mức sống của một gia đình công chức bậc trung.

- Đồng ý.

- Nhà mới, chứ không phải nhà cũ của anh. Để tránh chị Thúy tìm đến.

- Đồng ý.

- Nhà thuê hay mua gì cũng được, nhưng em đứng tên để có chán nhau thì chính anh phải ra, chứ không phải em.

- Cũng được. Nhưng anh cũng có điều kiện của anh.

- Cứ nói.

- Anh hay ghen, vậy em không được đi làm nữa.

- Đồng ý.

- Thôi, anh không đòi hỏi gì thêm nữa. Em Thủy Tiên nè !

- Dạ.

- Tại sao em nhận dễ dàng quá như vậy. Máy em khác, anh muốn đi với họ một đêm hay một tuần thì dễ thật đó, nhưng muốn cột họ lại như định cột em thì không đứa nào chịu hết.

- Đừng hỏi tại sao. Bởi vì em sẽ nói láo rằng em yêu anh.

Thủy Tiên từ hơn tháng nay mỗi chiều nàng cứ nghe hâm hâm nóng nhưng cứ như thế mãi mà không hề bệnh nặng hơn. Nàng lại mất ngủ, mặc dầu ăn tợn lắm.

Đi bác sĩ, thầy thuốc cho nàng hay rằng nàng bắt đầu đau phổi và khuyên nàng đừng có thức đêm nữa.

Cô bán rượu rất muốn giải nghệ để tránh vi trùng đụt khoét phổi cô ta, nhưng không làm sao giải nghệ được. Đây là dịp may xảy đến bất thần và chắc nàng gặp năm hên, năm hạn tuổi nên mới có một chàng ngốc định đem nàng về nhà.

Toàn thích chí hết sức trước câu trả lời chơn thật một cách trắng trợn như thế của Thủy Tiên. Thà là như vậy. Hai đứa đều không đứa nào ăn gian đứa nào, họ sẽ tâm đầu ý hiệp ghê lắm, và có xa nhau họ sẽ xa nhau trong tình bằng hữu, vui vẻ bắt tay nhau để ô rờ voa, không ai làm khổ ai hết.

- Chùng nào thực hiện trò chơi này ? Thủy Tiên hỏi.

- Để anh tìm nhà cái đã. Nhưng kể từ hôm nay, anh ước ao em nghỉ việc. Không đòi hỏi lắm nhưng, được như vậy thì quý hơn.

Thủy Tiên cắn môi suy nghĩ một hơi rồi nói :

- Em muốn nhượng bộ lắm, ngặt không tiền ăn cơm.
- Mỗi bữa anh cho em trăm rưỡi. Đủ chứ ?
- Rất đủ ăn cơm và ăn vặt. Nhưng không mua sắm gì được.
- Ráng đợi vài tuần. Nhưng anh biết em ở đâu để anh trao tiền ?
- Em ở trọ cũng tại đường này, phía trên kia, gần ngã bảy, số 978/45/76F.
- Anh sẽ tìm tới đó.

Toàn chia tay với Thủy Tiên liền và nghe mình còn mang bệnh nặng hơn nữa.

Nếu cô bán rượu sắp giải nghệ, làm bộ, làm tịch, làm khó, làm dễ để chàng phải chinh phục, chắc chàng nhẹ bót đi phần nào cái bệnh chán chường phát ra từ lúc bị nhốt trong tủ của Thúy, Từ lúc chột hiểu đề nghị của bà khách của Thúy, từ lúc vỡ phũ với nàng rồi nhận tiền nàng và nhứt là qua với nàng một buổi trưa.

Thủy Tiên không thơm nhưng ít thú hơn Thúy. Trong khi cấp bách cần trị bệnh kéo chết đến nơi, chàng quơ cái ít thú đó nhưng nó lại dễ dàng quá để cho chàng chán chường thêm.

Nếu như Thủy Tiên dè dặt, sợ chàng gặt gấm rồi cho leo cây, chàng đã phải o nó, đã phải thề non hẹn biển với nó và chiều hôm nay cuộc đời đã mang một màu hồng tươi tốt, và chàng sẽ đưa nó đi ăn cơm, sẽ xúi nó bỏ ngang chỗ làm đêm nay để hai người lại đi thề non hẹn biển nữa ở xó nào đó. Chàng sẽ rung động như hồi còn con trai, sẽ nuôi ảo tưởng rằng nó là gái thơ ngây, và có lẽ nội đêm nay, chàng đỡ bệnh hết năm phần mười cũng nên. Toàn thất thủ bước, và đi một thôi đường ngắn thì quẹo vào Phan Đình Phùng mà không hay.

- A, xì thầu a !

Chàng giựt nảy mình vì á xẩm nói to quá.

Đó là giọng của một á xẩm già. Bà ta đứng trước mặt chàng mà la lên vậy, không biết nói với ai.

Toàn ngược mặt lên thì thấy mình đã bước quá bước và suýt chạm phải bà già Tàu này. Bà ta cười và lặp lại cái câu hỏi này nhưng nhỏ hơn :

- A, xì thầu a ! Ăn cơm chưa ?

Bây giờ, hoàn hồn. Toàn nhận ra giọng rất quen thuộc của người nói và đồng thời cũng nhận diện được người ấy. Thì ra đó là bà vú xẩm đã săn sóc bé Bích Thủy.

- A, bà vú, mạnh giỏi bà vú ?

- Cám ơn, xì thầu cũng mạnh giỏi. Lâu quá !

- Ừ, lâu quá !

- Sao xì thầu không đi thăm Bích Thủy ?

Toàn kinh ngạc, trố mắt há miệng mà nhìn bà già nầy trên trời. Bích Thủy còn sống ? Trời tại sao Thúy lại bảo rằng nó chết rồi ?

Nhưng lạnh trí, chàng không tỏ sự ngạc nhiên của chàng ra, cho Thúy bị lộ tẩy và bà già nầy sanh nghi thì còn rắc rối thêm ra, chàng thở dài rồi than :

- Ngộ thôi ở với bà chủ rồi, bà chủ không cho đi thăm.

- Vậy hò ? Tội nghiệp ông chủ quá. Nếu ông chủ muốn thăm con, ngộ lén lén cho ông chủ thăm được mà, hồng hê gì mà. Mỗi tháng bà chủ lại thăm Bích Thủy có một lần, ngày đầu tháng trả tiền cho ngộ.

- Bà vú ở gần đây hay xa ?

- Gần lắm. Trong đường hẻm nầy.

Bà ta chỉ tay vào ngõ hẻm phía bên kia đường.

Giữa chàng và Bích Thủy không có giây liên hệ nào cả. Chàng cũng không kịp thương nó vì không được nuôi nó lâu ngày rồi mền tay mền chơn.

Nhưng chàng tò mò muốn biết vài sự thật nho nhỏ nên quyết định đi thăm đưa bé mà bà xầm già tốt bụng nầy ngỡ là con của chàng.

- Nào ta đi nè !

Bà vú ra hiệu chụp phô để mua nhang và đèn vôi mà bà ta cầm nơi tay. Bà không còn phải đi đâu nữa nên đưa đường cho chủ cũ của bà mà không bắt chàng chờ đợi phút nào. Lúc băng qua đường, chàng hỏi :

- Bà Chủ trả bà mỗi tháng bao nhiêu ?

- Năm ngoài một ngàn rưỡi vì Xủy còn bú, tốn tiền sữa bò. Giờ nó ăn cơm được bà chủ đưa có một ngàn.

- Như vậy cũng hậu lắm rồi. Bà nuôi nó tử tế chứ ?

- Ngộ thương Xủy như con.

Toàn tư lự ghê lắm ! Chàng đã đoán đúng là Thúy dùng con để làm khí giới khải của ông Thành. Ngoài tiền cấp dưỡng hòn máu rơi của ông ta, hẳn ông ta phải sợ Thúy làm rùm rỏi ông ta phải mang khổ với bà xã của ông, và nhờ vậy ông đã phải tốn thêm tiền với Thúy rất nhiều.

Như vậy, sao Thúy còn ăn ở với một ngoại kiều mà sự sống chung ấy làm nàng mất hẳn may mắn lấy chồng ? Vâng, người mình rất nhiều thành kiến về vụ đó. Những phụ nữ đã làm vợ hay làm nhơn tình của người da trắng rồi thì đừng có mong lấy chồng người mình.

Chàng tin rằng Thúy thành thật về vụ tiền bạc. Nàng quả không dư dả tức là không làm tiền ông Thành được nữa. Nàng không sành pháp lý lắm, và độ rằng có lẽ vì câu chuyện đã cũ nên không thưa kiện được và vì thế mà ông Thành hết sợ chẳng?

Hoặc giả khó sưu tầm phụ hệ lắm và kết quả của vụ kiện rất là bấp bênh ?

Chàng nhớ mang máng có nghe một người bạn thành thạo vấn đề này cho biết rằng việc thử máu không chứng tỏ gì rõ rệt. Nó chứng tỏ hai điều : một là đứa con không phải là con của người bị kiện, hai là đứa con có thể là con của người bị kiện vì cùng một loại máu với người ấy. Vì có hàng triệu người cùng loại máu với nhau nên nếu đứa bé mà cũng cùng loại máu thì nó chỉ được cái may mắn có thể là con của kẻ ấy thôi.

Tòa án có muốn quyết định, phải dựa vào nhiều yếu tố khác nữa như là những bức thư tình, những lời khai của nhơn chứng v. v...

Có lẽ thiếu những yếu tố giúp tòa án buộc tội, nên nàng phải nhịu thua chẳng ?

Vú xâm ở một căn nhà lụp xụp và tồi tàn như trăm ngàn căn nhà khác ở trong rún xóm này.

Vú có đến 8 đứa con, đứa lớn hơn hết là một đứa con gái trạc 16 tuổi, còn đứa nhỏ nhứt chỉ mới 3 tuổi thôi. Chúng nó neoh nhóc, đứa nào cũng đầy ghẻ, đầy sài.

Bé Bích Thủy mới biết đi chập chững cũng lăn lóc trong đám trẻ con mũi dãi lòng thông ấy, nhưng trông là biết ngay vì quần áo của nó, do mẹ nó sắm cho sạch và sang hơn áo quần của lũ kia một bậc. Chàng bước ngay lại gần Bích Thủy, vừa cười, vừa ẵm nó lên, vừa nói :

- Con, con ơi, ba đây...

Bích Thủy ngơ ngác trước người lạ, nhưng không sợ hãi, không khóc thét lên, mà trái lại cũng cười và nắm lấy cà vạt của ông cha giả hiệu này mà chơi với.

Bà vú xẩm cười hề hề rung rung nước mắt cảm động, trong khi cả xóm bu quanh đó để xem người đàn ông mà họ cũng độ là cha của đứa bé, bị mẹ nó cho ra rìa và giấu mất đứa con, bởi từ thuở giờ chỉ có Thúy là đến đây thôi.

Toàn hôn hít và nựng bé Thủy một hồi, cố làm ra vẻ thương yêu, đau đớn lắm, đoạn nói với bà vú :

- Vú nè, vú có tội nghiệp tôi hay không ! Nếu có, vú để tôi nuôi nó.

- Đâu có được ông chủ. Bà chủ đi kiện ngộ, ngộ ở tù.

- Khỏi lo. Vú đã bảo mẹ nó mỗi tháng chỉ đến ngày mùng một thì tôi đem nó lại đây ngày đó. Như vậy vú khỏi nuôi mà vẫn được lãnh tiền.

- Ông chủ làm sao nuôi ?

- Tôi có vợ. Vợ tôi bị mổ không đẻ con được, và muốn nuôi con nuôi lắm. Tôi sẽ nói láo với vợ tôi rằng bé Thủy là con của vú.

Toàn biến thành lưu manh và nghĩ một cách lưu manh ngay. Khí giới Bích Thủy, Thúy không biết sử dụng nhưng chàng thì biết.

Và chàng sẽ sử dụng nó mãi mãi. Nó là con gà đẻ trứng vàng, một kho tiền vô tận cho chàng khai thác.

Vú xẩm rất sợ lộn xộn lôi thôi, nhưng nghèo quá, sanh tham lam. Khởi công tốn của với đưa bé lại được mỗi tháng ngàn bạc, thì còn gì sung sướng cho bằng.

Mụ ta châu mày giây lâu rồi nói :

- Ngộ sợ quá !

- Mậu pha mà. Vả lại ngộ cho nị biết nhà, nị muốn bắt lại giờ phút nào cũng được.

- Ngộ thương ông chủ quá mà ! Nhưng ngộ cũng sợ bà chủ quá.

- Vú nên nghĩ lại. Tuần sau tôi sẽ đến xem vú quyết định ra sao.

Ra khỏi nơi đó, Toàn yêu đòi hết sức. Thế là đã đào ra tiền để dọn nhà cho Thủy Tiên ở.

Chàng đông tuốt ra chợ Bến Thành tìm một phòng điện thoại công cộng rồi gọi ông Thành.

- A lô, ông Thành đó phải không ?

- Vâng, chính tôi đây, ai đó ?

- Toàn, kẻ có lỗi với ông. Ông còn giận tôi hết ?

- Rua Toàn. Đạo này ở đâu, làm gì, có khá không ?

- Nghèo lắm ông Thành ơi, cho nên bị Thúy cho ra rìa từ lâu rồi, lại còn...

- Thúy. Nghe đâu hình như Thúy...

- Đúng, nó sắp lấy chồng ngoại quốc.

- Toàn vừa nói : «Lại còn...». Lại còn gì đó ?

- Lại còn mang một cục nợ trên tay. Thúy nó ác lắm, không thèm chịu nuôi con Bích Thủy và thằng em của ông phải nuôi vậy.

- Thế à ? Nhưng moa có cho ẻn một số tiền lớn.

- Nó ăn động đâu hết rồi bỏ con bé bù lăn, bù lóc. Toàn chịu không nổi, phải đem về cho vợ Toàn nuôi.

- Đã có vợ rồi ? Chúc mừng.

- Và hạnh phúc lắm ! Chỉ phiền đôi rách quá. Ông Thành ơi, ông có thương thằng em có lỗi của ông hay không ?

- Sao lại không ?

- Vậy giúp nó chút ít nhé.

- Được, hôm nào ghé lại lấy vài trăm uống cà phê.

- Trời ơi, vài trăm làm sao đủ ông anh ? Bé Thủy mắc chứng lao xương, thầy thuốc bảo phải đưa nó vào Đồn Đất, sự tốn kém sẽ không dưới năm mươi ngàn.

Bên kia đầu giây, im lặng hoàn toàn. Toàn đoán rằng ông thương gia ấy đang tức giận hơn là thương con. Lâu lắm, chàng mới nghe gọi :

- A lô, anh Toàn nè !

- Dạ.

- Anh có biết rằng tôi đã tốn ngót năm trăm ngàn rồi hay không ?

- Không. Nhưng thằng em của ông anh tin ông anh bằng lời. Tuy nhiên tiền ấy chính Thúy nuốt. Mà sự kiện hiển nhiên bây giờ là hòn máu của ông anh lâm nguy và Toàn lãnh đủ.

- Quả thật tôi không có tiền. Vợ tôi giờ nó kiểm soát gắt lắm.

- Ông anh không thương con à ?

- Máu mủ của tôi sao tôi lại không thương. Nhưng tôi biết làm thế nào bây giờ ?

- Đệ tính như ông anh không thương con rồi đó nên không chịu cố gắng ! Nhưng ông anh cũng phải biết sợ chứ ?

- Sợ à ? Thúy và anh làm gì được tôi ?

- Thằng em của ông anh đâu dám vô lễ. Nhưng nó sẽ cầu cứu với Bà Thành. Bà Thành sẽ tin thằng em của ông anh bằng lời, vì Thủy giống ông anh như đúc từ một khuôn ra.

Thế là ông anh sẽ ăn ngủ không được từ ngày này qua tháng khác bởi sự mê nheo của bà chị.

- Đồ khốn nạn !

- Ông anh đừng vội giận mà hỏng việc.

- Đồ quân đầu trộm đuôi cướp !

- Đệ xin nhận.

- Đồ trâu sanh, chó đẻ.

- Hoàn toàn không ăn nhậu với vấn đề.

- Tao cho quân bây vào tù hết ráo cho mà coi.

- Cũng được. Nhưng ông anh nên nhớ rằng vụ này sẽ đổ bể tùm lùm. Đệ vào tù thì đệ yên thân. Còn ông anh ở ngoài tự do, lại mất ăn mất ngủ vì bà chị.

Bên kia lại im lặng. Lâu lắm chàng phải gọi lên :

- A lô ông anh còn đó chứ ?

- Ờ... hơ... còn.

Giọng ông Thành nghe thiếu nỗ lạc !

- Ông anh nên nghĩ lại. Mua sự yên thân có năm mươi ngàn, rẻ quá !

- Nhưng quả thật mầy có con bé trong tay không ? Tao chỉ hỏi thăm, Thúy nó nói chết rồi.

- Con Thúy nó ác không thể tưởng tượng được ông anh à. Nó không biết làm tiền ông anh bằng con bé Thủy nữa, vì nó thấy ông anh hết sợ nó kiện, nó quyết giấu luôn sự thật, sau khi vứt bỏ lên tay đệ. Nhưng đệ sẽ đưa bé Thủy tới thăm ông anh. Nó giống ông anh như là...

- Ý đừng, đừng có đưa tới đây mà chết tao. Hẹn nhau, ở quán Nam Mỹ nhé ?

- Đồng ý. Nhưng ông anh trao tiền cái đã rồi mới được mức cháo.

- Bằng cách nào, thằng dịch vật ?

- Mai đệ tới văn phòng nhận tiền mặt. Mà đừng có gài bẫy, biên số giấy bạc rồi cho công an hay tin để đến xét đệ nhé. Nên nhớ rằng đệ vào tù thì ông anh ăn ngủ không yên với bà chị nhé, vì bé Thủy giống ông anh ghê hồn đi. Ông anh không sợ ai hết, nhưng phải sợ bà xã ghen. Đó là điều chắc chắn không thể chối cãi được.

- Đồ trời đánh thánh vật !

- Nhớ mai mười giờ sáng đệ tới nhận tiền rồi chiều lại hồi ba giờ, ta sẽ gặp nhau ở hiệu Nam Mỹ với bé Bích Thủy mà khai sanh ghi là không cha, khó lòng mà kiện thưa ai được, nhưng rất dễ cho bà xã nhìn mặt nó mà tìm thủ phạm để làm tình, làm tội hấn. Báo mà đăng ảnh Thúy thì bà chị sẽ ghen như điên vì Thúy còn đẹp hơn năm ngoái nữa.

- Đồ quân lưu manh.

- Ha... ha...ha... chỉ mới lưu manh có mấy hôm đây thôi. Nhưng đã là tay thầy rồi.

Ông Thành móc máy lại kêu cái cụp và Toàn tiếp tục cười ha hả một mình.

Không để mất thì giờ, tên «thầy hát» tập sự nhưng đã cù khôi lắm rồi, chạy đi tìm nhà ngay.

Thủy Tiên không đòi hỏi nhiều. Vì chàng tạm hài lòng với căn phố nửa gạch nửa ván ở hẻm Bùi Chu mà một người bạn mách cho.

Nhà cho thuê mỗi tháng một ngàn hai, nhưng khỏi đóng tiền nước.

Ngày mai, chàng sẽ nhận nhà, sẽ mua sắm tủ giường tồn độ hai mươi ngàn, còn lời được ba vạn.

Chàng sẽ cho vú xắm năm ngàn cho vú tối mắt để buông Bích Thủy ra.

Hôm ấy, Toàn không có đến tìm Thúy để lấy tiền hằng bữa nữa. Gã lưu manh này không tham lam quá độ, hễ sống được rồi để yên nạn nhân của hắn. Dầu sao lương tri cũng sót lại chút xíu nào nơi lòng chàng.

Chàng cũng không buồn đi thăm Thủy Tiên tại nhà trọ của nàng vì Thủy Tiên đã mất hấp dẫn bởi quá dễ dãi. Chàng nín đi với hi vọng quên được rằng cô bé bán mình dễ quá, để nhớ nàng, thèm nàng, có thể, chàng mới tự an ủi được phần nào trong kiếp sống chung về sau.

Công việc xảy ra đúng từng li từng tí theo ý muốn và chương trình của chàng.

Khi chàng thò tay để lấy năm mươi ghim bạc mà ông Thành vút mạnh trên bàn giấy của ông ta, vừa vút vừa lẩm bẩm rửa, Toàn thủ thế hăn hời.

Quả nhiên ông thương gia đã mang khổ nhiều vì tánh lẳng nhăng với gái ấy suýt đâm vào mặt tên tổng tiền tập sự.

Ông ta đã giữ lại kịp, vì kịp nhớ tới hậu quả không hay, nhưng cũng nhờ kịp thấy là chàng đã có thủ thế.

- Đồng tiền là nóm ruột, mầy nên nhớ điều đó, ông ta nói. Nếu chiều mai mà sai hẹn, tao sẽ tức mà dám bỏ ra nửa triệu bạc để thuê người tìm mầy và thuê người thủ tiêu mầy. Mầy biết chưa ?

Toàn cười lạt :

- Ai dại gì sai hẹn. Đệ còn phải gặp ông anh nhiều lần nữa mà !

- Đồ chó đẻ !

Toàn giả điếu nhét tiền vào túi quần chào ông chủ cũ chàng theo lối nhà binh, làm một cái «chơn mũi» rồi xây lưng đi liền.

- Đồ trâu sanh !

Tiếng chưởi đuổi theo chàng nhưng chàng mặc kệ.

Phần V

Thủy Tiên xem nhà từ trước ra sau, nhà đã dọn xong, đủ cả bàn ghế, đủ cả gạch mặng dê, son nôi, dao thớt rồi ngồi lên giường ở buồng trong mà rung rung nước mắt.

Toàn ngồi xề lại với bạn rồi hỏi :

- Thủy Tiên bằng lòng chứ ?

Cô bán nước nức lên một tiếng rồi ngả đầu lên vai bạn mà khóc òa. Toàn không hiểu nàng nghĩ gì nhưng cứ để cho nàng khóc cho hết nước mắt.

Lâu lắm người nữ thu ngân viên lỗ bước mới lau lệ bằng tay áo rồi tấm tức tấm tưởi nói :

- Năm xưa, em chỉ dám mơ ước một đời sống như vậy : làm một tư chức khiêm tốn, lấy một người chồng công, tư chức khiêm tốn, sắm một nếp nhà như thế này, một chiếc xe xì cút tơ để hai vợ chồng đi, mộng chỉ đơn giản có thể thôi mà cũng không đạt, chẳng những thế lại còn bị rơi xuống vực sâu.

- Em có hối tiếc lắm chẳng ? Toàn ngạc nhiên hỏi. Chàng đã biết một cô Thủy Tiên không cần cóc gì nữa, đã thất vọng vì sự bất kể của cô ta trong lúc chàng cần một điểm tựa tinh thần, nhưng không thể tìm hơn, mới quơ đại, bám càng vào nàng.

- Không. Cái gì đã qua rồi thì cho qua.

- Nhưng sao em lại khóc.

- Em khóc vì sung sướng. Em sung sướng vì rốt cuộc mộng cũng thành.

Toàn giựt mình. Chàng không định ăn đời ở kiếp với cô bán rượu này mà chàng không yêu.

Chàng không còn yêu ai được nữa cả, chàng nghe rõ như vậy. Nhưng nó lại quyết chuyện trăm năm, tin vào cái hạnh phúc bất bênh mà nó ngỡ sẽ được hưởng mãi mãi.

Tại sao nó ngu đến thế ? Đã bao nhiêu lần bị bỏ rơi mà vẫn không tổn, cứ tin vào bọn đàn ông, và ngốc nhút là tin vào một kẻ đã nói thật với nó là chỉ tính chuyện chơi chơi thôi.

Toàn lặng thinh mà nghĩ ngợi nhiều về cái ngốc của con bé này. Xem ra thì nó còn thông minh hơn Thúy nữa và kinh nghiệm hẳn không kém Thúy vì chắc chắn là nó dạn gió dày sương hơn Thúy.

Có phải chẳng là chính sự chân thật của chàng đã gạt gẫm nó? Phải, bọn phong trần như Thủy Tiên không còn tin được nơi lời hứa hẹn, nơi sự cam kết của ai cả. Chúng nó không thể tin là có người yêu chúng nó.

Thằng nào cần chúng nó một cách khác hơn là cần vì xác thịt và trắng trợn nói ra như thế là chúng nó tin ngay, bởi vì thằng đó không thể nói láo khi tự bôi lọ như vậy. Chúng nó tin và theo vì hi vọng được hạnh phúc bởi chúng nó sẽ có vai trò tối quan trọng trong đời những thằng ấy, vai trò nâng đỡ tinh thần kẻ chán đời.

Trong giây phút viễn ảnh bỏ rơi cô bé bán rượu này khiến Toàn nghe khó chịu quá. Chàng hình dung niềm đau khổ của nó rồi không đành...

Phải, nó sẽ đau vì nó tin và hi vọng, đau gần y như lần đầu bị bỏ rơi trong đời nó, chứ không phớt được như những lần khác mà nó đã đề phòng.

Thật là rắc rối. Chàng có tìm một con người đau. Chàng cần một xác chết cho đỡ lạnh chính cái xác của chàng, nên mới mang con bé này về đây.

Nhưng nó chỉ chết giấc thôi và bắt đầu sống dậy thì hỏng bét. Ma không thể sống chung với người, quỷ không thể sống chung với thần. Người và thần sẽ khổ, mà ma quỷ cũng không yên.

Chàng định ở ngay đây hôm nay và cho Thủy Tiên thu xếp vài hôm để đến với chàng nhưng những giọt lệ của nó làm cho chàng đâm sợ, muốn đào ngũ ngay cái tổ ấm tạm bợ của chàng.

- Chùng nào ta dọn nhà ? Thủy Tiên hỏi.
- Chưa biết.
- Sao lại chưa biết ? Em về em xách va ly lại đây ngay.
- Tùy em.
- Còn anh ?

Toàn đưa tay lên, làm một cử chỉ băng quơ, một nhọc, khiến cô chiêu đãi viên giải nghệ sanh nghi.

- Bộ chị Thúy còn hả ? Nếu vậy, em xin xá một cái rồi lui.

Nói rồi nàng ngoe nguẩy bỏ đi. Toàn vội níu bạn lại. Chàng không muốn bị Thủy Tiên khinh mình ở điểm này, tức là điểm nói láo. Chàng có thể làm tất cả mọi điều bĩ ổi trừ nói láo.

- Khoan. Không còn Thúy nào trong đời anh hết.

- Anh xấu lắm. Báo bại em mất sở làm. Giờ tìm lại một chỗ, không phải là dễ.

- Không, em đừng hiểu lầm, anh hoàn toàn rảnh rang.

- Nhưng anh điên hay sao mà sắm nhà rồi không ở ?

- Sắm cho em.

- Chính vì thế mà em sợ. Nếu anh hoàn toàn rảnh rang, anh không để em ở một mình như vậy.

- Khó nói lắm ! Ơ... hơ... em nè !

- Gì thì cứ nói đi.

- Ủ, em dùng cái giọng sân si và du côn như vậy, anh thích lắm đa. Em phải là quỷ, anh mới dám ở với em.

- Bộ anh tầm khùng rồi hả ?

- Không, anh sáng suốt vô cùng. Anh cần nói rõ, anh chỉ thích sống với quỷ thôi.

- Như vậy sao còn ghen, không cho người ta đi làm ?

- Hôm trước khác, nay khác. Hôm trước anh còn là người phần nào.

- Như vậy, em đi làm nữa nhé ? Mà hể em đi làm, em còn cần quái gì ở với anh.

- Em khỏi phải đi làm cho nhọc xác. Nhưng phải có tác phong quí.

- Nghĩa là làm sao ?

- Nghĩa là đừng khóc, đừng buồn, đừng nói chuyện gì cảm động và lương thiện.

- Như vậy thì anh ở ?

- Ừ.

- Chùng nào ?

- Chùng nào tùy em.

- Ngay ngày bữa nay nhé.

- Cũng được.

- Vậy em về đề xách va ly tới. Nhưng rồi ai mở cửa cho em vô ?

- Anh giao chìa khóa cho em lúc ra đi cùng một lượt với em.

- Nhưng anh mà không dọn đồ về đây thì em bỏ nhà em đi liền nội đêm nay.

- Chắc chắn là dọn.

- Đồ đạc ở đây đều mới hết. Chắc anh cũng chỉ xách va ly lại như em vậy hả ?

- Ừ.

- Đề em xét va ly anh thì em biết anh đang có vợ hay không. À nè, em sẽ nấu tức hành và ta ăn cơm chiều ở đây nhé ? Giờ đã mười một giờ rồi, không kịp đi chợ nữa. Em ăn cơm trong ấy rồi ra đây ngay.

Mãi cho tới bốn giờ chiều Toàn mới xách va ly đến. Chàng có cảm giác rằng đi lộn vào một căn nhà khác, vì mới có mấy tiếng đồng hồ mà Thủy Tiên đã biến hẳn gương mặt của nhà này.

Cửa sổ mở được màn che lại, cửa cái có viền trên đầu khung. Bàn được phủ nắp. Sau bếp, Thủy Tiên đã sắm ba cái khạp đường thẻ và đã múc gánh nước đầy khạp rồi, một cái để riêng trong cầu tiêu để tắm, hai cái kia chứa nước uống, nước ăn.

Căn nhà này bây giờ đã có sanh khí chứ không giống một căn nhà hoang như khi sáng nữa.

Toàn lặng lẽ đứng nhìn bạn đang thái thịt. Thủy Tiên vừa làm việc vừa nói :

- Em mắc tay, không thể xét va ly được. Thôi tha anh cho tới tối.

Toàn nghe cái gì dễ chịu quá, không rõ rệt là cái gì chàng không thể nói ra được; chàng muốn ở đây lắm, ở mãi nơi đây, chứ không phải miễn cưỡng mà tới như hồi nửa tiếng đồng hồ trước.

Ánh lửa trên bếp nghe âm cúng lạ và bỗng dưng, Toàn nhớ lại cái gì xa lắm.

Cái gì ?

Chàng nghe nao nao buồn, một nỗi buồn có vẻ như là vô căn cứ, nhưng chàng tin chắc rằng nó có nguồn gốc và cả trí, cả lòng chàng đang tập trung lại để tìm nguồn gốc ấy.

Trong một cái lò thứ nhì, than đang nhen, un khói đầy cả bếp, Thủy Tiên đã nhúm lửa bằng cùi dầu chẻ ở những gỗ dầu vụn ra. Mùi đặc biệt của thứ gỗ này bỗng gợi nhớ chàng những...

Toàn vụt nhớ cả. Cả thời thơ ấu của chàng thành linh sống dậy với ánh lửa bếp, với mùi gỗ dầu, với tiếng liếc dao của Thủy-Tiên trên khu một cái tô sành.

Đó là thời hạnh phúc nhứt của đời chàng vì chàng có mẹ, một bà mẹ không nuông chiều chàng lắm nhưng luôn luôn vỗ về an ủi chàng qua khỏi những lo âu thơ dại.

Rồi mẹ chàng qua đời, lúc chàng mới lên mười. Cha chàng đổi nghề, đi làm cai phu cho các nhà thầu làm đường. Ông cứ đi mãi, một năm chỉ về nhà một vài ngày Tết thôi.

Chàng giống như là một đứa bé bị bỏ bú sớm quá, sớm mất nguồn thương yêu của cả hai người thân nhứt trong đời một đứa trẻ thơ. Chàng không hỏng ngay lúc thiếu niên, không biết nhờ sự may mắn nào.

Người Việt ta không quen ngồi ghế và làm lụng trên bàn, nên Thủy Tiên để thớt thịt ngay dưới gạch mà thái. Toàn cũng bước tới, ngồi ngay dưới gạch, lặng lẽ nhìn bạn làm việc.

- Anh không lột giấy, dơ quần hết.

- Đừng, em đừng nói gì cả. Để anh nhớ.

- Nhớ chị Thúy ?

Toàn phá lên cười rằng :

- Nếu Thúy chịu ngồi dưới gạch mà thái thịt như em, anh đã chẳng ra thư thế này.

- Là như thế nào ?

- Em không biết đâu. Nhưng đừng hỏi. Em sẽ nôn mửa khi nghe anh khai sự thật.

- Nhưng nhớ cái gì mới được chứ ?

- Hỏi mãi, làm anh mất cả hứng !

- Anh này tâm khùng.

Thủy Tiên cúi xuống tiếp tục công việc. Toàn đưa mắt để soát lại những gì bạn đã mua sắm trong mấy tiếng đồng hồ của giấc nghỉ trưa : dao, thớt, than, lò, khắp, với lại thùng cái hủ nhỏ xúi trong gạch-măng-rê, để đựng tiêu đựng muối gì đó không rõ.

Thủy Tiên để mặt trần. Da mặt của nàng bị kem phấn và những đêm thức khuya làm cho nhăn nheo và tái dợt một màu mét đáng ghê tởm, khiến thoát tiên, Toàn nhớ Thúy ngay, Thúy mà từбет mắt cho đến nửa đêm, không bao giờ rời lớp ma ky da.

Nhưng rồi chàng lại tưởng tượng đến cái tái mét của mặt thật của Thúy, không biết nó sẽ ghê tởm hơn không biết bao nhiêu nếu nàng để mặt trần, bởi nàng hóa trang nhiều giờ hơn Thủy Tiên trong một ngày, thì hẳn da mặt nàng phải bịnh hoạn nhiều hơn.

Chàng nhớ rằng lúc ăn ở với Thúy, Thúy chỉ đi rửa mặt vào lúc giữa khuya và rửa xong, cấm hẳn chàng mở đèn lớn. Sáng ra, chàng thức sớm, Thúy còn ngủ tới trưa, cũng cấm chàng mở đèn để đem nước pha cà phê nói là rất sợ chói mắt nhưng chàng biết nàng sợ mặt thật của nàng bị bạn trông thấy.

Năm ngoái, Thủy Tiên chỉ đánh phấn sương sương như một cô học trò và nàng ma kị dê dữ dội không tới một năm. Nàng xanh mét chỉ vì thiếu thốn vật chất thôi chớ da mặt chưa hỏng một trăm phần trăm như nơi Thúy.

Nếu ăn ngủ điều độ chừng một tháng, nàng sẽ hồng hào trở lại như thường.

Toàn nghe gần gũi Thủy Tiên hơn là Thúy, không phải vì hai người đang ngồi gần nhau. Năm xưa, những lúc ôm Thúy trên tay, chàng vẫn nghe Thúy xa lạ, Thúy, con người không thuộc hàng ngũ của chàng, con người không hề để chơn xuống bếp như mẹ chàng, con người rất sợ lò, sợ lửa. Tại sao mà chàng lại xem Thúy là bạn đời của chàng được ? Thật là kỳ dị.

Lớn lên, chàng đang mơ yêu, mơ một người bạn nội trợ thì con người ấy bước đến trong đời chàng.

Nàng không đáp đúng giấc mơ khiêm tốn của chàng nhưng nàng lộng lẫy quá, và con sâu đất nằm ở miệng hang về đêm, không làm sao mà không bị vì tinh tú sáng rõ ấy thôi miên.

- Thủy Tiên nấu ăn như vậy có nghe khổ lắm hay không ?

Người chiêu đãi viên thoát xác lần đầu ngược lên mỉm cười và đáp.

- Em đã nấu ăn gần mười năm, quen đi rồi. Ba má em chết, em mới đi làm. Hôm nay lần đầu, tuy nghe cũng hơi cực nhưng trái lại cũng vui vui, dễ chịu hơn là ngồi không từ hơn hai năm nay.

- Từ hơn hai năm nay em làm gì ?

- Thì như anh đã biết. Em chỉ làm ban đêm thôi. Hơn một năm đầu làm thu ngân viên, non năm sau bán rượu.

- Còn ban ngày ?

- Ban ngày ngủ và ở không.

- Thúy nó khỏi làm ban đêm, nhưng ban ngày nó cũng ngủ và ở không.

- Tại anh giàu nên cung vợ.

- Không.

- Chị ấy bỏ anh hay anh bỏ chị ấy ?

- Không ai bỏ ai cả. Tự nhiên anh ra đi.

- Chị ấy không tìm à ?

- Không. Nó không cần chồng. Em có cần hay không ?

- Hồi đó thì cần. Năm ngoái không. Giờ cần trở lại y như hồi đó.

- Hồi đó em đẹp lắm, lấy chồng rất dễ, sao không lấy ?

- Có ai cưới mình đâu. Thầy ký không dám cưới mình, còn ông bố không thèm cưới mình. Giờ em mới biết rằng họ sợ mấy cô đi làm đêm.

- Còn anh đưa rước em ?

- Anh ấy không làm quan, nhưng bố lắm. Đó là một ông nhà giàu. Anh ta hứa cưới vì tán em không được. Em ngu quá đã tin hấn bằng lời.

- Giờ em có sợ bị anh bỏ rơi hay không ?

- Chỉ lần đầu là thiệt hại nhiều thôi. Lần này bắt quá như đi chơi vài tháng. Em đánh bạc đòi em đấy, muốn ăn, phải đâm liều. Cờ thua cũng không dứt vốn mà sợ.

- Hay, em vừa là người lại vừa là quỷ, anh thích lắm. Anh còn yêu người, lại vẫn mê quỷ. Anh mâu thuẫn với anh, mà em lại là con người mâu thuẫn. Có lẽ canh bạc này em ăn.

- Nhứt định phải ăn. Em sẽ níu anh không cho anh đi trốn như đã trốn chị Thúy. Sao chị ấy lại buông thả anh dễ dàng quá vậy không rõ.

- Tại nó không cần anh.

- Em cũng không cần anh. Em có sinh kế.
- Sinh kế của em rất nhọc lại không giúp em no ấm.
- Không, không phải như vậy đâu. Đừng có nói xấu em một cách trắng trợn quá như vậy. Nhọc nào cho bằng lau gạch, giặt áo cho anh và nấu ăn ? Còn trước đây em vẫn no ấm.
- Chớ tại sao...
- Em cũng không biết nữa. Em thích sống như vậy hơn.
- Nghĩa là em không hẳn là con quỉ.
- Anh ưa quỉ lắm hả ?
- Ừ.
- Như vậy chắc ta sống chung nhau không lâu.
- Để xem, cờ bạc thì rõ ràng rồi mới biết ai ăn, ai thua.
- Chắc anh ăn.
- Anh sẽ không ăn khi móc gì hết. Anh chơi cần vui, không cần được hay thua. Em thua anh vẫn không được.

Thủy Tiên nổi giận, ném dao lên thớt hỏi :

- Té ra anh chỉ xem em là một món đồ chơi ?
- Đừng vội giận. Đã giao kết rồi mà ! Quên hay sao ?

Thủy Tiên chợt nhớ lời giao kết ấy. Họ sẽ sống chung cho đến ngày nào đứa này chán đứa kia.

Ban đầu, chính nàng cũng chỉ xem Toàn là một cái bến mà nàng tạm ghé để núp gió, tránh trận ho lao sắp đến. Nhưng bản năng người đàn bà có một vốn liếng nội trợ làm cho nàng quên rằng đây là trò chơi.

Nàng thờ người ra mà nhớ lại sự thực không hay ho lắm như ảo tưởng của nàng, ảo tưởng hiện lên từ lúc nàng đi mua sắm các thứ đến giờ.

- Con quý, đừng có biến ra người đấy nhé.

Toàn thấy mắt và mũi của Thủy Tiên hơi đo đỏ, đậm chán, chảnh bạn như vậy.

Thủy Tiên cũng thấy mình vô lý nên cười ngất mà rằng :

- Ủ, em sẽ là quý. Nhưng đừng tưởng quý không nguy hiểm như người đâu.

Nàng đã hiểu được tâm trạng của Toàn. Hấn sợ lòng người tốt làm cho hấn đau thương bước đường lưu manh của hấn mà hấn còn giữ bí mật chớ không lo quý hớp hồn như một người lương thiện đã lo.

Nhưng nàng muốn thắng trong canh bạc này. Một năm phong trần đã phủ lên người nàng cái cốt quý mà kinh nghiệm sẽ níu gã con trai sa đọa này lại với nàng.

Và thiện căn còn lại của nàng sẽ giúp hấn hiện nguyên hình là người, một cách từ từ. Nàng thấy đó là nước bài duy nhất, và tin chắc sẽ ăn.

o o o

Thấy bạn không hề đá động đến đĩa xào, Thủy-Tiên ngạc nhiên hỏi :

- Sao anh không ăn món này ?
- Anh chỉ ưa rau lang chấm mắm đồng chung thịt thôi.

Một tia sáng lóe ra nơi trí Thủy Tiên : nàng sẽ biên sổ các thức ăn mà Toàn ưa, sẽ dọn toàn các thức đó và Toàn sẽ ghiền nàng mà không hay.

Khi nào giận nhau, hấn cuốn gói ra đi, hấn sẽ không ăn ở đâu được cả.

Thủy Tiên quyết biến bạn ra con khỉ của bọn Sơn Đông mãi võ, con chim của bọn thầy bói đạo, hai giống vật này bị đầu độc mỗi ngày bằng ma túy, muốn đi lắm nhưng sợ phải ngáp vì thèm nhựa nên cứ ở lại, và cứ làm việc siêng năng như tở trung thành ngày xưa.

- Anh ăn được chứ ? Cô chủ nhà mới hỏi.

- Ngon lắm. Khác hẳn cơm tháng. Cơm tháng thì vì bá nhơn bá bưng, sở thích mỗi người khác nhau, nên các người nấu cơm tháng không làm thỏa mãn ai được cả.

Họ lại tham, đầu tháng mới lấy tiền, thì họ còn cho ta nuốt trôi hột cơm. Đến giữa tháng thì đã mắc nghẹn rồi. Còn tuần trăng cuối cùng thì khách của họ phải nhịn đói, đi ra ngoài ăn thêm vậy.

Con quỉ rất ý thức và lăm thủ đoạn. Ăn cơm xong nó thồn tất cả vào gạt-măng-rê chứ không rửa.

Nó chỉ lo cho thân thể nó sạch sẽ và thơm tho để lên cho có bạn với Toàn vì Toàn đang ngồi không, buồn ghê. Các bà nội trợ không hề biết rằng sau bữa ăn, chồng họ còn cần họ, cần ngay chứ không phải một tiếng đồng hồ sau mới cần.

Phải ngồi không, nhiều đức phu quân xách áo ra đi và thường hay gặp những cuộc phiêu lưu không tốt.

Các bà ấy làm tròn quá mức bổn phận người vợ mà xao lãng bổn phận người bạn đời của các ông, thì đừng trách đôi khi các ông lãng nhãng.

Ừ, các ông cần cả hai người, người vợ và người bạn.

Mớ chén ấy sáng ra đi chợ về thì rửa rồi hơ, rồi lau, nào có chết chóc ai. Thế mà các bà chịu không được, thấy là hư hèn lắm nếu để cách đêm chén đĩa dơ.

Toàn nằm dài trên giường mà nghĩ gì không rõ, có lẽ không nghĩ gì cả. Chàng đã qua khỏi thời đau khổ, thắc mắc nghĩ ngợi rồi.

Chàng buồn chán vì vậy.

Chàng không ngạc nhiên mà hỏi tại sao Thủy Tiên lại dọn dẹp rửa ráy lẹ thế. Chàng chỉ hài lòng một cách vô ý thức, nghe vui dạ mà không rõ nhờ gì.

Toàn chìa tay làm gối cho bạn nằm và hỏi :

- Có thay áo hôn ? Áo khi nãy hôi nước mắt hành ghê lắm.

- Hừ thì biết.

Toàn lắng nghe mùi bạn và gật đầu nói :

- Tốt. Đêm nay là đêm tân hôn của đôi ta...

- Và anh phải lạy em hai lạy.

Toàn ngạc nhiên và nhìn bạn thì thấy Thủy Tiên rất là nghiêm trang.

- Sao lại lạy em ?

- Các ông già bà cả bảo rằng đêm động phòng hoa chúc, vợ phải lạy chồng, nếu cô vợ cứng đầu như em mà không chịu lạy thì chính anh chồng phải lạy.

Bằng không một trong hai đứa phải chết.

- Xi, họ nói lè.

- Nhưng em vừa ham sống vừa tin dị đoan, lo sợ mãi không an lòng thì làm sao mà gây hạnh phúc cho anh được.

- Thế thì em lạy đi.

- Em lười lắm.

Toàn giựt lỗ mũi bạn một cái rồi hai người cười xòa, cuộc trưng giỡn bắt đầu.

Thủy Tiên đã làm vợ, là bạn và giờ lại làm thêm con quỉ nữa mà hiện trong lúc này Toàn đang cần.

Thế nên Toàn nghe chưa bao giờ chàng thấy hạnh phúc bằng đêm nay, hạnh phúc còn hơn cái đêm được làm chồng của Thúy mà chàng si mê.

Mãi cho đến hơn 9 giờ, hai đứa trẻ lớn xác này mệt nhoài, chúng nó mới làm người lớn trở lại. Toàn nghiêm nghị và âu yếm chìa cánh tay ra cho bạn gối đầu rồi hỏi :

- Em nè, em có thể hy sinh vì anh được chẳng ?
- Cái đó tùy chớ. Nếu cần thì được. Nhưng không thể chết vì anh đâu, bởi em chưa si anh.
- Khỏi phải chết. Một hy sinh nho nhỏ thôi.
- Anh cứ nói thử.
- Anh ở với Thúy được một đứa con.
- Và chị ấy kiện bắt anh cấp dưỡng. Em sẽ phụ giúp anh tài chánh ?
- Khi khô. Em đâu có tiền, không, Thúy nó không kiện. Nó chỉ bỏ con bé để đi lấy chồng.
- Anh chọn vợ mát tay lắm. Giờ anh muốn bắt em nuôi con bé ?
- Không, anh yêu cầu em, năn nỉ em, van lạy em chớ không dám bắt.

- Con bé mấy tuổi ?
- Mới biết đi lững chững.
- Nếu nó giống anh thì cũng tạm được.
- Nhưng nó lại giống Thúy mới chết chớ.

Thật ra thì Bích-Thủy giống ông Thành. Nhờ Thủy Tiên không biết mặt Thúy nên Toàn mới nói láo được như vậy, nếu không, Thủy-Tiên sẽ thắc mắc. Tuy nhiên, nàng cũng gạn hỏi :

- Có quả thực là con của anh hay không ?
- Anh tin chắc như vậy, vì Thúy nó đau bại hai tháng trước khi cần thai. Có thai được hai tháng rồi nó mới khỏi.
- Anh có thương con lắm hay không ?
- Anh lấy vợ, anh lấy em chỉ để được đem con anh về nuôi, vì gà trống không biết nuôi con.
- Nếu thế thì em cũng đành phải hy sinh chớ biết sao. Nhưng hiện nó ở đâu ?
- Thúy nó gởi cho vú nuôi rồi trốn mất không trả tiền tháng cho vú nữa.

Con bé Bích-Thủy là kho vàng vô tận mà Toàn dùng để khai thác ông Thành. Ông Thành sẽ phải sợ hấn cho đến ngày bà Thành qua đời, và càng ngày càng sợ vì ông ta sắp gả con gái lấy chồng; chuyện này mà đổ bể tùm lum ra thì có thể bên đảng trai hồi hôn.

Để Bích-Thủy trong tay vú xắm tức trong tay Thúy có thể Thúy sẽ khôn ra, tìm được mưu mẹo gì đó thì chàng sẽ lú mất.

Nghe bạn nói thế, gã lưu manh mới nẩy cảm động lắm, và đêm nay là đêm tân hôn thật sự của hai người vì sự cảm động này làm nẩy nở tình yêu nơi chàng, tuy phù du mà rất là thật và chàng yêu người vợ tạm bợ này y như là một anh con trai lương thiện yêu vỡ lòng.

o o o

Sau ngày tái ngộ với vú xắm, Toàn trở lại ngõ hẻm Phan đình Phùng mấy lần để quen hơi bén tiếng với Bích Thủy. Chàng đã bỏ ý định nuôi Bích Thủy suốt tháng rồi trả nó lại cho vú nó một ngày để Thúy đến thăm, không hay biết gì cả, ý định mà chàng đã đề nghị với vú xắm và vú xắm vừa xiêu lòng.

Chàng phải bắt cóc luôn bé Thủy mới được, kéo nó vượt khỏi tay chàng nếu mẹ nó nghĩ được kế hay để lợi dụng nó.

Bắt cóc lỏi đó, chàng có thể bị truy nã vì người ta biết thủ phạm là ai, mà Thúy thì không phải tay vừa. Nhưng chàng tin Thúy để yên chàng.

Thúy biết rằng chàng không hại con nàng, mà nàng lại khỏi phải tốn tiền cho vú xắm mỗi tháng. Còn chàng dùng bé Thủy để làm tiền ông Thành thì chính nàng được yên thân khỏi bố thí cho chàng nữa.

Hôm nay, chàng không trở lại khảo tiền Thúy, chắc nó hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cất sẵn tiền để có mà nạp cho chàng nếu chàng đến. Chắc nó đoán chàng đau ốm gì hay bị bắt cũng nên. Hôm ấy chàng vào hẻm hồi mười giờ, giờ mà vú xắm sắp sửa ăn cơm.

- A ông chủ ăn cơm chưa ?

Vú chào chàng bằng câu chào bình dân Trung hoa ấy. Chàng móc ra hai chục biểu vú nhắm xà rồi nói :

- Vú cho tôi ẵm Thủy đi chơi một lát cho nó quen, để ngày kia, tôi có thể đem nó về nuôi mà nó khỏi khóc, vú nhé.

- Hò, tắc ló !

Chàng đi từ từ cho vú khỏi sợ, khỏi làm khó dễ. Ban đầu chỉ tới ẵm Thủy giẫy lát. Kế đó ẵm bé ra phố với vú. Giờ xin mang nó đi dạo phố một mình.

Năm phút sau, chàng đã lên tắc xi với món đồ đánh cắp trên tay. Như thế này hay hơn là nuôi bé rồi thỉnh trả lại. Vú xắm sẽ không biết nhà chàng và cả vú lẫn Thúy đều chỉ biết đi thừa thôi. Nhưng Thúy sẽ không bắt đền vú thì vú sẽ chẳng đi thừa.

Bé Thủy đã quen với chàng và bập bẹ kêu chàng bằng ba. Nó dơ và rách y như con nhà nghèo trong xóm vì vú xắm cho nó ăn mặc y phục cũ để thả cho nó vọc đất mà khỏi tiếc quần áo tốt.

Thủy Tiên đương nấu ăn thấy của nợ về thì hơi bực mình, nhưng không quạu quọ lắm, nhìn bé một hồi rồi nói :

- Nếu quả nó giống chị Thúy thì chị ấy đâu có đẹp lắm. Nước da bánh ếch như vậy hả ?

- Ủ. Nhưng nó xấu vì còn bé, chớ má nó thì đẹp lắm.

- Mốc xì chớ đẹp gì. Cái mũi tẹt như bị ai đấm mạnh lên đó.

- Má đây con !

Toàn đưa bé tới giới thiệu vợ chàng với bé. Bích Thủy làm quen ngay bằng cách đưa tay tới.

- Cũng dễ thương, Thủy Tiên khen. Nhưng sợ nó khóc lắm.

- Tùy mình biết cách dỗ nó chớ. Hai ngày qua là quên vú xắm ngay.

- Ủ, anh có giỏi thì dỗ nó đi.

- Ta sẽ cùng lo, anh xin em như vậy và em đã bằng lòng. Nó rách quá nên anh không buồn lấy quần áo của nó về đây. Giờ để anh đem nó ra chợ Bến Thành sắm cho nó vài bộ quần áo may sẵn.

- Cố nhiên. Ít lắm cũng phải bốn bộ. Em làm biếng may lắm đấy nhé.

Toàn lại ẵm bé Thủy đi ngay, vì chàng quyết nhốt nó trong nhà đến mãi mãi để tránh rủi ro bị bà vú hay Thúy bắt gặp dọc đường, riêng hôm nay thì không sao, vì vụ bắt cóc kể như là chưa xảy ra, chàng ẵm Thủy đi giây lát với sự ưng thuận của xắm già.

Ông cha giả hiệu này ghé quán mua cho bé một cái bánh rồi gọi tắc xi đông tuốt ra chợ Bến Thành.

o o o

Từ đó cho đến bữa ăn không có chuyện gì xảy ra trừ mấy phút bực mình của Thủy Tiên phải rửa ráy cho Thủy sau khi nó vọc chén cơm riêng của nó. Nó chưa biết ăn một mình, làm đổ tháo đầy bàn đầy đất, cơm trắng mặt gạch như người ta gieo mạ, quần áo đầy nước cá kho chan trong cơm.

Trưa lại. Thủy Tiên trải cho nó một manh chiếu dưới gạch, và khỏi đỡ, nó nằm ngủ khò vì đã quen được săn sóc như vậy ở nhà vú già.

Ở đây, nếu nó ý thức, nó sẽ nghe là nó sung sướng hơn. Gạch dầu sao cũng ít ẩm ướt hơn đất nện và xóm này ít muỗi hơn xóm bà vú. Nhà này lợp ngói cũng ít nóng hơn nhà tôn của xẩm già.

Nhưng khi hai vợ chồng ngủ trưa thức dậy, Thủy Tiên thấy bé bị muỗi đốt đầy mặt, hốt hoảng nói :

- Úy chết ! Ta phải sắm cho bé một chiếc giường nhỏ chớ ! Để có thể treo mùng. Ban đêm muỗi lènh khênh.

Toàn chỉ làm thỉnh, hơi ngạc nhiên trước thái độ của Thủy Tiên.

Khi trưa nàng đã vắn vật bé trong lúc rửa ráy nó mà chàng không nghe sao cả, vì nó không phải là con chàng mà lòng thương người cũng đã đào ngũ khỏi lòng chàng rồi.

Nhưng giờ cái ý tốt của Thủy Tiên, kẻ có lý do dừng dừng, trung lập được như chàng, khiến chàng đâm ra nghĩ ngợi.

Vừa lúc ấy, bé Thủy cũng thức. Không khí nóng hầm và sự ngứa ngáy do muỗi đốt phải làm cho nó khóc, nhưng không. Nó chỉ lồm cồm ngồi dậy một mình rồi kêu : Á ma ! Á ma !

Nó không bao giờ biết có má. Mỗi tháng Thủy ghé thăm con độ nửa giờ rồi đi mất. Có lẽ nó đã thốt ra mấy tiếng : Ma, ma ấy vì con người trong năm đầu, vừa bập bẹ là phát âm được tiếng đó, nó là cái âm giản dị nhứt trong ngôn ngữ của bất kỳ dân tộc nào.

Nhưng Thủy Tiên không ý thức được điều đó. Nàng nghe hay hay nên tuột xuống giường bước lại chiếu, ngồi lên đó với bé rồi nói, giọng nũng nịu :

- Ma đây cưng !

Bé Thủy ít được người lớn săn sóc lại thừa tánh ít tình cảm, ít e ngại của cả cha lẫn mẹ nó, nên nín Thủy Tiên liền và nói :

- Ma ! Ma ! ùm !

- ùm hả ! Mày cứ đòi ùm mãi. Vừa bết mặt ra, đã đòi ùm.

Giọng nàng là giọng giễu cợt chứ không phải giọng đánh ác, và nói xong câu đó, nàng ẵm bé lên đi ra sau, mở tủ gác-măng-rê lấy bánh bớ-tí-bơ giả làm ở Chợ lớn trao cho bé một cái, đoạn ẵm nó trở lên bỏ trên chiếc chiếu mà nó nằm ngủ một buổi trưa.

Bé Thủy ngồi yên mà «ùm» trong khi hai vợ chồng đều đi tắm.

Thủy Tiên tắm xong trước trong buồng tắm, đi lên nhà để chải tóc, trong khi Toàn còn ham nước cứ đứng ở sân trong mà xối nước mãi.

Thình lình chàng nghe bạn kêu trời lên một tiếng lớn. Chàng hết cả hồn vía, ngỡ bé Thủy nuốt phải lưỡi dao cạo hay gặp tai nạn gì khác nữa đó, nên chàng nhảy có ba bước là cũng lên tới trên nhà.

Bé Thủy đã trở thành bảo vật của chàng rồi vì nó là con gà đẻ trứng vàng, quý báu còn hơn vàng nữa nên chỉ một tai nạn xảy đến cho nó làm cho chàng sợ hơn là cho người nhơn tình thời hai mươi của chàng nữa.

Nhưng hú vía ! Bé Thủy chỉ bật ra trên chiếu thôi, và ngồi đó mà vọc đồng bật bậ ấy, trây trét đầy chiếu, đầy gạch hết.

Thủy Tiên kêu trời luôn miệng năm bảy tiếng, rồi bước lại mà vả cho bé mấy vả khá mạnh trên mặt.

Con bé không khóc, làm làm lì lì như bất kể đến trừng phạt nào.

- Mày giống con gái mẹ mày như đúc, và chắc cái hư hèn của mày cũng giống con mẹ đó nữa.

Toàn hơi khó chịu trước bất công ấy. Bé Thủy hoàn toàn vô trách nhiệm, không ai trừng phạt kẻ làm tội vô ý thức.

Thủy Tiên nói thế chớ cũng vội xách bé lên nơi nách, rê tuốt nó ra sau sân lộ thiên cởi áo nó ra rồi tắm cho nó. Toàn cũng trở ra đó tắm cho xong nốt. Nếu Thủy là con chàng, chàng sẽ nóng ruột không biết bao nhiêu vì bà mẹ ghẻ của nó xối nước cho nó như là xối để rửa một khúc cây.

Thủy Tiên xối liên tiếp gáo này đến gáo khác, xối từ trên đầu bé Thủy xối xuống, nó ngộp thở, khóc ré lên, rồi lại không khóc được nữa vì không dám hở miệng ra sợ nước tràn vào đó, hai tay nó vuốt mặt lia lịa trong một cử chỉ tự vệ máy móc của loài người mà nó tự nhiên biết không cần ai dạy, không đợi ai dạy cả.

Nhưng Toàn bỗng dừng ngừng tay xối nước cho chàng cùng một lượt với Thủy Tiên. Bấy giờ Thủy Tiên đã ngồi xuống, vừa dùng tay kỳ rửa dít rửa khu cho bé Thủy, vừa ngoòm ngoàm, nhưng nghĩ ra không ác lắm :

- Đồ dịch ! Thật là của nợ đây.

Toàn nhìn sững bạn làm việc, và ý tình của chàng đổi khác đi.

Thì ra Thủy Tiên chỉ vì nhờm tay nên mới xối nước ào ào như khi nẩy để làm cho trôi bớt chất bậy bạ đi. Giờ mình mẩy của bé Thủy đã tương đối sạch rồi, nàng mới dám dùng tay mà kỳ rửa cho nó, và cẩn thận làm công việc ấy, coi bộ không phiền hà lắm.

Nếu chàng mà giữ cái bồn phen ấy có lẽ chàng sẽ nhòm hơn và sẽ hành động tệ hơn nữa. Đây là lần săn sóc đầu tiên một đứa bé trong đời Thủy Tiên mà đứa bé ấy không phải là con của nàng. Nàng cũng không dừng được như nếu là con của chủ nhà mà nàng là tôi tớ. Nó là con của kẻ đến trước nàng. Nó gợi nhớ rằng tình của Toàn bị kẻ ấy cướp gần hết rồi, nàng chỉ được ăn mót cái cặn, mà lại phải khổ thân vì hậu quả của khối tình trước. Họ vui sướng với nhau rồi để nợ lại cho nàng, nàng hưởng cơm thừa canh cặn, rồi lại phải rửa chén rửa bát đây. Trong giây phút, chàng nghe thương Thủy Tiên quá, nhưt là khi thấy nàng vói tay lên sợi giây kẽm giăng ngang trên đầu nàng, rút chính chiếc khăn lau mặt của nàng để lau mông cho bé Thủy.

Xong đâu đó, nàng ẵm bé Thủy lên, ẵm nách chớ không xách như khi nãy, đem nó lên nhà để nó ngồi trên giường của nàng rồi lấy áo sạch mặc vào cho nó.

Xong đâu đấy, Thủy Tiên mới cuốn chiếc chiếu dơ lại rồi lo rửa gạch, vừa làm vừa rửa, giọng vẫn không ác :

- Của nợ ! Quỷ dịch ở đâu é !

Chàng thay quần áo xong thì Thủy Tiên cũng xong công việc rửa gạch, chiếc chiếu được xối nước ngâm ngoài sau mà chưa giặt.

Nàng trở lên và nói :

- Ứ hự ! Mệt ời là mệt ! Ông chủ nhà ời, tôi giữ con cho ông, mỗi tháng ông trả tôi bao nhiêu ?

Toàn rất thương thức tánh vui vẻ của bạn. Chàng đáp đùa giỡn lại :

- Bằng một trăm cái hôn mỗi ngày.

Thủy Tiên hứ một tiếng rồi bước lại giường mà nằm.

Bé Thủy kêu : Á Ma ! Á Ma ! rồi lết lại ôm lấy nàng, leo lên ngực nàng mà ngồi, rồi ngã sắp xuống, nghiêng đầu, kề má nó sát vào mũi Thủy Tiên.

Toàn đang chải tóc, bỗng nghe tiếng hôn chùn chụt, day lại thì thấy bà mẹ ghẻ đang hôn «cái của nợ» mà bà ta vừa rửa khi nãy, vừa hôn vừa vỗ lên mông của bé.

Chàng cũng bước lại đó, ngồi cạnh vợ và hỏi :

- Không oán mẹ nó, không bắt nó mà trả thù sao ?

- Nó nhỏ dại biết gì. Nhưng nếu biết mẹ nó là ai, em sẽ đập cho con mẹ một trận. Đồ đàn bà hư. Chắc con đó tên là Thái chứ không phải Thúy đâu.

- Nó Thái bên trong, nhưng bên ngoài Thúy thơm lắm.

- Xí, nói không biết mắc cỡ.

Đoạn xỉ tay lên trán Bích Thủy, bà mẹ ghẻ mắng, nhưng giọng đùa cợt :

- Nè mây ở với tao thì phải giống tao, chứ giống con gái mẹ mây, họ chửi tao thì tao giết mây đã !

- Nhưng giống em ở giai đoạn đời nào của em mới được chớ? Giai đoạn ngồi kết hay giai đoạn bán rượu ?

- Giai đoạn này, giai đoạn nấu cơm, kho cá, giặt áo cho anh và rửa khu cho con anh. Anh muốn em tiếp tục là con quỉ, em phải chịu ý anh. Nhưng chỉ quỉ với anh thôi, còn với thiên hạ và với nó, em phải là người.

- Em thích làm người hay làm quỉ ?

- Anh có thể căn cứ trên tác phong của em lúc em còn con gái mà đoán sở thích bây giờ của em. Hễ người có căn bản người thì dầu đã phải làm quỉ vẫn sẽ hiện nguyên hình là người và trái lại.

Toàn không yêu Thủy-Tiên, không thấy mình được hạnh phúc, nhưng lòng chàng, chàng nghe nó đầy trở lại chớ chẳng trống không như trước đây nữa.

Thủy-Tiên chưa an ủi chàng được, nhưng mãi nghe nàng cười và kêu than cực nhọc, và rửa bé Thủy, chàng quên được sự trống không.

Vả chàng có còn sầu nữa đâu mà nàng có thể an ủi. Chàng đã chán chường, một thứ bệnh khó trị hơn là sầu muộn nhiều lắm.

Được cái là chàng hoàn toàn thỏa mãn trong đời sống vợ chồng với Thủy Tiên.

Không có người đàn bà nào làm cho đàn ông ưng ý một trăm phần trăm bằng bọn quỉ ; nhờ kinh nghiệm của chúng nó, chúng nó ăn đứt cả bất kỳ cô vợ đẹp như nước nào.

Nếu tác phong quỉ của chúng nó mà chỉ dùng phục vụ cho một người độc nhứt thôi, nghĩa là chúng nó lấy chồng với ý chí chon thành muốn dùng chon thì những anh chồng ấy sung sướng nhứt trần đời.

Tại sao người ta thích mút gừng hơn mút bí ? Vì mút bí ngọt ngay một cách vô duyên, y như cô vợ nguyên là con gái nhà lành. Còn mút gừng vừa ngọt, vừa cay xé họng y như cô vợ gốc là quỉ.

Toàn không ý thức rõ rệt điểm ấy, bắt Thủy Tiên cứ là quỉ, ngỡ rằng con người lương thiện sẽ nhắc nhở chàng tác phong bỉ ổi của chàng rồi chàng phải xấu hổ.

Thật ra, tiềm thức chàng đã biết lò mờ rằng chỉ có quỉ mới làm cho chàng sung sướng miễn nó chỉ quỉ với một người.

Suốt tuần lễ ấy, chàng đọc báo rất kỹ, và tờ nào cũng đọc. Không có ai rao tìm con cả. Cũng chẳng có tin nào về một vụ mất con, loại tin mà các phóng viên lấy ở các báo. Thế nghĩa là Thủy không cần bé Thủy cho lắm, mà cũng không buồn thừa kiện gì ai.

Chàng an lòng, an lòng về sự an ninh của chàng, nhưng lại bất an vì cái thiện căn còn sót lại nơi chàng, nó công phần quá trước sự đi vắng của tình mẫu tử như vậy.

Thật là không thể tưởng tượng được rằng con người có thể thú vật đến thế. Còn tệ hơn là thú vật nữa là khác. Chàng nhớ thưở bé nhà chàng có nuôi một con chó cái rất thông minh.

Một kỳ sinh nở kia nó đẻ được năm con rất tốt và bị ai ăn cắp mất hết hai con. Nó kêu gào suốt mấy ngày, chạy đôn chạy đáo để tìm con nó.

Thúy thì không.

Trong cái vỏ xinh đẹp ghê hồn ấy tàng ẩn một tâm hồn bần tiện, một tâm hồn thu hẹp lại thành con số không. Thúy đẻ con như heo đẻ, đẻ vì một tai nạn sinh lý, đẻ xong ai bắt con nó mà bán, nó cũng bất cần đếm xỉa tới. Lâu lâu đẻ thêm một đứa nữa để cho người ta bắt cóc mà bán nữa.

Chán chường, chàng càng chán chường thêm trước thái độ cuối cùng của người thiếu phụ xinh đẹp mà chàng đã tôn thờ.

Bệnh tình chàng cứ trầm trọng và chàng đâm ra coi rẻ người bạn đường tạm bợ của chàng mà chàng cho là cá mè một lứa với Thúy.

Cả đời, Toàn chỉ mới biết có một đàn bà, mà người ấy lại là con thú trá hình khiến chàng quan niệm sai be bét về toàn thể phụ nữ.

Chàng chán đến nỗi không buồn hành hạ Thúy nữa, việc mà chàng biết chắc rằng làm được và có hiệu quả, Thúy càng bị ngược đãi càng đau hàng chàng, càng mê chàng.

Chàng không khinh Thúy được nữa thì hành hạ nó mà làm gì. Có ai khi không khi không lại đi hành hạ một con chó bao giờ.

Người ta thương con chó, hoặc không thèm kể đến nó, chó không ghét nó làm gì cho mệt trí.

Và đồng thời, chàng càng tự khinh mình hơn. Chàng đã thờ một con chó để rút cuộc hành động còn chó má hơn con chó ấy nữa.

Thủy làm tiền ông Thành, còn tha thứ được, bởi nó là nạn nhân. Chàng, chàng không thấy trường hợp giảm khinh nào cho chính mình cả.

«Mà sở dĩ mình xuống thấp đến thế, cũng tại con đàn bà !»

Luận điệu này rất sáo, sáo cho đến cả danh từ «con đàn bà» trong ấy. Đó là luận điệu của các tay ăn chơi sạt nghiệp của đầu thế kỷ hai mươi, trong cái xã hội Việt Nam bắt đầu lên về kinh tế.

Luận điệu này là di tích của quan niệm thời phong kiến, bao nhiêu tội lỗi hư hèn đều qui cho đàn bà.

Lập luận như thế xong, chàng nghe mình ghét lây cả Thủy Tiên nữa. Thủy Tiên là kẻ chưa hề làm khổ chàng bao giờ, chỉ có khổ vì chàng thì có.

Dưới mắt chàng, Thủy Tiên cũng đã hóa ra con vật rồi, sống theo bản năng hạ cấp, ăn, ngủ, lấy chồng cũng chỉ vì nhu cầu no ấm chứ chẳng phải với hoài bão lập gia đình.

Thật là chán phèo cho cái thế gian không chứa được lấy một mảnh vụn gì cao đẹp cả, một chút xíu gì thiêng liêng cả.

Vì thế mà mới ăn ở với người bạn mới có mấy hôm cái thời ấy dầu sao cũng là trắng mặt, Toàn lại đi uống rượu vào buổi tối.

Mấy con bé bán rượu ở các ba cũng không cao quý gì hơn Thủy Tiên ở nhà, có lẽ còn trăm lần thúi hơn Thủy Tiên nữa là khác, nhưng chàng cứ tìm chúng nó.

Chẳng ở nhà chàng không say được vì bị bà xã cấm rượu, mấy con bé chiêu đãi viên, ngược lại, cho chàng thả giàn. Chàng không mong tìm một tâm hồn thanh cao nào nữa thì nhận chìm cả chán chường của chàng trong rượu là thượng sách vậy.

Cửa nhà có hai chìa khóa. Chàng dặn bạn đừng ngấm chìa trong lỗ khóa để chàng về tự mở cửa từ bên ngoài được. Thủy Tiên phải thức suốt năm đến năm phở, được dịp ngủ, ngủ say li bì như trẻ con, không hay biết gì cả mỗi khuya chàng về.

Nàng ngủ như người bệnh vừa khỏi, ăn lợi nghĩnh, ngủ vì cơ thể đòi hỏi nhiều cái sự ngủ thiếu thốn từ lâu rồi. Và như ăn lợi nghĩnh, nàng chỉ ngủ nhiều được có một tuần lễ thôi, rồi cơ thể đã được đền bù phần nào, nàng bắt đầu trở lại bình thường, nghĩa là ngủ nhẹ nhàng hơn.

Hôm ấy tối thứ bảy đầu tháng và lúc Toàn ra đi, nàng còn thức. Nàng đã hết ngủ sớm được rồi và bắt đầu trần trọc hồi chín giờ đêm, khi đi nằm.

- Tối thứ bảy cũng có công việc nữa à ?

Ấy những đêm trước, Toàn giải thích sau sự ra đi của chàng, giải thích rằng đi lo công việc làm ăn, vì sáng hôm nào Thủy Tiên cũng điều tra lấy lệ một tiếng.

-Ừ, chính đêm thứ bảy mới gặp bọn áp phe dễ dàng hơn.

Toàn đi rồi, Thủy Tiên vẫn nằm thao thức. Lần đầu tiên từ ngày về nhà chồng, nàng bắt đầu nhớ không khí các quán rượu nói chung, nhớ các quán rượu đêm thứ bảy đầu tháng, nói riêng.

Nàng nhớ ánh đèn, nhớ nhạc, nhớ những trận cười ha hả của mấy lão say rượu, nhớ lời tán tỉnh rất tức cười của mấy anh chàng si trong một tiếng đồng hồ, nhớ buộc boa mà mấy cha già dê móc cả nắm, không cần đếm, dúi vào túi áo bơ lu của nàng cốt để được làm trò khỉ trong mấy giây đồng hồ.

Thủy Tiên bắt đầu hơi tiên tiếc nếp sống dễ dàng ấy, khỏi nhọc xác mà cũng vẫn no ấm mặc dầu lương căn bản chỉ bằng lương của người đi ở mướn thôi.

Và thỉnh linh nàng nhớ đến người thanh niên sâu tình đã vào quán cách đây mấy tháng để ngâm thơ rồi đột ngột gởi thơ xin ăn ở với nàng như vợ chồng.

Không hiểu sao nàng lại đâm nghi rằng Toàn lại trở lại vào cái quán rượu ấy từ một tuần lễ nay, và tưởng tượng chàng đang tán một cô chiêu đãi viên duyên dáng nào đó.

Thủy Tiên nghe thấy lòng quặn quặn đau, rồi muốn mặc áo đi ngay, rảo khắp các ba để tìm chồng.

Chợt nhớ ra rằng Bé Thủy đang nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ bên kia, nàng thấy không thể bỏ nó ở nhà một mình được nên nàng lại thôi.

Nàng trần trọc mãi cho đến bao khuya cũng không biết nữa. Bé Thủy bị bỏ bê quen rồi nên dễ lắm, ngủ thẳng một giấc từ đầu hôm cho tới sáng nên cũng không quấy rầy nàng để nàng

phải bận rộn, mệt mỏi mà quên bút rút, và ngủ quên được.

Thình lình nàng nghe tiếng động ngoài cửa rồi tiếng thìa khóa thọc vào ổ khóa.

Toàn mang giày đế kép để không làm ồn mà phiên hàng xóm, nên mãi cho tới khi chàng mở cửa, nàng mới hay. Thủy Tiên hồi hộp ghê lắm, không biết nên có thái độ nào. Mặc dầu cũng chưa yêu Toàn, nàng thấy hắn là người đủ điều kiện làm chồng nàng, hơn thế là người giống với ông hoàng tử đẹp trai mà nàng mơ ước hồi còn con gái, trước cái năm mà nàng ngồi kết, năm ấy, nàng đã trót thấy những người bảnh hơn nên giấc mộng buổi đầu bị biến sắc thái đi.

Giờ, qua bao phen sóng dồi gió dập nàng trở về với giấc mơ khiêm tốn của một nữ sinh con nhà nghèo mà tham vọng về chồng con không cao hơn một tấm chồng thầy ký.

Đã gặp được nơi phải chỗ và muốn trở về quê lòng năm cũ, Thủy Tiên quyết tâm bám vào Toàn, mặc dầu cái hiệp ước miệng mà họ ký với nhau không mang điều khoản ràng buộc vĩnh viễn nào cả.

Nếu buông trôi mãi, thì cuộc sống chung này không thể đầy tuổi tôi được. Bằng như mà ra uy một người vợ tào kang, hắn cự lại thì nàng tủi thân không biết bao nhiêu.

Thủy Tiên chưa bình loạn tâm hồn trầm trọng như Toàn. Nàng cũng đã chán chường thế sự nhưng còn hoài bão trở về.

Toàn cũng còn biết lịch sự, tuy đã xuống thấp đến mức chót của thang đạo đức lễ độ và lịch sự là thói quen do giáo dục tạo cho con người. Họ lịch sự hoặc lễ độ một cách máy móc chứ không phải do ý thức.

Chàng thay y phục thật là im lặng rồi đi rửa mặt cũng êm ru. Đoạn giờ mừng chung vào cũng nhẹ nhàng như con mèo.

Dưới ánh sáng lò mờ của bóng đèn chong, chàng thấy vợ nằm day vô vách, chắc đang ngủ say.

Toàn không biết uống rượu nên ly Martini độc nhứt đêm nay làm chàng nhức đầu quá và huyết quản ở hai bên thái dương chàng nhảy kêu nghe bùng bùng.

Nhìn nóc mừng, chàng muốn nghĩ về cái gì để quên khó chịu, nhưng không nghĩ được. Chàng đã đi đến thời kỳ không biết nghĩ nữa. Có lẽ nhờ đó mà chàng sẽ ăn ngon ngủ kỹ, mập béo ra, y như bao nhiêu người không biết nghĩ ngợi khác, nằm xuống là ngáy pho pho.

Chàng sẽ là con heo, như Thúy. Thúy là con heo nái, đẻ con vì tai nạn, đẻ xong, ai bắt bán mặc kệ, còn chàng là con heo đực vì không bận tâm đến cái gì cả.

Thật là khó chịu. Chàng không cần uống rượu lắm, cốt lấy chỗ ngồi. Nhưng nhắm một nhắm, nghe ngòn ngọt rồi cứ quên tỉnh thoảng lại nhắm cho đến hết ly rượu. Đêm nào chàng cũng chịu đựng sự khó chịu này đến trót giờ mới ngủ quên được.

Mà cái giờ đó thật kinh khủng. Bé Thủy không khóc, Thủy Tiên không rửa nó, không gọi chàng để hỏi cái này cái kia như lúc đầu hôm thì trí óc chàng còn biết làm cái gì bây giờ ?

Trước chàng mơ Thủy rồi chàng yêu nàng, toan tính về tương lai, nghĩ mưu nghĩ kế xoay sở để lên cao, v.v... để chịu biết bao nhiêu.

Giờ chàng không có chỗ nhắm nào khác hết. Tiên thì có kho vàng của ông Thành cứ hết là điện thoại hăm dọa ông ta.

Tình cảm không có nẻo đi tới nữa vì còn biết mơ yêu ai bây giờ ?

Toàn nghe như có ai dùng ống bơm mà bơm máu chàng từ dưới lên trên, nó bị dồn ở thái dương và mạch máu ở đó coi mòi như muốn bể.

Thủy Tiên trở mình, rên ư ư mấy tiếng rồi nằm ngửa ra.

Nằm nghiêng mãi, tim bị đè hơi mệt, nên nàng phải thay vị trí mà vẫn cứ giả đồ ngủ say để tìm thái độ.

Toàn không buồn để ý tới bạn. Thủy Tiên nằm như vậy mà đợi hơn mười phút, không nghe động tĩnh gì, nên mở mắt ra xem thử coi Toàn ngủ hay thức.

Bóng đèn chong gấn ở đầu giường nhỏ của Bé Thủy, tức ở bên kia. Nhờ thế mà nàng thấy rõ được mắt Toàn đang mở trao tráo.

Hắn nhìn nóc mùng như khán giả xi nê nhìn màn bạc lúc phim đang tới phần cụp lạp.

Thủy Tiên do dự vài mươi giây nữa rồi quyết định không nín.

Nhưng nàng không thức ngay đâu. Nàng giả đồ trở mình nữa, lần này nghiêng qua phía bên Toàn, gác tay, gác chơn lên mình chồng.

Toàn vẫn không nhúc nhích. Sự đụng chạm này quá rầy chàng, làm chàng khó chịu và quên được phần nào sự khó chịu vì rượu hành. Khó chịu mới, dễ chịu hơn khó chịu cũ, nên chàng cứ để cho bị đè.

Thủy Tiên mong chồng day lại hôn trộm nàng một cái để có dịp giựt mình thức dậy, nhưng hấn bất động, khiến nàng bối rối quá.

Nhưng may mắn cho nàng là bé Thủy nằm mơ, khóc thét lên một tiếng khiến nàng giựt mình, giả vờ được. Bé Thủy im lại như thường và Thủy Tiên hỏi bạn :

- Bộ anh đi chơi vừa về à ?
- Ừ, sao em biết ?
- Anh nực nồng hơi rượu.
- Vậy à ? Anh chỉ uống Martini.
- Rượu đó cũng là rượu. Ở ba nào ?

Toàn đáp láo :

- Chỗ em làm lúc trước.
- Con nào thế em ?

- Chưa có ai thế.

Thủy Tiên an lòng vì hắn đã chọn nàng giữa hai người thì con bạn cũ của nàng không thể là tình địch của nàng được.

- Anh thích ngồi quán vì rượu hay vì cô bán rượu ?

- Trước khi gặp em thì vì cô bán rượu.

- Nhưng được cô bán rượu rồi thì chán ngay. Nếu đúng theo hiệp ước thì ta phải xa nhau, có phải thế không nè ?

- Không, vì anh không chán em.

- Nhưng sao anh lại tìm cô bán rượu khác ?

- Anh chán tất cả, anh chán cả anh nữa.

- Thật là tầm khùng ! Anh uống mấy ly ?

- Không, em đừng tưởng anh say, nói tầm ruồng. Anh vẫn tỉnh táo, sáng suốt như thường.

- Nhưng sao lại chán chính cả mình nữa ?

- Vì mình cũng đáng chán như tụi nó.

- Trong đó có em.

- Em thì khác. Anh đang mang bệnh chán chường nhẹ nên tìm một người để an ủi anh. Vừa tìm ra em thì bệnh bỗng trở nên trầm trọng.

- Có tại em hay không ?

- Hoàn toàn không. Anh tiếc rằng em đến hơi trễ.

- Còn anh, anh đến rất phải lúc đối với em. Em cũng đang chán đời thì yêu đời trở lại từ ngày gặp anh. Thành thử em lờ trong vụ này. Nhưng lờ mà không hưởng lời được vì rồi ta phải xa nhau.

- Không có vấn đề xa nhau. Hay chưa có.

- Anh có còn muốn tự tử hay không ?

- Không mới chết chớ. Trước thì có, nhưng lại ham sống nên không dám chết. Giờ anh không buồn tính đến chuyện gì cả, kể cả chuyện tự tử.

- Em thì trước đây đã muốn tự tử nhiều lần, nhưng cũng vì không dám nên mới còn sống. Giờ nếu xa nhau, chắc em dám.

- Sao giờ lại dám ?

- Em tưởng em sẽ dám chớ cũng chưa biết chắc là dám hay không. Giờ em dám là tại... ơ là tại lần này là lần chót.

- Lần chót cái gì ?

- Lần chót mà em trở về.

- Trở về đâu ?

- Trở về mộng ban đầu.

- Mộng gì ?

- Mộng lấy chồng như bất kỳ ai.

- Sao lại lần chót ?

- Trông anh hiền hậu thế mà còn bỏ rơi em thì còn biết ai cho em làm vợ nữa.

- Em muốn em vợ lắm sao ? Chi vậy ?

- Em cũng không biết để làm gì. Nhưng em thấy là ở vậy mãi không ổn. Em lại cần yêu và cần được yêu.

- Thì em kiếm bồ.

- Bồ nó chỉ yêu trong hai tháng rồi thôi. Trong hai tháng đó em được yêu, nhưng em biết là bấp bênh nên không yêu được.

- Yêu chi vậy ?

- Chớ anh không hề yêu à ? Ai biết đâu là yêu để làm gì, tại nó bắt muốn thư vậy. Coi bộ anh đã yêu chị Thúy lắm mà ?

- Ừ !

- Sao còn hỏi em ?

- Trước anh cũng rất cần yêu và cần được yêu lại. Nhưng anh đã không thành công.

- Giờ em yêu anh đây, đâu anh ráng yêu em thử xem.

- Ừ, để anh ráng.

- Nếu được thì anh hẳn phải thành công chớ. Nhưng em không còn đẹp nữa thì chắc cũng khó lòng cho anh yêu.

- Không, em còn đẹp. Em sắc sảo hơn hồi còn ngồi kết nhiều lắm.

Thủy Tiên kéo đầu bạn nghiêng qua phía nàng, hôn lên trán bạn mà rằng :

- Anh hiền và giống hệt thầy ký mà em mơ hồi còn con gái.
- Thầy ký làm sở nào và tên gì ?
- Không, chỉ là người tưởng tượng.

Toàn cũng hôn lên trán bạn nhưng không phấn khởi, không tin tưởng rồi nói :

- Anh cũng mơ một cô ký như vậy. Nhưng rủi ro anh lại gặp Thúy.

- Anh nè !

- Gì ?

- Hay là hai ta cùng chết ?

- Mất công lắm. Mất công đi mua thuốc ngủ, mất công uống. Nhảy xuống sông thì ta biết lội, không thể chết được. Nhảy vào xe hơi lại sợ gãy giò mà không chết.

- Không, hai ta, hai kẻ chán đời cùng chết giả để rồi sống lại, em thành thầy ký, anh thành cô gái hai mươi đang chạy đi tìm chỗ làm.

Toàn bật cười :

- Em nói ngộ nghĩnh quá.

Lần này chàng hôn bạn và nghe được cái vị dễ ưa của cái hôn.

- Anh nhé ?

- Nếu được như vậy thì lên tiên rồi. Nhưng làm sao mà chết giả được, nhứt là sống lại được sau cuộc chết giả.

- Dầu sao anh cũng ráng cho em vài tháng hạnh phúc chớ xa nhau liền như vậy, tức tối quá.

Toàn nghe bạn nắc lên sau câu đó. Thủy Tiên đã thụt xuống và chui mặt vào nách chàng. Chàng nghe nước mắt nóng hổi thấm qua vải áo chàng.

Nằm nghiêng lại, chàng ôm đầu bạn rồi nói :

- Em cứ an lòng. Em có thể ở đây luôn vì anh cần em. Không có em chắc anh sẽ trở nặng thêm không biết bao nhiêu.

Kể mà lòng dạ vừa chết sao lại nghe thương xót cô gái lỡ bước này mà hấn chỉ đem về cho có bạn để đỡ khó chịu trong giai đoạn lòng chàng trống không.

Chàng lồm cồm ngồi dậy, nhưng Thủy Tiên níu chàng lại và hỏi :

- Anh đi đâu ?

- Đi mở đèn.

- Để làm gì ?

- Để nhìn lại mặt em.

- Chi vậy ?

- Để xem lại coi có phải là em đẹp không thua gì Thúy hay chăng.

- Chi vậy ?

- Anh cũng không biết để chi.

Chàng nhớ ra rằng sở dĩ năm ngoái, trước khi đi Nha Trang, chàng tìm đến tử lâu Địa Cầu chỉ vì thấy rằng Thủy Tiên hao hao giống Thúy. Sự giống ấy giờ đây càng rõ rệt hơn và Thủy Tiên đã sắc sảo như Thúy chớ hết ngây thơ cái vẻ ngây thơ học trò nữa.

Chàng muốn xem lại cái cô Thúy đã chết mà chàng còn mê gương mặt. Nhưng Thủy-Tiên giữ riết bạn lại.

Nàng đã xóa hóa trang rồi, không đại mà cho hẳn thấy nước da xanh mét của nàng và đôi môi tái lợt của nàng.

- Anh thấp đèn, em sẽ không ngủ lại được nữa.

Dưới ánh sáng của bóng đèn chong, Toàn thấy như Thúy đang nằm cạnh chàng. Nó chết nhưng không chết hẳn, mà cũng không nhập hồn vào Thủy Tiên.

Nếu thế, chàng càng khổ hơn vì tâm hồn nó bản thủ lắm. Trái lại nó cho kẻ khác mượn cái xác của nó.

Nơi Thúy nếu còn cái gì đáng kể là cái xác của nàng, cái xác kiêu diễm mà tạo hóa đã chơi rắn mắt đặt trong ấy một tâm hồn thúí tha.

Chỉ còn xem cái hồn mượn xác này có khá hơn hồn Thúy chút nào hay chẳng.

Toàn lại nằm xuống, day qua hồn lên tóc Thủy-Tiên và nói :

- Em nè, trước đây anh bắt em phải tiếp tục làm quỉ, nhưng giờ thì anh hủy lời nói của anh nha. Em cứ là em đi.

- Anh thật lạ ! Không lẽ anh điên vì cái con không ra gì ấy.

- Hồn ! Sao lại chưởi người vắng mặt ? Trước đây em một cũng chị Thúy, hai cũng chị Thúy.

- Có mặt nó em cũng dám chưởi như thường, vì em vừa biết nó không xứng đáng làm con người. Ít ra con người cũng phải biết thương con. Đó là tình cảm tối thiểu. Cái con Thúy đó, nó không hơn con chim tu hú bực nào hết.

- Để anh xem em hơn Thúy tới đâu. Nhưng anh trở lại câu chuyện khi nãy. Em đừng thềm nghe lời anh nữa, và cứ là em đi.

- Cám ơn anh.

- Sao lại cám ơn ?

- Cám ơn anh trả tự do cho em.

- Té ra em không thích làm quỉ lắm ?

- Anh có thích hay không ?

Câu hỏi bất ngờ của Thủy Tiên bắt chợt Toàn thành linh, khiến chàng giựt mình. Chàng không biết đáp thế nào cho thành thật vì chính chàng cũng chưa rõ chàng thích cái gì.

Bỗng kẻ chán chường này nhớ lại một danh ngôn mà chàng đã thuộc hồi còn đi học. Nhớ đâu hình như là đó là một câu của Pascal thì phải : «Con người cứ muốn làm thiên thần hoặc làm quỷ. Nhưng không làm được thứ nào trong hai thứ đó cả, họ quyết làm người vậy».

Nói cho thật đúng ra thì Toàn không thích làm quỷ từ trong bụng mẹ thích ra. Chàng chỉ mới thích đây thôi vì đã trót thành quỷ thì làm quỷ luôn vậy.

Pháp luật không soi tỏ được hành vi bất lương của chàng, nhưng chính chàng đã tự khinh mình quá rồi, nên không còn can đảm trở lại nữa.

Chàng có muốn thế đâu, tự nhiên sự việc đưa đẩy chàng tới cái thế phải làm quỷ ấy, muốn tránh cũng không khỏi.

Chàng đến thăm Thúy, chỉ để vay một ít tiền. Rồi luận điệu của Thúy và những gì chàng bắt gặp, trong vòng có hăm bốn tiếng đồng hồ, đã biến chàng thành một con quỷ tàn nhẫn nhứt trong loài quỷ.

Đừng hỏi tại sao có sự biến đổi đột ngột như thế. Thật ra thì không có gì đột ngột cả. Toàn đã được chuẩn bị để ngã và những điều kiện thuận lợi cho sự ngã đó, trùng phùng một cách rủi ro cho chàng thì chàng ngã ngay là hữu lý.

«...nhưng không làm được thứ nào trong hai thứ đó cả, họ quyết làm...»

Không, chính chàng không làm quỉ được nên mới bỏ đi một hành động bỉ ổi là mỗi hôm đến nhận tiền của Thúy. Chàng làm tiền thiên hạ vì cần tiền chứ không phải vì ham làm tiền. Đã có tiền của ông Thành để sống thì chàng tha Thúy vậy.

- ĐỪNG hỏi anh, lo trả lời câu hỏi cái đã.

- Anh có nhớ em ngày trước hay không ?

- Sao lại không ?

À, em tên gì, anh quên mất. Anh không thích gọi em bằng cái biệt hiệu sáo ấy nữa.

- Cứ lấy thẻ căn cước của em mà xem thì biết. Em để dưới xấp áo, trong tủ. Nếu anh nhớ em hỏi trước thì khỏi phải hỏi gì nữa.

Thấy Toàn cứ bóp hai thái dương của chàng bằng hai ngón tay mãi, Thủy Tiên đề nghị :

- Đề em bắt gió cho anh nhé ?

Toàn bật cười :

- Không phải nhưc đầu vì cảm thì bắt gió chẳng ăn thua gì đâu ! Đợi đã rượu là nó hết ngay.

- Vậy à ? Đề em lấy cái này cho anh uống.

Thủy Tiên nói rồi, lồm cồm ngồi dậy bước xuống giường rồi chính tay nàng mở đèn, cái điều mà nàng ngăn cản bạn khi nãy.

Cũng may là bây giờ Toàn không buồn nhìn lại mặt nàng nữa.

Chàng nhắm mắt lại, vẫn không nghĩ gì, và cũng không tự hỏi xem bạn sẽ cho mình uống cái gì. Trí và lòng chàng trở lại trống không, sau câu chuyện, mặc dầu chàng rất muốn nghĩ về cái gì.

Không biết bao lâu sau đó, Thủy Tiên trở lên với một ly nước và mời :

- Anh uống đường là đã rượu được liền.

Đường với rượu cộng lại với nhau sẽ thành giấm. Toàn không tin ở hiệu lực đã rượu của trị liệu này, nhưng cũng khát nước quá và cũng muốn nghe dạ dày chua xót vì giấm, hi vọng rằng lòng chàng sẽ nhờ thế mà chua xót được cuộc đời, chàng ngồi dậy để uống nước.

Toàn nhớ lại rõ rệt tâm trạng của chàng trước khi đến thăm Thúy. Chàng chua xót mà thấy Thúy đi vào con đường làm mẹ Huê kỳ, nhưng trong nỗi chua xót ấy chàng vẫn còn kể đến cuộc đời, đau khổ nhưng không tê tái, còn ham, còn muốn, còn nghĩ về cái gì.

Nhưng qua mấy tiếng đồng hồ trong nhà Thúy, chàng chỉ còn là một cái xác không hồn, hết thương, hết ghét, hết đau khổ nữa, và bây giờ chàng mới thấy là đau khổ tuy thế vẫn dễ chịu hơn là rỗng trong đầu, trong tim.

Uống xong ly nước, chàng đổ mồ hôi. Thủy Tiên đi dẹp ly nhưng trở lên, không phải tay không mà với một chiếc khăn nhúng nước đã vắt thật ráo. Nàng lau mặt cho bạn và chợt thấy bạn xuất hện, nàng lại chạy đi tìm khăn khô để lau đầu lau cổ, lau ngực, lau lưng cho bạn.

Mặc dầu đã ăn ở như vợ chồng với Thúy một thời gian, Toàn chưa sống đời người đàn ông có vợ lần nào cả.

Người ấy phải được săn sóc như thế này. Sau một đêm trác táng, hấn có thể bị vợ hấn mắng chửi thậm tệ nhưng rốt cuộc hấn vẫn được săn sóc. Người đàn bà trị tội con đã nghịch cho mặt mày lọ lem, nhưng đánh đòn nó xong, nhứt định là họ lo rửa mặt cho nó. Đối với chồng họ, họ cũng làm thế.

Toàn nghe sung sướng quá. Thời thơ ấu của chàng và thời niên thiếu của chàng, chàng không được săn sóc bao nhiêu vì thiếu mẹ. Có lẽ chàng si Thúy cũng chỉ vì thiếu tình thương nhiều quá.

Thủy Tiên làm xong phận sự của một người vợ thì tắt đèn rồi vào mừng để ngủ trở lại. Nhưng người đàn ông đã tỉnh rượu, mà khi vừa tỉnh rượu, hấn không ngủ được. Không ngủ được, hấn phá phách người nằm kề để đỡ nằm đó mà không nghĩ gì.

Thấy bạn day vào trong, chàng hỏi :

- Em ngủ lại à ? Sau nói hể thấp đèn là không ngủ lại được.
- Phải cố mà dỗ giấc ngủ chớ không lẽ thức luôn tới sáng.
- Thức luôn tới sáng cũng không sao kia mà.

- Ho lao chết.

- Chỉ ho lao khi nào thức mãi mỗi đêm để bán rượu như trước đây. Lâu lâu thức một đêm không sao cả.

- Nhưng thức để làm gì mới được chớ ?

- Thức để đừng bỏ anh một mình.

- Sao anh không ngủ.

- Anh không ngủ được, mà như vậy đã non một năm rồi.

- Trời ! Ho lao chết.

- Chưa. Nhưng sẽ.

- Trước đây, anh vẫn thức một mình hay hai mình ?

- Một mình. Nhưng anh được làm bạn với niềm đau của anh, với nỗi nhớ Thúy, giờ Thúy nó đã chết rồi thì... Thủy-Tiên dạy lại :

- Thúy chết rồi à ? Em xin lỗi đã mắng người chết.

- Không, nó chỉ chết trong lòng anh thôi. Em nè, trước đây sống một mình, em nghe thế nào ?

- Sung sướng lắm vì được tự do không ai bắt em làm gì, không ai bắt em thức.

- Nhưng những giờ không ngủ được, em có khó chịu lắm không ?

- Nghe cô đơn vô cùng.

- Hình như là loài người không thể sống riêng rẽ một mình.

- Nhưng loài người cũng không thể sống thành bầy. Nó chỉ ưa sống hai mình thôi.

- Nó ưa sống bầy chó. Nhiều người ưa có con lắm. Em ham con hay chẳng ?

- Hồi đó, mộng của em là lấy chồng rồi đẻ con.

- Nhưng giờ ?

- Rồi mộng không thành, em quên mất dự định ấy.

- Nếu ở chung lâu ngày với nhau, ta sẽ có con. Em nghĩ thế nào ?

- Em sợ anh bỏ rồi không đủ sức nuôi con.

- Nhưng không lo con cái làm mất tự do sao ?

Thình lình Thủy-Tiên day lại, trườn lên, mặt ngang mặt với Toàn, hôn lên trán bạn rồi nói :

- Em quên mất. Nhưng giờ anh hỏi, sao bỗng dưng em lại ham có con. Có con với anh. Có ngay đêm nay, nghĩa là cần thai ngay đêm nay. Như vậy ít ra sau này, nếu bị anh bỏ rơi, em cũng còn lại được cái gì của anh. Và như vậy, sau này em khỏi sống một mình với nỗi cô đơn của em nữa.

Nếu bé Thủy là con em đẻ, chắc em sung sướng lắm.

- Anh cũng muốn có con. Có con với em. Có ngay đêm nay. Như vậy anh sẽ không nữa bỏ rơi em và anh sẽ khỏi cô đơn.

Bé Thủy làm biếng ăn trong một ngày. Cho đến bánh hàng là thử trẻ con ưa nhút, nó cũng không buồn rớ tới. Nó không lục lạo các hộp tủ để thám hiểm nhà cửa như tất cả mọi đứa trẻ mới biết đi lừng chừng hay làm, cũng chẳng dờn chỗ giày dép, chẳng xỏ chơn vào guốc người lớn mà đi.

Nó nằm dài trên manh chiếu mà mẹ ghẻ nó trải ra trên gạch giữa giường lớn và giường nhỏ.

Toàn đi dạo phố, nói đúng ra là đi giết thì giờ ở các công viên, ngồi hàng giờ để nhìn một tàng cây, cố nghĩ cái gì để nhét cho đầy vào khối óc trống rỗng của chàng.

Thủy-Tiên khóa cửa lại, nhốt con ghẻ trong nhà rồi đi chợ. Hồi chín giờ nàng về, dòm sơ một cái thấy nó nằm yên thì nghe nhẹ lòng : nó không đập phá cái gì, cũng chẳng bị cái gì rơi xuống vỡ đầu, không leo trèo cho té gãy giò.

«Có lẽ nó buồn nên ngủ quên», nàng nghĩ thầm như vậy rồi mở cửa buồng trong để xuống bếp nấu ăn.

Cửa này nàng gài cẩn thận, sợ bé Thủy mò ra sân trong, té cắm đầu vào khạp nước thì phiền.

Mãi cho đến gần bữa ăn Toàn mới về, nhưng cũng không buồn thấy bé Thủy. Chàng đi tuốt ra sau để trao cho Hồng, tên thật của Thủy Tiên mà Toàn vừa nhớ ra một năm sau cái đêm hỏi tên nàng, hỏi rồi quên luôn, đến hồi hôm này Toàn mới nhớ ra, lục thẻ căn cước của nàng để xem hầu khai gia đình - trao cho bạn món quà đáng giá, một tấm lắc bằng vàng tây có khắc tên nàng trên ấy.

Toàn thấy Hồng có công và phải được thưởng, công chịu khó nuôi dưỡng bé Thủy mà chàng cần.

Hồng rồi rít mừng, họ vui với nhau, nói chuyện huyên thiên. Giây lâu sau, bữa ăn dọn ra và như thường lệ, Hồng bới cho bé Thủy một ít cơm trong cái chén nhỏ bằng nhôm chan nước cá kho lên đó rồi gọi bé Thủy khi hai vợ chồng cầm đĩa.

Hôm nay nàng phải gọi hơi lâu, phải kêu nhiều tiếng, nhưng vẫn không quan tâm đến sự khác thường nơi đứa bé mau mắn vì quen bị bỏ bê.

Cả hai không ai thấy bé Thủy đã dượt lắm. Nó xuống bếp bưng chén cơm đi như thường, nhưng trở lên trên này, nó ngồi nhơi mãi muống cơm đầu rồi bỏ mứa.

Lâu lắm, nó đem trả chén cơm mà không ai thấy là còn gần nguyên, rồi đi nằm nữa.

Nó tại bị bỏ xó cho đến buổi ăn tối và sau đó nó tự leo lên giường nhỏ của nó mà nằm.

Dọn rửa xong xuôi, Hồng treo mừng cho nó, rồi hai vợ chồng tiếp tục chuyện trò và đùa giỡn như thường lệ. Hồi mười giờ rưỡi, họ tắt đèn để ngủ thì bên kia bé Thủy khóc ré lên, Hồng nạt nó một tiếng như người ta nạt một con chó sủa bậy. Nó im đi.

Họ dỗ giấc ngủ khá lâu nên khi họ vừa thiu thiu thì bé Thủy lại khóc ré lên nữa. Hồng nổi giận nạt nó, và lần này rửa lớn «mắc dịch, giờ này mà không để cho người ta yên thân».

Bé Thủy lại nín.

Rồi cả hai đều ngủ quên, không biết trong bao lâu.

Đang say giấc, Hồng thành linh bị đánh thức. Giấc ngủ của đàn bà nhẹ nhàng hơn của đàn ông nên Toàn không hay gì cả.

Bé Thủy la hét vang nhà, mẹ ghẻ nó mắng thế nào nó cũng không im. Từ ngày giải nghệ Hồng ngủ lại sức và mê ngủ như trẻ con. Thế mà nàng vẫn phải dậy.

Bé Thủy kêu la một cách khác thường, như là nói mơ, nhưng không tỉnh khi bị gọi, bị mắng, bị rửa năm lần nhiều hơn ngày thường.

Hồng vùng vằng đi mở đèn, rồi bước lại dòm qua mừng của bé. Một chi tiết nhỏ nhất làm cho nàng hơi giật mình : Mặt bé Thủy đỏ rần.

Hồng vội vén mừng để xem lại cho chắc ý. Quả mặt bé đỏ kè như mặt người uống rượu. Bé vẫn tiếp tục la hét mà không hay biết có người vào mừng của bé.

Hồng rò trên trán đứa con ghẻ mà nàng chỉ săn sóc tối thiểu thôi, rồi giật mình. Bé nóng như ngồi gần một lò lửa lớn hằng giờ.

Nàng gọi :

- Anh ơi !

Không nghe Toàn ừ hử gì cả, nàng phải kêu nữa, kêu lớn hơn:

- Anh ! Anh !

- O...ơ...gì đó ?

- Bé Thủy nóng.

- Vậy à ?

Toàn hỏi bậy một câu rồi ngủ trở lại như không có gì xảy ra.

Hồng phải qua bên ấy lay mạnh bạn.

- Anh nè ! Bé Thủy nó nóng.

- O... ừ ! Anh biết làm sao bây giờ ?

Cả hai chưa ai làm cha làm mẹ bao giờ cả. Nhưng Hồng có mang sẵn bản năng làm mẹ trong người nàng, nên nàng không bình thản như cái ông cha vô sự ấy được.

Nàng lại nắm vai bạn mà lay thật mạnh :

- Mê ngủ như trẻ con ! Phải làm cái gì chứ.

Bây giờ Toàn mới chịu mở mắt. Chàng nhura nhura nói :

- Đề sáng ầm nó đi bác sĩ.

- Anh ăn nói như là cha ghê. Đành là như vậy. Nhưng anh không nóng ruột, không xem coi nó ra sao hay sao ? Toàn sợ bị lộ tẩy là cha ghê, nên găng gương ngồi dậy. Bấy giờ chàng mới thật tỉnh ngủ :

- Nó nóng à ?

- Dữ không ! Chớ nãy giờ anh nghe những gì ?

- Trẻ con nóng là thường.

- Biết vậy nhưng nó nóng lắm. Em sợ...

- Sợ nó chết à ? Kha... kha...khéo lo hảo, nó phải đau năm bảy ngày mới có việc gì chớ.

- Không, em sợ...

Hồng không dám nói ra cái điều làm cho nàng sợ. Điều ấy ghê gớm quá mà thuở bé nàng thường thấy chung quanh nàng ở những nhà lân cận.

Đó là chứng làm kinh khi trẻ con nóng nhiều quá. Không phải lũ trẻ con động kinh là chết ngay, mười đứa nóng, bị giết gân, chỉ vài ba đứa là chết thôi, nhưng khủng khiếp quá và tội nghiệp quá.

Đứa nào trót bị một lần rồi, về sau thường bị và bị mãi, lớn lên nó cứ dần dần làm sao ấy.

- Phải làm cái gì ! Nàng nói.

- Ủ, nhưng làm cái gì bây giờ ?

- Cho nó uống thuốc.

- Uống gì mới được chứ.

- Anh nên chạy lại hiệu thuốc Bắc ngoài đầu ngõ mua một gói «Tiêu ban tán».

Toàn đang vận sà rộng. Chàng bức mình lắm mà bị làm khỏ dịch này. Phải thay y phục, ít lắm là phải mặc một bộ bi da ma, thật là mát công. Nhưng không thể từ chối được. Bà mẹ ghẻ đã muốn thế, ông cha ruột giả khó lòng làm lơ.

Chàng thở dài rồi nhẫn nại chịu số phận, đi thay đồ. Trong khi đó thì Hồng ra sau nhún nước khăn lau mặt vắt ráo, đem vào để lau cho bé.

Nàng không hề biết săn sóc con bệnh, theo Đông hay theo Tây. Nhưng thấy rằng mình phải làm cái gì, làm bậy vậy thôi, nhưng tình cờ lại đúng phương pháp Tây y.

Trong những trường hợp như vậy, Tây y quả làm thế để đợi thuốc. Lau bằng khăn mát không phải là một trị liệu nhưng nó có khả năng làm giảm nhiệt độ chút ít tạm thời trong giây lát, ngăn nhiệt độ lên đến cái mức tối đa gây chứng động kinh ghé gớm.

Hồng không bao giờ biết điều ấy, nhưng sốt ruột, suy luận rằng khăn mát sẽ làm cho con bệnh dễ chịu thì hành động dốt nát theo suy luận riêng và theo bản năng làm mẹ của đa số phụ nữ.

Từ nãy giờ, Bé Thủy đã thôi la hét nhưng không ngớt lăn lộn và không ngớt khóc.

Được lau mát quả nó dễ chịu và bớt khóc, bớt cử động. Chiếc khăn lau qua có mấy lần đã nghe âm ẩm, nên bà mẹ ghẻ lại phải ra sau nhún nước trở lại.

Nàng cứ làm thế, mặc kệ đúng hay sai vì thấy con bệnh tí hon có đỡ phần nào.

Toàn đi lâu lắm, có lẽ vì khó gọi cửa tiệm thuốc. Nhưng Hồng bận săn sóc bé Thủy nên không sốt ruột bao nhiêu. Lâu lắm, chàng mới trở về với gói thuốc nhỏ, giờ mừng ra vút vào cho Hồng.

- Thuốc bột ! Hồng kêu lên. Cha, khó cho nó uống lắm.

Lại sợ nó sặc nữa. Nhưng anh rót cho nó tách nước chớ.

Toàn lại nhần nại thi hành lệnh mới, khi chàng đem tách nước lại, Hồng gọi bé :

- Cung ơi, dậy ăn bánh nghe cung !

Tự nhiên nàng nói cái câu dịu ngọt ấy, lần đầu tiên từ khi nuôi bé. Dễ trẻ uống thuốc là một việc khó khăn lắm, nàng thấy cần phải dịu ngọt. Nhưng cũng khó lòng mà ngọt giọng nếu lòng nàng không nghe thương nó, hay ít lắm là thương xót nó.

Bé Thủy rất ngoan, lồm cồm ngồi dậy, nhìn hai người lớn mà ngạc nhiên. Chưa hề nó thấy người lớn vây quanh nó thế này bao giờ.

Hồng than lớn lên một mình :

- Thuốc bột khó uống lắm. Nó sẽ sặc.

Vừa nói, nàng vừa mở gói thuốc rồi suy nghĩ một giây, nàng trút cả gói vào tách nước trà nguội đoạn hỏi bạn :

- Anh chạy tìm cái muỗng cà phê mau mau ! Trong gác-măng-rê ấy.

Toàn lại vưng lời.

Thuốc đã tan hết một mớ trong nước, nhưng xem chừng lâu tan cho hết, nên khi Toàn trở lên với chiếc muỗng đòi hỏi, Hồng dùng muỗng mà quậy lia lịa.

- Nè, ngọt ngay nghe cưng, cưng uống giỏi rồi mẹ mua bánh cưng ăn.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Hồng xưng mẹ với bé Thủy.

Bé Thủy nóng quá nên khát nước, thấy nước thì mừng. Nhưng nó ực được hai ngụm thì xô tách nước ra. Thuốc đắng quá hay chua quá không rõ nhưng chắc chắn là mùi vị phải khó chịu.

- Cưng rán uống đi rồi mẹ cưng. Con tôi giỏi lắm, phải không ba ?

Toàn bận cõ y phục ra, không nghe, mà cõ nghe, hẳn cũng không buồn trả lời.

- Phải không ba ? Hồng hỏi lại.

- Gì ?

- Bé Thủy giỏi hạng nhứt phải không ba ?

Toàn bật cười. Bé Thủy ngược lên nhìn mẹ bằng đôi mắt tròn xoe và đen huyền. Lần đầu tiên bà mẹ ghẻ này thấy mắt bé đẹp và nhìn lại gương mặt của nó. Nàng đoán rằng nó sẽ đẹp kinh hồn. Và cũng dễ thương quá. Bé đã chịu uống chỗ thuốc còn lại.

- Cưng của mẹ giỏi quá.

Hồng khen bầy một tiếng để thưởng công nó rồi đỡ nó nằm xuống, đoạn đi dẹp tách.

Bà mẹ ghẻ này làm tròn bổn phận. Nhưng trước khi đi ngủ bù trở lại, và ghé qua giường bé rồi lại trán nó thử xem nó có bớt nóng hay không, cho chắc ý để lương tâm được yên ổn.

Nhiệt độ giảm rất nhiều. Nhưng bé bắt đầu đổ mồ hôi.

Nhiều loại thuốc tiêu ban tán của ta làm bằng bột với lại hoá chất thôi nhiệt của âu dược, nhưng cân lượng đôi khi lố quá, khiến cho sự xuất hạn mạnh mẽ quá.

Hồng biết rằng như vậy là nguy nên không dám đi nằm, lấy khăn khô lau mồ hôi cho nó. Nhưng nàng không đi ngủ được sau hiệp lau đầu tiên ấy. Mồ hôi lớp này được lau khô, lớp khác tiết ra ngay, chẳng bao lâu mà áo của bé ướt đầm.

Hồng lại phải tìm áo để thay cho nó. Mồ hôi lại ra, lần này ra đầm dề và nàng lại lau không ngớt tay.

Nhiệt độ của bé Thủy trở lại bình thường mà có lẽ đã sụt xuống khỏi mức bình thường nữa, vì sự xuất hạn quá độ gây ra thế.

Mồ hôi rịn ra lau không kịp, Hồng đành phải lột khăn nơi ngực và nơi lưng của bé, và chốc chốc lại thay khăn ấy, đã ướt mem rồi.

Độ mười phút lại phải thay áo cho nó, vì giữa khoảng thời gian thay khăn, áo bị ướt.

Công việc chán phèo này kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, Hồng mỏi và buồn ngủ, nên ngáp mãi.

Trong khi đó thì Toàn đã phiêu lưu xa lắm trong giấc cô miên của chàng.

Ban đầu, Hồng giận lắm, và muốn bỏ mặc kệ cho đứa bé nó có chết thì chết cho rảnh tay nàng. Nhưng nàng không đành. Lòng thương xót một đứa trẻ không may bị mẹ bỏ hẳn và bị cha bỏ bê, ngăn nàng tán tận lương tâm như đã hơi muốn.

Vì thế mà Hồng lại ráng chịu khổ dịch này mãi cho đến hơn mười lăm phút nữa, bé Thủy mới hết xuất hạn.

Nó ngủ yên trở lại chớ hết lăn lộn, hết rên siết nữa và Hồng bây giờ mới dám đi nằm.

Vì thức khuya nên đôi bạn mỗi một ngủ quên rất trưa, đến chừng nghe tiếng động và ghe tiếng gọi, Hồng giật mình trước.

Bé Thủy đã mò lại đó, vén mùng, chui đầu vào trong mà gọi :

- Ma ! Ma !

- Gì đó cưng ? Hồng nhura nhura hỏi.

- Ma ! Ma ! Òm !

Bé đói bụng, vì đã nhịn ăn ngày hôm qua.

Toàn cũng giựt mình thức dậy, rên :

- Dịch ! Òm hoài hè ! Mới bết mắt đã đòi òm.

Nhưng Hồng lại ngồi dậy. Nàng không quên một ngày nhịn đói của bé như Toàn đã quên. Bản tánh đàn bà như vậy. Bản tánh của một bà mẹ ghẻ không khác như vậy.

Hồng xuống giường, mở đèn, sờ lại trán bé Thủy thì thấy còn hâm hâm nhưng nó đã biết thềm ăn, tức là bệnh không nặng. Có lẽ một cái răng chớm mọc hành nó nóng thôi, chứ không bệnh hoạn gì đáng kể.

Ngoài kia nắng chói lòa. Hồng vội đi rửa mặt và hổi hủi mặc áo bà ba vào, đoạn lấy tô, mở cửa đi ra ngoài.

Một lát sau, nàng trở về, tay bưng tô cháo cá nóng hổi. Toàn cứ ngủ. Bé Thủy vẫn còn đứng nửa trong nửa ngoài mùng mà gọi mãi :

- Ba ! Ba ! Òm !

- Xuống đây òm cưng.

Bé Thủy mừng lắm, chạy ù ùi theo người đàn bà xa lạ, nó không biết là ai, tự dưng xuất hiện ra trong đời nó, sẵn sóc nó tương đối khá hơn xâm già và nó bắt đầu trù mến.

Không hiểu sao hôm nay Hồng lại không đặt tô cháo xuống gạch và bố thí cho bé một chiếc muỗng đã có tự do bung thừa đồ tháo như mọi hôm nữa, mà ngồi xuống để đút cháo cho nó.

Bé Thủy «ùm» như con cưỡng con còn nằm trong ổ, vừa nuốt xong muỗng cháo này, kêu đút nữa ngay, khiến Hồng đút gần không kịp.

Nó vừa ăn vừa đập tay vào đầu gối Hồng, nằng đang ngồi chồm hồm, nó đập vì sung sướng và vì thương yêu. Bé ăn hết tô cháo cá trong nháy mắt. Ăn xong, mẹ ghẽ nó chưa kịp dẹp tô, nó lại làm rộn bà ta nữa :

- Ma ! Ma ! Ể... !

Nó đòi đại tiện.

- Nợ.

Hồng rửa nhưng vẫn lo cho nó, vì không lo, nó bậy bạ ra trong quần áo, càng khổ hơn.

Con bé thật là một công việc phiền phức vì nó «ể» xong, lại phải rửa rái, lau chùi cho nó.

Xong đâu đấy, nó trở lên giường mà nằm. Nhưng Toàn đã dậy và đòi cà phê ngay, theo thói quen của chàng khiến Hồng lại phải lẩy ly đi rửa. Thật là không hở tay !

Toàn chỉ súc miệng sơ qua chứ không rửa mặt. Thúy đã tập cho chàng thói ấy mà nàng bảo là của Tây, nghĩa là đánh răng trước khi đi ngủ và lúc thức dậy ăn điểm tâm liền.

Chàng uống cà phê do bạn mang về và không ăn gì cả. Đó cũng là thói quen của Thúy. Vừa ăn phở, Hồng vừa căn dặn bạn:

- Bữa nay anh ở nhà chứ đừng đi đâu hết a nha.
- Chi vậy ?
- Anh thật là vô sự, con anh đau, anh không hay à ?

Toàn không dám nói gì nữa hết, sợ lỡ lời mà lời sự thật ra.

Sự im lặng của chàng, Hồng thấy là một sự mặc nhận và quả Toàn mặc nhận trách nhiệm mà bạn chàng giáo phó cho, bởi không thể từ chối. Hồng dọn quét giặt giũ xong, trót một tiếng đồng hồ sau mới đi chợ và đi chợ mất một tiếng đồng hồ nữa.

Trong khi đó thì Toàn đọc báo, tờ báo mà Hồng mua một lượt với cà phê, đọc không sót một lời rao vặt, vì không còn bài cho chàng đọc. Đọc xong chàng úp tờ báo lên mặt rồi ngủ khò, vì đêm rồi chàng đã thức.

Hồng đi chợ về, thấy thế kêu trời lên. Hôm nay nàng không ghẻ lạnh với bé Thủy được nữa, một là vì nàng biết nó bệnh, hai là không thể không thương xót một đứa bé không mẹ và gần như không cha.

Sự đại đột trong một phút đã xui nàng điên và nhận lời nuôi nó. Sự đại đột ấy y như là sự tình cờ của số mạng, sự tình cờ đã đặt nó vào đời nàng, nàng không thể không kể đến nó được.

Nàng hạ giở ngay trong buồng, bước lại sờ thử trán bé Thủy thì thấy nóng hầm. Ngần ngợ, Hồng tự hỏi sao có chuyện lạ lùng như thế, nó đã hết, đã biết thèm ăn, đã ăn cả tô cháo kia mà !

Chợt nàng nhớ ra đã có nghe một người quen, có vẻ thạo về thuốc men tây tàu, giải thích về điều đó : những thứ thuốc thối nhiệt chỉ làm cho nóng lui tạm một vài giờ thôi, rồi đầu trở vào đó cả, chớ không trị được bệnh, và nhiều thứ thuốc gọi là tiêu ban của ta làm bằng chất thối nhiệt của tây, nghĩa là không trị được cái gì vĩnh viễn cả. Công dụng của thuốc thối nhiệt chỉ đẩy lui nóng sốt hầu tránh chứng động kinh.

Bé Thủy nóng trở lại, mà nóng nhiều lắm, và Hồng cũng nhớ ra rằng đã nghe người ấy nói không nên cho uống mãi thuốc thối nhiệt.

Do dự một lát, Hồng mở tủ lấy ra lột chiếc khăn lông thật lớn, và lấy tiền, đoạn lại giường của bé Thủy trùm nó rồi lại ẵm nó lên mà không đánh thức nó. Nàng lặng lẽ ra cửa gọi tác xi đi ngay.

Bấy giờ đã gần chín giờ rồi và năm phút sau, xe ngừng lại trước phòng khám bệnh của một ông bác sĩ chuyên trị trẻ em.

Số thẻ của Hồng là 49 và người mẹ đang được gọi ẵm con vào trong khám bệnh mang số 7, nghĩa là nàng còn phải đợi 42 người nữa mới tới phiên nàng.

Ngồi được độ năm phút, Hồng đã muốn điên lên rồi. Trừ bé Thủy đang mê man còn thì đa số trẻ con đứa nào cũng khóc la cả, rùm tai như vỡ chợ. Mấy đứa không khóc, nghe các đứa đang bị tiêm thuốc trong kia thét lên khóc điên, hoảng quá cũng hét theo.

Các bà mẹ lại họp chợ còn điếc tai hơn trẻ con nữa.

Bà nào cũng kể bệnh con mình cho bà ngồi kế cận nghe, không biết để làm gì, rồi phê bình, rồi tán rộ, tạo nên một không khí điên loạn như ở dưỡng trí đường, Hồng có thể bị tạt lại để không thèm nghe. Nhưng nàng không làm sao cho hết sốt ruột. Phải đợi cho bác sĩ khám 42 đứa trẻ nữa thì có thể hóa đá vọng... bác sĩ mất.

Ông bác sĩ này nổi danh khám bệnh tốc hành. Đành là thế. Nhưng tốc hành nào, cũng phải tốn ít lắm là 4 phút với mỗi đứa trẻ, tức nàng phải đợi ba tiếng đồng hồ nữa nghĩa là đúng Ngọ mới tới phiên nàng.

Trưa nay, bất quá nàng mua phở cho Toàn và nàng cùng ăn, thịt rau đã trót mua cũng chẳng thiêu thú đi đâu nhưng nàng cứ sốt ruột như lửa đang cháy trong lòng.

Hồng sống bắt kể từ một năm ray, nhưng người nội trợ nơi nàng, người ấy đào ngũ và trở về đầu thú hồi nào, nàng không hay. Chính người ấy đã sốt ruột chớ không phải cô Thủy Tiên bán rượu sáng ngủ đến hơn mười giờ rưỡi mới dậy.

Kể đầu thú cứ nhớ phận sự của mình ở nhà còn bao nhiêu công việc phải làm, chớ không phải chỉ nấu ăn mà thôi, và cái bữa ăn gồm hai tô phở ấy, nàng nghe sao mà kỳ kỳ, nghĩ rằng đó là bữa ăn của người đờn bà hư hèn phải bị chồng khiển trách.

Người nội trợ không được hưởng trường hợp giảm khinh của tình thế đặc biệt nào cả, có bê bối bao nhiêu cũng phải lo cho tròn hết mọi việc. Mẹ nàng đã dạy nàng như thế, và bao nhiêu người đàn bà đàn ông khác cũng nghĩ như thế, không ai hoài nghi về điểm đó, không ai đặt lại vấn đề lần nào, nên Hồng đã quen thấy đó là sự dĩ nhiên không còn gì để bàn cãi, cho đến cái ngày nàng đoạn tuyệt với thiên chức nội trợ, đi bán rượu đêm, ngày ấy nàng không hề nổi loạn vì số phận nội trợ mà đòi đòi chỉ vì mất chỗ làm, mất tiền, mất tình mới liều như thế thôi.

Thình lình bé Thủy cự mình rồi khóc lên.

- Sao đó cưng ? Hồng cúi xuống hỏi nhỏ đứa bé mà nếu ai nghe cũng ngỡ là con đẻ của nàng. Bé Thủy buồn nôn, và bợn dạ với những dấu hiệu ban đầu, trông giống như bắt đầu làm kinh. Hồng hoảng hốt kêu lên :

- Bà con ơi, nhường cho con tôi vô trước nó động kinh đây nè !

Nhưng liền đó, bé Thủy nghiêng đầu qua rồi mửa lên đui nàng. Nó mửa toàn cháo cá mới ăn khi nãy mà cái bụng yếu của nó không tiêu hóa nổi.

Hồng đã hết sợ nhưng rất bức mình và rất nhèm tởm cái chất ăn trộn với vị toan, vàng vàng, xanh xanh, nhờn nhờn, hôi một thứ mùi bất ta buồn nôn theo con bệnh, nhất là chất ấy dính đầy quần áo của nàng.

Tức thì bao nhiêu bà mẹ ở đây đều bu lại và biến thành bác sĩ hết thấy.

Họ đồng thanh nói :

- Thôi, khỏi vào bác sĩ cho tốn tiền vô ích, cháu nó trúng thực chứ không có gì đâu. Về mua vài đồng bạc thuốc trúng thực cho nó uống là hết liền.

Người mình hay lầm lẫn nguyên nhân với hậu quả. Bé Thủy nôn mửa vì bệnh, tiêu hóa đồ ăn không được, nhưng họ nghĩ rằng tại sự không tiêu hoá được làm cho nó nóng. Trúng thực, theo họ là trúng đồ ăn, nghĩa là đồ ăn không tiêu, hành nó nóng sốt.

Hồng không tin như vậy nên nhẩn nại mở khăn lông ra lau chùi cho bé Thủy và cho chính nàng rồi gói những cái bẩn thỉu vào tấm khăn lông thật lớn ấy.

Tuy nhiên, họ nói thế mà vẫn nhường cho nàng vào trước và bảy phút sau đó thì nàng ra về được, với sự vững bụng rằng bé Thủy không lâm nguy. Bác sĩ bảo rằng bé mắc đến ba chứng : nóng mọc thêm răng và cảm và ban đỏ. Ban chưa mọc, nhưng rồi sẽ mọc nay mai.

Sốt mọc răng và cảm thì kể như sẽ khỏi trong một vài bữa, ban đở có thể dây dưa cả tuần, nhưng nếu săn sóc đúng cách thì cũng không sao cả.

Hồng về tới nhà thì mới có mười một giờ. Toàn cũng thức dậy.

Thấy bạn tỉnh queo Hồng hỏi thúc :

- Anh chạy đi mua thuốc cho nó mau mau đi.

- Gì nữa đó ?

- Không có gì. Em đưa nó đi bác sĩ, ông ấy nói nó chỉ đau ban đở thôi không nguy hiểm, nhưng sợ nó nóng quá, động kinh nên cho mua thuốc ngừa. Chính món thuốc ngừa đó là món cần gấp cho nó uống liền bây giờ thì anh phải chạy. Ông nói trễ một phút cũng có thể phải hối hận.

Toàn bực mình lắm, nhưng không dám phản đối. Chàng chỉ sợ lời chàng thôi chớ không ngán Hồng chút nào. Nhưng lần này bắt đầu hơi ngán.

Chàng đã kinh ngạc mà thấy Hồng săn sóc một đứa bé không phải là con nàng; thấy áo quần ướt của Hồng, nghe cái mùi hôi của thực phẩm tiêu hóa nửa chừng và bị trả ra ngoài, chàng hiểu ngay những gì đã xảy ra dọc đường. Thế mà Hồng xem như không có cái khổ ấy, không kêu than, không nguyên rủa, chỉ thúc giục chàng đi mua thuốc thôi.

Đề tỏ thiện chí, Toàn đi bằng tắc xi, về cũng bằng thứ phương tiện ấy cho lẹ, mặc dầu mỗi chuyến, đồng hồ xe chỉ có bốn đồng thôi.

Chàng về nhà thì thấy Hồng đã thay quần áo xong cho nàng và cho bé Thủy. Bé Thủy đòi uống nước và mẹ ghẻ nó dỗ :

- Đề ba cho uống nước đường.

Đoạn nàng nói với Toàn :

- Anh khui ve thuốc đó ra cho lệ đi, rồi coi theo toa mà cho nó uống. Em đi nấu nước đây.

Toàn lặng lẽ soạn thuốc, pha với nước trà đêm rồi đã ngủội ngắt, nếm thử nghe ngọt lắm nên rất mừng vì khổ dịch cho trẻ uống thuốc của chàng sẽ dễ dàng.

Chàng khỏi phải dở dành gì cả, Bé Thủy thấy nước thì mừng nên tự động lồm cồm ngồi dậy giựt ly thuốc mà uống một hơi ráo nạo, đoạn nằm trở xuống mà lim dim.

Trưa hôm ấy, đến hơn một giờ rưỡi, Toàn mới được ăn cơm. Hồng mệt mỏi quá, nên cứ lặng lẽ mà ăn, vội vàng cho mau xong. Toàn đói quá bữa nên ăn không ngon, thành thử bữa ăn tốc hành được triệt hạ ngay mười phút sau đó.

Hồng thôn tất cả vào gác-măng-rê rồi đi nằm liền sau khi rời lại trán của Thủy một lần nữa. Đêm rồi nàng thức nhiều quá và từ sáng đến giờ nàng làm nhiều quá. Lúc lim dim, nàng còn cố dặn Toàn :

- Nhớ cho bé uống thuốc bột anh nhé.

Toa bác sĩ cho ba món : 1 món thuốc ngừa động kinh, 1 thuốc bột, và 1 món nhỏ lỗ mũi và lỗ tai. Hồng đã đưa cả cho Toàn vì nàng bận nấu ăn.

Trưa nay Toàn không ngủ vì vừa mới thức hồi mười một giờ. Chàng nằm đó mà nghĩ nhiều về thái độ của người mẹ ghẻ. Lời dặn cho uống thuốc bột trước khi đi ngủ có tánh cách một cuộc thác cô của kẻ hấp hối gởi gắm đưa con thân yêu lại cho một người có thể tin cậy được.

Bỗng dưng chàng nhớ đến Thúy và không muốn cũng phải làm một cuộc so sánh giữa hai người đàn bà.

Thúy giống loài vịt, đẻ con rồi không còn biết tới con nữa, ngay từ lúc nó còn đang ở chung với nàng. Lúc ấy nàng giao phó cho vú xắm, làm như không có đẻ bé Thủy bao giờ.

Đành rằng sự mang thai bé Thủy là một tai nạn rủi ro đối với nàng, nhưng đã trót hoài thai nó, tình mẫu tử phải phát sanh ra nơi bà mẹ bất đắc dĩ ấy.

Chàng quay qua nhìn bạn, Hồng đã đỡ xanh mét hơn hôm mới về đây nhiều. Khi sáng, bận quá, nàng không kịp hóa trang, nhưng trông không còn ghê tởm như lúc họ mới sống chung.

Không, Hồng chỉ hao hao giống Thúy, nhưng kém đẹp hơn Thúy rõ rệt. Tuy nhiên gương mặt nàng mang cái gì phúc hậu hơn Thúy nhiều. Thúy không ác, cả trong lòng lẫn ngoài mặt, nhưng cũng không thiện. Thúy là một bộ máy không hồn. Cái phần con người nơi Thúy không có.

Toàn thích người ác hơn. Người ác nhiều nhân dục, hay giận, hay căm thù, cố oán nhưng vẫn mang tình người, vẫn người hơn là kẻ không công phạt như Thúy, không ghét ai, nhưng cũng chẳng thương ai.

Khi Hồng nhận nuôi bé Thủy, Toàn đoán chừng Hồng ghét Thủy lắm nên quyết trả thù. Bà mẹ ghẻ này sẽ ngắt, sẽ véo, sẽ đánh đập con bé cho đã mối hận của kẻ đến sau.

Nhưng chàng không lo sợ, không sốt ruột, bởi bé Thủy không phải là con chàng. Miễn nó còn sống và nằm trong tay chàng để chàng làm tiền ông Toàn là đủ rồi. Ừ, nó sẽ sống vì Hồng có ác bao nhiêu cũng không dám gây án mạng.

Chàng quên mất rằng bé Thủy không bị ngược đãi, vẫn có thể chết như thường với những chứng bệnh trẻ con nó thường mang sang bên kia thế giới một số lớn trẻ sơ sinh từ một đến năm sáu tuổi.

Nuôi con người không dễ dàng quá như nuôi heo, nhưng heo kia mà còn chết yếu hưởng chi người ! Trận đau đầu tiên của bé Thủy làm chàng đâm sợ mất khí giới đối với ông Thành và sự tận tâm của Hồng giúp chàng an dạ được. Và qua bao nhiêu nghĩ ngợi ấy, sự ngạc nhiên về thái độ của Hồng cứ trôi lên :

- Ác ý gì ẩn sau sự giả vờ tận tâm của Hồng ?

Toàn băn khoăn tự hỏi như vậy và không đáp được.

Chàng lo, nhưng không rõ mối nguy để mà ngừa. Chàng không thể nào tin được người ta có thể thương mến con của một kẻ tình địch.

Đành rằng Thủy như không còn nữa, nhưng bé Thủy lại luôn luôn nhắc nhở người mỹ nhơn mà chàng đã dâng cả tấm lòng chàng và chỉ chừa lại cho Hồng cái căn không mà thôi. Ừ, Thủy là một tình địch tuy vắng mặt, có thể không bao giờ hiện ra nữa, nhưng vẫn đáng căm thù.

Toàn quá bữa thì ăn không được, mà quá giấc cũng ngủ không được. Nhưng hôm nay chàng nghe dễ chịu lạ. Chàng đã nghĩ ngợi, đã thắc mắc chớ không trống rỗng như trước nữa.

Người ta bảo có hai hạng người khổ sở nhất đời : một hạng chán chê tất cả, không nghĩ về cái gì được nữa hết bởi đã nghĩ quá nhiều, hạng thứ nhì là hạng không tham vọng lớn, mà cũng không thủ phận, chỉ ham sắm được một đôi giày tốt, một chiếc xì cút tơ mới, ăn được một bữa ăn ngon. Hạng sau này, khi có tham vọng nho nhỏ được thỏa mãn thì đầu trống rỗng một cách nan y, chớ hạng trước xem nặng hơn mà còn trị được.

Toàn thuộc vào hạng người thứ nhất và có lẽ bắt đầu lành bệnh chăng ? Nếu thế thì sự mỉa mai đáng buồn cười quá. Chàng lành bệnh nhờ cơn đau ốm của bé Thủy !

Chàng nghĩ ngợi và rất mừng mà nghĩ ngợi được, và ngạc nhiên mà nghe có người than phiền rằng chỉ muốn rảnh trí, khỏi nghĩ ngợi gì cả.

Trí óc con người giống như một căn buồng, không có đồ đạc trang hoàng, căn buồng sẽ lạnh lẽo và không còn «lẽ có» trên đời nữa.

Bỗng chàng ngựa cỏ và ho lên một tiếng. Thành linh Hồng ngốc dậy và hoảng hốt hỏi :

- Gì đó ? Gì đó ?

Chàng chưa kịp đáp thì bà mẹ ghẻ kỳ dị này đã vụt ngồi dậy, bò qua mình chàng, tuột xuống giường thật lẹ và chạy chon không qua bên giường bé Thủy, khiến Toàn càng ngạc nhiên hơn.

Chàng không sao hiểu được rằng Hồng chưa thương bé Thủy như con, nhưng bản năng làm mẹ của người đàn bà này đã chỗi dậy và nàng ngủ mà tiềm thức cứ còn thức và chực chờ một sự báo động để có mặt ngay trước phận sự làm mẹ, một cách máy móc.

Bản năng làm mẹ ấy, nàng thừa hưởng của hàng mấy triệu thế hệ người rồi, y như muôn triệu người đàn bà tốt khác, trừ vài người bản năng ấy bị diệt đi vì lẽ gì đó, như nơi Thủy, thì không kể.

Bé Thủy toát mồ hôi đầm dề, ướt cả quần áo và nhờ thế cơn sốt đã hạ. Chắc lão bác sĩ cũng đã cho thuốc thối nhiệt, thứ thuốc bột khi sáng.

Nàng nhớ lão ta có căn dặn rất gắt về vụ ướt áo sẽ có. Phải lau ngực, lau lưng nó và thay áo khô nó ngay kẻo nó biến chứng thành sung phổi thì khó lòng.

Đêm rồi, bé Thủy sau khi uống «Tiêu ban tán» cũng đã xuất hạn như vậy và nàng cũng sẵn sóc như vậy nhưng vì khó chịu mà làm thế, vô ý thức và vô tình mà đúng.

Giờ nàng tái diễn lại lối sẵn sóc đó, nhưng với tin tưởng nhiều hơn, nhờ ý thức.

Bé Thủy giựt mình thức dậy và đòi uống nước, đòi ăn. Bây giờ Hồng mới nhớ nồi cháo nấu ninh, sau khi làm cơm, chắc đã nhừ thành nước. Bác sĩ bảo nó ăn cơm không tiêu thì cho ăn cháo nhừ với sữa, nhẹ tiêu hơn.

- Má, ùm !

- Ủ, ùm cháo ghen cưng.

Thay y phục cho bé xong, Hồng đi lấy cháo. Gạo cháo đã biến thành nước thật rồi, vì đã sôi không biết mấy mươi dạo.

Hồng múc một chén, rót sữa đặc vào rồi dùng muỗng mà đánh. Lâu thật lâu, chén cháo mới nguội. Lần này bà mẹ ghẻ cũng không bỏ thí cho đứa bé chưa biết ăn gọn gàng chén cháo mà nó sẽ làm đổ tháo tùm lum như bao lần rồi, mà chính tay bà đút cho nó ăn.

Bé Thủy đói lắm, hả miệng như chim con trong ổ, nhưng ăn có mấy muỗng rồi thôi.

- Sao vậy cưng ?

Nó lắc đầu rồi khóc chớ không đáp được.

Hồng ngạc nhiên, suy nghĩ một lát rồi chợt nhớ ra những cơn đau ốm của nàng thuở bé, nàng hôi miệng lắm, không ăn uống gì được. Chắc giờ nó cũng thế, chớ không có gì lạ.

Khám phá được duyên cớ sự chê cháo của Thủy, Hồng dẹp chén rồi để áo ngắn như vậy, ra khỏi nhà. Giây lát sau, nàng trở về với xí mui, ô môi, cà na, mua ở hiệu thuốc Bắc trong xóm, những quà mà hôi miệng đến đâu người bệnh ăn cũng được, nhứt là ăn rồi thì bớt hôi miệng phần nào. Lần này bé Thủy hoan nghinh lắm.

Đêm đó bé lại bị sốt nhiều hơn đêm rồi nữa. Mặc dầu đã có thuốc ngừa chứng động kinh. Hồng vẫn sợ và treo mừng giữa hai giường để ngủ trên gạch với Thủy vì giường nhỏ của nó nàng nằm chung với nó không đủ chỗ, nhứt là ngắn quá.

Nó không nóng suốt đêm, nhưng chính vì thế mà Hồng không ngủ được. Cứ vài giờ nó lại mê sảng khóc thét lên, thế là nàng giựt mình, rồi sau đó thì nó đổ mồ hôi đầm dề, lại phải lau mình cho nó và thay áo cho nó.

Cơn sốt của nó lại dịu được độ một tiếng đồng hồ sau trận xuất hạn để rồi nhiệt độ trở lên lại như cũ, cứ như vậy từ đầu hôm tới sáng.

Sáng ra, Toàn thức hồi nào không rõ, ra đi lúc nào không hay. Hôm nay chàng không muốn bị Hồng sai vặt nữa và nhứt định là cố tránh bị cầm tù ở nhà.

Ngồi trong hiệu ăn, giấc sáng đông khách và ồn ào, Toàn lại không biết tới không khí bên ngoài, vì chàng bận nghĩ ngợi nhiều về sự bấp bênh của cái mỏ vàng.

Bé Thủy có thể chết. Đó là điều chắc chắn đến tám mươi phần trăm. Và nếu sự rủi ro ấy xảy ra, thì chàng không còn gì trong tay cả.

Loại khí giới bỏ như bé Thủy, chỉ dùng được một vài lần thôi và nên tận dụng nó lần chót, kéo không còn mà dùng nữa.

Chàng suy luận rất có mạch lạc và rất khoa học và đi đến cái kết luận cuối cùng ấy. Giờ chỉ còn tìm cách tận dụng con bé lần cuối cùng thôi.

Tận dụng lần cuối cùng là thế nào ? Đó là bài toán bề đầu mà chàng ngồi trong hiệu ăn này hàng giờ để tìm giải lý, và hai tiếng đồng hồ sau đó, chàng tìm được.

Nhưng không thể vội. Bé Thủy đang đau ốm, không hành động được đâu. Vái trời cho nó khỏi. Lần đầu tiên người cha giả hiệu này tha thiết mong cho đứa con mà hấn bắt cóc, chóng lành bệnh, đứa con đã làm chàng bức mình mấy hôm nay.

Các bà nuôi heo ở thôn quê cũng thế. Con heo là cả sự sản của các bà. Các bà cũng thuốc thang, cũng cúng vái mỗi lần heo bệnh, các bà cũng cuồng lên khi heo bỏ ăn, lo còn hơn con cháu của các bà đau ốm nữa.

Hôm ấy Hồng không có đi chợ. Nàng ngủ quên và dậy trưa trờ trưa trệt. Xem lại thì thấy mặt mày tay chân của Bé Thủy nổi mụn nhỏ và đỏ có dề.

Theo tin tưởng của ta, ban là nguyên nhơn của nóng sốt, nên hễ ban mọc là ta mừng. Hồng cũng thế, chớ không dè nguyên nhơn là cái khác.

Nàng mừng nhưng thấy bé Thủy sốt nhiều nên không yên dạ nên lại ẵm nó đến ông bác sĩ hôm qua.

Lần này ông thầy thuốc ấy căn dặn nhiều điều lạ tai mà Hồng chỉ mới nghe lần đầu đây thôi.

Ông ta nói : «Tôi cho thuốc nhỏ con mắt, lỗ tai và lỗ mũi nó, vì ba nơi đó ban mọc nhiều, hay sanh biến chứng cho ba cơ quan mong manh ấy. Lại phải coi chừng nó lạnh ngực vì đồ mồ hôi. Hơi thở của nó bữa nay bất thường, tôi sợ nó sung phổi.

Hồng lo lắng hỏi :

- Nếu sung phổi thì có sao không ông ?

- Thì bệnh sẽ nặng thêm, và phải ẵm nó trở lại đây ngay chớ sao.

Hồng thôi chí quá. Nàng ngỡ khổ dịch đã hết với sự xuất hiện của ban đỏ, không dè còn nhiều hậu quả, nhiều biến chứng rắc rối nữa có thể xảy ra, và sẽ hành xác nàng nữa.

- Liệu nó sung phổi hay không ông ?

- Rất có thể, vì như đã nói, hơi thở của nó không được như thường, tiếng phổi nghe khác lạ hơn hôm qua. Nếu không việc gì thì đêm nay nó hết sốt, hoặc bớt sốt. Nhưng nếu tự nhiên mà nó sốt trở lại, và sốt dữ dội thì tức là sung phổi rồi đó.

Hồng nhẩn nại ẵm con ghẽ ra khỏi phòng khám bệnh, nhưng không về nhà ngay. Nàng phải ghé nhà thuốc mua thuốc mới vì Toàn đã trốn mất thì không mong nhờ cậy hần nữa.

Nàng lại phải ghé tiệm thịt quay mua vài mươi đồng để ăn cơm, vì không đi chợ được.

Nàng nghĩ tới bữa ăn một cách tự nhiên, xem đó là bổn phận thiêng liêng, không tránh được mặc dầu bận gò đi nữa. Bản năng nội trợ đi đôi với bản năng làm mẹ nơi người người thiếu phụ này mà ngày trước đã được chuẩn bị để làm vợ, làm mẹ chớ không phải để bán rượu ban đêm.

Nàng làm nội trợ một cách máy móc, không nghĩ rằng đó là nhiệm vụ, nhưng cứ làm. Nàng làm mẹ cũng máy móc, nhứt là làm mẹ của một đứa con già, máy móc y như con gà ấp trứng vịt và nuôi con vịt con.

Sự chuẩn bị lâu năm do nếp nhà, quan trọng hơn là bài học công dân nào cả. Biết nhờ thói quen, vững hơn biết vì ý thức.

Các chà thương điên trên thế giới ngày nay đều áp dụng một trị liệu mới phát minh : công tác trị liệu; ai biết nghề gì cứ tiếp tục làm nghề nấy và sự hoạt động giúp họ mau lành bệnh lắm. Và kỳ lạ thay, họ làm rất giỏi, y như họ là người lành mạnh, mặc dầu họ không còn ý thức nữa, và chính những con bệnh đã vừa khỏi lại làm dở vì họ ý thức và chợt thấy họ làm việc mà không sanh lợi nên nản chí.

Nếu Hồng ý thức, nàng đã không nuôi con của kẻ khác một cách khá chu đáo như thế này.

Đã bảo Hồng là con gà mái, nuôi con vịt một cách máy móc theo bản năng và theo tinh thần đã được nếp nhà chuẩn bị sẵn.

Và như con gà mái, nàng thương con vịt con tên là Thủy, nhứt là bắt đầu từ ngày nàng phải chịu khổ hạnh với nó. Quả như đúng lời tiên liệu và sự báo động của ông bác sĩ ấy, bé Thủy bị sung phổi. Suốt bảy ngày đêm, Hồng không ngớt tay

với những sẵn sóc cần thiết theo lời thầy thuốc chỉ dạy mà nếu thiếu con bệnh tí hon khó lòng sống sót.

Toàn vẫn có phụ giúp bạn, nhưng chàng thụ động, chỉ thi hành những lời sai vật của Hồng thôi. Hồng phải thức và nhứt là phải lo, hai điều này căng thẳng thần kinh nàng và khiến nàng mệt nhọc không tả được.

Có thể nói rằng bé Thủy mê sảng suốt ngày đêm, và những lúc ngán ngủi mà nó tỉnh, nó ôm chặt nàng mà khóc. Ý thức mờ mịt của trẻ thơ vẫn cho nó biết cái ghê sợ của sự chết và bản năng tự tồn xui bám vào sự sống mà nguồn của sự sống của nó là người đàn bà này.

Nó nhìn nàng, không nói gì, nhưng Hồng như thấy được, như nghe được van lơn cầu khẩn của nó xin nàng cứu mạng cho. Nàng thương xót con bé quá và lần đầu tiên, người mẹ ghẻ này cúi xuống hôn con vật có linh hồn và gọi linh hồn vào nàng.

Được cái là ba hôm sau ngày sốt dữ, bệnh lui, nhờ công hiệu của thuốc.

Bé Thủy đã hết mê sảng. Nhưng nó lại bắt đầu nhõng nhẽo và hành mẹ. Trẻ con thường thì như vậy, chúng chỉ khó tánh lúc vừa khỏi chớ không phải trong cơn bệnh, vì bấy giờ chúng đuối sức vì mệt mỏi vô cùng, biết bứt rứt, biết khổ sở vì hậu quả của thời mà cơn bệnh hoành hành, trong thời đó, chúng mê man không còn biết gì nữa.

Thành thử sau ba ngày bé Thủy bị bệnh hành, Hồng còn ít khổ hơn là trong bốn ngày mà bệnh lui.

Một tuần lễ kinh khủng ! Nhưng qua khỏi tuần lễ ấy, Hồng nghe Thủy là con của nàng.

Nàng giống một kẻ tiên phuông đã khai khẩn đất hoang một cách tự lực và mặc dầu chủ quyền của va trên miếng đất ấy không được chính quyền nào nhìn nhận cả, hấn vẫn nghe rằng hấn có quyền, quyền của kẻ đổ mồ hôi nước mắt để biến hoang địa ra đất phì nhiêu.

Và hấn thương yêu mảnh đất ấy còn hơn là mảnh đất chôn cha hấn nữa, bởi đó là công trình lớn của hấn, y như là một cuộc mang nặng đẻ đau.

Qua ngày thứ tám thì Hồng bắt đầu thờ được. Suốt một tuần lễ, nhà chỉ ăn mì và hủ tiếu, Toàn thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn gì không biết và những lần ấy, Hồng không biết gọi con cho ai, nên cũng chẳng có hủ tiếu để đỡ dạ. Nàng nghĩ ngay đến phận sự nội trợ nhưng đã đuối sức rồi nên nàng chỉ ngủ. Bé Thủy đã ngồi dậy chơi với mấy đứa em búp bê của nó mà nó phải xa hôm nay.

Hồng ngủ được bốn giấc dài trong hăm bốn tiếng đồng hồ, và nhờ sức khoẻ dồi dào nên sau đó, nàng tươi tỉnh trở lại như thường.

Nàng đi chợ, nấu ăn, nhưng Toàn không về. Đợi cơm trưa mãi, Hồng bực mình đâm cẩu, rồi hai mẹ con ăn chung với nhau ngay trên gạch.

Một tuần lễ nay, Hồng không có đọc báo. Cái tiểu thuyết trinh thám mà nàng đang mê, nàng phải bỏ dở chừng. Ăn cơm trưa xong, nàng không nghe buồn ngủ nên ra buồng ngoài lục báo cũ để xem những kỳ huyệt xem.

Tám ngày đã qua, mà báo cũ chỉ còn có năm tờ thôi. Truyện trinh thám mà đọc thiếu một vài kỳ thì còn mùi vị gì nữa.

Thế nên Hồng mở hết các hộp tủ ra xem Toàn có bỏ bậy đâu đó những số báo thiếu hay không.

Một xấp giấy tập học trò mang đầy chữ viết của Toàn khiến nàng chú ý. Nàng cầm lên đọc thì ra đó là những bức thơ, hay nói cho đúng ra, đó là một bức thơ, viết đi viết lại năm bảy lần và bức cuối cùng, vẫn bị sửa lung tung, ắt hẳn sẽ được chép lại sạch sẽ lần chót, nhưng chưa chép.

Thơ gởi cho ông Thành nào đó, chứ không phải cho gái. Tuy nhiên, tò mò Hồng cũng cầm lên đọc thử.

Kính gởi ông Thành

Tôi kính thơ này cho ông mà không viết bằng máy đánh chữ vì tôi không sợ ông dùng tuồng chữ của chính tôi, làm bằng có để đi thưa tôi.

Tôi tin chắc rằng ông sợ vụ ấy đổ bể ra lắm thì cho dầu uất ức bao nhiêu, ông cũng sẽ cắn răng mà chịu, còn hơn là để bà Thành day nghiến ông suốt đời.

Vả lại lần này, tôi xử đẹp với ông chứ không chọc giận ông mà phải sợ ông liêu.

Chuyện như thế này : tôi dùng con bé Thủy mà tổng tiền ông mãi tôi cũng thẹn, và cũng thương ông tốn tiền. Vậy tôi đề nghị một giải pháp rất lợi cho ông là tôi trả bé Thủy cho ông, trả vĩnh viễn, nếu ông chịu cho tôi một số tiền bằng ba lần số lần mà ông cho tôi mỗi kỳ.

Ông có thấy là rẻ lắm hay không ? Ông chỉ tốn có một lần nữa thôi, lần chót, tuy bằng ba lần thường, nhưng vẫn ít hơn ba trăm lần. Có phải thế không ông ?

Tôi không thể gạt gẫm ông được vì tôi lấy tiền sau chớ không phải nhận tiền trước mà ông lo.

Tôi dám chịu yếu thế như vậy vì tôi biết rằng giao bé Thủy xong, vẫn không êm, nếu ông phản bội tôi.

Giờ còn vấn đề này, có vẻ rắc rối cho ông, nhưng tôi cũng đã nghĩ cách giải quyết ổn thỏa. Là ông sẽ không biết làm sao với đứa con ruột của ông mà ông rất sợ bà biết.

Nhưng dễ lắm ông à ! Tôi sẽ giao nó cho ông nơi quãng đường vắng, rồi ông đi trình cò bót rằng ông bắt gặp nó giữa đường.

Ông xin gởi nó ở viện Dục Anh đợi cha mẹ nó đến lãnh. Có nhiên là sẽ không có ai tới lãnh cả.

Sau một thời gian mà pháp luật đã qui định, nhà nước sẽ giao cho viện mồ côi ấy nuôi luôn.

Nếu ông thương nó, ông sẽ tặng tiền viện Dục Anh để xin bảo trợ nó và nó sẽ sung sướng hơn các đứa trẻ khác mà vẫn không làm bận lòng ông.

Như thế, tôi không còn khí giới trong tay để ông phải sợ tôi mà ông cũng không khỏi mang cục nợ trong người. Mong ông cứu xét thơ này với tinh thần biết rộng rãi để khỏi phải hận.

TOÀN

Hồng bước từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác và đọc xong thơ, nàng run lên vì giận.

Thì ra bé Thủy không phải là con của Toàn và Toàn chỉ là một gã lưu manh. Hấn chợt nghĩ rằng bé Thủy có thể chết và vì thế không tống tiền ông Thành nào đó được nữa nên định bán nó một lần, kéo không còn mà lợi dụng lâu dài nữa.

Nàng cất thơ trở vào tủ, toan gom góp áo quần để ra đi thì gã lưu manh bị lột mặt nạ vừa về đến nơi.

Trong một cử chỉ máy móc, nàng hành động theo bản năng là chạy lại ôm bé Thủy và ôm chặt nó vào người nàng, mặt nộ khí xung thiên, nhìn lườm lườm Toàn bằng đôi mắt khiêu khích và thằm nói rõ to lên rằng nàng sẵn sàng liều.

- Em không ngủ trưa à ? Toàn hỏi.

Hồng lặng thinh không đáp và ngồi xuống chiếu. Người ngồi trì nặng được và rất khó mà làm gì được y. Hồng biết điều đó nên thủ thế như vậy.

- Hồng nè ! Công em nhiều lắm, anh định thưởng em nay mai gì đây. Anh sẽ có tiền ngay chiều hôm nay và mai anh sắm nữ trang cho em.

Hồng vẫn lặng thinh một cách khó hiểu, vẫn khiêu khích, vẫn cương quyết đương đầu và vẫn ôm chặt bé Thủy mặc dầu nó bực bội vùng vẫy muốn thoát.

Toàn ngạc nhiên nhìn bạn trân trối rồi gọi khê :

- Hồng ! Em sao vậy ? Em mệt mỏi quá rồi hờn anh hả ? Anh biết công em lắm mà và sẽ thưởng công em như anh vừa nói.

Hơn thế, từ đây em khỏi phải cực nhọc vì bé Thủy nữa. Anh đã tìm được vú nuôi nó rồi, anh về để đưa nó đi đây.

- Đừng mong, Hồng vụt hét lớn lên, khiến bé Thủy giựt mình, ôm nàng chặt cứng. Đừng mong đem con bé này cho ai cả. Nó là con của tôi. Tôi nói cho anh biết, anh không có quyền rờ tới nó nữa và nếu anh dùng sức mạnh, tôi sẽ liều hoặc sẽ kêu cứu.

Toàn rụng rời chột hiệu rằng Hồng đã khám phá ra sự thật do sự bất cẩn của chàng, chàng đã chép lại sạch sẽ bức thư, đã gửi đi, đã gặp mặt ông Thành trong một buổi hẹn, nhưng cứ quên thiêu hủy mấy tờ nháp.

Chàng không sợ bị lật tẩy. Bị Hồng đá dít tổng cổ ra khỏi nhà, chàng không đau như bị Thúy phụ bạc. Hồng chỉ là một cái quán bên đường mà chàng mượn tạm ghé đút mưa, uống một tách cà phê đen cho qua buổi vầy thôi.

Nhưng kỳ lạ quá, Hồng nó không làm gì chàng hết mà chỉ quyết giữ đứa bé thôi.

Một tia sáng bỗng loé ra nơi trí chàng : hay là Hồng muốn thay cho chàng để vĩnh viễn tống tiền ông Thành ? Chàng cười lên ha hả, cười vui thật tình và cũng rất mỉa mai :

- Ngộ quá ! Cáo gắp cáo. Hồng à ! Ta thật là tâm đầu ý hiệp với nhau, ta phải kết nghĩa vợ chồng đến bạc đầu mới được. Nhưng vô ích em à. Em đâu có biết tên nguyên vẹn và địa chỉ của ông Thành để mà thay anh làm kẻ kháo bạc ông ta.

Bé Thủy lại có thể lặn đùng ra mà chết bất cứ lúc nào, như em vừa có dịp thấy. Chính cơn bệnh của nó làm cho anh chợt nhận ra rằng nó là con gà đẻ trứng vàng và là gà, số phận nó rất mong manh. Vậy để anh giao nó lại cho cha nó là lợi cho mọi người mà em cũng đỡ cực. Anh hứa chắc sẽ thương em rất xứng công.

Hồng cũng cười dòn lên, nhưng mười lần mai mỉa hơn sự mai mỉa trong cái cười của Toàn.

- Anh ngỡ tôi cũng một ca líp với anh hả ? Anh lắm to. Tôi làm bằng một thứ thép khác hơn thép của anh, tôi sẽ dám chết liền ngay tại đây nếu anh giở trò cường bạo mà giựt bé Thủy.

- Nhưng có đáng giá hay không chứ ? Đòi đẹp lắm mà, liều chết làm gì cho uổng mạng. Đòi đẹp và nhút là em đẹp. Nếu không thích ăn đòi ở kiếp với anh thì rồi cũng sẽ gặp một thằng triệu phú ngốc nào đó nó bao em. Sá gì mấy ngàn đồng bạc mỗi tháng mà ông Thành ổng bố thí cho, nói thí dụ là em biết lão ấy ở đâu đi nữa, và nói thí dụ là bé Thủy sẽ sống mãi và bà Thành sẽ sống mãi để ông Thành phải sợ đổ bể rồi bị vợ làm tình làm tội.

Sở dĩ anh phải làm thế, chỉ vì...

- Ủ, tại sao anh lại làm thế. Anh có vó thầy bà, tôi cứ ngỡ anh là con người có học, có giáo dục, có lương tâm, không ngờ...

- Đừng, đừng hỏi tại sao mà anh đã làm thế. Không hỏi, nhưng rồi ngày kia em sẽ rõ. Có không biết bao nhiêu là nguyên động lực bất ngờ nó trùng phùng kỳ lạ để hướng dẫn hành động và thái độ của mỗi người. Rồi em sẽ biết đời hơn và sẽ tự nhiên mà hiểu cả, giờ chỉ nên nhìn vào thực tế, là em không nên ngoan cố vô ích. Anh hứa chắc là em sẽ có tiền.

Hồng lại cười dòn, khinh bỉ :

- Anh tiếp tục làm và làm to. Không, tôi là con người, và là con người, tôi trọng con người, không thể để cho con người bán đứng một con người.

Vả, tôi đã thương mến bé Thủy rồi tôi xem nó là con tôi, không ai được rở tới nó hết.

- Em thương bé Thủy ? Có thật hay không ?

- Anh không cần biết. Tôi có hỏi anh địa chỉ của ông Thành đâu mà anh ngờ tôi lợi dụng nó.

Toàn trở mặt nhìn bạn, trong khi hai mẹ con ôm chặt lấy nhau. Nàng cúi xuống hôn lên tóc con và nó ngược lên hôn má nàng.

- Hồng nè ! Em thương bé Thủy thật à ? Tại sao em lại thương nó ?

- Đừng hỏi tại sao. Tôi không biết cắt nghĩa, nhưng lòng tôi nghe như vậy.

- Em.

Toàn bước tới vịn lấy vai bạn rồi giọng run run, chàng nói :

- Nếu quả thật thế thì anh để nó lại cho em và anh sẽ cưới em làm vợ. Em vừa nhắc anh nhớ rằng trên đời này vẫn còn con người và anh thấy rằng anh phải trở lại làm con người.

Chàng cúi xuống hôn lên tóc bạn và mũi chàng bị đầu Hồng chạm mạnh : trong một cái nức nở, đầu của người mẹ ghẻ này bị sự giựt gân đẩy lên.

Toàn ôm lấy bạn và cả ba lặng im trong gian nhà hẹp.

Tia Sáng

1965

Vài từ ngữ thời nay ít được dùng :

tuốt đĩa (tourne disque : máy hát đĩa)

Súp de (chaudière : bồn nấu hơi nước)

Súp báp (hay xúp báp, soupape : nắp đóng mở.

Ngày nay người Việt thường dùng phiên âm chữ valve (tiếng Mỹ) có gốc la tinh (valva) : van thay cho chữ xúp báp. Điều này gây sự lẫm lẫm với chữ van của Pháp do dịch âm của chữ vanne, và valve (tiếng Pháp) cũng có nghĩa là nắp đóng mở nhưng dùng khác nghĩa với xúp báp).

Phin (filtre : khung giấy lọc)

ca rô (capot : 1. nắp buồng máy, 2. mui xe)

cút xết (couchette : giường nằm nhỏ trên toa xe lửa)

gạc-măng-rê (garde-manger : tủ đồ ăn, tủ bếp)

dơ tông (jeton : thẻ tiền)

bơ-tí-bơ (petit beurre : tên một loại bánh nướng, làm bằng bột trộn mỡ sữa)